

இதழ் 57 & 58 டிசெம்பர் 2021

காவலம்

ISBN 1715-4030

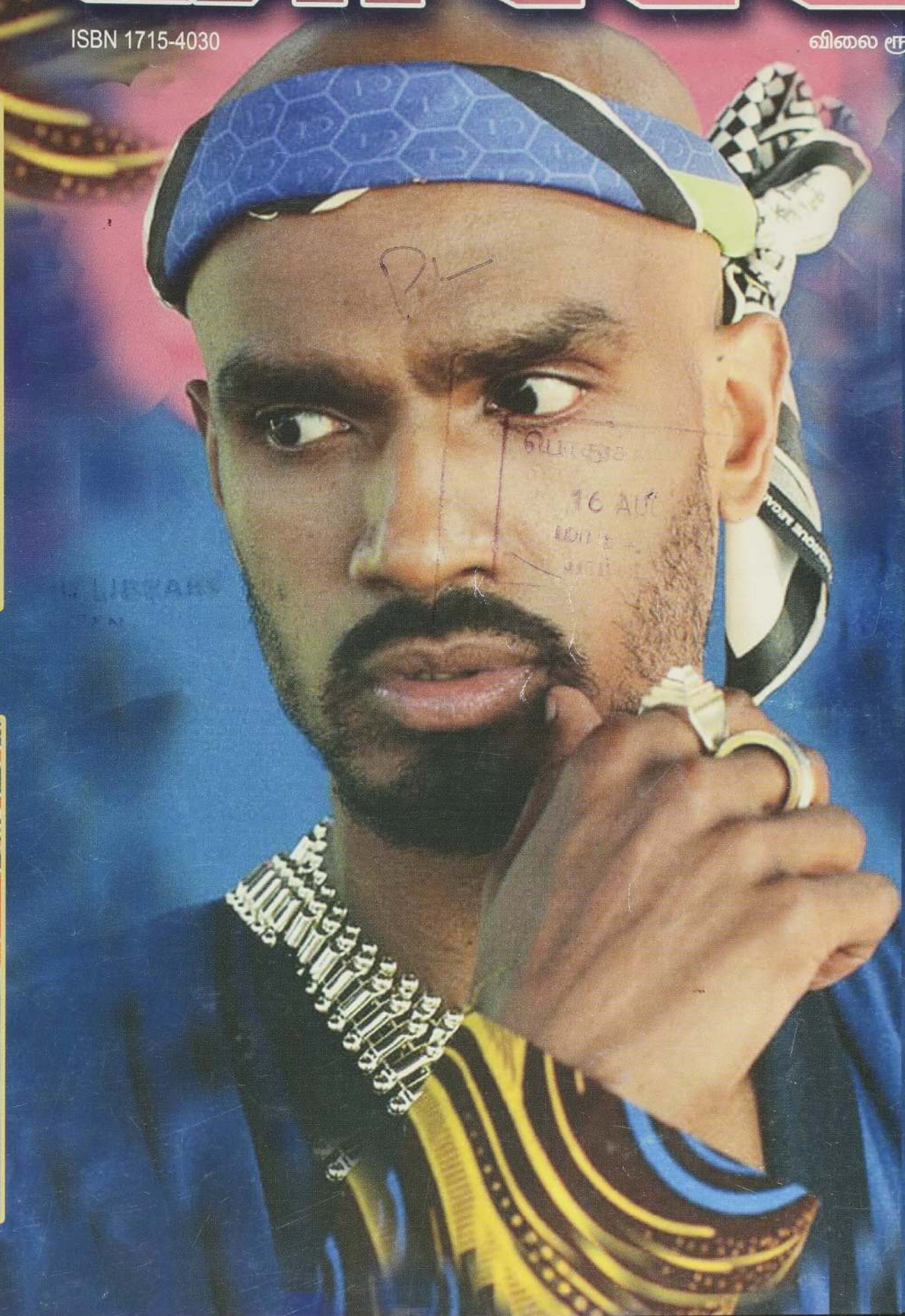
விலை ரூ.100

அலை' யேசுராசா... 75
சுவடுகளைத் தொடர்தல்

மார்க்ஸிலிருந்து
மார்க்ஸ்வரை

ஷான் வின்சென்ட்டின் 'Made in Jaffna'

- எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் ● சச்சிதானந்தம் சுகிர்தராஜா ● மு.புஷ்பராஜன் ● ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம்
- கலாநிதி ஆனந்தராஜ் ● தேவ அபிரா ● இசை ● இ.கிருஷ்ணகுமார் ● நாஞ்சில்நாடன் ● சேரன்
- அ.முத்துலிங்கம் ● மணி வேலுப்பிள்ளை ● டிசே.தமிழன் ● சோ.பத்மநாதன் ● முருகதாஸ்
- மாஜி ● எஸ்.கே.விக்னேஸ்வரன் ● எஸ்.றுஞ்சகுமார் ● மனுவல் யேசுதாசன் ● சித்திறுபீக்கா
- சுகுமாரன் ● லிபி ஷரண்யா ஆழியாள் ● கருணாகரன் ● சி.வன்னியகுலம் ● சாம்ராஜ்
- க.கலாமோகன் ● தமிழ்நதி ● ஜயகரன் ● தெய்வீகன் ● பா.அகிலன்
- செல்வம் ● அருளானந்தம் ● ஜெயமோகன் ● ஏஜே.டானியல்

**WE FIND YOU
'THE RIGHT' ONE**

**'THE NAME
YOU CAN 'TRUST'
IN REAL ESTATE**

Killi Chelliah BSc.Eng
Sales Representative

Ranjan Francis Xavier
Sales Representative

416.624.7562

416.816.1220

HomeLife Galaxy

REAL ESTATE LTD., BROKERAGE, INDEPENDENTLY OWNED & OPERATED

416.284.5555 | 111 Grangeway Ave, #301, Toronto, Ontario, Canada, M1H 3

Digitized by Noolaham Foundation

காலம்

இதழ் 57-58

டிசெம்பர் 2021

விலை ரூ.100

ஆசிரியர்

செல்வம் அருளானந்தம்

ஆலோசனைக் குழு

என்.கே. மகாலிங்கம்
உஷா மதிவாணன்

அட்டை வழவமைப்பு

கே.கே. ராஜா

இதழ் வழவமைப்பு

ரமணி பிரிண்ட் சொல்யூசன்

தொடர்பு முகவரி

SELVAM ARULANANTHAM
84, COLELUKE LANE
MARKHAM, ONT
L3S 0B7
CANADA
Email: kalam@tamilbook.com
Phone: +1 416 731 1752

சந்தா (தபால் செலவு உட்பட)

இந்தியா

ஓராண்டுச் சந்தா ரூ.250
இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ.450
ஐந்தாண்டுச் சந்தா ரூ.1,000
ஆயுள் சந்தா ரூ. 4,000

பிறநாடுகள்

ஓராண்டுச் சந்தா ரூ.750
இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ.1,400
ஐந்தாண்டுச் சந்தா ரூ.3,600
ஆயுள் சந்தா ரூ. 10,000

சந்தா செலுத்த விரும்புவர்கள் பின்
வரும் மின்னஞ்சல் முகவரி அல்லது
தொலைபேசி எண்ணில் தொடர்பு
கொள்ளவும்.

Email: kalam@tamilbook.com
Phone: +1 416 731 1752

ஒரு வேளை இதழ் இடையில்
நின்று போனால், மீதி சந்தாத்
தொகை திருப்பித் தரப்படும் என
உறுதியளிக்கிறோம்.

காலம் இதழை மின்னூலாக Magzter
மற்றும் Daily Hunt Appகளில் வாங்கிப்
படிக்கலாம்.

உள்ளடக்கம்....

PUBLIC LIBRARY
MADRAS

சிறப்பு பகுதி: அ.யேசுராசா

5 யேசுராசாவும்
அவர் எழுத்துலகமும்

✎ சோ. பத்மநாதன்

8 அ.யேசுராசா:
நம் காலத்தின்
எழுத்துலக நாயகன்!

✎ எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்

13 யேசு, கோபமா?

✎ சேரன்

16 அறியப்படாதவர்களின்
நனைவுகளுடன்...

✎ எஸ். றஞ்சகமார்

21 யான் அறிந்த எழுத்தாளர்
அ.யேசுராசா

✎ மனுவல் யேசுதாசன்

23 இன்றும் தொடரும் நட்பு

✎ முருகதாஸ்

அஞ்சலி

27 மாத்தளை கார்த்தகேசு

✎ க. கலாமோகன்

28 நந்தன் சேவியர்

✎ சி.வன்னியகுலம்

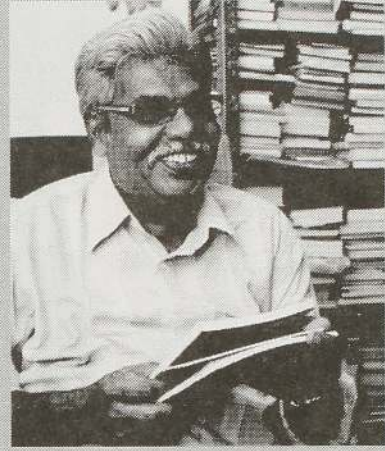
30 போய் வா பிரான்சீஸ்

✎ சாம்ராஜ்

- 31 | **நீர்லும் இனியவன்**
 ✎ செல்வம் அருளானந்தம்
- 37 | **வீஷ்ணுபுர வீருது**
 ✎ ஜெயமோகன்
- 40 | **வறாடலீக் கல்லூரீக் காலாங்கள்**
 ✎ சச்சிதானந்தன் சுகீர்தராஜா
- 44 | **தபால்காரனீன் நாடகள்**
 ✎ எஸ் ராமகிருஷ்ணன்
- 47 | **இனப்பீரச்சீகை: வரலாறும் இலக்கியமும் - 15**
 ✎ மு.புஷ்பராஜன்
- 53 | **ஆர்மேனியார்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும்**
 ✎ ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம்
- 58 | **எனது காலத்து சோவியத் யூனியன்**
 ✎ கலாநீதி ஆனந்தராஜ்
- 66 | **கரகரப்பீன் மதுரம்**
 ✎ இசை
- 70 | **கேதாரநாதனும் அவரது 'சீனிமாத்தடமும்'**
 ✎ இ.கிருஷ்ணகுமார்
- 76 | **சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா!**
 ✎ நாஞ்சில்நாடன்
- 82 | **டாச்சாவுக்கு போகும் வறியீல்**
 ✎ ஜோசிப் நோவாகோவிச்
 ✎ தமிழில் அ. முத்துலிங்கம்

- 86 | **தென்னாசியாவில் அநீத்ததுறை**
 ✎ அம்பிகா சற்குணானந்தன்
 ✎ பிரக்யா நராங்
 ✎ மொழிபெயர்ப்பு: இரா. மணி வேலுப்பிள்ளை
- 89 | **மீளாது முனகும் ஆத்மா**
 ✎ மு.புஷ்பராஜன்
- 93 | **ஷான் வீன்சென்டீன் 'Made in Jaffna'**
 ✎ டீசே தமிழன்

95 | **நேர்காணல்: அ.மார்க்ஸ்**
 ✎ சந்திப்பு : சாம்ராஜ்

கவிதைகள்

✎ சித்திறபீக்கா	115
✎ தேவ அபிரா	116
✎ ஆழியாள்	117
✎ கருணாகரன்	118
✎ சுகுமாரன்	122
✎ பா.அகிலன்	128
✎ லிபி ஆரண்யா	129

சிறுகதைகள்

✎ தமிழ்நதி	132
✎ ஏஜே.டானியல்	139
✎ பா. அ. ஜயகரன்	145
✎ தெய்வீகன்	154
✎ மாஜி	160

நான் அறிந்த காலத்தில் ஈழத்தில் தீவிரமான இலக்கியச் சிற்றிதழ்களாக 'மல்லிகை', 'அலை', 'சமர்' போன்ற சஞ்சிகைகள் பேசப்பட்டன. ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 'மல்லிகை' இதழ் மிக நீண்ட காலம், வெளிவந்தது. 'அலை' இதழ் மிகத் தாக்கமான இலக்கிய ஆக்கங்களுடன் வெளிவந்தது

இந்த இலக்கிய இதழ்களை நடாத்தியவர்கள் யாழ்நகரை அண்டிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த மிகச் சாதாரண குடும்பங்களிலிருந்து வந்த இளைஞர்கள். பெரும் சாதிப் பின்னணியோ, பெரிய கல்விப் பட்டங்களோ, பண வசதியோ இல்லாதவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் எத்தனையோ இலக்கியப் பிரபலங்கள் இருந்தாலும் அர்ப்பணிப்பும் பணச் செலவும் உள்ள இலக்கிய சஞ்சிகைகளை இவர்கள்தான் நடாத்த வேண்டியிருந்தது. சமூகத்தில் இலக்கிய அறிவுச் சூழலை ஏற்படுத்த இவர்கள் பெரிய பங்களிப்பைச் செய்தனர்.

அதில் முக்கியமானவர் யேசுராசா!

'அலை' பத்திரிக்கையை நண்பர் கிருஷ்ணகுமார் மூலம் பாரிஸில் படிக்கக் கிடைத்தது. நான் ஈழத்தில் வாழ்ந்தபோது யேசுராசாவோடோ, 'அலை' பத்திரிக்கையோடோ எனக்குத் தொடர்பு இல்லை. 1990ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குப் போனபோது சென் பற்றிக்ஸ் பாடசாலைக்கு முன் உள்ள வீதியில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது சைக்கிளில் "அலை" கட்டோடு வந்துகொண்டிருந்த யேசுராசாவை, கிருஷ்ணகுமார் காட்டினார். அவரை மறித்து என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். பாரிசிலிருந்து நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று 'அலை'யில் வந்த காலம் அது. 'அலை' மாத்திரமல்ல அவருமே மிகத் தீவிரமான ஆள்போலத் தோற்றம் தந்தார்!

நான் இலங்கையில் நின்ற அந்த நாட்களில் யேசுராசா என்னைத் தேடி நான் இருந்த என் கிராமமான சில்லாலை வீட்டிற்கு வந்தார். என் வீட்டில் எங்கள் பக்கத்து வீட்டு அண்ணனின் சின்ன மகளும், வேறு குழந்தைகளும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. இவரை கண்டுவிட்டு பக்கத்து வீட்டு அண்ணனின் பிள்ளை "மாமா" எனப் போய்க் கட்டிப் பிடித்தது. அப்போதுதான் சொன்னார் என் "பக்கத்து வீட்டு அண்ணன் தன்னை தங்கச்சியைத்தான் கல்யாணம் முடிச்சது" என்று! எனக்கு கொஞ்சம் ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அதுவரை யார் யேசுராசா, அவர் பின்னணி என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது.

யேசுராசாவுடன் உரையாடல்கள் தொடர்ந்தபோதுதான் தெரிந்தது, அவர் கடுமையானவரல்ல, பல இலக்கிய விடயங்களை நகைச்சுவையோடும் மிக ஆழமாகவும் பேசக்கூடியவர் என்பது!

அந்த உரையாடலும், நட்பும் இன்றுவரை தொடர்கின்றன. நேர்மையானவர்கள் கொஞ்சம் கோபக்காரர்களாய் இருப்பார்கள் என்பதற்கு யேசுராசா ஒரு உதாரணம். இவர், பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் இலக்கிய, அரசியல் விடயங்களில் பிரச்சினை ஏற்பட்டாலும், பேராசிரியர் எந்த ஒரு விடயத்திலும் யேசுராசாவின் கருத்து என்ன, 'அலை' என்ன சொல்லுகிறது என்று கூர்ந்து கவனிப்பார் என கைலாசபதியுடன் நட்புடன் இருந்த ஒருவர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

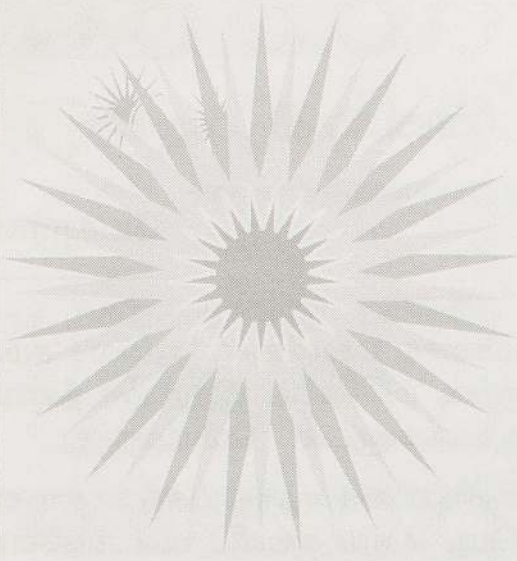
இலக்கியமே வாழ்வாகக் கொண்ட யேசுராசா எங்கள் இலக்கிய கொஞ்சப் பேரில் மிக முக்கியமானவர்! தமிழ் இலக்கியம் பற்றி, குறிப்பாக நவீன தமிழ் இலக்கிய சார்ந்த விடயங்களில் மிகவும் புலமை மிக்கவர்! அவருடன் உரையாடும்போது வாழ்வை இலக்கியத்திற்குக் கொடுத்த ஒருவரை நீங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள்!

இப்போது 75 வயதாகும் உற்சாகம் மிக்க இளைஞன் யேசுராசா அவர்களின் இலக்கியச் செயல்பாடுகளை கௌரவிக்கும் முகமாக காலம் 57, 58ஆம் இதழில் ஒரு சிறிய பகுதியை அவருக்கு ஒதுக்கி வாழ்த்துகின்றோம்.

*

இந்த இதழுக்கு ஆக்கம் தந்தவர்களுக்கும், எந்தப் பிரதிபலனும் எதிர்பாராமல் விளம்பரங்கள் தந்தவர்களுக்கும் குறிப்பாக, தன் பெயரை அறிவிக்க வேண்டாம் என உதவி செய்த காலத்தின் நண்பர் ஒருவருக்கும் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்

*

முடி உணக்கம்

உலகத் தமிழரின் இணைப்புப் பாலம்

<https://tamilvanakkam.com/>

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும் நல்லவே எண்ணல்
வேண்டும்; திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்; தெளிந்தநல்
லறிவு வேண்டும்; பண்ணிய பாவ மெல்லாம் பரிதிமுன்
பனியே போல, நண்ணிய நின்முன் இங்கு நசித்திடல்
வேண்டும் அன்னாய்! - ...-பாரதியார்

தமிழ்
இணைப்பு
செய்திகள்
சர்வதேச
இணைப்பு

உடனுக்குடன்
செய்திகளைப்
பார்வையிட

www.tamilvanakkam.com

எமது இணையத்தளத்தில்
விளம்பரம் செய்ய...

ads@tamilvanakkam.com

Contact:

Tamil Vanakkam,
C/o Vlambaram Newspaper GTA Square,
5215 Finch Avenue East, #201
Toronto, Ontario M1S 0C2 , Canada

Canada Phone # : 416-282-8059 , Sri Lanka Phone # : 215-688-035

Editor: editor@tamilvanakkam.com, Advertisement : ads@tamilvanakkam.com

யேசுராசாவும் சிவர் எழுத்துலகமும்

சோ. பத்மநாதன்

எனக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புண்டு. முடியும்போதெல்லாம் அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்வேன். பல்வேறு துறைகளில் பணிபுரியும் விரிவுரையாளர்கள் என் நண்பர்கள்; சிலர் என் மாணவர்கள். பட்டப்பின் படிப்பு மேற்கொள்வோர் முன் விஸ்வரூபம் எடுக்கும் பிரச்சினை எதைப் பற்றி ஆய்வு செய்வது என்பது! 'இளநிலை மாணவர்களாய் இருந்தால் நீங்கள் கடைசி நேரம்வரை காத்திருக்காமல் இரண்டாம் வருடத்திலேயே இந்தக் கேள்வியைத் தலைக்குள் காவிக்கொண்டு திரிய வேணும். ஓய்வாக இருக்கையில், பயணம் செய்கையில் இந்த அக்கறை உங்கள் சிந்தனையை ஆக்கிரமிக்க வேணும்!' என்று சொல்வேன். செவி சாய்க்கும் மனநிலையில் இருப்போருக்கு 'உங்கள் கண்களையும் காதுகளையும் திறந்தபடி வைத்திருங்கள். ஒரு பொறி தட்டுப்படலாம். அதை உரசிப்பாருங்கள்!' என்பேன்.

நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் ஆய்வுப் பரப்பு ஆழ்ந்து அகன்று நுண்ணியதாய் இருக்க வேண்டும். அப்படியான scope உள்ளதோர் Subjectதான் யேசுராசா! இலக்கியம். சினிமா, அரசியல், இதழியல் என அவர் தேடல் விரியும். 'தேடல்' என்றால் நுனிப்புல் மேய்தல் அல்ல. எடுத்த பொருளின் சகல அம்சங்களையும் அலசி, தான் கண்ட முடிவுகளை நாட்டும் முனைப்பு!

குருநகர் என்ற மீனவக் கிராமத்தில் பிறந்தவர் யேசுராசா. வசதியான குடும்பம் என்று சொல்ல முடியாது. சென். ஜேம்ஸ் பாடசாலையில் க.பொ.த. (சாஃத) வரை கற்று, பிறகு கனகரத்தினம் மகா வித்தியாலயத்தில் உயர்தரம் பயின்றார். அஞ்சல் அதிபர் சேவையில் தெரிவாகி, கொழும்பு, கண்டி, பசறை, யாழ்ப்பாணம் என நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

சராசரி யாழ்ப்பாணத்து மத்திய தர வர்க்கத்தின் இலட்சியமாக இருந்த அரசாங்க ஊழியம் புரிந்துகொண்டு, அறை வாடகைக்கும் ஹோட்டல் சாப்பாட்டுக்கும் பயணச் செலவுக்கும் சம்பளத்தின் பெரும் பகுதியைச் செலவு செய்து சொந்த ஊரில் வாழும் குடும்பத்தினருக்கு ஓர் அற்புத தொகையை அனுப்பத் திணறும் பல்லாயிரம் பேருள் ஒருவரான யேசுராசாவுக்குக் கலை, இலக்கிய ஈடுபாடு எப்படி ஏற்பட்டதென்பது வியப்புக்குரியது. யாந்திரிகமான அந்த வாழ்க்கையில் திரைப்பட விழாக்கள், Art Gallery, வாசிப்பு, எழுத்து என நேரம் ஒதுக்குவோர் மிகச் சிலரே.

'பூரணி' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகத் தடம் பதித்த என்.கே. மகாலிங்கம், 1975ஆம் ஆண்டு அளவில், ஆசிரியர் குழுவில் ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாட்டால் அச்சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட முடியாத நிலையில் தம்

அச்சுச் சாதனங்களை நல்லெண்ண சமிக்ஞையாக யேசுராசாவுக்கு வழங்கி, 'ஏன் நீங்கள் ஒரு சஞ்சிகையை நடத்தக் கூடாது?' என்று தூண்டவே, 'அலை' பிறந்தது. யேசுவுடன் மு. புஷ்பராஜன், குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், இ. ஜீவகாருண்யன் சேர்ந்து அமைந்ததே ஆசிரியர் குழு.

தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்க, நவீன இலக்கிய விமர்சனப் போக்குகளை அறிமுகப்படுத்த, ஒத்த கருத்துள்ள எழுத்தாளர்களை ஓர் இயக்கமாக ஒன்று திரட்ட, ஒரு சஞ்சிகை தேவைப்பட்டது. வணிக ஏடுகள் முதலாளிகளின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் சூழலில் சிற்றேடுகளே இப்பணியை முன்னெடுக்கக்கூடியவை. 'அலை' இந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தது. 1975 தொடக்கம் 1990வரை 35 இதழ்கள் வெளிவந்தன.

'திசை' என்ற வாரப் பத்திரிகை தொடங்கப்பட்டபோது மு. பொன்னம்பலம் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார். அவராகவே விரும்பி யேசுராசாவைத் துணை ஆசிரியராகச் சேர்த்துக்கொண்டார். தமிழ் பேசும் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தும் அரசியல், சமூக ஆய்வேடாகவும் கவிதை, சிறுகதை, கலை, ரசனையை மேம்படுத்தும் களமாகவும் திசை விளங்கியது. கலை, இலக்கியம் உள்ளிட்ட பிரிவுகளுக்காக யேசுராசாவுக்கு நாலு பக்கம் ஒதுக்கப்பட்டது. 'திசை' 69 இதழ்களுடன் நின்றுபோயிற்று.

அன்று இன்றும் கூட எழுத்துத் துறையில் இறங்குபவர்களில் பெரும்பாலோர் கவிதையைத்தான் நாடுவார்கள் என்பதை நாடிபிடித்துப் பார்த்த யேசுராசா 1994இல் 'கவிதை' என்ற சிற்றிதழைத் தொடங்கினார். இளங்கவிஞர்களின் ஆக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தந்த இதழ் அது. ஆசிரியர் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்கி, நான் 'கவிதைக் கலை' என்ற தொடர் கட்டுரையை அதில் எழுதினேன். இச்சிற்றிதழில் வந்த சில கவிதைகள் தமிழ் நாட்டில் மறுபிரசும செய்யப்பட்டன. 'சிலுமின்' சில கவிதைகளைத் தேர்ந்து சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து 'யாப்பா பட்டுணை கவி' என ஒரு முழுப்பக்க வெளியீடு செய்தது. போர் தீவிரம் பெற்று, 1995இல் வலிகாமம் இடப்பெயர்ச்சி ஏற்பட்டு, இயல்பு நிலை குழம்பவே 'கவிதை' நின்று போயிற்று.

ஆனால் யேசுராசாவால் சும்மா இருக்க முடியாது. மாணவர்களிடையே இலக்கிய ரசனையை வளர்க்கும் நோக்கில் 'தெரிதல்' என்றொரு சிற்றிதழை 2003இல் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியிலும் தெரிதல் விநியோகிக்கப்பட்டது. இரு திங்கள் ஏடாக 18 இதழ்கள் வெளியாகின. சிறிதோ பெரிதோ எதை வெளியிட்டாலும், அது செப்பமாக அமைய வேண்டும் என்பதில் யேசு காட்டும் சிரத்தைக்கு ஈடிணையில்லை. எழுத்துரு, குறியீடுகள், பொருத்தமான நிழற்படங்கள், பக்க வடிவமைப்பு முதலிய எல்லா அம்சங்களையும் செப்பமாகச் செய்வார். நூல் / சஞ்சிகை வெளியிடுவோர் கவனம் செலுத்தாத ஒரு துறை விநியோகம். ஆர்வத்தோடு தொடங்கப்படும் பல இதழ்கள் அற்பாயுளில் நின்றுபோனதற்குக் காரணம் விநியோகச் சீரின்மையே. கொழும்பு, மலையகம், கிழக்கு மாகாணம் முதலிய பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களோடு தமக்குள்ள தொடர்புகளைப்

பயன்படுத்தித் தம் முயற்சிக்கு ஆதரவு திரட்டுவார் யேசு. தமது வெளியீடுகள் தமிழகத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்களைச் சென்றடைய வழிசெய்வார். பத்மநாப ஐயர் இம்முயற்சிகளுக்குப் பக்க பலமாக இருந்துவந்தார்.

இலக்கியத்துக்கு அடுத்ததாக, யேசு காதலிப்பது சினிமாவைத்தான். சினிமாவின் மீதான இவரது ஈடுபாடு எப்பொழுது ஏற்பட்டதெனச் சொல்வது கடினம். யாழ்ப்பாணத்தில் மாணவனாய் இருந்த காலத்திலாக இருக்கலாம். அக்காலத்தில் ஆங்கிலப் படங்கள் பார்ப்பவர்கள் 'ரீகல்' தியேட்டரை நாடுவர். கனக. செந்திநாதன் ஏ.ஜே. கனகரத்ன, டொமினிக் ஜீவா முதலிய எழுத்தாளர்கள் ரீகலில் படம் பார்த்துவிட்டு, பக்கத்தில் 'பிளேன் ரீ' பருகியபடி உரையாடுவது வழக்கம் என்ற பதிவுகள் உண்டு. அத்திருக் கூட்டத்தில் 'யேசு' இருந்தாரோ தெரியாது. ஆனால், தொழில் வாய்த்து, கொழும்புவாசியான பின், ஜேர்மன், ஜப்பானிய, இத்தாலிய திரைப்பட விழாக்களை அவர் தவறவிட்டதில்லை. கண்டியில் கடமையாற்றும் காலத்தில் ஒரு படம் பார்ப்பதற்காக நாவலப்பிட்டியவுக்குப் போய் அன்றிரவே வீடு திரும்பியது பற்றி அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

யேசுராசா வர்த்தக சினிமாவை ஆதரித்ததில்லை. மௌனப் படக் காலகட்டத்தில் ஒரு காவியமாகக் கருதப்பட்ட 'Battleship Potemkin' தொடக்கம் 'மண்டேலா'வரை எல்லாத் தகவலையும் அவர் விரல் நுனியில் வைத்திருப்பது கண்டு வியந்திருக்கிறேன்.

சிங்கள சினிமாவில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர் யேசு. 'கொளுஹதவத்த', 'புறஹந்த களுவற', 'கஹனு லமாய்' முதலிய படங்களைப் பார்த்து, ரசிகர்களை ஆற்றுப்படுத்தக் கூடிய விமர்சனங்களை யேசு எழுதியிருக்கிறார். வசந்த ஓபயசேகர, தர்மசேன பத்திராஜ, தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க, அசோகா ஹந்தகம, பிரசன்ன விதானகே முதலிய சிங்கள இயக்குநர்கள் மீது அவர் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறார்.

இலக்கியப் பயணங்களால் தம் பார்வையை அகலித்துக்கொண்டவர் யேசு, 1982 ஜனவரியில் 'இலக்கு' அமைப்பு சென்னையில் நடத்திய 'எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம்' என்ற கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டார். 2001இல் இலண்டன் போய், அங்கிருந்து, பெர்லின், ஓஸ்லோ, ஓல்லாந்து எனப் பயணித்துக் கலைக்கூடங்களைப் பார்த்தும் புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்தும் பயனடைந்தார்.

பிறகும் தமிழ்நாட்டுக்குப் போய், எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்திருக்கிறார். 'ஞானி, அம்ஷன்குமார், எஸ்.வி. ராஜதுரை, வேதசகாயகுமார், கி.ராஜநாராயணன், தி.சு. நடராசன், மீரா, சிற்பி, இன்குலாப்' முதலியோர் அவர் சந்தித்து உரையாடிய எழுத்தாளர்கள். சுந்தர ராமசாமியோடு யேசுவுக்கு நெருக்கமான உறவு நிலவியது.

ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்களுடன் யேசுவுக்கு இருந்த உறவு பற்றிச் சிறிது சொல்ல வேணும். யேசு ஊரோடு ஒத்து ஓடாதவர். தமது மதிப்பீடுகளை ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்லிவிடுவார்; எழுதிவிடுவார்.

ஈழத்தில் 'எழுதிக் குவித்தவர்' என்ற அடைமொழிக்கு உரியவர் செங்கை ஆழியான். அவர் எழுத்து யாந்திரிகமானது என்றும், தம் சிறுகதை / நாவல்களை அவர் கலைத்துவமாகப் படைப்பதில்லை என்றும் யேசு பலமுறை குறைகண்டிருந்தார்.

தமிழ்த் தேசியம் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கையில், மாக்ஸிய முற்போக்கு அணியினர் 'தேசிய ஒருமைப்பாடு' பற்றி இலக்கியம் படைக்கிறார்கள் என்ற விமர்சனம் முன்வைக்கப்பட்டது. தெல்லிப்பழை கலை, இலக்கியக் கள ஏற்பாட்டில் நடந்த சிறுகதை நாளில் யேசுராசா வாசித்த (பின் திசையில் வெளிவந்த) கட்டுரையும் சாந்தனின் எதிர்வினையும் முக்கியமானவை. ஆனால் அணிகள் என்ற எல்லைக்கு வெளியே நின்று மானுடத்தின் எழுச்சிக்காக எழுதிய ரஞ்சகமார் (கோசலை), நந்தி (கேள்விகள் உருவாகின்றன), எஸ்.கே. விக்கினேஸ்வரன் (வேலிகள்), ஜனகமகள் சிவஞானம் (கோழைகள்) ஆகியோர் சிறந்த படைப்பாளிகளாக யேசுவால் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளனர்.

முற்போக்கு அணியினர் தாம் வரித்துக்கொண்ட கருத்தியலுக்குள் கட்டுண்டு அழகியல் அம்சங்களைக் கவனிக்காது விடுகின்றனர் என்ற விமர்சனம் இங்கும் வெளிநாடுகளிலும் முன்வைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இக்குற்றச்சாட்டை மறுக்கும் முகமாக கைலாசபதி எழுதியதே 'முற்போக்கு இலக்கியமும் அழகியற் பிரச்சினைகளும்' (சமர், ஆடி 1979)

'கருத்துப் பிரசாரம் கலை வடிவத்திற்கு ஊறு செய்கிறது என நிரூபிக்க இயலாது' என வாதிடும் கைலாசபதி பிரசாரத்துக்கும் கலைக்குமிடையிலுள்ள எல்லைக் கோட்டை மறுக்கிறார் என்பது யேசுராசாவின் நிலைப்பாடு. "இலக்கிய சிருஷ்டியில் கலையழகு இருத்தல் அவசியம் என்று வாதிடும் கலைவாதிகள், சமுதாய மாற்றத்திற்காகப் பாடுபடும் எழுத்தாளரின் ஆக்கங்களை அழகியலின் பெயரில் நிராகரிக்கின்றனர்" என்பது கைலாசபதியின் குற்றச்சாட்டு. இதை மறுத்த யேசுராசா சுலோகமிடுவது கலையல்ல என்ற சூ என்லாயின் கூற்றைத் தம் வாதத்துக்கு வலுவூட்ட முன்வைத்தார்.

வெளிப்படையாக இல்லாவிடினும் கைலாசபதியோடு யேசு இன்னொரு பனிப்போரில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஈழத்துக் கவிஞர்களின் 'தரவரிசைப் பட்டியல்' ஒன்றைக் கைலாசபதி தந்திருந்தார். கவிஞர் இ.முருகையனைப் பற்றி 'சமூகத் தொண்டனில் எழுதிய கட்டுரையில் "உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப்போகாமல் நிதானித்துக் கவிபாடும் நோக்கும் போக்கும் அவர் (முருகையன்) சிறப்பியல்புகள்" எனப் பாராட்டி, அ. சீநிவாசராகவன், ரா. ஸ்ரீதேசிகன், நுஃமான், ஆதவன், சேந்தன் என்போர் வரிசையில் அவரை வைக்கிறார். இதை ஆட்சேபித்த யேசுராசா "ஈழத்து மஹாகவி, தா. இராமலிங்கம், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோர் விடுபட்டது நோக்குக் கோண வேறுபாடா? நேர்மையீனமா?" என அலையில் (ஐப்பசி கார்த்திகை, 1981) யேசுராசா தட்டிக் கேட்டார்.

தமது நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக இருக்கும் யேசுராசா, மஹாகவி, சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.பொ, முருகையன், சிவசேகரம், வில்வரத்தினம், சேரன், ஜெயபாலன்,

அஸ்வகோஸ், கருணாகரன், புதுவை இரத்தினதுரை, சோலைக்கிளி என்றொரு கவிஞர் வரிசையைத் தருகிறார். (மூன்றாவது மனிதன் நேர்காணல், ஆனி, 2001)

யேசுராசாவுக்கு மிகவும் பிடித்த கவிஞர் மஹாகவி. மஹாகவியின் 'ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்தை விதந்து "உலக இலக்கியப் பரப்பில் மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்" எனத் தலைப்பிட்டு சண்முகம் சிவலிங்கம் ஒரு விமர்சனக் கட்டுரை எழுதப்போக, "சண்முகம் சிவலிங்கத்துக்கு எத்தனை உலக மொழிகள் தெரியும்?" என்று செ. யோகநாதன் கேட்டாராம். கேரளத்தில் ஆங்கில மொழி மூலம் பட்டப்படிப்பு மேற்கொண்ட ஒருவரைப் பற்றிய ஒரு சக எழுத்தாளரது வயிற்றெரிச்சல் அது!

மஹாகவி மறைந்தபோது யேசுராசா பதுளைக்கு அண்மையிலுள்ள பசறை அஞ்சல் அலுவலகத்தில் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தார். ஓர் அநுதாபத் தந்தி அனுப்ப வேண்டும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு. அஞ்சல் அலுவலகத்தில் தமிழ் அலுவலர் இருவர் மட்டுமே. ஏனையோர் சிங்களவர். அஞ்சலக வழிகாட்டியின்படி, பசறையிலிருந்து தமிழ்த் தந்தி அனுப்ப முடியாது. யேசு தலைமை அஞ்சலதிபரோடு வாதாடி ஏதும் தவறு நேர்ந்தால் தான் பொறுப்பேற்பதாக உறுதியளித்து, தமிழ் வாசகத்தை ஒலிபெயர்ப்புச் செய்து, கட்டுப்பாட்டு அலுவலகமான பதுளைக்கு அனுப்ப, அது கொழும்பினூடு யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்தது. யேசுவைப் பொறுத்தவரை தமிழ்ப் பற்று மேடைக்கும் கோஷத்துக்கும் உரியதல்ல; செயலில் காட்ட வேண்டியது! அவர் செயல் வீரர்.

'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பும் 'அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக' என்ற கவிதைத் தொகுப்புமே யேசுராசாவின் ஆக்க இலக்கியங்கள். 'பனிமழை' என்றொரு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுப்பும் வெளியிட்டுள்ளார். 'அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக' என்ற இவர் கவிதை 'In memory of the Anonymous Dead' என கி.யி.யால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு National Book Trust வெளியீடாகிய Mirrored Imagesஇல் (2013) இடம் பிடித்தது. நாளடைவில் பத்தி எழுத்துக்களும், சினிமா விமர்சனமும் யேசுவின் பொழுதைச் சுவீகரித்துக்கொண்டன.

யேசு நேர்மையானவர். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசாதவர். மனசில் பட்டதைப் பூசி மெழுகாமல், வெளிப்படையாகச் சொல்லுவார். இதனால் எழுத்துலகில் சிலருடைய அதிருப்தியையும் வெறுப்பையும் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறார். 'யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி' என்பர்.

கருத்தியலும் மதிப்பீடுகளும் தனிமனித உறவுகளைப் பாதிக்காமல் யேசுராசா பார்த்துக்கொள்கிறார். க. சட்டநாதனும் யேசுவும் நெடுங்கால நண்பர்கள். ஏதோ ஒரு கருத்து வேறுபாடு காரணமாக, சிலகாலம் முகங்கொடுத்துப் பேசாதிருந்தனர். சட்டநாதனுடைய மனைவி காலமானபொழுது துக்கம் விசாரிக்க முதலில் போனவர் யேசுதான். உண்மையில் அந்தப் பெண்மணி மீது பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறார் அவர். அவரிடம் காணப்படும் இந்த நயத்தக்க நாகரிகம் எனக்குப் பிடிக்கும்!

அ.யேசுராசா: நம் காலத்தின் எழுத்துலக நாயகன்!

✪ எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்

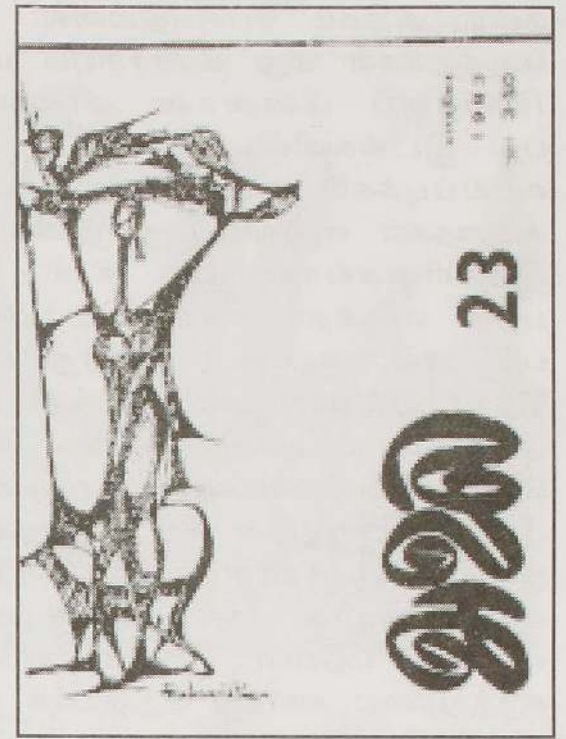
யேசுராசா அவர்களை நான் முதன்முதலாகச் சந்தித்தது யாழ்ப்பாணத்தில் என்று ஞாபகம். அதுகூட ஒரு தற்செயலான சந்திப்புத்தான். பருத்தித் துறையிலிருந்து நானும் என் அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய குலசிங்கம் அண்ணருமாக ஏதோ அலுவலாக ஒருதடவை யாழ் நகர் சென்றபோது, அங்கிருந்த ஒரு ரேடியோ திருத்தும் நிலையத்திற்கு அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றார். பின்னாளில் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவராக இருந்த மதிப்புக்குரிய சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களது சகோதரரது தொழிலகம் (ரேடியோஸ்பதி என்பது அதன் பெயர் என்று ஞாபகம்) அது. சசி அவர்கள் அங்கு இருப்பார் என்பதாலேயே குலசிங்கம் அண்ணர் அவரைச் சந்திப்பதற்காக அங்கு சென்றார். அவருடன் நானும் கூடவே அங்கு சென்றேன்.

அன்றுதான் பின்னாளில் என்னுடன் நெருக்கமாகப் பழகிய நான்கு முக்கியமான ஆளுமைகளைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அவர்களை யார் யாரென்று குலசிங்கம் அண்ணரே எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி, அலை இதழின் ஆசிரியர் அ. யேசுராசா, வீரகேசரி பத்திரிகையின் பத்திரிகையாளர் கோ. கேதாரநாதன், சமர் இதழின் ஆசிரியர் டானியல் ஜீவா ஆகியோரே அந்த நான்கு ஆளுமைகளும். இவர்கள் அனைவரையும் நேரில் கண்டதில் அப்போதுதான் எழுதத் தொடங்கியிருந்த எனக்கு மிகப் பெரிய ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும். அந்த நிமிடம்வரை, நான் எந்த ஒரு பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களையும் நேரில் சந்தித்திருக்கவில்லை. பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள் இவ்வளவு இயல்பாகவும் சாதாரணமாகவும் உரையாடுவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவும் இல்லை. அப்போதெல்லாம் நான் கதைகள், கவிதைகள் என்று எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன். சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பியும் இருந்தேன். ஆயினும் சிரித்திரன் தவிர்ந்த எந்தப் பத்திரிகளிலும் அவையெதுவும் பிரசுரமாகி இருக்கவில்லை (வீரகேசரிக்கோ, அலைக்கோ அல்லது சமருக்கோ நான் எதையும் அனுப்பியிருக்கவில்லை). இதனால் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் பற்றிய எனது எண்ணம் பாடசாலை அதிபர்கள் போன்ற கண்டிப்பான மனிதர்களாகவே அவர்கள் இருப்பார்கள் என்பதாகவே இருந்தது.

எனது ஞாபகம் சரியானால் இது 1979இல் நடந்திருக்க வேண்டும். அலை இதழ் 1975இலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கியபோதும் நான் அந்த இதழ்களை வாசிக்கத் தொடங்கியது 1979க்குப் பின்னரான நாட்களில்தான். பருத்தித்துறை குலசிங்கம் அண்ணரது வீட்டில் இருந்து பல இதழ்களையும் நல்ல நூல்களையும் பெற்று வாசிக்கத் தொடங்கியிருந்த காலம் அது. யேசுராசா அவர்களைச் சந்தித்த அன்று, இந்தச் சந்திப்புக்குப் பின்னர் பருத்தித்துறை நோக்கித் திரும்பிக்கொண்டிருக்கையில், அலை முதலாவது இதழில் வெளிவந்திருந்த ஆசிரியர் தலையங்கம் தொடர்பாக குலசிங்கம் அண்ணருடன் உரையாடிக்கொண்டு வந்தது ஞாபகம் இருக்கிறது. அந்த இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில், பரிசு பெற்ற தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட சான்றிதழ்கள் சிங்களத்திலேயே எழுதப்பட்டிருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. இது பற்றி நான் சொன்னபோது, குலசிங்கம் அண்ணர், அவருக்குக் கிடைத்த சான்றிதழும் அப்படித்தான் இருந்தது என்று சொன்னது ஞாபகம்.

அதன் பிறகு நான் அலையின் தொடர்ச்சியான வாசகனாக மாறிவிட்டிருந்தேன். இலங்கையின் சிற்றிலக்கிய இதழ் வரலாற்றில் அலை இதழுக்கு உள்ள பாத்திரம் முக்கியமானது. குறிப்பாக, அலை இதழின் வருகை தொடங்கிய காலம்தான் ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாகவும் அதன் போக்குகள் தொடர்பாகவும் பல விதமான விவாதங்கள் நடக்கத் தொடங்கியிருந்த காலம். அந்த விடயங்கள் தொடர்பான பல ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து அலை வெளியிட்டுவந்தது. அலை இதழிலிருந்து எனக்கு அன்று பரிச்சயமான எழுத்தாளர்கள் பலர். எம்.ஏ. நுஃமான். சண்முகம் சிவலிங்கம், ஏ.ஜே. கனகரத்ன, முருகையன், மு. புஸ்பராஜன், குப்பினான் சண்முகம், மு.பொன்னம்பலம். சி.சிவசேகரம், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், ரஞ்சகாமார் என்று பல எழுத்தாளர் களின் எழுத்துக்களை அது எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியது (இவர்களில் பலருடன் பின்னாளில் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது). புதுக்கவிதை தொடர்பாக ஒருவகை எதிர்ப்புணர்வு கொண்டிருந்த நான், புதுக்கவிதைகளிலும் கவித்துவத்தை உணர முடியும் என்று புரிந்துகொள்ள முடிந்ததும் கூட அலையுடனான வாசிப்புப் பழக்கத்தின் பின்னென்றே சொல்ல வேண்டும்.

1980இல் நான் கொழும்புக்கு வந்துவிட்ட பின் ஒன்றோ இரண்டோ தடவைகள் அவரை அவரது அலுவலகத்திலும் வெள்ளவத்தையில் இருந்த அவரது வாடகை அறையிலும் சந்தித்திருக்கிறேன். அலை இதழ்களை வாங்கியதும் அவைபற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசியதையும்

தவிர அதிகம் பேசியதில்லை. ஆயினும் அவரது எழுத்துக்கள் மீது கவர்ச்சியும் மதிப்பும் இருந்தன. 1983க்குப் பின்னான காலங்களில் அவரைப் பல இடங்களில் சந்திக்கவும் பேசிக்கொள்ளவும் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன. நல்ல சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதும் ஒரு முக்கிய படைப்பாளியாக, பத்திரிகையாளராக, சினிமா விமர்சகராக, பத்தி எழுத்தாளராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, பதிப்பாளராக என்று அவரது எழுத்துத் துறைசார் செயற்பாடுகள் பன்முறைத்தன்மை வாய்ந்தவை. அனேகமாக அவரின் எல்லா எழுத்துக்களுடனும் பரிச்சயம் கொண்டவன் என்ற முறையில், எழுபதுக்குப் பின்னான ஈழத்தின் எழுத்துத் துறைக்கு வளம்சேர்த்த முக்கிய எழுத்தாளர்களின் மத்தியில் முன்வரிசை எழுத்தாளராக எந்தத் தயக்கமும் இன்றி அவரை என்னால் மதிப்பிட முடியும். தான் கொண்டிருக்கும் கருத்துநிலை சார்ந்து உறுதியாக நிற்பதும், அதற்காக விட்டுக்கொடுக்காது எழுத்துச் சமர் புரிவதும் அவரது இயல்பாக அமைந்திருப்பதன் காரணமாக அவர் தன் சமகாலப் படைப்பாளிகள் சிலருடன் முரண்படும் சந்தர்ப்பங்களை எதிர்கொண்டுள்ளார். ஆயினும் அவர் அதுபற்றி அதிகம் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. அவை தொடர்பான தனது நிலைப்பாட்டைத் தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் முன்வைப்பதுடன் அவை தொடர்பான விவாதத்துக்கு எப்போதும் தயாராகவும் இருந்துவந்துள்ளார். அவர் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களில் உடன்பாடு அற்றவர்கள்கூட அவரது இந்த உறுதிநிலையை மறுத்துவிட முடியாது.

அக்காலத்தில் வெளிவந்த இலங்கையின் எழுத்துக்களைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டும் வழிநடாத்தியும்வந்த முற்போக்கு இலக்கிய (மாக்கிய சமூகவியல்) விமர்சனங்களின் போக்கினைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியும், அது, கலைத்துவம் குறைந்த படைப்புக்களுக்கும்கூட, அவை சார்ந்துள்ள அரசியற் போக்கை மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு முன்னுரிமைப்படுத்துவதையும் தொடர்ச்சியாகக் கேள்விக்குள்ளாக்கிவந்தார். கலை இலக்கியம் சார்ந்த விமர்சனங்கள், இலக்கியத்தின் கலைத்தன்மையை விடவும் அது முன்வைக்கும் அரசியலை மட்டுமே கணக்கிலெடுப்பது ஒருவகை தவறான முன்னுதாரணத்தை முன்வைப்பதாக அவர் வாதிட்டார். ஒரு வகைமாதிரியான கதைசொல்லல் முறையையே திரும்பத் திரும்ப இயாந்திரீகத்தனமான முறையில் பேணியபடி எழுதப்படும் படைப்புகளை அவர் கடுமையாக விமர்சித்தார்.

அத்துடன், வேறு வகையான எழுத்து முயற்சிகளைளைப் போலிகள் என்றும், சமூக அக்கறையைப் பிரதிபலிக்காத எழுத்துக்கள் என்று ஒதுக்குவதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டினார். குறிப்பாக மஹாகவி, மு.த., எஸ்.பொ. போன்ற முக்கிய இலக்கிய ஆளுமைகளது எழுத்துக்கள் முற்போக்கு இலக்கியப் போக்கினால் கவனப்படுத்தப்படவில்லை என்பது மிக வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. ஈழத்தின் கவனத்துக்குரிய படைப்பாளிகள் இத்தகைய போக்கின்

காரணமாகக் கணக்கில் எடுக்கப்படாமல்போவது பற்றிய அவரது கருத்துடன் எனக்கும் உடன்பாடு இருந்தது. இந்தப் போக்கை அவர் வறட்டுவாத, அல்லது பிரச்சாரத்தன்மை கொண்ட எழுத்துக்களை முதன்மைப்படுத்தும் போக்காக வாதிட்டார். இத்தகைய விவாதங்கள் எமது பரம்பரையினரிடையே பலத்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவும் செய்தன.

இது இன்னொரு விதத்தில் வேறொரு ஆபத்தையும் கொண்டுவந்ததை நான் எதிர்கொண்டேன். நான் சந்தித்த நமது தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களது கருத்துக்களைப் படிக்காமலே அவரை ஒன்றும் தெரியாத ஒருவர் என்ற அளவுக்குக் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போக்கைக் கொண்டிருப்பதை நான் அவதானித்தபோது ஒருவகையில் அதிர்ச்சியடைந்தேன் என்றே சொல்ல வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தளவில், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி என்ற இரு பேராசிரியர்களும், ஈழத்து இலக்கியப் போக்கில் இருந்த பழமைவாதச் சிந்தனைமுறையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கித் திருப்பிவிட்ட திருப்புமுனையாக இருந்தவர்கள் என்ற கருத்து என்னிடம் பலமாக இருந்தது. இது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பங்களிப்பு என்று நான் கருதினேன். ஆயினும் திருப்புமுனையாக இருந்த ஒரு காரணத்துக்காகவே, அதன் பின்னான படைப்புகளின் பலவீனங்களை கவனத்தில் எடுக்காமல் சிறப்பித்துக் கூறுவதை நியாயப்படுத்திவிட முடியாது என்று கருதினேன். அதேவேளை, யேசுராசாவும் அலையும் எழுப்பிய விமர்சனங்கள் எனக்கு மிகவும் உவப்பானவையாகவும்

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களுடன் எனக்கு எந்த நேரடிப் பரிச்சயமும் இருக்கவில்லை. ஆயினும் அவரது முக்கியமான எழுத்துக்கள் பலவற்றையும் நான் படித்திருந்தேன். மிகவும் கட்டிறுக்கமாகவும் தெளிவாகவும் தனது நிலைப்பாட்டைத் தர்க்க ரீதியில் தகுந்த ஆதாரத்துடன் வெளிப்படுத்தும் அவரது எழுத்துக்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவை. அவரது 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' முக்கியமான நூல் என்று எனக்குப் பட்டது

அடுத்த திருப்பத்திற்கு அவசியமானவையாகவும் பட்டன. ஆயினும் அது இன்னமும் தெளிவாக இல்லாத ஒரு நிலைமையே நிலவியது.

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களுடன் எனக்கு எந்த நேரடிப் பரிச்சயமும் இருக்கவில்லை. ஆயினும் அவரது முக்கியமான எழுத்துக்கள் பலவற்றையும் நான் படித்திருந்தேன். மிகவும் கட்டிறுக்கமாகவும் தெளிவாகவும் தனது நிலைப்பாட்டைத் தர்க்க ரீதியில் தகுந்த ஆதாரத்துடன் வெளிப்படுத்தும் அவரது எழுத்துக்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவை. அவரது 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' முக்கியமான நூல் என்று எனக்குப்பட்டது (இதனை விமர்சித்து பின்னாளில் வெங்கட் சாமிநாதன் அவர்கள் எழுதிய 'மாக்கின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்' என்ற நூலின் தர்க்கங்களுடன் எனக்கு உடன்பட முடியவில்லை).

ஆனால் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பு எனக்கு இருந்தது.

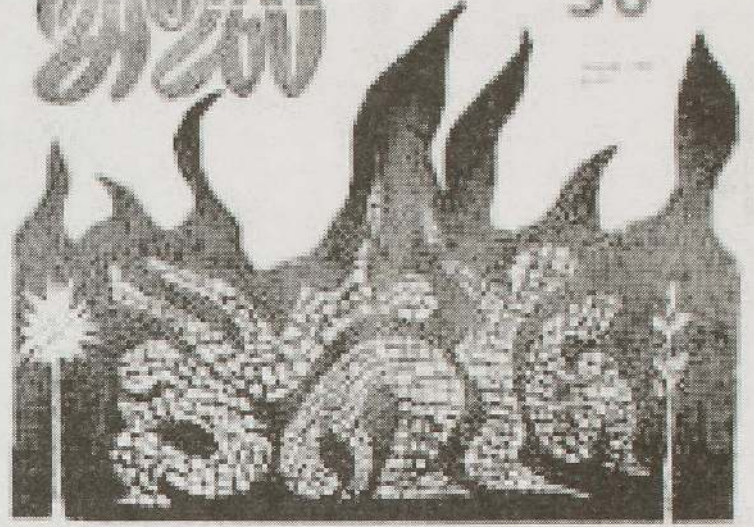

செவ்வாறு

செவ்வாறு

அவரைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் இந்த விமர்சனப் போக்கினைப் பற்றியும் அலையில் வரும் கட்டுரைகள் பற்றியும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் இந்தக் கேள்விகளின்போதெல்லாம், எந்த மறுப்பையும் கூறியதில்லை. தனது அழகான புன்னகையுடன் அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார். அவை பற்றி விளக்குவதற்கோ நான் சொல்வதை மறுப்பதற்கோ முயன்றதுமில்லை. பொதுவாகவே அவர் பேசுவதைவிடக் கேட்பதிலேயே அதிகம் நாட்டம் கொண்டவர், நாங்கள் பொரிந்து கொட்டும்போது அவர் புன்னகை மாறாமலே கேட்டுக்கொண்டிருப்பார். எந்தக் குறுக்கீடும் செய்யாமல் தலையை மட்டும் அசைத்துக்கொண்டிருப்பார். இனி எங்களுக்குச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை என்று ஆகிவிட்ட பின் அவர் பதில் சொல்வார். அல்லது இது பற்றி நிதானமாகப் பேச வேண்டும், பிறகு பேசுவோம் என்பார். பின்பு சந்திக்கும்போது அவைபற்றித் தானே தொடங்கிப் பேசுவார். இந்த விடயம் தொடர்பாக, நான் மட்டும் அல்ல, வேறும் சிலர் அவருடன் உரையாடியிருக்கிறார்கள். மாணவர்களும் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அவரிடமிருந்து நான் எந்தப் பதிலையும் பெறவில்லை. இவை நிதானமாகப் பேசப்பட வேண்டியவை என்ற கருத்து அவரிடம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

1986இல் வெளியான கட்டைவேலி பலநோக்கக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் நெல்லியடி கலாசாரக் கூட்டுறவுப் பெருமன்றம் வெளியிட்ட 'உயிர்ப்புகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் பின்னிணைப்பாக பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களது நூல் மதிப்பீடு ஒன்று 'உயிர்ப்புகளின் உயிரைத் தேடி' என்ற தலைப்புடனான மதிப்புரையாக வெளிவந்தது. அந்தக் கட்டுரை எனது இந்தக் கேள்விகளுக்கான பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களது பதில்போல அமைந்திருந்தது. அவருக்கேயுரிய முறையில், அதுவரை இருந்த இதுதொடர்பான எந்த விவாதங்களுக்குள்ளும் நுழையாமல், தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம், ஆரம்பத்தில் இருந்த மாக்கிய சமூகவியல் விமர்சனப் போக்கை முதன்மைப்படுத்திய காரணங்களைக் குறிப்பிட்டு, மிக அவசியமான

அந்த அத்திவாரம் இடப்பட்ட பின் இப்போது அழகியலின் முக்கியத்துவம் கணக்கெடுக்கப்பட்டு மாக்கிய அழகியலின் அடுத்த பரிமாணத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று எழுதினார். இது, கிட்டத்தட்ட பாத்தாண்டுகளுக்கு முன்னதாக 'பதிவுகள்' பத்தியில் யேசுராசா சுட்டிக் காட்டியிருந்த, அலையினால் எழுப்பப்பட்ட, இங்கு நிலவிய மாக்கிய அரசியல் நிலை சார்ந்த சமூகவியல் விமர்சனத்தின் குறைபாட்டை வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்ளாதபோதும், அதனால் உந்துப்பட்ட ஒரு நிலையிலிருந்து முன்வைக்கப்பட்ட கருத்து என்றே நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனப் போக்கின் மூன்றாவது நிலை ஒன்றை உருவாக்குவதில் அலை இதழ் ஆற்றிய பங்கு மிகவும் முக்கியமானது என்று கருதுகிறேன். அதை விடவும் முக்கியமானது, இந்த விடயம் தொடர்பாக, அலை இதழில், அதிகமாகப் பேசியும் எழுதியும்வந்த அ.யேசுராசா அவர்களது பங்களிப்பு, இந்தப் போக்கின் உருவாக்கத்தில் முக்கியமானது என்பதை இவ்விடத்தில் வலியுறுத்திச் செல்வது அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

யேசுராசா அவர்களின் சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் தனித்துவம் மிக்க அழகும் ஆழமும் கொண்டவை. மிகக் குறைந்த அளவான சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் அவரால் எழுதப்பட்டிருந்தபோதும், அவரது எழுத்துப் பணி இன்றுவரை தொடர்கிறது. இலக்கிய விமர்சனம், திரைப்பட விமர்சனம், நூல் மதிப்பீடு என்று அவர் எழுதியவை அனந்தம். அவரது பத்தி எழுத்துக்கள் பலவும் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பேட்டிலிருந்து, தூவானம் என்ற பத்திகள் இலங்கையில் வெளியாயின. அவரது 'திரையும் அரங்கும்' என்ற தொகுப்பு நூல் காலச்சுவடு பதிப்பாக வெளிவந்தது. பேராசிரியர் சொர்ணவேல் அவர்களுடைய நீண்ட 'கலை வெளியும் கசியும் மானிடமும்' என்ற ஒரு அருமையான அறிமுக உரையுடன் வெளிவந்துள்ள இது ஒரு முக்கியமான தொகுப்பு. யேசுராசாவின் சினிமா தொடர்பான நுண்ணிய பார்வையும் அதை அவர் அறிமுகம் செய்யும் முறையும், சினிமாவை அறிந்துகொள்ளவும் புரிந்துகொள்ளவும் அதனோடு பயணிக்க விரும்புவோரும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டிய ஒரு தொகுப்பு. கூடவே

இந்தத் தொகுப்பு திரை பற்றி மட்டுமன்றி அரங்கு தொடர்பான விடயங்களையும் உள்ளடக்கியிருப்பது இதன் மேலதிகச் சிறப்பாகும்.

அலையில் எழுதப்பட்டுப் பின்னர் நூலாக வெளிவந்த எனக்கு மிகவும் பிடித்த இன்னொரு பத்தி 'பதிவுகள்'. ஈழத்து எழுத்துத் துறையில் இலக்கியம் சார்ந்து எழுதப்பட்ட பத்திகளில் அலையில் வெளிவந்த இந்தப் பத்தியில் வந்த எழுத்துக்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. கலை இலக்கியம் சார்ந்த பல விடயங்களையும் அந்தக் காலகட்டத்தின் போக்குகளையும் பதிவு செய்த ஒரு பத்தியாக அது இருந்தது. ஒரு வாசகனாக ஒவ்வொரு அலை இதழை வாங்கியதும் நான் முதலில் வாசிக்கும் பகுதியாக அதுவே இருந்தது!

இந்தப் பத்தி எழுத்துக்களை நூலாக வெளியிடும்போது தான் எழுதிய முன்னுரையில் யேசுராசா இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருப்பார்:

“1975இன் இறுதிப் பகுதியில் ‘அலை’ இதழை வெளியிடுவதற்குரிய ஆயத்த வேலைகளில் ஈடுபட்ட வேளை, ‘பதிவுகள்’ என்ற பெயரில், கலை இலக்கியம் சார்ந்த ‘பத்தி’யினை அவ்விதழில் தொடர்ந்து எழுத வேண்டுமென எண்ணினேன்; ஆயினும், ஆசிரியர்

குழுவில் இணைந்திருந்த ஏனைய மூன்று நண்பர்களும், ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொருவராக மாறிமாறி எழுதலாமென அபிப்பிராயப்பட்டனர். அதனை ஏற்றுக்கொண்டு முதலாவது இதழில் 'பதிவுகள்' பத்தியினை எழுதினேன்; தொடர்ந்து ஏனையோர் எழுதினர். காலஞ்செல்ல ஆசிரியர் குழு மூவராகி, இருவராகி, இருபத்தைந்தாவது இதழிலிருந்து நான்மட்டும் தனியாகச் செயற்பட நேர்ந்தது; எனவே அதனிலிருந்து கடைசியான முப்பத்தைந்தாவது இதழ்வரை ஒவ்வொரு இதழிலும் எழுதினேன்.

மனதைக் கவர்ந்தவை, மாறுபாடானவை, எதிர்வினைக்குரியவை எனப் பலவற்றை எழுதினேன். அன்று இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் நிலவிய சிறுபத்திரிகைச் சூழலின் தாக்கம் தவிர்க்கவியலாதவாறு இப்பத்தியிலும் படிந்திருக்கிறது. சரி தவறு என்ற ரீதியில் தார்மிக நிலைப்பாட்டில் செயற்பட்டிருக்கிறேனே தவிர, யார்மீதும் வலிந்து குற்றஞ்சாட்டும்

நோக்கு எனக்கு இருந்ததில்லை. ஆயினும், சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளிற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இப்பத்திகளில் சில இடங்களை (அடிப்படைக் கருத்தை மாற்றாமல்) தற்போது மென்மைப்படுத்தியுள்ளேன். சில விடயங்களுடன் தொடர்புபட்டவர்கள் மீது இன்றும் மதிப்பு வைத்துள்ளேன்; எனவே, அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மாற்றுக் கருத்துக்களை 'குறித்த விடயங்கள் மீதான எனது பார்வை' என மட்டுமே கொள்ள வேண்டும்.”

யேசுராசா ஒரு படைப்பாளியாக, பத்திரிகையாளராக, அரசியல், இலக்கிய சினிமா செயற்பாட்டாளராக எழுதியவையும் செயற்பட்டவையும் அனந்தம். அவை அனைத்தும் நூல்களாக வெளிவந்துவிட்டன என்றே நினைக்கிறேன். அவர் போன்ற, ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றில் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்ற வேளையில் அவற்றின் திருப்புமுனையான கருத்துக்களுடன் எதிர்வினையாற்றுபவர்கள், வரலாற்றின் முக்கியப் பாத்திரத்தை வகிக்கிறார்கள். அவர்கள் எடுக்கும் முடிவுகள் சரியா தவறா என்பதைவிட எந்த நோக்கத்துடன் அவை எடுக்கப்படுகின்றன என்பது முக்கியமானது. யேசுராசா அவர்களது நோக்கமும் செயலும் அவரது பதிவுகள் நூலுக்கான முன்னுரையில் அவரது வார்த்தைகளிலேயே தெளிவாகவே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் சிற்றிலக்கிய இதழ் வரலாற்றில் அலை இதழுக்கு உள்ள பாத்திரம் முக்கியமானது. குறிப்பாக, அலை இதழின் வருகை தொடங்கிய காலம்தான் ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாகவும் அதன் போக்குகள் தொடர்பாகவும் பல விதமான விவாதங்கள் நடக்கத் தொடங்கியிருந்த காலம். அந்த விடயங்கள் தொடர்பான பல ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து அலை வெளியிட்டுவந்தது.

அவரது கலை, இலக்கியம், சமூகச் செயற்பாடு சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் எனக்கு எப்போதும் ஒருவகையிலான உடன்பாடு இருந்துவந்திருக்கிறது. சினிமா சம்பந்தமான அவரது எழுத்துக்கள் உண்மையில் எனக்கு அந்த ஊடகம் சம்பந்தமான வழிகாட்டலை வழங்கியவை என்று சொல்லலாம். மதிப்புக்குரிய கே.எஸ். சிவகுமாரமன், ஜி.ரி. கேதாரநாதன் ஆகியோருடன் யேசுராசா அவர்களும் சேர்ந்து இந்தத் துறையில் ஆற்றியுள்ள பணிகள் மிகவும் முக்கியமானவை. அவருடன் நான் முரண்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கவேசெய்தன. ஆயினும், அவருடைய எழுத்துக்கள், நூல்கள் தொடர்பாக எனக்கு எப்போதுமே மிகவும் உயர்ந்த அபிப்பிராயங்களே இருந்துவந்துள்ளன. நம் காலத்தின் ஒரு முக்கியமான கலை இலக்கியப் போராளியும் படைப்பாளியுமான அவருக்கு எனது வாழ்த்துக்களும் அன்பும். இந்தக் குறிப்பைக் காலம் இதழில் எழுதக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு வழங்கிய இதழாசிரியர் செல்வம் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி!

யேசு, கோபமா?

சேரன்

இப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும்: எனக்கும் யேசுராசாவுக்குமான பிணைப்பு ஏற்பட்ட கணம் 1969இல் வெளியான “கவிஞன்” இதழ். கவிதைகளுக்கான இதழாக மட்டுமே அது வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. நான் சிறுவன். எனினும் அப்பாவும் அம்மாவும் தந்த ஊக்கத்தால் வாசிப்பே என் பெருவிருப்பாக இருந்தது. “கவிஞன்”, “நோக்கு” போன்று அப்போது வெளியான இதழ்களில் இருந்த கவிதைகளில் பல எனக்கு மனப்பாடமாக இருந்தன. மீள மீள அவற்றைச் சுவைத்து வாசித்தமையே ஒரு வகையில், இன்று எனது கவிதைக் கட்டமைப்புக்கும் படிம வார்ப்புக்கும் மொழியின் லயத்துக்கும் பிழையற்று எழுத முடிகிற தமிழுக்கும் ஒரு காரணம் எனலாம். அத்தகைய வாசிப்பும் சுவைப்பும் திளைப்பும் எனது கவிதை உலகுக்குச் சிறப்பான பங்களிப்பை நல்கின என்று சொல்வதில் எனக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. 1969இல் வெளியான கவிஞன் இதழ் ஒன்றில் என்னை மிகவும் ஆழமாகப் பாதித்த மூன்று கவிதைகள் வெளியாகியிருந்தன. ஒன்று, எம்.ஏ. நுஃமானின் “மீண்டும் துப்பாக்கி வெடிக்கின்றது” அடுத்தது மஹாகவியின் “தேரும் திங்களும்” மற்றது யேசுராசாவின் “நல்லம்மாவும் நெருப்புச் சட்டியும்”. அவற்றையும் பலமுறை படித்தமையை இன்றும் மறக்க முடியாது. அந்தக் கவிதைகளும் அப்போது வெளியான பல கவிதைகளும் இன்றும் எனக்கு மனப்பாடமாக இருக்கின்றன.

**

1973 என நினைவு. நானும் எனது உற்ற தோழன் ஆதவனும் (ஆதவன் கதிரேசர் பிள்ளை), ‘ஞாயிறு’ எனும் கையெழுத்து இலக்கிய இதழ் ஒன்றை நடத்திவந்தோம். அப்போது அ.செ. முருகானந்தன் (அ.செ.மு.) எங்கள் வீட்டயலில்தான் குடியிருந்தார். அவரும், நாங்கள் செல்லக்கண்ணுக் குஞ்சாச்சி என அழைக்கும் அவருடைய தாயாரும், எங்களது சிவசாமித் தாத்தாவின் வீட்டு முன் வளவில் சிறு குடில் ஒன்றை அமைத்திருந்தனர். நாங்கள் எல்லோரும் நெருங்கிய உறவினர்தான். அ.செ.மு.வைச் சந்தித்து உரையாடுவதற்காக அங்கு நான் அடிக்கடி செல்வேன். பல தடவைகளில் ஆதவனும் கூட வருவதுண்டு. ‘ஞாயிறு’ இதழுக்காக அ.செ.மு.வைப் பேட்டி கண்டு ‘அ.செ.மு.வுடன் சில மணி நேரம்’

எனும் தலைப்பில் விரிவாக வெளியிட்டிருந்தோம். அக்காலங்களில்தான் அ.செ.மு.வைச் சந்திப்பதற்காக யேசுராசா அங்கே வந்திருந்தார். அவர்தான் யேசுராசா என எனக்குத் தெரியாது. எனது நெருங்கிய உறவினரும் எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஊக்கம் தருபவருமாக அமைந்த நா. முருகதாஸ் அண்ணாதான் யேசுராசாவை அழைத்து வந்திருந்தார். அவர் எனக்கு யேசுராசாவை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தபோது உடனடியாகவே அவருடைய “நல்லம்மாவும் நெருப்புச் சட்டியும்” பற்றியே நான் சொன்னதாக நினைவு அக்கவிதையையின் சில பகுதிகளை அவருக்குச் சொல்லிக் காட்டியதாகவும் நினைவு. பிற்பாடு அவரோடும் முருகதாஸ் அண்ணாவோடும் கொஞ்சத் தூரம் நடந்து சென்றது நினைவில் உள்ளது. அந்தச் சிறுநடையில் இலக்கியம் பற்றி உரையாடினோம்.

யேசுராசா வித்தியாசமான முறையில் வேட்டி கட்டியிருந்தார். பொதுவாக வேட்டி கட்டினால் மேலங்கி அல்லது சட்டை வேட்டி வரிப்பை மறைத்து இடுப்பின் கீழே முடியும். ஆனால் பர்மா தேசத்தில் மக்கள் சாரம் கட்டுவதைப் போல யேசுராசா வேட்டியைக் கட்டியிருந்தார். அந்த முறையில் சட்டையை உள்ளே விட்டு அதன் மேல் வேட்டி வரிப்பைக் கட்டியிருந்தார்.. அப்போது அது எனக்கு மிகவும் புதுமையாக இருந்தது. யேசுராசா மிகவும் உயரமானவர் என்பதால் அது எடுப்பாகவும் இருந்தது.

பிற்பாடு சைவப் புலவர் செல்லத்துரை, மயிலங்கூடலூர் நடராசன் போன்ற என் அன்புக்குரிய ஆசிரியர்களும் அவ்வப்போது இவ்வாறு வேட்டி கட்டுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

அ.செ.மு. வீட்டில் துவங்கிய அறிமுகம் பின்னர் ஆழமான நட்பாக விரிந்தது. யேசுராசாவின் “தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா குருநகரில் டிசம்பர் மாதம் 1974இல் நிகழ்ந்தது. என்னையும் ஆதவனையும் யேசுராசா அழைத்திருந்தார். அப்போது எங்கள் ஊர் அளவெட்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குச் சென்று திரும்ப ஒரு ரூபாய் வேண்டும். நாங்கள் சிறுவர்கள். பெற்றோரிடம்தான் காசு வாங்க வேண்டும். படிப்பை விட்டுவிட்டு ஒரேயடியாக இலக்கியத்துள் ஆழ்ந்துவிடுவார்களோ என்ற பெரும் பயத்தில் எங்கள் பெற்றோருக்கு எங்களை அடிக்கடி இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கு அனுப்பத் தயக்கம் இருந்தது. எனினும் பல்வேறு உறுதிமொழிகளைக் கொடுத்து அம்மாவிடமிருந்து நான் பணத்தைப் பெற்றுவிடுவேன். ஆதவன் இந்த விடயத்தில் என்னைவிடக் கெட்டிக்காரன். எப்படியோ பணம் தேடிவிடுவான். பல சந்தர்ப்பங்களில் அவன்தான் எனக்கும் சேர்த்துச் செலவழிப்பவன். எங்களிடம் நூல் வாங்கப் பணம் இருப்பதில்லை. யேசுராசாவுக்கு எங்கள் நிலைமை தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தபடியால் எனக்கும் ஆதவனுக்கும் அன்பளிப்பாகத் தனது நூலைத் தந்தார். ஒரு பெரும் படைப்பாளியிடமிருந்து அவரது நூலை, அவரது கையெழுத்துடன் பெற்ற ஒரு சிறப்பான நாள் அது.

அந்த நூலை அன்றிரவே முழுமையாக இரண்டு முறை படித்துவிட்டேன். அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியில்

இருந்த, “மகத்தான துயரம்”, “படம் பார்த்த பிறகு” ஆகிய கதைகளை எத்தனை தரம் திருப்பித் திருப்பிப் படித்தேன் என இப்போது நினைவில்லை. அக்கதைகளின் ஒவ்வொரு வரியும் தரிப்புக் குறிகளும் (இவற்றில் யேசுராசா மிகுந்த கவனம் எடுப்பவர்), உரையாடல்களும் கூட அழியா நினைவுகளாக மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்டன. உரையாடலைச் சிறப்புறவும் பொருத்தமாகவும் செட்டாகவும் சிறுகதையிலோ அல்லது நாவலிலோ அமைக்க முடியாவிட்டால் படைப்பு உக்கிரம் பெறாது என்று அப்போது மனதில் பதிந்தது. இப்போது உரையாடல் இல்லாமலே உணர்வெழுச்சியும் ஆழ்ந்த மனக்குறிப்புகளும் அலையெழுப்பும் படைப்புகளும் பல வந்துவிட்டன. அண்மைய எடுத்துக்காட்டு நண்பன் அனுக் அருட்பிரகாசத்தின் A Passage North என்ற நாவல். இது இந்த ஆண்டு புக்கர் பரிசுப் போட்டிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நான்கு நாவல்களில் ஒன்று.

**

“மகத்தான துயரங்கள்” கதையில்தான், “யேசு, போவமா?” என அவர் நண்பர் அழைக்கிற வரி வருகிறது. இழந்துவிட்ட காதலியை எதிர்பாராத விதமாக எதிர்கொள்கின்ற தருணத்தைத் துயர் படிந்த மென்மையின் குரலொலியில் யேசுராசா தாக்கமுற எழுதியிருக்கிறார். அந்தக் கணத்தில் பேச்சற்று உறைந்துபோன அவரை, இயல்புக்குக் கொண்டுவரும் வகையில் அவர் நண்பர் சொல்வதாக அமைவது அந்த வரி. ஆனால் நானும் ஆதவனும் அந்த வரியை “யேசு, கோபமா?” என்று மாற்றி அமைத்து எமது உரையாடல்களுக்குள் அடிக்கடி பயன்படுத்திவந்தோம். யேசுராசாவின் அறச்சிற்றத்துக்கு அவ்வரிகள் எவ்வளவு நளினமாகப் பொருந்திப்போகின்றன என இப்போதும் வியப்பு மேலோங்குகிறது.

**

அக்காலகட்டத்தில் என்னை ஆழமாகப் பாதித்த சிறுகதைத் தொகுதி யேசுராசாவினுடையது. அவருடைய சொற்கிடங்கு ஆழமானது. நுட்பமானது. பிழையற்றது. புடமிடப்பட்டது. சிறுகதைகளிலும் அவருடைய கவிதைகளிலும் வியப்பின் வெளிப்பாடுகளையும் மன வருத்தத்தின் எண்ணக் கோடுகளையும் காதலின் துயரையும் உள்ளடங்கிய கோபத்தையும் அவர் படிமங்களுடாகவும் சொற்களுடாகவும் கலைத்துவமாக்கிய பாணி புதிய தமிழுக்குப் பெருங்கொடை என்று கருதுகிறேன். அவருடைய “அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக” எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் இருந்து இரண்டு கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறேன். முதலாவது பௌத்தப் பெருங்கோயிலின் அழகையும் ஆழத்தையும் பாடுகிற ஒரு கவிதை:

ரூவான் வெலிசய
வெளியை நிறைத்த
வெண்குவி வளைவு
வானம் தடவுகிற
சுருள்முடி,
நீலத் திரைவானம்
இடையிடையே ஓடும்
சில மேகம்

அடி வயிற்றெழுமோர்
நீண்ட பரவசம்
திடீரென
மானிடத்தின் பிரமாண்டம்.

இரண்டாவது கவிதை:

உயிர் வாழுதல்
உயிர் தடவி வருங்காற்று
துயர் விழுங்க விரிந்த கடல்
கடலின் மேல் இருந்து வெளி
ஒளி பரவக் காலை எழ
நிறைவின் பூரணம்
இக் கணத்தில் இறப்பது?

இந்தக் கவிதைகள் யேசுராசா 1975இல் எழுதியவை. ஒரு மணித்துளி அனுபவத்தை, உணர்வை அல்லது படிமத்தை எல்லா நேரங்களிலும் எல்லாக் கவிகளும் உயர்தனிச் சிறப்பு மிகும் கவிதையாக ஆக்கிவிட முடியாது. இன்றைய கவிதைகள் பலவற்றில் ஒரு நுண் அனுபவத்தை அல்லது கணப்பொழுது தெறிக்கும் கவிதைக் காட்சியைச் சொற்களுக்குள்ளும் படிமங்களுக்குள்ளும் நெஞ்சகப்படுத்தப் பல்லாயிரம் கவிஞர்கள் முயன்றிருக்கிறார்கள்; முயல்கிறார்கள். எனினும் எல்லோருக்கும் அது பிடிபடுவதில்லை. உலர் படிமமும் வெற்று வார்த்தைகளும் நுண்கணங்களையும் அவை எழுப்பக்கூடிய பாரிய அதிர்வுகளையும் சித்திரிக்க முடியாது.

//பூவின் மேல்
ஒரு கணம் அமரும் தேனி
ஓராயிரம் தேன் துளி//

என ஒரு நவீன கவிஞர் எழுதுவது ஆழமான பரவசத்தைத் தராது. அது வெறும் சொல்லாடல். அத்தகைய சொல்லாடல்களைக் கோடிக்கணக்கில் எழுதி விடமுடியும். அத்தகைய கவிதைகளே மலிந்துள்ள இன்றைய தமிழ்க் கவிதைச் சூழலில் யேசுராசாவின் கவிதைகளை 'மீளப் படிப்பது' வியத்தகு அனுபவமாக இருக்கிறது. இத்தகைய எடுத்துக்காட்டுகள் நிறையவே உள்ளன. குறைவாகவும் நிறைவாகவும் கவிதைகள் எழுதியவர் யேசுராசா. அவரை விட்டுவிட்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் கவிதையையும் பேச முடியாது எனக் கருதுகிறேன்.

**

அதுபோலவே யேசுராசாவின் இலக்கிய இதழியலும் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பான தடங்களில் ஒன்று. அலை சஞ்சிகைக்குப் பின்னர் 'திசை' வார இதழ் மூலம் அவருடைய இலக்கியப் பங்களிப்பும் கவிதைகளை இளைய தலைமுறைக்கு அறிமுகம் செய்து எழுத்தார்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் அவரவர் சிறப்புடன் முன்னெடுத்த 'தெரிதல்' இதழ்களும் யேசுராசாவின் வளமிக்க பணிகளாகும். கலைக்கும் பிரசாரத்துக்கும் உள்ள எல்லைக் கோட்டைப் பற்றிய அவரது துல்லியமான கணிப்பு நமது எதிர்ப்பு இலக்கியச் செழிப்புக்கு உறுதுணையாக இருந்தது என்பதை இங்கு நினைவுகூர விரும்புகிறேன்.

யேசுராசா முன்னெடுத்த எல்லாச் செயற்பாடுகளிலும் அவரது கட்டுப்பாட்டையும் நேர்த்தியையும் பிழையற, மிகத் திருத்தமாக, ஒழுக்கம் தவறாத நெறிமுறையை அவர் முன்னெடுப்பதையும் பார்த்திருக்கிறேன். மொழியிலும் தெரிவிலும் அவர் காட்டுகிற அக்கறை பல சந்தர்ப்பங்களிலும் எனக்குப் பொறாமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

1975இல் 'அலை' இதழுக்கு இரண்டு கவிதைகள் அனுப்பியிருந்தேன். யேசுராசாவின் நட்பு வளரத் துவங்கிய காலம் அது. சொந்தப் பெயரில் அனுப்பாமல் புனைபெயரில் அனுப்பிப்பார்ப்போம் என்று முடிவு செய்தேன். யாரெனத் தெரியாமலே கவிதை 'அலை' இதழில் பிரசுரம் பெற்றால் அதனது தரம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிடும் என நினைத்தேன். எனவே 'கவியரசன்' எனும் பெயரில் இரண்டு கவிதைகளை அஞ்சலில் அனுப்பினேன். 'கடல்' என்பது ஒரு கவிதையின் தலைப்பு. மற்றையது என்னுடைய சிறு கைவிளக்குக்கு எழுதிய பிரியாவிடைக் கவிதை. அந்த ஆண்டுதான் எங்கள் ஊருக்கு மின்சாரம் வழங்கப்பட்டது. இரவில் எனது நீண்ட நேர வாசிப்புக்குத் துணையாக அதுவரை காலமும் இருந்த சிறு கைவிளக்கின் தேவை இல்லாமல் போய்விட்டது. அது பற்றிய இரங்கல் பாடல்தான் கவிதை. எனினும் 'கடல்' என்ற கவிதை மட்டும்தான் "அலை"யில் வெளியாயிற்று. பிற்பாடு யாழ்நகரில் நடந்த இலக்கியக் கூட்டம் ஒன்றில் யேசுராசாவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

"கவியரசன் யார்? நீரா அல்லது ஆதவனா?" எனக் கேட்டார் யேசுராசா. "ஏன் அப்படி ஒரு சந்தேகம் உங்களுக்கு?" என நான் அவரைத் திருப்பிக் கேட்டேன். "இல்லை, அஞ்சலில் வந்திருந்தன கவிதைகள். அளவெட்டித் தபாற் கந்தோரிலிருந்து அனுப்பப்பட்டதாக முத்திரையின் மீது குத்தப்பட்டிருந்த பதிவு காட்டியது. அதனால் ஊகித்தேன்" என்று ஒரு மெல்லிய, அவருக்கே உரிய ஒரு குறுநகையுடன் சொன்னார். இவ்வளவு நுணுக்கமான ஒருவர் யேசுராசா என்று தெரிந்தும் வேறு தபாற் கந்தோரிலிருந்து கவிதைகளை அனுப்ப மறந்த என் சோம்பேறித்தனத்தை நொந்துகொண்டேன்.

"ஓம், அது நான்தான்" என்று ஒப்புக்கொண்டுவிட்டேன். "உம்மட மற்ற கவிதையும் நல்லதுதான். ஆனால் கொஞ்சம் ரொமாண்டிக்காக இருந்தது. அதனால் அதனைப் போடவில்லை. இன்னும் அனுப்பும்" என்றார். அதன் பிற்பாடு என்னுடைய பல கவிதைகள் 'அலை'யில் வெளியாயின. என்னுடைய இலக்கிய வாழ்வுக்கும் எழுத்துக்கும் 'அலை'யும் யேசுராசாவும் அளித்த கவனமும் ஊக்கமும் அளவிடக்கரியது. உண்மைக்கு உருத் தருவதும் உண்மையின் முழுமையைச் சலிக்காது தேடுவதும் இலக்கியத்தினதும் கவிதையினதும் தொடர்ந்த பணி என்று 'அலை' இதழ்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த விமர்சன அரங்கில் உரையாற்றியபோது பேசிய நினைவு இருக்கிறது. வயதில் இளையவனாக இருந்தாலும் அந்த நிகழ்வில் என்னைப் பேச அழைத்தமை பெருமையாக இருந்தது. மிகப் பல ஆண்டு களுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நிகழ்வு அது.

யேசுராசாவைப் பற்றி எழுதுகிறபோது இவ்வரிகளை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அறியப்படாதவர்களின் நினைவுகளுடன்...

✪ எஸ். றஞ்சகுமார்

கரணவாய் தெற்கு, சோழங்களில் மாணிக்க வளவு என்றொரு வீடு இருக்கிகிறது. வளமான ஈரலிப்பான செம்பாட்டு மண்ணில் குரோட்டன்களும் பூக்கன்றுகளும் வளர்ந்திருக்க, பெரிய கல்வீட்டுடன் கூடியதொரு வளவு. போகும் வழி நெடுகப் புகையிலைத் தோட்டங்கள். மாணிக்க வளவின் நேரே பின்புறமாக இருந்த புகையிலைத் தோட்டத்தை எனது பெரியப்பா குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தார். அப்போது நான் ஏ.லெவல் படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பெரியம்மா வீட்டுக்குப் போகும் நாட்களில் புகையிலைக் கன்றுகளுக்குப் பட்டைத் தண்ணீர் வார்க்க நானும் போவது வழக்கம். தோட்டம் மிகவும் நீளமானது. ஒரு அந்தலையில் மிகவும் ஆழமான தோட்டக் கிணற்றின் தொப்பிக்கட்டுடன் ஆரம்பிக்கும் தோட்டம், மறு அந்தலையில் மாணிக்க வளவின் பின்புற வேலியுடன் முட்டி நிற்கும். இரண்டு கைகளிலும் பெரிய பனையேலைப் பட்டைகளில் தண்ணீரை ஏந்திச் செல்லும் தூரத்தைக் குறைப்பதற்காக, மாணிக்க வளவின் கிணற்றிலிருந்தும் நாங்கள் தண்ணீர் அள்ளுவது வழக்கம். அதற்காக மாணிக்க வளவின் பின்புறப் படலையைப் பாவிப்போம். முன்புறமாகவோ, முற்றத்துக்கோ

போவதற்கான தேவை எங்களுக்கு இருக்கவில்லை. அந்த நாட்களில்தான் மாணிக்க வளவின் ஒரே மகளுக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. மாப்பிளைப் பொடியன் தங்கப் பவுணாம். பெரிய பெரிய படிப்பெல்லாம் படிச்சிருக்குதாம்” என்று பெரியப்பா எங்களிடம் மிகவும் சிலாகித்தார்.

சில மாதங்களுக்குள் அந்தத் தங்கப் பவுண் மாப்பிள்ளையை நானும் எனது நண்பன் தமிழ்மாறனுமாக மாணிக்க வளவின் முன்புறக் கேற்றின் வழியாகச் சென்று சந்தித்தோம். அவர் ‘அலை’ சிற்றிதழின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர். கோடுகளும் கோலங்களும் என்ற அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளியாகியிருந்தது. அதையும், அதுவரை வெளியாகியிருந்த அனைத்து அலை இதழ்களையும் நாங்கள் படித்துமிருந்தோம். அவை புதிய வாசல்களைத் திறந்து எங்களை ஆவலுடன் வரவேற்றன. மாணிக்க வளவின் மாப்பிள்ளையான குப்பிழான் ஐ.சண்முகனும் மிகவும் இன்முகத்துடன் எங்களை வரவேற்று உபசரித்து இங்கிதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அன்று தொடங்கிய நட்பு இன்றுவரை அதே உன்னத உணர்வெழுச்சியுடன் தொடர்கிறது. வாழ்வில் நான் கண்ட மிகச் சிறந்த மனிதர்களுள் குப்பிழான் ஐ.சண்முகனும் ஒருவர்.

“சண்முகன் அழகுணர்ச்சி நிரம்பிய கண்களுடன் எல்லையற்ற மனிதாபிமானமும் கருணையும் நிறைந்த மனத்தினனாய் சூழலை அவதானிக்கும் அவதானி என்று பின்னர் யேசுராசாவுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் அவரைப் பற்றி எழுதினேன். குப்பிழான் ஐ. சண்முகனைப் பற்றி எழுத என்னிடம் நிறைய நினைவுகள் இருக்கின்றன என்றாலும், இந்த நினைவோடை அ. யேசுராசாவைப் பற்றியது என்பதால் அவற்றை உங்களுக்கு இப்போதைக்குச் சொல்லப்போவதில்லை. ஒன்றை மட்டும் சொல்லலாம் எனப் படுகிறது. குப்பிழான். ஐ.சண்முகன் மிகச் சிறந்ததொரு ரசிகன். யேசுராசா எழுதிய பிரிவு என்னும் கதையை உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா? அந்தக் கதையின் நாயகனை அச்சொட்டாகச் சண்முகனுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கலாம். ஆனால் அவர் தற்கொலை செய்ய எண்ணுபவரல்ல. இன்பத்தைக் காட்டினாலும், துன்பத்தில் ஆழ அழுக்கினாலும், தனது வாழ்வை அவர் பிரியத்துடன் ஏற்றுக்கொள்பவர்.

நானும் கதைகள் எழுத முயற்சித்து, பிரசுரிக்கலாம் என்று தமிழ்மாறன் அபிப்பிராயப்பட்ட ஒரு கதையை முன்னரே அலைக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அந்தக் கதையை ஆசிரியர் குழு எனக்குத் திருப்பி அனுப்பியது. அலையைத் தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கும் நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. என்னை உற்சாகப்படுத்தும் வாசகங்கள் சிலவற்றைக் கொண்ட ஒரு கடிதத்தில் சூழலின் யதார்த்தத்தைத் தெரிவித்து, மீண்டும் அலை வெளியாகுமெனின் கட்டாயமாகப் பிரசுரிப்போம் என்றும் தெரிவித்திருந்தார்கள். அவ்வாறே அலை மீண்டும் வெளியாகியபோது சுருக்கும் ஊஞ்சலும் என்ற எனது முதலாவது கதை பிரசுரமானது.

பிறகு, சண்முகனுடன் சேர்ந்து யேசுராசாவைச் சந்திக்க நான் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போனேன். அப்போது நான் ஒரு தினக்கூலியாக இருந்தேன். ரவுணுக்குப்

போகும்போது குறைந்தபட்சம் வேட்டியாவது உடுத்த வேண்டும் என்ற இங்கிதம் தெரியாதவனாகவும் இருந்தேன். முதன்முதலாக ஒருவரைச் சந்திப்பதற்காக, பலர் பயணிக்கும் பஸ் வண்டியில் சாரனுடன் நான் பயணிப்பதை சண்முகன் அவ்வளவாக ரசிக்கவில்லை என அவரது முகக்குறிப்புச் சொல்லியது.

யேசுராசாவின் வீட்டுக்கு நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்தபோது முற்றத்திலிருந்த கிணற்றில் அவர் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டிருந்தார். எனது தோற்றமும் உடையும் அவரது முகத்தில் புன்சிரிப்பை வரவழைத்தன. நிச்சயமாக அது வரவேற்புக்கு மட்டும் உரியது அல்ல. ஒரு வினோதத்தைக் காணும்போது ஏற்படும் ஆச்சரியமும் அந்தச் சிரிப்பில் கலந்திருந்தது.

தனது கூர்மையான கண்களில் வெளிப்பட்ட கள்ளமற்ற சிரிப்புடன் அ.யேசுராசா என்னை வரவேற்றார். நானோ அவரது மோவாயையும் உதடுகளையும் உன்னிப்பாகப் பார்த்தேன். அவை சற்று வித்தியாசமாக இருந்தன. உதடுகளில் பெண்மையும் மோவாயில் ஆண்மையும் கலந்த வித்தியாசமானதொரு கலவை. பின்னர் வேறு சில நண்பர்களும் இதை என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அன்றைய சந்திப்பில் யேசுராசா எனக்குச் சொன்ன ஆலோசனையின் சாரம் இதுதான் “நீர் தொடர்ந்து எழுதும். ஆனால் எழுத வேணுமென்று தோன்றினால் மட்டும் எழுதும்”. இன்றுவரை தன்னைச் சந்திக்கவென வரும் புதியவர்களுக்கு யேசுராசா இந்த நல்ல ஆலோசனையைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறார். எனது இரண்டாவது கதையான கபரக்கொயாக்களை எழுத நான் எடுத்துக்கொண்ட இடைவெளி ஏறத்தாழ ஏழு ஆண்டுகள்.

பிறகு நான் கொழும்புக்கு வந்து அச்சகத் தொழிலாளியாக இருந்தபோது யேசுராசாவும் கொழும்பு மத்திய தந்தி தபால் கந்தோரில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். இரண்டாவது ஷிஃப்ட்டில் அவர் வேலை செய்ததால் சில நாட்களில் இரவு ஏழு, ஏழரை மணியளவில் அவரைப் போய்க் காண்பது வழக்கம். இரவு உணவுக்கான நேரத்தை எடுத்துக்கொண்டு நானும் அவருமாகக் கோட்டை ரயில் நிலையத்துக்குப் போவோம். அது மிக அருகில் இருந்தது ஒரு காரணம். யேசுராசா வேறொரு காரணமும் வைத்திருந்தார். அவருக்குத் தெரிந்த யாராவது கொழும்புக்கு ரயிலில் வந்தால், அவர்களைக் கண்டு புதினம் அறிவதற்கு அவர் விரும்புவார். பிறகு அருகிலுள்ள ஏதாவது ஒரு கடையில் எனக்கும் சேர்த்து சாப்பாடு வாங்கித் தருவார். எந்தெந்தக் கடைகளில் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும் என்பதை அந்தச் சமயங்களில் எனக்குச் சொல்லுவார். யேசுராசா எழுதிய, சாப்பாட்டுக்கடைப் பையன் ஒருவனைப் பற்றிய ‘வரவேற்பு’ என்ற கதையையும், ரயில் நிலையத்தைப் பற்றிய சித்திரிப்பு அழகுற அமைந்த ‘படம் பார்த்த பிறகு’ என்ற கதையையும் இந்தச் சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்திப் பாருங்கள்

அலைக்கழிக்கப்படும் ஆன்மா

அ. யேசுராசா அலைக்கழிக்கப்படும் ஆன்மாவை உடையவர். அரசப் பணியாளன் என்ற வகையில் பேராதனையிலும், கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் என மாறிமாறி அவர் பணிபுரிந்தாலும், மன

அலைக்கழிப்பின் காரணமாகவும் அவர் இடம் மாறிச் சென்றார் என எனக்குத் தோன்றுகிறது. அவரது கதைகளிலும், கவிதைகளிலும் அவரது ஆன்ம அலைக்கழிப்பு மிக நன்கு பிரதிபலிப்பதை நீங்களும் அவதானித்திருக்கலாம்.

மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தின் தபால் நிலையம் ஒன்றுக்கு அவர் மாற்றலாகிச் சென்றார். அவ்வாறு போகும் முன்னராகச் சில நண்பர்களையும், நல்ல திரைப்படங்களை இனங்கண்டு தேடிப் பார்க்கும் வழக்கத்தையும் எனக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டுச் சென்றார். அலையின் ஆசிரியர் குழு நால்வரிலிருந்து மூவராகிப் பின்னர் இருவராகி, இறுதியில் யேசுராசா ஒருவர் மட்டுமே என்ற நிலைக்கு வந்தது. நான் எழுதிய இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது கதைகள் அலையில் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரமாகின.

அந்த நாட்களில் நான் கொழும்பின் புறநகரத்தை அண்மித்த பகுதியிலிருந்த ஒரு பௌத்த விஹாரையின் குடியிருப்புப் பகுதியில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்துத் தங்கியிருந்தேன். திரைப்பட விழாக்கள் நடந்தால் அவற்றைப் பார்ப்பதற்காகவோ அல்லது வேறு காரணங்களுக்காகவோ கொழும்புக்கு வர நேர்ந்தால் யேசுராசா என்னுடன் தங்குவார். அந்த அறை எனக்கு மட்டுமல்ல, யேசுராசாவுக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது. அடையா நெடுங்கதவு என்று சிலாகிப்பார். நான் அறையில் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், எனது நண்பர்கள் வந்து தங்குவதற்கு வசதியான இடம் அது.

விஹாரை வளவின் வெளிப்புறக் கேற் ஒருபோதும் பூட்டப்படுவதில்லை. எவரும் எந்நேரத்திலும் வரலாம், போகலாம். காண்பாரும் கேட்பாருமில்லை. எனது அறையை நான் பூட்டுவதில்லை. நான்கைந்து சோடி உடைகள், சோப்பு, சீப்பு, கண்ணாடி, சில தமிழ்ப் புத்தகங்கள், ஒரு ட்ரான்சிஸ்டர், உரத்து அலாரம் அடிக்கும் மேசை மணிக்கூடு, ஊற்றுப் பேனா ஒன்று, சில வெள்ளைக் கடதாசிகள் என்பவற்றைத் தவிர வேறெதுவும் என்னிடம் இருக்கவில்லை. குளிக்கவும் முழுகவுமெனக் குளிர்ந்த தண்ணீரைச் சுரக்கும் ஆழம் குறைந்த ஒரு கிணறு இருந்தது. பக்கத்து அறைகளில் நல்ல சிங்கள நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலர் கலைஞர்களாகவும் இருந்தார்கள். கலையார்வமும் மொழிப் புலமையும் மிக்க இளம் பிக்குகள் சிலரும் இருந்தார்கள்.

யேசுராசா அவர்களுடன் சந்தோஷமாக அரட்டை அடித்தார். அரசியல் பேசி முரண்பட்டார். நானும் அவருமாக நல்ல படங்களைப் பார்க்கப் போனோம். இரண்டு அல்லது மூன்று தடவைகள் அப்படியாக வந்து சில நாட்கள் தங்கிப் போனதாக ஞாபகத்திலிருக்கிறது. யேசுராசா போன்ற தேர்ந்த ரசனை மிகுந்த நண்பர்களுடன் சேர்ந்து படம் பார்ப்பது மிக நல்ல அனுபவம். திரைப்படங்கள் தொடர்பான தனது ரசனைபூர்வமான அனுபவங்களையும், திரைப்படம் சார்ந்த விவரணங்களையும் விமர்சனங்களையும் அவர் தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்திருக்கிறார். அவரது எழுத்து ஊழியத்தின் மிகவும் காத்திரமான பகுதி அது.

1983 இன சங்காரத்துக்குப் பிறகு ஓரிரண்டு ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அச்சகம் ஒன்றில் வேலை செய்திருந்த எனக்கு, இரண்டாவது தடவையாகவும் அதே அச்சகத்துக்கு வேலைக்குப் போயே ஆக வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் இந்திய அமைதிப் படை இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டது. அப்போது யேசுராசா தனது பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். இயந்திரத்தனமான உத்தியோக வாழ்க்கை அவருக்குத் திருப்தி தரவில்லை. எப்போதுமே தன்னை ஒரு தனியனாக அவர் உணர்ந்தார். அலையும் நின்றது.

குருநகரிலிருந்த யேசுராசாவின்னுடைய வீட்டுக்கு அடிக்கடி போவேன். யாழ் நகரத்தின் மையத்திலிருந்து அவரது வீட்டுக்குப் போகும் பாதை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. பிரபலமான கல்லூரிகள், ஆயர் இல்லம், திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடம், கத்தோலிக்க அச்சகம், மாற்கு மாஸ்டரின் வீடு, பெரியதொரு சவக்காலை, கால் பந்தாட்ட மைதானம், கடற்கரை வீதி என்பவற்றைக் கண்டபடியே, வீதி ஓரங்களில் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த மரங்களின் நிழலை மிதித்தவாறு அவரது வீட்டுக்குச் சைக்கிளில் போவது சுகமான அனுபவம். யேசுராசா எழுதிய தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும் ஆகிய கதைகளிலும், அறியப்படாதவர்களின் நினைவாக உள்ளிட்ட பல கவிதைகளிலும் இந்த இடங்களை அவர் அழகுறச் சித்திரிப்பதை நீங்கள் வாசித்து

அந்த நாட்களில் எனது அடங்காத வாசிப்புப் பசிக்கு அவரது சிறிய, ஆனால் மிகக் காத்திரமான நூலகம் பெருந்தீனி போட்டது. மிக நல்ல புத்தகங்கள் பலவற்றை அவரிடமிருந்து இரவல் பெற்றுப் படித்துத் திருப்பிக் கொடுத்தேன். இன்றும் கூடத் தனது முகநூல் பக்கத்தில் அருமருந்தன்ன சில நூல்களைப் பற்றி அவர் பதிவிடும்போது பெரும் வியப்பு ஏற்படுகிறது. பிறகு, மு.பொ., ஏ.ஜே. கனகரட்னா ஆகியோருடன் சேர்ந்து திசையில் தனது பயணத்தை யேசுராசா தொடர்ந்தார்.

உணர்ந்திருக்கலாம். அவரைத் துக்கிக்க வைத்த சிப்பிச் சிலுவைகளில் நீங்களும் மனதை மோதியிருக்கலாம்.

அந்த நாட்களில் எனது அடங்காத வாசிப்புப் பசிக்கு அவரது சிறிய, ஆனால் மிகக் காத்திரமான நூலகம் பெருந்தீனி போட்டது. மிக நல்ல புத்தகங்கள் பலவற்றை அவரிடமிருந்து இரவல் பெற்றுப் படித்துத் திருப்பிக் கொடுத்தேன். இன்றும் கூடத் தனது முகநூல் பக்கத்தில் அருமருந்தன்ன சில நூல்களைப் பற்றி அவர் பதிவிடும்போது பெரும் வியப்பு ஏற்படுகிறது.

பிறகு, மு.பொ., ஏ.ஜே. கனகரட்னா ஆகியோருடன் சேர்ந்து திசையில் தனது பயணத்தை யேசுராசா தொடர்ந்தார். நாட்டு நிலைமை காரணமாக திசை நின்றது. என்னுடையவும் விதியாகிய அதே நாட்டு நிலைமை கூடிய விரைவில் என்னை யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு மீண்டும் சவக் கொழும்புக்குப் போயே ஆக வேண்டுமென்ற அவசரத்தைக் கொடுத்தது. அதற்குள் எனது கதைகளைப் புத்தகமாக்கிப் பார்த்தாலென்ன என்ற ஆசையை இலகுவாக விட்டுவிட முடியவில்லை.

ஏனைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களைப் போலவே சிரமங்கள் பலவற்றின் மத்தியில் புத்தகமாக்கி அதை

வெளியிட்ட கையுடன் கொழும்புக்கு மீண்டும் வேலை தேடிப் போனேன். உண்மையில் ஓடினேன் என்பதே மிகப் பொருத்தம். இந்த நிகழ்வுகளின் மத்தியில் எனக்கும் யேசுராசாவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட சிறு மனஸ்தாபம் சில ஆண்டுகள் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசுவதில்லை என்றவாறாக மாறிப்போனது. நாட்டு நிலைமை காரணமாக ஆளையாள் சந்திப்பதற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் அமையவில்லை. எனது தரப்பில் ஏற்பட்ட தவற்றினை நான் திருத்திக்கொள்ளச் சில ஆண்டுகள் ஆயின. கொழும்பில் வெளியான மூன்றாவது பதிப்பை அலைக்கு சமர்ப்பணம் செய்தேன்.

சும்மா இருக்க இயலாது

கொஞ்சம் தாமதமாகவெனினும், தனது பிடிவாதத்தைச் சற்றே தளர்த்தி யேசுராசா கல்யாணம் செய்துகொண்டார். கவிதை தெரிதல் என வெற்றிகரமான பரிசோதனை முயற்சிகளைச் செய்தார். அவருடன் பழகி அவரியல்பை அறிந்தவர்கள் யேசுராசாவால் சும்மா இருக்க ஏலாது என்ற உண்மையைத் தமக்குள் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

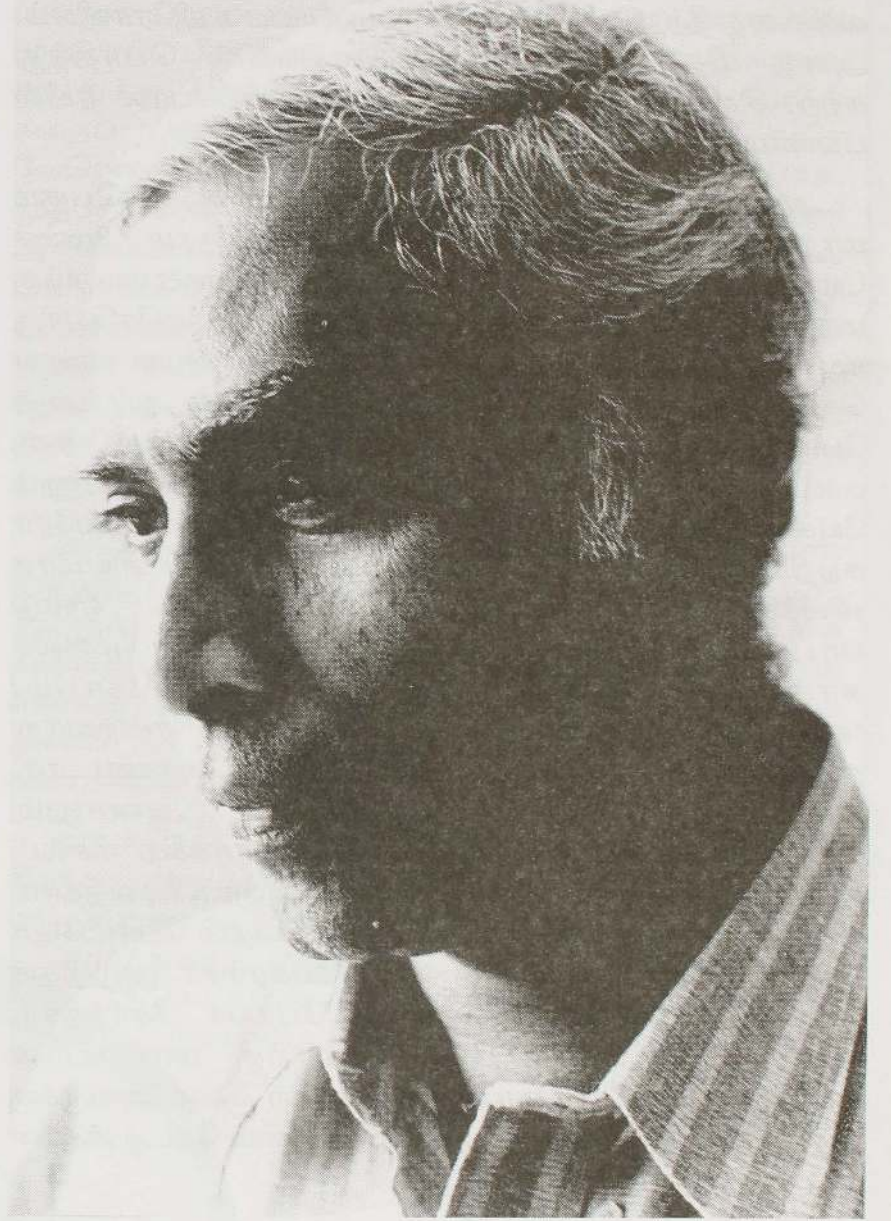
சமாதான காலத்தில் ஒரு தடவை கொழும்புக்கு யேசுராசாவும் அவரது துணைவியும் வந்தபோது எங்களது வீட்டுக்கு அவர்களை அழைத்தேன். அந்தக் காலகட்டத்தில் காலச்சுவடு கண்ணன், ஈழத்தில் ஒரு சூறாவளிச் சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொண்டார். அவருக்கு வழிகாட்டியாக நானும் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு போனேன். சில வீடுகளில் சில சமயங்களில் ரசித்து உண்ட விருந்துகள் எந்தக் காலத்துக்கும் மறப்பதில்லை. அப்படியான ஒரு அருமையான சுவை மிகுந்த விருந்தை கண்ணனும் நானும் யேசுராசா தம்பதியின் வீட்டில் அனுபவித்தோம்.

யேசுராசா கொழும்புக்கு வந்த சமயத்தில்தானென்ற ஞாபகம். அவருடைய 'குறிப்பேட்டிலிருந்து' என்ற நூலை அவருக்கு அச்சிட்டு வழங்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். அதுவரை காலமும் ஏற்றுமதி வர்த்தகம் சார்ந்த இலாபம் கொழிக்கும் அச்சிடல் வேலைகளில், தொழில்நுட்பம் சார்ந்த முகாமைத்துவப் பணிகளில் மூழ்கியிருந்த எனது கவனம் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் முதலியவற்றை அச்சிடும் பணிக்குத் திரும்பியிருந்தது. இலக்கியத்திலிருந்து சற்றே விலகியிருந்த நிலையில், நூல்களுடனும் நூலாசிரியர்களுடனும் ஊடகவியலாளர்களுடனும் மீண்டும் பழகும் சந்தர்ப்பங்களை வழங்கியதனூடாக ஒருவிதமான சுயதிருப்தியை அந்தத் திருப்பம் எனக்குத் தந்தது. மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நண்பர்களின் நூல்களை அச்சிட்டேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குப்பிழான் ஐ. சண்முகனது நூல் ஒன்றையும் அச்சிட்டதாக ஞாபகமிருக்கிறது. அலையில் பிரசுரமான அவரது சிறு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு அது.

பிறகு நான் சிட்னிக்குப் புலம் பெயர்ந்த பிறகு குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், யேசுராசா ஆகியோருடன் மட்டுமல்ல, ஏனைய நண்பர்களுடனும் சமூக வலைத்தளங்களினூடாக மட்டுமே தொடர்புகொள்ள முடியும் என்ற நிலை தோன்றிவிட்டது. சிட்னிக்கு வந்த முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் மாலை நேரங்களில் நிறைய நேரமும், தாங்குவதற்குக் கடினமான தனிமையும்

இருந்தன. அப்போதுதான் யேசுராசாவின் 'திரையும் அரங்கும் கலை வெளியில் ஒரு பயணம்' என்ற நூலை வடிவமைத்துத் தருமாறு இனிய நண்பரான இ. பத்மநாப ஐயர் கேட்டுக் கொண்டார். ஆஹா... வந்தது வாசி என்று பல நாட்களாக அந்த வேலையில் மூழ்கிவிட்டேன். அந்த நூல் மிகுந்த அழகுடன் அச்சிடப்பட்டு வெளியானது. மகிழ்ச்சி!

இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தமது நெருங்கிய உறவினர்களின் வீட்டில் நிகழ்ந்த மங்கல நிகழ்வொன்றில் கலந்து சிறப்பிப்பதற்காக யேசுராசாவும், அவரது துணைவியும் சிட்னிக்கு வந்தார்கள். முதல் ஆளாகப் போய்ச் சந்தித்தேன். அடுத்து வந்த

சில நாட்களின் மாலை நேரங்கள் அவருடனேயே கழிந்தன. இருவருமாகச் சேர்ந்து எனது வீட்டிலும் திரையரங்கிலுமாக சில நல்ல படங்களைப் பார்த்தோம். தனது வழக்கம்போல யேசுராசா பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். எனது வழக்கப்படி நான் சும்மா கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

முழுமை தேடும் மனம்

யேசுராசா எப்போதுமே முழுமையை நோக்கிப் பயணிப்பவர். அதாவது, அவர் ஒரு பேர்ஃபெக்ஷனிஸ்ட். அதன் காரணமாகவே, அவரது இயல்புகளிலிருந்து

முன்கோபத்தையும் திருப்தியின்மையையும் பிரிக்க முடியாமலிருக்கிறது. இவை கலை, இலக்கியத் தளங்களில் அவருக்குப் பலம் சேர்க்கின்ற அதே சமயத்தில், தனிமனித உறவுகளில் சில உரசல்களைத் தருகின்றன.

ஒரு சுவாரசியமான சம்பவத்தைச் சொல்லலாம் என நினைக்கிறேன். அவரும், பத்மநாப ஐயருமாக முனைந்து ஓவியர் மாற்கு அவர்களின் படைப்புலகம் தொடர்பான ஒரு மிகச் சிறந்த தொகுப்பு நூலொன்றை வெளிக்கொணர்ந்தார்கள். அதன் அட்டைப் படத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிட முயன்று திருப்தி அடையாத இருவரும் அட்டைப் படத்தைக் கொழும்பில் அச்சிட முடிவெடுத்து என்னை அணுகினார்கள். ஓவியர் மாற்கு வரைந்த தன்னுருவச் சித்திரம் அட்டைப் படத்தில் இடம் பெற வேண்டும். அது அளவில் மிகப் பெரியது. கடினமான மெல்லிய பலகை ஒன்றில், எண்ணெய் வண்ணத் தீற்று உத்தியில் வரையப்பட்ட உயிரோவியம். அதை மிகக் கவனமாக கடதாசிகளில் பொதிந்து சுற்றி, சிசு ஒன்றை ஏந்தி வரும் தாயைப்போல ரயில் பயணமாக யேசுராசா வந்து சேர்ந்தார்.

அப்போது அச்சுத் தொழில்நுட்பம் ஒரு பெரும் மாறுதலுக்கு உள்ளாகிக்கொண்டிருந்த நேரம். Process Camera colour separation இலிருந்து Drum scanner outputக்கு மாறிக்கொண்டிருந்தோம். கொழும்பிலும் ஒரேயொரு முன்னோடியிடம் மாத்திரம் இருந்த Drum scanner தொழில்நுட்பம் பற்றிய பரிச்சயம் என்னிடம் அப்போது போதுமானதாக இருக்கவில்லை. எனவே Process Camera colour separation வல்லுநரான நண்பர் ஒருவரிடம் நானும் யேசுராசாவும் சிசுவை ஏந்தியபடி போனோம். அவரோ சுற்றியிருந்த கடதாசிக் கற்றைகளை அலட்சியமாக விலக்கி, “இதை எப்பிடிக் கீறியிருக்கிறாங்கள் என்று பாப்பம்” என்றவாறு ‘சிசு’வை விரலால் மெல்லச் சுரண்டினார். யேசுராசாவுக்கு வந்ததே கோபம்! “உங்களுக்கு இதன் அருமை தெரியாது” என்றவாறு குழந்தையைப் பறித்து அணைத்துக்கொண்டார். நண்பருக்குக் கொஞ்சம் மனவருத்தம். ஆனாலும், “ஸ்கான் பண்ணினால் நீங்கள் எதிர்பார்க்கிற ரிசல்ட் ஓரளவு கிடைக்கும்” என எங்களை அனுப்பிவைத்தார். பிறகு சிசுவைக் கொண்டலைந்து அதைப் போட்டோ பிடித்து ஸ்கான் பண்ணி என யேசுராசா அலுத்துக் களைத்து யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். என்றாலும் அட்டைப்படம் மாற்கு மாஸ்டரின் ஓவியத்தைப் போல வரவில்லை என்ற குறை அவருக்கு இன்றளவும் இருக்கிறது. அவரது முழுமை தேடலுக்கான ஒரு உதாரணம் இது.

சிட்னியில் யேசுராசாவுடன் கழிந்த பொழுதுகளில், அவர் கொஞ்சம்கூடத் தன் இயல்புகளை மாற்றிக்கொள்ளாமலேயே இருக்கிறார் என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். இன்று வரை நீளுகின்ற தனது கலை, இலக்கியப் பயணத்தில் இன்னும் முழுமையைக் காணாதவராகவே யேசுராசா இருக்கிறார். அதன் பயனாக அவரது வார்த்தைகளில் சற்றே ஆயாசம் தொனிக்கிறது.

‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ என்ற அவரது சிறுகதைத் தொகுப்புக்குக் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் குறிப்பிடத்தகுந்ததொரு முன்னுரையை எழுதியிருக்கிறார்.

“ஓர் எழுத்தாளனுக்கு அவனுடைய சொந்த அனுபவங்களும் சமூகத்துடன் அவனுக்குள்ள நேரடித் தொடர்புமே அடி ஆதாரமானவை. இந்த இரண்டும் இல்லாமல் வெறும் கருத்து நிலையில் நின்று அவன் கதை அல்லது கவிதை புனைய முற்படும்போது அவை இயந்திரிகத்தன்மை பெறுகின்றன; வரட்டிலக்கியம் ஆகின்றன. அதே சமயம், புறநிலைச் சார்பற்ற சூனியத்தில் வெறும் அனுபவங்களை அவ்வனுபவங்களுக்காக மாத்திரம் கட்டி அழுவது சுத்த இலக்கிய நோஞ்சான்வாதத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய பிரதான நோய்நிலைகள் இவையாகும். ஒருபுறத்தில் இயந்திரிகமானவரட்டிலக்கியம். மறுபுறத்தில் தெளிவான பார்வையற்ற நோஞ்சான் இலக்கியம். ஒருபுறம் வெற்றுக் கோஷங்களும் சுலோகங்களும். மறுபுறம் தனிப்பட்ட, தற்சார்பான கழிவிரக்கங்களும்! இந்த இரு சாராருமே தங்கள் அன்றாட அனுபவங்களுக்குப் பொருள் காணாதவர்களே. அதாவது இந்த இரு சாராருமே தங்கள் அன்றாட அனுபவங்களுக்கும், இன்றைய வரலாற்றுச் சூழலுக்கும் உள்ள தொடர்பை இனங்காண முடியாதவர்களே. அனுபவம் பொருளற்றுப் போகின்ற ஓர் ஆபத்தான நோய்நிலையிலேயே நாம் இன்று உள்ளோம்” என்பதை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் குறிப்பிட்டு, மேலும் வளர்கின்றது சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் முன்னுரை.

சிட்னியில் யேசுராசாவுடன் கழிந்த பொழுதுகளில், அவர் கொஞ்சம்கூடத் தன் இயல்புகளை மாற்றிக்கொள்ளாமலேயே இருக்கிறார் என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். இன்று வரை நீளுகின்ற தனது கலை, இலக்கியப் பயணத்தில் இன்னும் முழுமையைக் காணாதவராகவே யேசுராசா இருக்கிறார். அதன் பயனாக அவரது வார்த்தைகளில் சற்றே ஆயாசம் தொனிக்கிறது.

இன்றும் கூட இந்த நிலைமையில் பெரிதும் மாற்றமில்லை. இதற்கும் மேலதிகமாக தமிழ்நாட்டின் கலை இலக்கியப் பெருவணிகத்தின், வியாபார விஸ்தரிப்பு உத்திகளுக்குள் ஈர்க்கப்படும் சுயசார்பற்ற சொம்பு தூக்கிகள் பெருகிவருகிறார்கள்.

அப்படியாயின் யேசுராசா ஏன் மாற வேண்டும்? ஏமாற்றத்தின் வழியாகப் பிறந்த ஆயாசம் ஒன்றே முழுமையைத் தேடுபவர்களுக்கு மிகுதியாகின்றது.

என்றாலும் சும்மா இருத்தல் அவரால் இயலாத காரியம். தொடர்ந்தும் தன் முன்னே எதிர்ப்படும் சாத்தியமான ஏதோ ஒரு வழியில் தனித்ததொரு வழிப்போக்கனாக அவர் இயங்கிக்கொண்டிருப்பார்.

அவருக்கும் அவரது நண்பர்களுள் ஒருவரான குப்பிழான் ஐ. சண்முகனுக்கும் எழுபத்தைந்து வயது திகைகின்றது. அதை நினைந்து பலர் அவர்களது சுவடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றி. சுமை மிகுந்த வாழ்வைச் சற்றேனும் சுவை மிக்கதாக ஆக்கும் வழிவகைகளுள் சிலவற்றை எனக்கும் பிறருக்கும் சுட்டிக் காட்டிய அந்த இருவருக்கும் எனது அன்பும் வாழ்த்துக்களும்.

யான் அறிந்த எழுத்தாளர் அ.யேசுராசா

மனுவல் யேசுதாசன்

ஓர் இலக்கிய ஆளுமையைப் பற்றி இலக்கிய நண்பர்கள் தங்கள் பதிவுகளைக் காலம் இதழ் வழியாக வெளியிடும்பொழுது அதே இலக்கிய ஆற்றலன் எழுத்தாளர் அ. யேசுராசா பற்றிய நட்புறவு சார்ந்த என் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்வதில் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி. எழுத்தாளர் அ. யேசுராசா அவர்களை சூரி அண்ணன் எனத்தான் நான் அறிவு தெரிந்த நான்முதல் தெரியும்.

சூரி அண்ணனுக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? எம் இருவருக்கும் இது ஒரு சங்கடமான கேள்வி! ஒரு வார்த்தையில் பதில் கூறிவிட முடியாது. துருவிக் கேட்பவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் வண்ணம், “எனது ஐயாவும் அவரது அம்மாவும் சகோதரங்கள். கூடப் பிறவாத சில பரம்பரைகளுக்கு முற்பட்ட உறவு” என்ற விளக்கத்தைக் கொடுப்பேன்.

எனது ஐயாவின் இறுதி யாத்திரையில் என்னால் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஈழத்தில் போர் நிமித்தம் கனடாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்றடையுமுன் சடங்குகள் முடிந்துவிட்டன. காணொளி மூலமும் நிழல் படங்கள் வழியாகவும் அவற்றைக் காணக் கிடைத்தது. அதில் சூரி அண்ணன் எனது ஐயாவை முன் வரிசையில் நின்று உரிமையுடன் தன் தோளில் சுமந்து சென்ற காட்சி எனக்கு ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை,

பல வகையான உணர்வுகளை என்னால் எழுத்தில் வடிக்க முடியாது.

சிறுவனாக இருந்த நாட்களில் அவரது நிழலாக நான் பின்தொடர்ந்திருந்தேன் என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். எனது பெற்றோர்கள், குறிப்பாக என் ஐயா சூரி அண்ணனை மிகவும் நேசித்தார்; அவரது பன்முக ஆற்றல்களை நன்றாக ரசித்தார். வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளை. வீணாக ஊர் சுற்றுவதில்லை. வயதுக்கு மிஞ்சிய வாசிப்பு. இவரது அறையில் கதைப் புத்தகங்களையும், சஞ்சிகைகளையும் தவிர வேறெதையும் காண முடியாது, தெளிவான பேச்சு. மூத்தோரைக் கனம் பண்ணும் பண்பு. நீயும் சூரி அண்ணனைப் போல் கெட்டிக்காரனாய், நல்ல பிள்ளையாய் வர வேண்டும் என ஐயா பல தடவைகள் கூறியிருப்பார். இது எனது ஐயாவின் ஆசை. என் அதிருஷ்டம் நான் சூரி அண்ணனில் பொறாமை கொள்ளவில்லை. அவரது பன்முகத் திறன்களை நானும் கண்டேன், வியந்தேன் என்ற காரணங்களாகவிருக்கலாம்.

சூரி அண்ணன் என்மேல் அன்பு வைத்திருந்தார். என்னுடன் பல விடயங்களைப் பற்றி உரையாடுவதில் அவருக்கு விருப்பம். சில விடயங்களில், குறிப்பாக கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் இவற்றில் எனக்கு ஆற்றல் இல்லை என்று தெரிந்திருந்தும் அவை பற்றியே நிறையப் பேசுவார். கேட்பதற்கு சுவாரசியமாகவிருக்கும்.

ஒரு எழுத்தாளரின் படைப்புக்கள் யாவும் அவரது சிறந்த படைப்புக்கான தரத்தை எட்டுவதில்லை. ஒரு சிறுகதைக்காக பாராட்டுதலைப் பெறும் அதே எழுத்தாளர் மற்றவொரு அவரது கட்டுரைக்காக கடுமையான விமர்சனத்துக்குட்படலாம். சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்கான அளவுகோலில் நண்பர், மற்றோர் என்ற வேறுபாடு இவருக்குக் கிடையாது என்பது எனக்கு வியப்பை ஊட்டும் உண்மை. இவருடனான உரையாடல்களின் பின்பு இவர்போல் என்னால் வாசிக்க முடியவில்லையே, எழுதவராதே என்ற ஏக்கம் அப்பொழுதுகளில் என் உள்ளத்தில் மேலெழும்.

வாசகசாலைகளும் பொதுசன நூல் நிலையங்களும் சிறுவயதிலே

இவரைக் கவர்ந்த பொழுதுபோக்கு இடங்கள். வாலிப வயதான பின் முதன்முதலில் கொழும்பு நூல் நிலையத்துக்கு அவருடன் சென்று சிறப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் பொழுதைக் கழித்த ஞாபகம் வருகிறது. அப்போது அவர் கொழும்பில் வேலை செய்துவந்தார். அந்த நாட்களில் தமிழைவிட ஆங்கிலத்தில் எனக்கு ஆர்வம் அதிகம் இருந்தபடியால் ஆங்கில நூல்களைச் சற்றுத் தடவினேன். அன்று படித்த ஓர் ஆங்கிலக் கவிதை இன்றும் என் மனதில் நிற்கிறது. சாரா ரீஸ்டேல் எழுதிய அந்தக் கவிதை:

Strephon kissed me in the spring,
Robin in the fall,
But Colin only looked at me
And never kissed at all.

Strephon's kiss was lost in jest,
Robin's lost in play,
But the kiss in Colin's eyes
Haunts me night and day.

வசந்த காலத்தில் ஸ்றிபன் எனக்கு முத்தமிட்டான்,
றோபின் இலையுதிர் காலத்தில்,
ஆனால் கொலின் என்னை நோக்கினான் தவிர
ஒருபொழுதும் முத்தமிடவே இல்லை.

ஸ்றிபனின் முத்தம் வேடிக்கையாய் முடிந்தது
றோபினின் முத்தம் விளையாட்டில் தொலைந்தது
ஆனால் கொலினின் கண்ணில் நிறைந்த முத்தம்
இரவு பகலாக என்னைத் தொடர்கிறது.

இக்கவிதையின் எளிமை என்னைக் கவர்ந்தது. அகராதி புரட்ட வேண்டிய சொற்கள் கிடையா. படித்து முடிந்த பின்பும் மனதை உறுத்தும் ஒரு செய்தி மீண்டும் மீண்டும் மனதில் தோன்றவைக்கிறது என்பதை நாங்கள் பகிர்ந்துகொண்ட நினைவு இன்று வருகிறது.

அவர் முதல் முதலில் எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தவை நூல் நிலையங்கள் மட்டுமல்ல. மேலும் பலவுண்டு. அவற்றுள் கண்டி நகரம், பேராதெனியப் பூங்கா ஆகியவை மனதை விட்டு அகலாதவை. இப்பூங்கா இவருக்கு மனச்சாந்தி அளித்த கோயிலாக அமைந்திருக்கலாம். அவர் அப்பொழுது காதலில் மூழ்கியிருந்தார். இதுவும் இளமைக் காலத்தில் அவசியமான, மனதை நெகிழவைக்கும் அனுபவம்தானே. எண்ணற்ற தடவைகள் இப்பூங்காவில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த காரணத்தால் பூங்காவின் மூலை முடக்குகளில் அமைந்துள்ள பல நாட்டுப் பல வண்ணப் பூக்கள், விதம் விதமான கொடி செடி மரம் தாவரங்கள் யாவும் இவரை நட்புடன் வரவேற்றதைக் கண்டேன். நீண்ட நாட்கள் பழகிய தோரணையில் மரம் செடி கொடிகளுடன் உரையாடினார். அவற்றின் அழகினை வர்ணனை செய்த விதம் வியப்பையூட்டியதுடன் பூங்காவின் வனப்பில் எனக்கும் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. இதனாலோ என்னவோ பின்னொரு முறை வேறு நபருடன் மீண்டும் பேராதெனிய பூங்காவிற்குச் சென்றபொழுது சூரி அண்ணன்போல் நானும் பூக்களின் செடி கொடிகளின் அழகை வியந்து பேசிக்கொண்டு வந்தேன். மூங்கில் மரங்கள் சீனாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட அடர்ந்த மூங்கில் மரப்பகுதியில் நின்றுகொண்டு, “ஆகா என்ன அழகு; வானத்தைத் தொடுமளவு மெலிந்து நீண்டு வளர்ந்து

நின்ற வண்ணம் குள்ளமான மற்றைய மரங்களைப் பார்த்து அவற்றை உற்சாகப்படுத்தும் வகையில் காற்றின் துணையுடன் பாடல் இசைக்கின்றன... பாரும் இந்த மூங்கில் காட்டின் அழகை” என நானும் ஒரு எழுத்தளன்போன்ற தோரணையில் கூறியது அந்த நபரைச் சினமூட்டியிருக்கலாம். அவர் அலுப்புத்தட்டியவர்போல் சொன்னார், “சும்மா வாடும்... இவை எல்லாம் வெறும் மரங்களுக்கு வீண் கற்பனை ஏன்?” அப்பொழுது சூரி அண்ணனுடன் முதல்முறையாக அங்கு சென்றபொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட பசுமையான அனுபவம் ஞாபகம் வந்து, கலை ஆர்வலரின் பார்வைக்கும் மந்தமான மன நிலைகொண்ட ஒருவரின் பார்வைக்கும் உள்ள இடைவெளி தென்பட்டது.

என் வாழ்வின் பிரதானமான ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளிலும் சூரி அண்ணன் முக்கியப் பங்கேற்றுள்ளார். சட்டக் கல்லூரி தேர்வுப் பரீட்சைக்கு நான் கொழும்பு சென்றபோது அண்ணன் தங்கியிருந்த 1 பொஸ்வெல் பிலெஸ், வெள்ளவத்தையில் அவருடனும் ஓர் சிறிய அறையில் அவருடன் சேர்ந்திருந்த அவரது நண்பர்களுடனும் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து அவர்களது வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கற்றுக்கொண்டது நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறது. பலரும் இவரைக் கண்டிப்பான இலக்கிய விமர்சகர் எனத்தான் அறிந்திருப்பர். ஆனால் ஒரு சிலர் மட்டுமே இவரது மறுபக்கத்து மென்மையான உள்ளத்தை அறிவர்.

கண்டம் கடந்த வாழ்க்கை, குடும்பத் தேவைகள், வேலைப் பளு ஆகியவை எம்மிடையில் சற்று இடைவெளியை ஏற்படுத்திய சூழ்நிலையிலும் எங்கள் நட்பின் இறுக்கம் என்றும் தளரவில்லை. எனது நீண்டகால ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்கான வாய்ப்பு 2016ஆம் ஆண்டு நிறைவேறியது. எழுத்தாளர் அ. யேசுராசா அவர்களையும் அவரது மனைவியையும் கனடாவிற்கு அழைத்து ஒரு மாதம் மட்டில் எனது விருந்தினராகச் சிறப்பித்து அவரது நாட்குறிப்பு நூலை அவரது விருப்பத்துக்குரிய எழுத்தாளர்கள் பங்கேற்று நிகழ்ந்த பெருவிழாவில் அறிமுகம் செய்தமை மிகுந்த மன நிறைவைக் கொடுக்கிறது. அதோடு கனடாவில் தாய் வீடு பத்திரிகை அவரைக் கவுரவித்து சிறப்பிதழ் வெளியிட்டமையும் பாராட்டுதற்குரியது.

பணம், பொருள் தேடுவதற்காகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இவர் ஈடுபடவில்லை. மாறாக, தன் சுய திருப்திக்காகத் தனது வருமானத்தில் பெரும் தொகையைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்காக இன்றும் செலவு செய்துவருகிறார். உலகில் பல நாடுகளிலும் வாழுகின்ற தன் இலக்கிய நண்பர்களுடன் என்றும் தொடர்பிலிருந்து தமிழ் இலக்கியத் தொண்டாற்றிவருகிறார். வளரும் எழுத்தாளர்களைத் தட்டிக்கொடுக்கிறார். எழுத்தாளர் யேசுராசாவின் மொழி ஆற்றலும் அவரது தமிழ் மொழிக்கான அர்ப்பணிப்பும் மகத்தானவை, பாராட்டுதற்குரியவை.

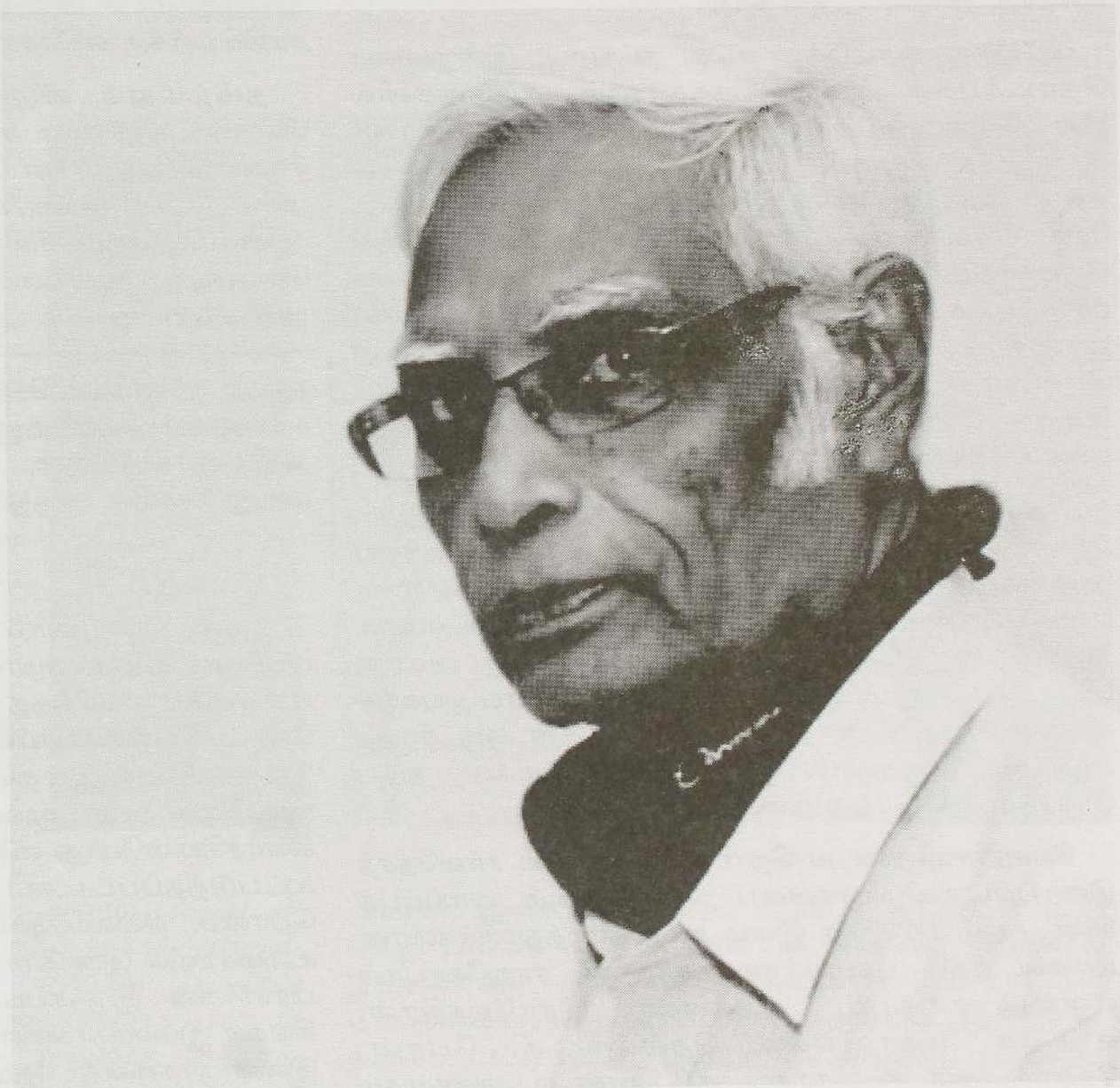
சூரி அண்ணனின் படைப்புக்களில் ‘நல்லம்மாவின் அப்பச்சட்டி’க்கு நிகர் எதுவும் கிடையாது. நல்லம்மா மாமியின் அப்பச்சட்டியின் அடி அப்பத்தைச் சுவைத்தவரில் நானும் ஒருவன்.

எழுத்தாளர் அ. யேசுராசா அவர்களின் ஆற்றலை அங்கீகரித்து அவரது ஆயுட்காலத் தமிழ் தொண்டுக்காக காலம் சஞ்சிகை சிறப்பிதழ் வெளியிடுவது போற்றத்தக்கது.

இன்றும் தொடரும் நட்பு

☪ முருகதாஸ்

1971 ஆம் ஆண்டின் மத்தியில் ஒரே அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்துவந்த நண்பர் வன்னிய குலம், “நீங்கள் வசிக்கும் வீட்டில் இன்னொருவர் வசிப்பதற்காக இடம் இருக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டேன், வேலை மாற்றலாகி வரும் நண்பர் ஒருவருக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும், வீட்டுக்காரரிடம் சொல்லி ஒழுங்குபடுத்துவீரா?” என்று கேட்டார். “அவர் கொஞ்சம் எழுதுவார், நிறைய வாசிப்பார். உமக்கும் வாசிப்பில் ஆர்வம் இருப்பதால் நல்லா இருக்கும்” என்றார். அப்படி எனது அறைத் தோழராக அறிமுகமானவர்தான் யேசுராசா.

அப்போது பேராதனை விவசாயத் திணைக்களத்தில் பணிபுரிந்துவந்தேன். வன்னிய குலம் வேறொரு பிரிவில் வேலைபார்த்துவந்தார். பின்னர் ரூபவாஹினியில் சேர்ந்து அதன் தமிழ்ப் பிரிவுத் தலைவராகித் தற்போது ஓய்வு பெற்றிருக்கிறார். யேசுராசா பசறை அஞ்சலகத்திலிருந்து பேராதனை அஞ்சலகத்திற்கு மாற்றலில் வந்திருந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் ரஜவத்தை என்ற பல்கலைக்கழக ஊழியர்களுக்கான குடியிருப்பில் வாடகை அறைகளில் இருந்தோம். இரண்டு அறைகளைக் கொண்டிருந்த வீடுகளில் பலரும் ஒரு அறையை வாடகைக்குக் கொடுத்துவிட்டு மற்றொரு அறையில் வசித்துவந்தார்கள். சிறு ஊழியருக்கு இந்த மேலதிக வருமானம் உதவியாக இருந்தது. எமது வீட்டு உரிமையாளர். பிள்ளைகள் இல்லாத முதிய தம்பதியர். இரண்டு அறைகளையும் ஐவருக்கு வாடகைக்கு விட்டிருந்தனர். இந்த அமைப்பு வீட்டுக்காரருக்கு மேலதிக வருமானத்தையும் எங்களைப் போன்றோருக்குக் குறைந்த விலையில் ஓர் உறைவிடத்தையும் அளித்தது.

1971இல் ஆரம்பித்த எமது நட்புறவு, இன்றுவரை தொடர்புகள் குறைந்திருந்தாலும், கருத்துகளில் சில வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், சமச்சீராகச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. 1980களின் தொடக்கத்தில் எனது வாசிப்பு ரசனையில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட யேசுராசாவின் நட்பும் வழிகாட்டலும் முக்கியமானவை. ஜெயகாந்தனுக்கு அப்பால் செல்லாமல் நின்ற என் வாசிப்பு சுந்தர ராமசாமி, ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன், ஜானகிராமன் என்று விரிவடைந்ததற்கு அவரது செல்வாக்கே காரணம். மேலும் அவருக்குப் பிடித்த மௌனி, லா.ச.ராமாமிர்தம் ஆகியோரது படைப்புக்களையும் வாசிக்க முடிந்தது.

எதிரி வீர சரத்சந்திர, லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ், அமர தேவ போன்ற எழுபதுகளில் கோலோச்சிய பேராளுமை உடைய சிங்கள கலைஞர்களையும் அவர்கள் படைப்புகளையும் அறிமுகம் செய்துகொள்ளவும், அவற்றினை ஆழ்ந்து அனுபவிக்கவும் உதவியது அவரது தொடர்பு! அது மட்டுமல்ல 1972இல் பத்மநாப ஐயரைச் சந்திக்க ஒன்றாக மாத்தளை பயணித்தது ஒரு சிறந்த அனுபவம். அதனால் அவருடன் ஏற்பட்ட நட்பு இன்றும் தொடர்ந்து நிலைத்து நிற்கின்றது

யேசுராசவுனுடைய தொடர்பினால் பல சர்வதேசத் திரைப்பட விழாக்களைப் பார்க்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 1970இன் இளம் தமிழ் எழுத்தாளர்களான மாவை நித்தி புஷ்பராஜன், சாந்தன், ராஜகோபால் என்னும் ராஜாஜி, அண்ணா இராஜேந்திரன், என்.கே. மகாலிங்கம், நெல்லை க. பேரன், கேதாரிநாதன், சட்டநாதன், குப்பிழான் ஐ. சண்முகம் போன்றவர்களுடைய அறிமுகமும் நட்பும் வாய்த்தன. அத்துடன் நவீன இலக்கியச் சிற்றிதழ்களான கசடதபற, ஸ், வானம்பாடி போன்றவற்றுடன் பரிச்சயம் கிட்டியது.

அளப்பரிய தமிழ்ப் பற்று

யேசுராசா அவர்கள் தமிழ் மீது கொண்ட பற்றும் சுயமரியாதையும் அளப்பரியது. ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர் தமிழில் மட்டும்தான் கையெழுத்திடுவார். இதனால் பல சங்கடங்களுக்கு உள்ளானார். தமிழர்களில்

ஒரு வார்த்தையேனும் ஆங்கிலம் தெரியாதவர்கள்கூட அந்நாட்களில் கையெழுத்தை மாத்திரம் ஆங்கிலத்தில்தான் இடுவார்கள். ஆனால் சிங்கள ஊழியர்கள் பலர் சிங்களத்தில் வருகைப் பதிவேட்டில் கையெழுத்திடுவார்கள். யேசுராசாவின் தாக்கத்தினால் நானும் சில நாட்கள் தமிழில் கையெழுத்திட்டேன். தமிழரான எனது மேலதிகாரி கையெழுத்துக்கூட ஆங்கிலத்தில் போட தெரியாதா என்று கூறியதோடு தேவையில்லாத பிரச்சினைகளைக் கிளப்பாதே என்று கண்டித்தார். ஆனால் யேசுவோ அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தமிழில்தான் கையெழுத்திடுவார். அத்துடன், சட்டப்படி தனது அலுவலகத்தில் எங்கெல்லாம் தமிழில் செயல்பட முடியுமோ அவற்றையெல்லாம் தமிழிலேயே செயல்பட்டுவந்தார். மற்றவர்களையும் தமிழில் தந்தி அனுப்பவும் தமிழில் விலாசம் இடவும் ஊக்குவித்துவந்தார். இவையெல்லாம் பேராதனை அஞ்சலகத்தில் நடைபெற்றவை. பின்னர் யாழ் சுண்டிக்குழியில் பணியாற்றியபொழுது சக ஊழியர்களின் சாதிவெறிக்கு எதிராகவும் போராடிக் கஷ்டப்பட்டார்.

தமிழ்மீதும் விடுதலைமீதும் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தாலும் சிங்கள மொழி மீதோ, சாதாரண சிங்கள மக்கள் மீதோ வெறுப்புக் கொண்டிருக்கவில்லை. அரசு அடக்குதல்கள், பாரபட்சங்கள், அறியாமையாலும் ஆணவத்தாலும் சிலர் செய்யும் அடாவடிதனமான செயல்கள் ஆகியவை பற்றி அவர் கொண்டிருந்த அறச்சீற்றம் மிகவும் ஆக்ரோஷமாக இருக்கும்.

சுதந்திர மனோபாவம் கொண்டவர்கள், குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் அமைப்புகளுடன் இணைந்து செயல்படுவது அவர்களது சுயத்திற்கும், சுயமரியாதைக்கும் உகந்ததல்ல என்பது யேசுவின் கருத்து.

தமிழ் மொழியால் நாங்கள் காப்பாற்றப்பட்ட மற்றொரு சுவாரசியமான சம்பவமும் இக்காலகட்டத்தில் எங்களுக்கு வாய்த்தது. 1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் சேகுவாரா கிளர்ச்சியின்போது பேராதனையில் நாங்கள் இருந்த வீட்டில் இரு தமிழர்களும் மூன்று சிங்களவர்களும் குடியிருந்தோம். மூவரில் இரு சிங்கள நண்பர்கள் கிளர்ச்சியின்போது கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். வீட்டுக்காரரும் பலதடவை பொலிஸ் நிலையத்தில் விசாரணைக்கு ஆளாகி மன உளைச்சலில் இருந்தார். இப்படிப் பல வீடுகளிலும் இந்த பிரச்சினை இருந்தபடியால் வீட்டுக்காரர்கள் பலரும் சிங்கள இளைஞர்களை சேர்த்துக்கொள்ள பயந்து தமிழ் இளைஞர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வீட்டுக்காரர்கள் அனைவரும் சிங்களர்களே! எங்கள் அறையைச் சோதனையிட்டபோது எனது “சிவப்பு” புத்தகங்கள் (கம்யூனிசம் குறித்த புத்தகங்கள்) தமிழில் இருந்ததால் ராணுவத்தினர் சட்டை செய்யவில்லை. சில வருடங்களில் இந்த நிலை தலைகீழாக மாறியது காலத்தின் கோலம்.

சிங்கள மக்களின் கலாரசனை பற்றி யேசு மிகவும் அலாதியாகப் பேசுவார். லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் (Lester James Peris) சிறி குண சிங்க போன்ற திரைப்பட

ஆளுமைகளையும், ரெஜி சிறிவர்தன போன்ற அறிவாளிகளையும் டபிள்யூ.டி. அமரதேவ போன்ற கலைஞர்களையும் மிகவும் மதித்தார். இவர்கள் நிகழ்ச்சிகளை முடிந்த அளவில் நேரில் சென்று பார்ப்பார். பலரைப் பற்றியும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்திருக்கிறார். சிங்களம் மட்டுமன்றித் தரமான ஆக்கங்கள் எந்த மொழியில் இருந்தாலும் ஆங்கிலம் வழியாக அவை பற்றி அறிந்து மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்வார். அவரது ரசனை இலக்கியத்திலிருந்து சினிமா, நாடகம், ஓவியம் இன்னும் இசை என்று பரந்து இருக்கின்றது.

கலைஞர்களும் அமைப்புகளும்

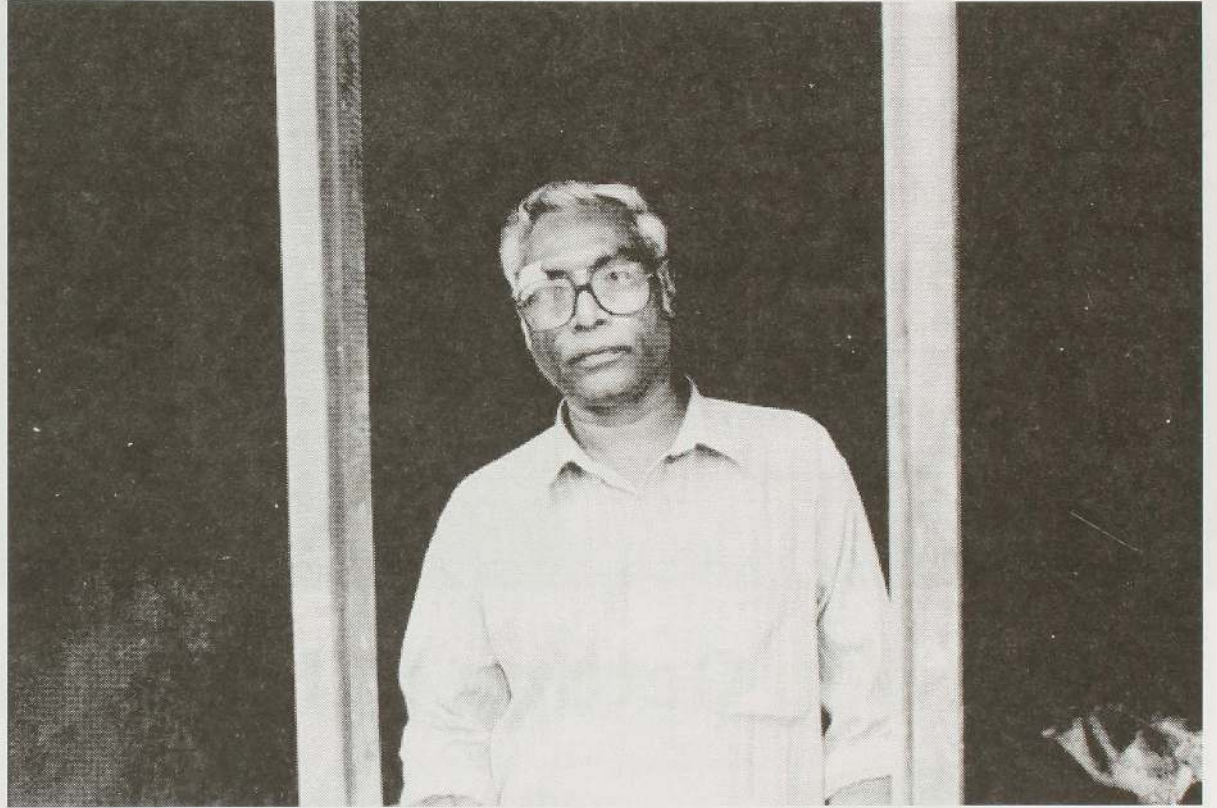
எங்கள் நட்பு வலுவானதாக இருந்தாலும் பல விடயங்களில் எங்களுக்குள் கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்படுவது உண்டு. அமைப்புகளில் இணைந்து இயங்குவது பற்றியும், அப்போது (1970களில்) சூடுபிடிக்க தொடங்கியிருந்த தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் குறித்தும் பேசும்போதும் அடிக்கடி எங்களுக்குள் மோதல்கள் ஏற்படும். நான் அப்போதுதான் இடதுசாரி சிந்தனைகளில் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கிய தருணம். யேசுவைச் சந்திக்கும்போது எனக்கு வயது 19. அவருக்கு 5 வயது கூடுதலாக இருக்கும். என்னுடன் பணிபுரிந்த தோழர் கனகரத்தினம் எனது முன்னோடி. மாம்பழக் கவிராயர் என்ற பெயரில் கவிதைகளை 'தொழிலாளி' பத்திரிகையில் எழுதிவந்தார்.

யேசுவிற்கு என்னைவிடக் கூடுதல் அனுபவமும் இடதுசாரிகளுடனான அறிமுகமும் இருந்தது. இந்த அமைப்புகளின் இறுக்கமும், கட்டுப்பாடுகளும் தனிமனிதத் தேடலையும் சுதந்திரத்தையும் கட்டுப்படுத்தும் என்பதால் அவற்றுடன் இணைந்து இயங்க யேசு விருப்பம் இல்லாதவராக இருந்தார். 'சுதந்திர மனோபாவம் கொண்டவர்கள், குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் அமைப்புகளுடன் இணைந்து செயல்படுவது அவர்களது சுயத்திற்கும், சுயமரியாதைக்கும் உகந்ததல்ல' என்பது யேசுவின் கருத்து. அவர் நிறைய உதாரணங்களைக் காட்டி இந்த அமைப்புகள் சேர்வதற்கு மறுத்தே வந்தார். 'பொது நலனில் அக்கறை உள்ளவர்கள், ஒத்த கருத்துள்ளவர்களுடன் சேர்ந்து இயங்குவதின் மூலம் கூடுதலாக சாதிக்க முடியும்' என்பது எனது நிலைப்பாடு. 'சமூக நலன் கருதி தனிநபர் நிலைப்பாட்டில் சமரசம் செய்துகொள்வது பெரும் இழுக்கல்ல' என்பது என்னுடைய எண்ணம். நான் எழுத்தாளனாக, கலைஞனாக இல்லாமல் இருந்தது எனக்குச் சில நேரம் வசதியாக இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் யேசு எழுத்தாளனோ அல்லது கலைஞனோ இவ்வாறு சமரசத்திற்கு உட்பட நேரின் அவன் தனது

சுயத்தை இழக்க நேரிடும் என்று மிகவும் பிடிவாதமாக எந்த ஒரு அமைப்பிலும் அரசியல் இயக்கத்திலும் அங்கத்தினராகச் சேரவில்லை. யேசுராசாவிற்கு இடதுசாரிகளின் மீது மரியாதையும் நட்புறவும் இருந்தது. அவர்கள் தனிப்பட்ட வாழ்வில் கொள்கைகளுக்கு முரணாகச் செயற்படும்போது அவர்களைக் காரசாரமாக யேசு விமர்சித்தார். அமைப்பில் இருக்கக்கூடிய யாரோ ஒருவரின் கருத்து, செயல்பாடு எமது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக இருப்பினும் அமைப்பின் ஒற்றுமையை முன்னிறுத்தி ஒத்துப்போக வேண்டும். இதுவும் யேசுவுக்கு உடன்பாடானதாக இருக்கவில்லை.

நாங்கள் முரண்பட்ட மற்றொரு விடயம் தமிழீழ விடுதலை தொடர்பானது. புதிதாக உருவான எனது சிங்கள, இடதுசாரி நண்பர்களுடனான சகவாசமும் தோழர் சண்முகதாசன் அவர்களது கருத்துக்கள் மீதிருந்த அபிமானமும் சேர்ந்து தனிநாட்டுக் கொள்கைக்கு விரோதமாகவே எனது கருத்து இருந்தது. மேலும் தனிநாட்டுக் கொள்கை பெரும்பாலும் இந்திய மத்திய

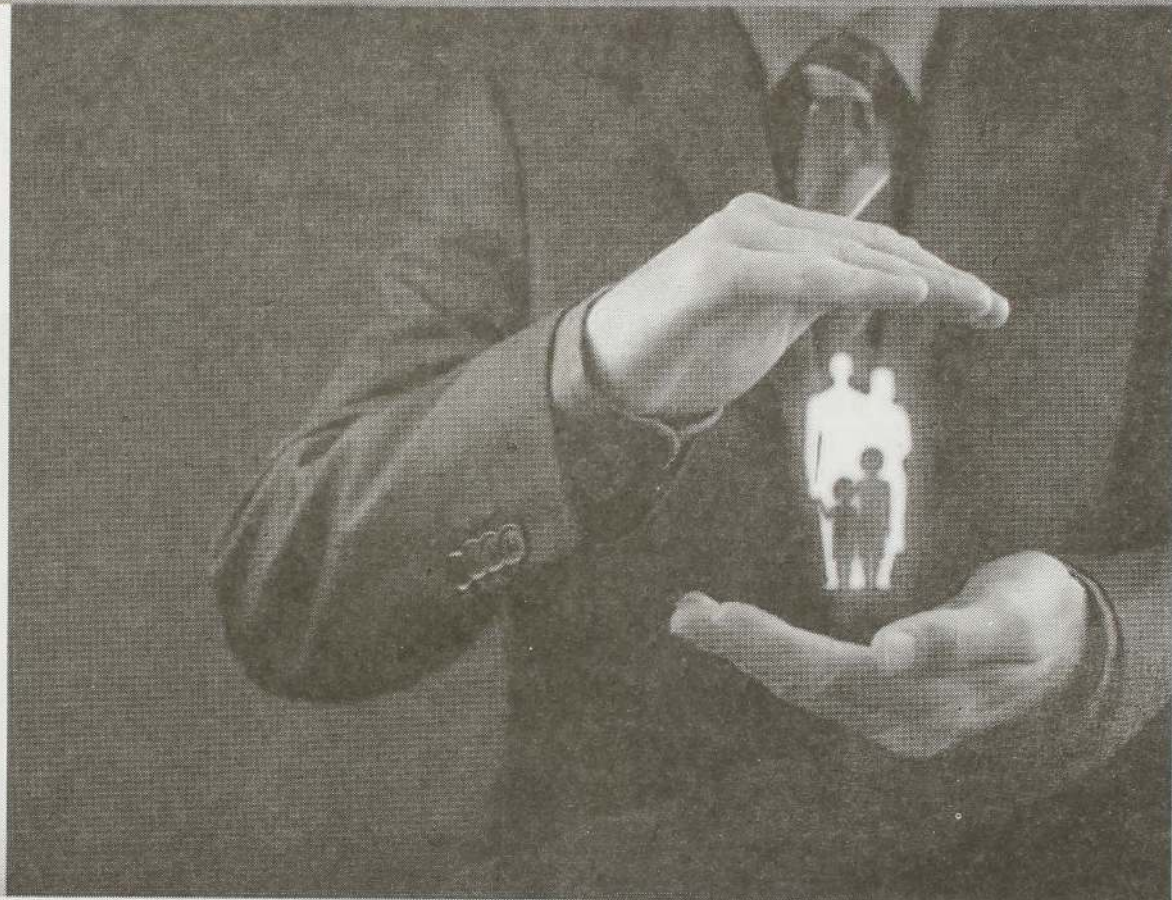
அரசின் தூண்டுதலாலேயே தீவிரமடைந்தது என்பது எமது பலரின் கருத்து. ஆனால் யேசுவோ விடுதலை இயக்கங்கள் உருவாகும் முன்னரே தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கும் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கும் ஆதரவான நிலைப்பாட்டிலேயே இருந்தார், அடிக்கடி இதுபற்றி விவாதத்தில் ஈடுபடும் நாங்கள் இருவரும் எமது கருத்துகளில் மிகத் தீவிரமாகவே இருந்தோம். இத்தகைய முரண்பாடுகள் எமது நட்பில் பிரதிபலிக்கவில்லை.

இவ்வாறு பன்முக ரசனை, ஆர்வம், அக்கறை கொண்டு இன்றும் இயங்கிவரும் நண்பர் யேசுவிற்கு 75 வயது பூர்த்தி அடையும் வேளையில் அவரை வாழ்த்துவது மிகவும் மகிழ்வாக இருக்கிறது. இன்னும் நீண்ட ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழ்ந்து தமிழ் சீரிய நவீன கலை இலக்கியத்திற்கு அவர் சேவை செய்ய வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

Protection For You & Your Family

Our services

- Life Insurance «
- Critical Illness Protection «
- Mortgage Protection «
- Travel/Super Visa Insurance «
- Dental & Medical Benefits «
- Disability Benefits «
- Long Term Care «
- Employee Benefits «
- RESP, RRSP & TFSA «

Are You Getting Million Dollar Advice?

Sritharan Thurairajah CLU, CHS

Life 100

INSURANCE & INVESTMENTS INC.

416-918-9771 | 416-321-2500

info@life100.ca www.life100.ca

10 Milner Business Court, Suite 208,
Scarborough, ON M1B 3C6

Simple Solution in a Critical Situation

அஞ்சல்: மாத்தளை கார்த்திகேசு

க. கலாமோகன்

இந்த மாதத்தின் இரண்டாம் திகதி இலங்கையில் நீண்ட ஆண்டுகளாக வெளிவரும் இலக்கிய இதழான “ஞானம்” இதழினைத் தொலைபேசியில்

புரட்டினேன். மாத்தளை கார்த்திகேசு மீது எனது இனிய நண்பர் நித்தி எழுதிய கட்டுரை பிரசுரமாகியிருந்தது. விரைவில் வாசித்தேன். மனதில் நிறைய மகிழ்வு. இந்த மகிழ்ச்சியினால் நித்திக்கு இக்கட்டுரையைப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதி, மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கேட்டிருந்தேன். உடனடியாகவே பதில் வந்தது. தனது கடிதத்தில் “கார்த்திகேசு தற்போது அதிகம் நடமாட முடியாத நிலையில் உள்ளார். இது அவரின் முதுமைக் காலத்தில் அவரைக் கௌரவிக்குமுகமாக எழுதப்பட்ட ஒரு appreciation தான். இறுதிக் காலங்களில் சமூகப் பணியாற்றியவர்களை நாம் மதிப்பளிக்க வேண்டும். இது அவர்களுக்கு ஒரு மனநிறைவைத் தரும்” எனக் குறிப்பிட்டு இருந்தார். அவரது வேண்டுகோளால் நான் பல ஆண்டுகள் சந்திக்காது இருந்த அரச சேவகரும் இலக்கிய நண்பருமான எச். விக்கிரமசிங்காவிடம் இருந்து மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் தொலைபேசி இலக்கம் வந்தது. மிகவும் சந்தோசம். பல ஆண்டுகளின் பின்னே அவரது குரலைக் கேட்க வேண்டும் என்ற அவா. அவரைத் தொடர்புகொள்ள முன்னர், அவரது மரணச் செய்தி வருகின்றது. மனதில் பேரதிர்ச்சி. மனம் பெரிதும் கலங்கியது.

எமது புகலிட வாழ்வில் நாம் பலரைப் பல வேளைகளில் நினைப்பதுண்டு. ஆம், நாம் அவர்களைச் சந்திப்பதில்லை. எனது இந்தப் புகலிட வாழ்வில் நான் பல பேரை நினைத்துள்ளேன், ஆனால் அவர்களைச் சந்திக்கவில்லை. நினைப்பில் ஓர் உவப்பு உள்ளது, ஆனால் சந்திப்பில் உவப்புக்கும் மேலான வாழ்வின் சந்தோச நிலை கிடைக்கும். நான் சந்திக்காது விட்டவர்களில் ஒருவர் என்னைக் கவர்ந்த மாத்தளை கார்த்திகேசு.

பல ஆழமான கலைஞர்கள் தவத்தில் இருப்பவர்கள். இந்தத் தவத்தை இவர்களது உழைப்பு எனவும் சொல்லலாம். மாத்தளை கார்த்திகேசு ஓர் தவத்தில் இருந்தவர், நான் 1980இல், கொழும்பில், ஜெம்பட்டா வீதியில் உள்ள இவரது இல்லத்தில் சந்தித்தேன். முதல் தினத்தில் கண்ட இவரது புன்னகையை நான் கொழும்பில் வாழ்ந்த கடைசித் தினம்வரை கண்டேன்.

எனது தொழில் காரணமாக நான் அண்மையில் அமரராகிய எனது சித்தப்பாவும் தமிழ் இலக்கியத்தின் பழைய எழுத்தாளர்களில் ஒருவருமான மா. பாலசிங்கம் வீட்டிலேயே கொழும்பில் வாழ்ந்தேன். அவரது வீட்டின் அருகில் இருந்ததுதான் கார்த்திகேசுவின் வீடு. இந்த

இருவரும் இணை பிரியாத நண்பர்கள். இவர்களது இணைவுகளில் கூடும் இலக்கிய சம்பாஷிப்புகளைக் கேட்பது மிகவும் மகிழ்வாகவே இருந்தது. படைப்புகளை ரசித்து, படைப்பாளிகளை ஊக்குவிக்கும் கலாசாரத்தைக் கொண்ட இவரது ஊக்க மொழிகளைக் கொழும்பில் வாழ்ந்த பல இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அறிவர்.

பல கலைத்துவ வடிவங்களைத் தொட்ட இவரது நாடக வேலைகள் மேலானவை. சுவையான, சிந்திப்பை ஏற்படுத்துவதற்கான பல நாடகங்களைப் படைத்த இவரின் சினிமா அக்கறையால் ஓர் திரைப்படமே வெளிவந்து பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது. மலையகக் கலைகளின் காப்பாளர்களில் ஒருவராக இருக்கும் மாத்தளைக் கார்த்திகேசுவின் எழுத்து இயக்கம் போர் இயக்கமே. மலையக மக்களின் நெருக்கடியான வாழ்வுகளை பல படைப்பாளிகள் போல இவரும் எமது வாசிப்புக்கும், விழிகளுக்கும் தந்துள்ளார். கலைத் துறையின் பல பகுதிகளில் இவரது கவனம் திரும்பியுள்ளது.

‘அவள் ஒரு ஜீவநதி’ எனும் திரைப்படம் இவரது முழுமையான உழைப்பால் 1980இல் வெளிவந்தது. இந்தத் திரைப்படம் நீண்ட காலம் திரை அரங்குகளில் இல்லாதபோதும், இலங்கையின் தமிழ்த் திரை வரலாற்றில் ஓர் பதிவாகவே இருக்கும்.

மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் மீது சிலர் சிந்தித்த வேளையிலும், இவர் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும் என நினைத்த வேளைகளிலும் இவரது மரணம் சம்பவித்துள்ளது. கடைசியாக வந்த ‘ஞானம்’ இதழ் இவருக்கு உரிய காணிக்கை இதழ்தான். இதில் நித்தி (மு.நித்தியானந்தன்) ‘மாத்தளையின் ஜீவநதி மாத்தளை கார்த்திகேசு’ எனும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரை மாத்தளை கார்த்திகேசுவைத் தெரியாத பலருக்கும் அறிமுகப்படுத்துவதாக உள்ளது.

இவரது மரணத்திற்கு முன், நித்தியின் கட்டுரையால் இவருடன் உரையாட விரும்பினேன். முடியவில்லை. நண்பரும் எழுத்தாளருமான லெ.முருகபுபதியும் சில தினங்களின் முன் இவர் மீது பத்மநாம ஐயருடனும் நித்தியுடனும் உரையாடியதாகத் தனது அஞ்சலிக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆம், மரணமாகு முன் பலரது நினைவுகளில் இவர் நகர்ந்துள்ளார்.

இழப்பு ஓர் இயல்பான நிகழ்வே. ஆனால், மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் கலை உழைப்புகள் எப்போதும் உயிர்ப்புடன் வாழ்வன. இவர் மீதான குறிப்பு ஒன்றை அண்மையில் இணையத்தில் வாசித்தேன். “தோணியைப் பார்க்கத்தவர்களைக் கள்ளத் தோணிகள் என்பதா?” என இவர் கேட்டிருக்கின்றார். நியாயமானது இந்தக் கேள்வி. ஆம், இவரது அனைத்துப் படைப்புகளிலும் நியாயமான கேள்விகள் உள்ளன. மலையகம் தந்த இனிய கலைஞருக்கு எமது அஞ்சலிகள்.

சிஞ்சல்: நந்தினி சேவியர் மக்கள் வீரோத சக்திகளுடன் சமரசம் செய்யாதவர்

❧ சி.வன்னியகுலம்

பற்றுறுதி மிக்க மார்க்சியக் கோட்பாட்டினாலும் பயன்மிக்க படைப்பிலக்கியப் பங்களிப்பினாலும் பொருள் பொதிந்த தீர்க்கமானதும் நகைச்சுவையானதுமான உரையாடல்களினாலும் உடல் தளர்ந்த நிலையிலும் உளந் தளராது இறுதி மூச்சுவரை எழுதிக்கொண்டிருந்த நந்தினி சேவியர் ஈழத்தின் நவீன இலக்கிய உலகில் நிலையான தடம்பதித்தவராவார். கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், பத்தி எழுத்துக்களினூடாகத் தமது வீரியமிக்க கருத்துக்களினால் வாசகர்களின் சிந்தனைகளுக்கு உரமூட்டினார். கோட்பாட்டு ரீதியிலான எதிரிகளுடன் என்றுமே சமரசம் செய்யாத நந்தினி சேவியர் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரான அடித்தட்டு மக்களில் ஒருவராகத் தம்மையும் இணைத்துக்கொண்டு இறுதிவரை அந்த வர்க்கத்தின் மேம்பாட்டுக்காகவே தமது எழுத்தாற்றலைப் பயன்படுத்தினார்.

1949.05.25ஆம் திகதியன்று யாழ்ப்பாணம் மட்டுவில் கிராமத்தில் பிறந்த தேவசகாயம் சேவியர் தனது தந்தையார் தேவசகாயத்தின் ஊரான அல்வாய் வடக்குக்கு கிராமத்துடன் இறுக்கமான பிணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இளமைக் காலத்தில் நந்தினி சேவியரின் வாழ்க்கை காட்டாறு போன்றிருந்தது. காட்டாற்றிற்கு எல்லைகளில்லை. கட்டுப்பாடுகளில்லை. எங்கெங்கு சமூகவிடுதலைப் போராட்டங்கள் நடக்கின்றதோ எங்கெல்லாம் சமூகம்சார் எழுச்சிக் கூட்டங்கள் நடக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் அவர் பிரசன்னமானார். தோழர் சண்முகதாசனைத் தலைவராகக் கொண்ட சீனக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து சமூக விடுதலைப் போராட்டங்களில் பங்கெடுத்தார். அத்தகைய போராட்டங்களில் பங்குகொண்ட அனுபவங்களே பிற்காலத்தில் அவரது படைப்புக்களின் உயிர்நாடியாக உள்வாங்கப்பட்டன.

நந்தினி சேவியரின் வாழ்வின் திருப்புமுனையானது அவர் திருகோணமலையுடன் கொண்ட பிணைப்பாகும். 1989ஆம் ஆண்டிலே வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபையின் வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் ஓர் உதவிப் பதிப்பாசிரியராக இணைந்துகொண்டார். பின்னர் வடக்கு கிழக்கு மாகாண பதிப்பகத் திணைக்களத்திலும் கல்வி, பண்பாட்டு, விளையாட்டுத் துறை அமைச்சிலும் இணைந்து பணியாற்றினார். இக்காலப் பகுதியே நந்தினி சேவியரின் வாழ்க்கையில் புதுரத்தம் பாய்ச்சிய காலமாகும். பண்பாட்டுத் துறை அமைச்சினூடாக வடக்கு கிழக்கிலுள்ள அனைத்து எழுத்தாளர்கள்,

சமூக மட்ட நிறுவனங்கள், பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணினார். அவர்களை ஒன்றிணைப்பதற்காகப் பெருமளவு கலாசார விழாக்களை ஒழுங்குபடுத்தினார். வடக்கு கிழக்கில் வெளியாகும் நூல்களைக் கொள்வனவு செய்வதிலும் மதிப்பீடு செய்து பரிசில் வழங்குவதிலும் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களைக் கௌரவிப்பதிலும் அவர் துடிப்புடன் செயற்பட்டார்.

1967இல் பத்திரிகைகளில் எழுதத் தொடங்கிய சேவியர் 1990களிலே பத்திரிகைத் துறையைத் தமக்கு வாலாயமான ஊடகமாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். ஈழநாடு, வீரகேசரி, சிந்தாமணி, தொழிலாளி, சுதந்திரன் போன்ற வார இதழ்களிலும் தாயகம், மல்லிகை, வாகை, அலை, புதுசு, இதயம், ஒளி போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் எழுதினார். நந்தினி சேவியரின் எழுத்துக்கள் மக்களின் மனங்களை ஊடறுக்கத் தொடங்கின.

2011ஆம் ஆண்டிலே அவரது 'அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்', 'நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் வெளிவந்தன. 2014ஆம் ஆண்டிலே தமிழ்நாடு கோவை, விடியல் பதிப்பகம் நந்தினி சேவியரின் எழுத்துகளைத் தொகுத்து "நந்தினி சேவியர் படைப்புக்கள்" என்ற மகுடத்துடன் வெளியிட்டது. அவர் எழுதிய 200 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் பற்றிய விவரங்களை "பிடித்த சிறுகதைகள்" என்ற மகுடத்தில் 2019ஆம் ஆண்டு கொழும்பு கொடகே நிறுவனம் வெளியிட்டது. மேலும் 400 சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விவரங்களையும் கொடுத்தள்ளார். நந்தினி சேவியர் மெல்ல மெல்ல மக்களையும் கலை இலக்கிய நிறுவனங்களையும் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கினார்.

2011ஆம் ஆண்டிலே கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருதினையும் 2013ஆம் ஆண்டிலே கலாபூஷணம் விருதையும் 2015ஆம் ஆண்டிலே கொடகேயின் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதினையும் 201415 ஆண்டுக்கான பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சங்கச் சான்றோர் விருதினையும் பெற்றார். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் "தரம் 10 தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும்" பாடநூலில் கவிஞர் முருகையன் எழுதிய "நந்தினி சேவியர் சிறுகதைகள்" என்ற கட்டுரையைப் பிரசுரித்து அவரது எழுத்துக்களைக் கௌரவப்படுத்தியது.

மேற்தட்டு வர்க்கத்தினராலும் மூத்த எழுத்தாளர்களாலும் நசிவிலக்கிய கர்த்தாக்களினாலும் கல்விமான்களாலும் தாம் புறக்கணிக்கப்படுகின்றோமோ என்ற எண்ணம் நந்தினி சேவியரை நிழலாகத் தொடர்ந்தவண்ணமிருந்தது. அது அப்படியன்று; சமூகம், நந்தினி சேவியரின் எழுத்துக்களை மிகச் சரியாகவே எடைபோட்டிருக்கின்றது; கௌரவம் தந்துள்ளது.

நந்தினி சேவியருக்கான இரங்கற் குறிப்பிலே கிரிதரன் நவரத்தினம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“தனது எழுத்துக்களை, சமூகசீர்கேடுகளைச் சுட்டெரிக்கும் போர்வாளாகப் பாவித்தவர் அவர். எப்பொழுதுமே தான் நம்பும் கோட்பாடுகள் விடயத்தில் குறிப்பாக மார்க்சியக் கருத்துக்கள் ரீதியில் அமைந்த போராட்டம், அத்துடன் இணைந்த தீண்டாமைக்கெதிரான போராட்டம் என்பவற்றில் தெளிவான, உறுதியான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார்.”

பாரதிநாதன் தமது இரங்கல் குறிப்பிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“சமரசமில்லை. மாவோவிய எழுத்தாளர். என்னுடைய ‘ஆண்டோ எனும் மாயை’ சிறுகதைத் தொகுப்பை அவருக்குத்தான் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறேன். அவருடைய சிறுகதைகள் சாகாவரம் பெற்றவை. ‘நந்தினி சேவியர் படைப்புக்கள்’ என்ற புத்தகம் காலத்தால் அழியாதது. போய் வாருங்கள் தோழரே. செவ்வணக்கம்!”

20.09.2021இல் ஜாம் வழியே நடந்த நிகழ்ச்சியில் மேமன்கவி அவர்களினால் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட நந்தினி சேவியருக்கான இரங்கற் கூட்டத்திற்குப் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு தலைமை தாங்கினார். பேராசிரியர்களான மா. கருணாநிதி, செ. யோகராசா ஆகியோர் கருத்துரைகள் வழங்கினார்கள். உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் பல எழுத்தாளர்கள்,

அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், கல்விமான்கள் இதில் பங்குகொண்டனர்.

கலாநிதி ச. குணேஸ்வரன், விடியல் பதிப்பகம் வெளியிட்ட ‘நந்தினி சேவியரின் படைப்புக்கள்’ என்ற நூல் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பிலே வெளியிடும் விவரங்கள் மனதை நெருடுகின்றன.

“1966முதல் 1974 வரைஎழுதிய 14 சிறுகதைகளையும் ஈழநாடு இதழில் 56 வாரம் தொடராக வெளிவந்த ‘மேகங்கள்’ என்ற நாவலையும் சிந்தாமணி பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பதற்காக எழுதிய கடற்கரையில் ‘தென்னை மரங்கள் நிற்கின்றன’ என்ற நாவலையும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கத்தின் 50 ஆம் ஆண்டு நிறைவில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற ‘ஒரு வயதுபோன மனிதரின் வாரிசுகள்’ உட்பட ‘தெளிவு பிறக்கிறது’ குறுநாவலையும் (பூம்பொழில் 1971) கள ஆய்வுக் கட்டுரையினையும் (ஈழமுரசு 1987) இந்த நூற்றாண்டிலேயே தொலைத்துவிட்டு நிற்கிறார் நந்தினி சேவியர். போர்ச்சூழல் காவுகொண்ட மனிதர்களின் கணக்கிலே இந்தப் படைப்புக்களின் கணக்குகளும் உள்வாங்கப்பட்டுவிட்டன.

நந்தினி சேவியரின் இதுகாலவரை அச்சிடப்படாத படைப்புக்களைத் தேடிப்பிடித்து அவற்றை நூல்வடிவில் கொண்டுவருவதே நாம் அவருக்குச் செய்யும் மகத்தான அஞ்சலியாகும்.

தடுப்பூசி கடுப்பேத்திப் படுக்கையில் வீழ்த்திவிட்டது!

மீண்டும் எழுவேன்! வருவேன்! எழுதுவேன்!

என அறைகூவல் விடுத்த நண்பனே!

விடை தந்தோம்! சென்று வருக!

(நந்தினி சேவியர் 16.09.2021 அன்று அமரரானார்)

(கட்டுரையாளர் சி.வன்னியகுலம் ஓய்வுநிலைப் பணிப்பாளர், இலங்கை ரூபவாகினி தொலைக்காட்சி)

» Residential » Commercial » Investment

CALL TODAY!

Sutha Balasubramaniam, B.Eng

Real Estate Broker

416-271-5420

suthab@gmail.com

905-201-9977

HomeLife/Future Realty Inc., Brokerage

SUTHAHOMES.ca
Ph: 416-271-5420

நான் நேர்மையாக இருந்தாலும்
 அவருக்கு பதிலுரைக்க இயலேன்.
 என் நீதிபதியிடம் நான் இரக்கத்தையே கெஞ்சவேன்
 நான் கூப்பிட அவர் பதிலுரைப்பினும்
 என் வேண்டுகல்களுக்கு அவர்
 செவி கொடுப்பார் என நம்புவதற்கில்லை
 புயலினால் என்னை நொறுக்குவார்
 காயமின்றி என் காயங்களைப்
 பெருக்குவார்.
 அவர் என்னை மூச்சிழுக்கவும் விடாது
 கசப்பினால் என்னை நிரப்புகின்றார்
 நான் குற்றமற்றவனாக இருந்தாலும்
 மாறுபட்டவனாக அது என்னை தீர்ப்பிடும்
 குற்றமற்றவன் நான் என்னைப் பற்றி கவலையில்லை
 என் வாழ்க்கையை வெறுக்கின்றேன்
 எல்லாம் ஒன்றுதான் எனவேதான்
 சொல்கின்றேன் அவர் நல்லாரையும்
 பொல்லாரையும் ஒருங்கே அழிக்கின்றார்.
 யோபு அதிகாரம் 38:39, பழைய ஏற்பாடு

விவிலிய வாசகத்தோடு பிரான்சிஸின் அஞ்சலியைத் தொடங்குவதற்கான காரணம் பிரான்சிஸின் கவிதைகளில் விவிலியத் தாக்கம் உண்டு. விவிலியத்தின் கருப்பொருள்களும் உண்டு.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் விவிலியம் தோய்ந்த உரைநடை எனில் வண்ணநிலவனைச் சொல்லலாம். கவிதையில் இளவேனிலையும் பிரான்சிஸையும் சொல்லலாம். இளவேனிலுக்கும் பிரான்சிஸுக்கும் வேறொரு துன்பியல் ஒற்றுமை உண்டு. இரண்டு பேருமே அறையில் தனியாக யாருமற்று இறந்துபோகிறார்கள்.

பிரான்சிஸின் கவிதைகளை இழந்த காலம், இந்த லௌகீக வாழ்வோடு பொருந்திப்போக முடியாத முரண். அச்சப்படும் மனம், வாழ்வில் கனவு போன்ற அபூர்வத் தருணங்கள், தர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பொழுதுகள், வாதைகள் என வகுத்துக்கொள்ளலாம்.

நடுங்கும் கை விரல்களால் நூல் கோக்கும் மூதாட்டியைப் போன்றது பிரான்சிஸின் கவிதை உலகம். அச்சப்படுபவன்தான் கவிதை எழுத முடியும். தைரியசாலிகளுக்குக் கவிதையில் என்ன வேலை? புனித பிரான்சிஸை செயின்ட் பிரான்சி என்று மலையாளத்தில் அழைப்பார்கள். மூத்தோர்களுக்கு அப்பெயர் இடப்பட்டால் “பிரான்சியேட்டன்”. எம்மொழியில் மூத்தோர்களில் ஒருவன் இப்ரான்சியேட்டன். வடபழனியிலே வெவ்வேறு பகுதியில் மாறிமாறி வசித்த பிரான்சிஸ் அறையே இல்லாமல் கோயம்பேடு பேருந்து நிலையத்தில் இரவு மாத்திரம் உறங்குகிறவராகக் கொஞ்ச காலம் இருந்தார். நாடோடி யாகத்தான் பிரான்சிஸ் அலைந்தார். இந்த நாடோடி வாழ்வை எதனிலிருந்து தரித்தார்? யாருக்கும் தெரியாது.

இயேசுவின் சாயல் அவர் முகத்தில் உண்டு.

“மதுரசம்
 வாங்கச் சென்ற நண்பன்
 இயேசுவின் சாயலிலே இருக்கிறான்”

என்ற இசையின் கவிதையை முதல்முறையாக வாசித்தபொழுது பிரான்சிஸின் முகமே சட்டென ஞாபகம் வந்தது. பிரான்சிஸ் வாதைகளினூடே வாழ்ந்தார். தனக்கு மிக நெருக்கமானவர்களுக்கும் சமயத்தில் அந்த வாதைகளைத் தருபவராகவும் இருந்தார். ஆனால் பிரான்சிஸிற்கு வாழ்வு குறித்துப் புகார்கள் இல்லை. இப்படித்தான் இந்த உலகம் இருக்க முடியும் என்பதில் பிரான்சிஸிற்கு எந்தக் குழப்பமும் இல்லை.

பிரான்சிஸின் வாழ்வு சார்ந்த சர்ச்சைகள் அவர் மரணத்திற்குப் பிறகு நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. தான் என்ன மாதிரி வாழ வேண்டும் என்று தெரிவு செய்யும் உரிமை ஒரு கலைஞனுக்கு முழுமையாக உண்டு. அந்த உரிமையினால் பிறர் பாதிக்கப்படாமல் இருந்தால் நல்லது. பிரான்சிஸின் வாழ்வில் அப்படி ஏதும் இல்லை.

படைப்பின் ஊற்றுக்கண் மதுபுட்டிகளில்தான் இருக்கிறது என்று பிரான்சிஸை முன்வைத்துப் பேசுகின்ற மூட நம்பிக்கைகளை நாம் கடக்க வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ் இலக்கியத்தில் பாவனைகள் அதிகம். தமிழ் சினிமாவில் ஒரு சிவாஜிதான் இலக்கியத்தில் பலநூறு பாவனை சிவாஜிகள்.

பிரான்சிஸின் சொந்த ஊரான பத்தினிப்பாறைக்குப் போய் இறங்கும்பொழுது ‘கன்னி’ படித்த எல்லோரும் ஏலான ஆசாரியைத் தேடுகிறோம். ‘கன்னி’ அந்த நிலத்திற்கு அத்தனை நெருக்கமாக இருக்கிறது.

‘கன்னி’ நாவல், இழந்த காதலுக்காக தங்கள் மொத்த வாழ்வையும் பணயம் வைப்போர்களுக்காகச் சொற்களால் உருவாக்கப்பட்ட சிலுவை. அந்தச் சிலுவையை மிக மகிழ்ச்சியோடு, முதுகில் சாட்டை அடிகளோடு சுமந்து செல்கின்ற கொஞ்ச பேரை இந்த இறுதிப் பயணத்திலும் பார்த்தேன்.

வண்ணம் பூசி ஆண்டுகள் பல ஆகி, பழமையே கூடுதல் தெய்வத்தன்மை அளிக்க, அந்த கிராமத்து தேவாலயத்தின் தெய்வ பீடத்திற்குப் பின் குருவிகள் கூச்சல் இட்டுக்கொண்டு இருக்க, வெக்கை பகல் தணிந்து, எல்லா வாசல்களின் வழியாகவும் காற்று பீறிட்டு உள்ளே வர, ஃபாதர் தன் பிரசங்கத்தின் முடிவில் அப்பம் வழங்கும்போது, காத்தோலிக்கர்கள் மாத்திரம் அதைப் பெறும் சடங்கில் கலந்துகொள்ளுமாறு கேட்டு கொண்டார். பிரான்சிஸிற்கும் அது பொருந்தும். கவிதைக்கான பிரத்தியேக அப்பத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவன் அவன். அது எங்கு கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் என்று அவன் அறிந்தே இருந்தான்.

ஒற்றைப் பனை மரங்கள் தனித்து நிற்க, வெட்ட வெளியில் வந்திருந்தவர்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்ச் சிதறி நடக்க, வெட்ட வெளியில் அறுவடை முடிந்த நிலத்தின் மீது பிரான்சிஸின் சவக்குழியை நோக்கி பிரான்சிஸைத் தூக்கிச் சென்றபொழுது வானில் ஒற்றை மின்னல் துடித்து அடங்கியது. அதுவே பிரான்சிஸ். போய் வா பிரான்சிஸேட்டா.

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

நீரிலும் இனியவன்

செல்வம் அருளானந்தம்

கவிஞன் கபிலனும், பாரி மன்னனும் கவிஞனும் மன்னனும் என்ற உறவைத் தாண்டி நட்பென்னும் பேரன்பால் இணைக்கப்பட்டவர்கள். கபிலர், பாரியை “நீரிலும் இனியவன்” எனச் சொன்னதைப் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது ஏனோ தெரியாது நீண்ட வருடங்கள் நேரில் காணாமல் நினைவுகளில் மாத்திரம் தங்கியிருக்கும் அருந்ததி என அழைக்கப்படும் அருள் மாஸ்ரரின் ஞாபகம் வந்தது. அவருடைய புதிய நாவல் பார்க்கக் கிடைத்ததும், மீண்டும் அந்தக் கலைஞன் இலக்கியச் செயற்பாட்டில் நிற்கின்றார் என அறிந்தபோது மகிழ்ச்சியும், பழைய நினைவுகளும் பெருகின.

இதுவும் என்னுடைய பரிஸ் நினைவுகளின் ‘எழுதித் தீராப் பக்கம்’தான்.

அருள் மாஸ்ரரை முதன்முதலில் பார்த்தது பாரிஸ் மொம்பிடு நூல் நிலையத் தியேட்டர் முன் நின்ற பார்வையாளர்கள் வரிசையில். அது ஒரு கோடைகாலம். இந்தியப் படவிழா நடந்துகொண்டிருந்தது

நான் ஒவ்வொரு நாளும் போய் விளங்கியும், விளங்காமலும் மலையாள, வங்காளப் படங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அன்றைக்கு நிறையக் கூட்டம். “உற்சவ” என்ற படம் காம சூத்திரத்தையும் அதன் அற்புத அர்த்தங்களையும் விளங்கப்படுத்தும் படம் என்றும் அப்படியே இந்திய செய்முறைகளை காட்டி நூல்கள் என்ற வதந்தி தொலைபேசிகள் வழியே பரவி நிறைய தமிழ்ச் செம்மல்கள் ரிக்கற்றுக்கான வரிசையில் பொறுமை இழந்து நின்றார்கள். கெட்டிக்காரனான நான் முதல்நாளே ரிக்கற் எடுத்தபடியால் பதற்றமில்லாமல் மெதுவாக அந்தப் பக்கத்தாலை நடந்துகொண்டிருக்கையில் ஒருவர் என் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்.

கூப்பிட்டவருக்குக் கிட்டப் போனேன். அவரை நான் கண்டிருக்கிறேன். என் கவிதைகளில் பிரியமான ஒரு இபிஆர்எல் தோழர். அவர் என்னை விசாரித்துவிட்டுப் பக்கத்தில் நின்ற இன்னொரு நபருக்கு “இவரைத் தெரியாதோ, இவர்தான் கவிஞர் செல்வம்” என என்னை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அவரோ கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்ட விதமாய் தன் செறிவான தலை மயிரைக் கோதிக்கொண்டு “ஐயோ உங்களைக் கனகாலமாய்த் தேடித் திரிகின்றேன்” என்று சொல்லி வரிசையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

ஏதாவது ஈரோஸ் இபிஆர்எல் பிரச்சனையாய் இருக்கும் ஏதாவது விளக்கம் நடக்கப்போகுதோ என எண்ணிக்கொண்டு “நான் கொஞ்ச நாளாய்தான் ஈரோஸில் இருக்கிறேன்” என்று வாய் திறக்க, “என் கூத்து பற்றிய உங்கள் விமர்சனம் படித்தேன். உங்கள் கவிதைகள் எனக்கு நல்லாய் பிடிக்கும்” எனக் கையைப் பிடித்தார். நான் “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டபோது பக்கத்தில் நின்றவர் “இவர்தான் அருள் மாஸ்ரர்” என சொல்ல “ஆ அப்படியா!” எனச் சொல்லி விலகி அங்கால போவோம் என நினைத்தபோது இவர்தான் அருள்

மாஸ்ரர் என்று சொன்னவர் “இவரை அருந்ததி என்றும் அழைப்போம்” என்றார்.

நான் திடுக்கிட்டுப்போனேன். சமீபத்தில்தான் அவர் இயக்கிய தென்மோடி ராகத்தால் அமைந்த கூத்தைப் பார்த்து பிரமிப்பு அடைந்திருந்தேன். அக்கூத்தின் பெயர்கூட இப்போது ஞாபகம் இல்லை. கதையில் கூட எந்தப் புதுமையும் இல்லை. விலங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றி மனிதனில் இருந்து முதலாளி தோன்றி தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற மாதிரி எங்கள் இடதுசாரி இயக்கங்கள் போடுகின்ற நாடகக் கதைதான்.

ஆனால் அதைக் கூத்தாய் அருள் மாஸ்ரர் இயக்கிய விதம் அற்புதமாய் இருந்தது. நடித்தவர்கள் கிறகரி தங்கறாஜா, “ஆண்டவர்” இமானுவல், சாம்சன் போன்ற பெரிய கலைஞர்கள் வரிசை. குறிப்பாக சாம்சனின் பாட்டும், ஆடலும்போல் ஊரில்கூடப் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லை. அசந்துபோனேன். ஊரைவிட்டு வந்து கனகாலத்திற்குப் பிறகு பார்த்த கூத்து. ஊர் நினைவுகளையும் உறவுகளையும் மறுபடி நினைத்துக் கலங்கிய இரவு.

அன்று இரவே தொலைபேசியில் உமாகாந்தனை அழைத்து நிகழ்வைப் பாராட்டிவிட்டு “கூத்து இயக்கிய அண்ணாவியார் யார்?” என்று கேட்டபோது, “அவர் அண்ணாவியில்லை எங்களின் தோழர் ஒருவர். கூத்துகளுடன் தொடர்பில்லாதவர். ஆனால் ஆள் பெரிய கலைஞன். அண்மையில் சில கூத்துப் பாடல்களைக் கேட்டு அதில் மயங்கி ஒரு நாடகத்தை எழுதி இம்மனுவேல், சாம்சன் ஆட்களின் உதவியுடன் அதை அப்பிடிக் கூத்தாக்கினார். அது அற்புதமாய் வந்திட்டுது” என்றார். எனக்கு பெரிய ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவரை நேரில் கண்டு பாராட்ட வேண்டும் என்ற ஆசையும் ஏற்பட்டது.

அந்தப் பொம்பிடு நூல் நிலையத்தின் முன் அவரைப் பாராட்டிப் பிடித்த கை நான் கனடா போகும்படி விடவே யில்லை. மூன்று நான்கு வருடங்கள் ஒன்றாகத் திரிந்தோம்.

இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு சம்பவம் ஞாபகம் வருகிறது.

ஒருநாள் செந்தெனி சந்தைக்கு உயிர்க்கோழி வேண்டிச் சமைப்போம் எனப் போனபோது பாசையூரைச் சேர்ந்த பிரான்சிசைச் சந்தித்தேன். அவரை ஊரில் எனக்குத் தெரியும். பெரிதாய்ப் பழகவில்லை. பெரிய மீன்பாடுள்ளவர்கள். கொஞ்சம் பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் என்னைத் தற்செயலாகச் சந்திக்கும்போதெல்லாம் ஒரு உதவி கேட்பார். “என்னை எல்லாம் உங்களுக்கு ஊரிலை தெரியும்தானே. சின்னொரு உதவி செய்க்கோவேன். உங்கடை டொமிசலில் ஏதாவது இடம் இருக்கா? தன்னுடைய உறவினர்கள் இரண்டு பேர் விசாவிற்குப் பதிய ஒரு டொமிசலும் கிடைக்குது இல்லை. உங்களை ஊரிலேயே தெரிஞ்சபடியால் ஓர் உதவியாய் கேட்கிறேன்” என்பார். எங்கையாவது தற்செயலாய் காணும் போதெல்லாம் அவரைக் கொஞ்சம் விலத்திப் போவேன்.

என்னுடைய வீட்டு டொமிசல் தனியே ஈரோஸ்காரருக்கு என்று மட்டும் கொள்கையுடையவன். அதைவிட ஆறு பேர் இருக்கக்கூடிய வீட்டில் ஏற்கனவே பத்துப்பேருக்குக் கொடுத்தாச்சு. கோழிக்கடையில் பிரான்ஸிஸ் நேருக்கு நேர் வந்தார். தவிர்க்க முடியவில்லை. மிகச் சோர்வாகக் கவலை தேய்ந்த முகத்துடன் நின்றார். அபோதுதான் ஞாபகம் வந்தது, அண்மையில் இறந்துபோன எட்வேட் இவருடைய நெருங்கிய உறவினன் என.

எட்வேட்டை விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் கொன்றார்கள் என்பதும், ஊருக்கும், கிட்டுவிற்கும் பெரிய பிரச்சினை நடந்தது என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். பிரான்ஸிஸின் கையைப் பிடித்து “என்னப்பா? எட்வேட்டுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டேன். அவர் அழ வெளிக்கிட்டார். “அநியாயம், அநியாயம்” என்றார். நான் மௌனமாக நின்றேன். “நீயும் ஏதோ இயக்கத்தில் இஞ்சை இருக்கிராய் எனக் கேள்விப்பட்டேன். இந்தக் கடிதத்தைப் பார். தமிழ் மக்களுக்கு விடுதலை வேண்டித்தருகிறோம் என்று சொல்லிப் போன உங்களைப் போன்ற ஆட்கள் செய்யுற வேலையைப் பார்” எனச் சொல்லி பொக்கற்றுக்குள்ளை இருந்த ஒரு எயர் மெயில் என்வலப்போடு கூடிய கடிதத்தைத் தந்தார்.

மேலாலை அந்தக் கடிதத்தின் விவரங்களைப் பார்க்க இது முக்கிய ஆவணமாகப் பட்டது. உடனே உசாரானேன்.

திரும்பவந்து அவர் கடிதத்தை திரும்பக் கொடுத்துவிட்டு டொமிசியல் பிரச்சனை பற்றிப் பேச வெளிக்கிட தற்போதைக்கு அது தேவையில்லை எனவும் தேவை என்றால் ரெலிபோனில் அழைக்கின்றேன் என்றும் சொல்லிவிட்டு மிக விரக்தியான நிலையில் கைகொடுத்து விடை பெற்றார்.

“பிரான்சிஸ் இதை போட்டோ கொப்பி எடுக்கட்டோ” எனக் கேட்க ஏதோ யோசனையில் நின்றவர் “ஓம்” என்று சொன்னார். முன்னாலேயே போட்டோ கொப்பிக் கடை இருந்தபடியால் உடனேயே பிரதி பண்ணினேன்.

திரும்ப வந்து அவர் கடிதத்தைத் திரும்பக் கொடுத்துவிட்டு டொமிசியல் பிரச்சனை பற்றிப் பேச வெளிக்கிட “தற்போதைக்கு அது தேவையில்லை எனவும் தேவை என்றால் ரெலிபோனில் அழைக்கின்றேன்” என்றும் சொல்லிவிட்டு மிக விரக்தியான நிலையில் கைகொடுத்து விடைபெற்றார்.

நான் வீட்டை திரும்பிப் போனேன். உடனேயே நண்பர் உமாகாந்தனுக்குத் தொலைபேசி எடுத்து “பெரிய விசயம் ஒன்று சிக்கியிருக்கு” என்று சொல்ல, விவரத்தைக் கேட்டுவிட்டு “என்ன செய்வீங்களோ தெரியாது. பின்னேரம் ஆறு மணிக்கு முதல் நான் வேலைசெய்யும் இடத்திற்குக் கொண்டுவந்து அதைத் தர வேணும்” என்றார்.

ஐந்து மணிபோல உமாகாந்தனைச் சந்தித்து அந்த போட்டோ கொப்பி பிரதியைக் கொடுத்தேன். அக்கடிதத்தை வாசித்து அவரும் கலங்கினார். அதைவிட இன்னொரு இயக்கத்தினரை அம்பலப்படுத்த அது ஒரு ஆவணம் எனவும் மகிழ்ந்தார்.

நான் ஒன்றுதான் கேட்டேன். “உங்கள் தமிழ்முரசில் பிரசுரிப்பதாய் இருந்தால் தயவுசெய்து இப்படியே பிரசுரியாதீர்கள். எனக்கு இதைத் தந்த நண்பர் குடும்பத்திற்கு ஆபத்து! இதை ஆதாரமாய் வைத்துக் கட்டுரையாய் எழுதுங்கள்” என்று சொல்லிப்போட்டு வீட்டை வர இரவாயிற்று. வீட்டில் உள்ளவர்கள் சொன்னார்கள் “பிரான்சிஸ் என்பவர் உங்களைத் தேடிப் பலமுறை டெலிபோன் எடுத்தவர்” என்று.

அவர்கள் சொல்லி வாய்மூட முன்னமே திரும்பவும் தொலைபேசி அழைப்பு பிரான்சிஸிடமிருந்து வந்தது.

என்னவென்று விசாரித்தபோது, எனக்குக் கடிதத்தைக் காட்டிய விவரத்தைத் தன்னுடைய மனைவியிடம் சொன்னதாகவும் அவ கோபப்பட்டு உங்களுக்கு போன் எடுத்து “ஒருவருக்கும் இதைச் சொல்ல வேண்டாம் எனச் சொல்லும்படி சொல்லுறா. மற்றது நீங்கள் எழுதுற, வாசிக்கிற ஆபத்தான ஆள்கள் என்று சரியாய் பயப்பிடுறா. இதை ஒருவருக்கும் தயவுசெய்து சொல்ல வேண்டாம் என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்கின்றா. இதை அறிந்தால் ஊரிலை எங்கடை ஆட்களுக்குப் பெரிய ஆபத்து வரும்” எனச் சொல்லிப்போட்டு, இரகசியமாய், “நீங்கள் போட்டோ கொப்பி எடுத்த விடயத்தை மனுசியிடம் சொல்லவில்லை அந்த போட்டோ கொப்பியைக் கிழித்துவிடுங்கள்” எனச் சொன்னார்.

பெண்கள் உள்ளூணர்வு கூடியவர்கள் என்று மீண்டும் நிரூபிக்கிற தருணம் அது.

எனக்கு அந்தரமாயிருந்தது. இனி ஒன்றும் என்றை கையிலை இல்லை. உமாகாந்தனுக்கு அழைத்து விடயத்தைச் சொல்லி “தயவுசெய்து தமிழ்முரசில் அதை இப்போதைக்குப் போடாதீர்கள்” எனக் கேட்க “அது எப்பவோ முடிஞ்சுபோன காரியம்” என்று சொல்லிப்போட்டு சிரிச்சுக்கொண்டு தொலைபேசியை வைத்துவிட்டார்.

தமிழ்முரசில் வந்ததோ என்பதை இப்போ மறந்துவிட்டேன். ஆனால் அடுத்து வந்த சங்கே முழங்கு கலை நிகழ்வில் அதை அருள் மாஸ்ரர் ஒரு அருமையான வில்லுப்பாட்டாக்கினார். அந்தக் கடிதத்தில் வந்த விடயம்தான்.

உமாகாந்தன், அருள் மாஸ்ரருக்கும் அக்கடிதத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். மாஸ்ரர் அதை அப்படியே வில்லுப்பாட்டு வடிவத்திற்குக் கொண்டுவந்துவிட்டார்.

ஒரு கிணற்றைப் பங்கு கிணறாய் கொண்ட அக்கா, தங்கை குடும்பப் பிரச்சினை. அள்ளிக் குளிக்கேக்கை ஓடி தண்ணி ஆற்றை வளவுக்குள்ளை போறதெண்ட பிரச்சினை. அவர்களுக்குள்ளை பிரச்சினை வந்து அது இயக்கங்களுக்கு விளக்கத்திற்குப் போயிற்று. ஒரு பக்கத்திற்கு ரெலோவும் ஒரு பக்கத்திற்கு

புலியும் இயங்கங்களுக்கு முன்னாலையே அவர்கள் வாய்சண்டை பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கட்டத்தில் ஒரு புலிப்பெடியன் அதில ஒரு பெண்ணுக்கு அடித்துப்போட்டான். அதைப் பாத்துக்கொண்டிருந்த எட்வேட், அப்புலிப் பெடியனுக்கு சாம்பல் அடி.

எட்வேட் அப்போதுதான் இரண்டு வருடங்கள் மத்திய கிழக்கில் வேலை செய்துபோட்டு திரும்பி வந்து தன்ரை தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கிய நேரம். தொழிலாளிக்குரிய வீரமும் உடலில் உறுதியும் கொண்டவர். ஊரில் இன்றைய நிலைமை தெரியாதவர். தன்ரை பெரியம்மா முறையான ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு சிறிய பெடியன் அடிக்கவோ என்ற கோவத்தில் அடித்த அடி.

புலிப் பெடியனுக்குப் பெரிய கோபத்தை வரப்பண்ணியது. காம்புக்குத் திரும்பிப் போய் ஒரு வாகனத்தில் வந்து அவரை இழுத்துச் செல்கிறார்கள்.

உறவினர்கள் தங்கள் பங்கு குருவிடம் ஓடிச்சென்று விடயத்தைக் கூறுகிறார்கள். அவர் தான் பூசைக்கு ஆயத்தம் செய்வதாகவும் அதை முடித்துவிட்டு காம்புக்குப் போய் அவரை விடுதலை செய்ய முயற்சி செய்யிறேன் என்றும் சொல்லி பூசைமுடிய உறவினர்களுடன் காம்புக்குப் போக, அதற்கு முதலே எட்வேட்டைக் கொன்றுவிட்டார்கள். இவ்வளவு விடயத்தையும் அருள் மாஸ்ரர் என்று கலைஞன் அற்புதமாய் வில்லுப்பாட்டு மூலம் கொண்டு வந்திருந்தார்.

மூன்றாவதாக நான் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்ட விடயம் அவருடைய “முகம்” என்ற படம். அப்போ நான் கனடா வந்துவிட்டேன். பெரும் வசதிக் குறைவுகளுடன் புலம்பெயர்ந்த மண்ணில் வந்த புலம் பெயர்ந்தவர்களின் துயரைச் சொன்ன சிறந்த படம். அதன் பிறகு புலம்பெயர்ந்தோர் எத்தனையோ படங்களை வெளியிட்டுவிட்டார்கள். எனக்கோ அந்தப் படம் நல்ல கலையம்சங்களும், உண்மை வாழ்வும் கூடிவந்த படமாய் என் மனதில் இருக்கின்றது. அதைவிட நான் அவரோடை திரியிற காலத்திலை நான் சொன்ன சம்பவம் ஒன்றை அப்படத்தில் நகைச்சுவையும், துயரமுமாய் மாஸ்ரர் படமாக்கியிருப்பார். நண்பர் தங்கம்தான் அதில் நடித்திருப்பார்.

பின் அதை “எழுதித் தீரா பக்கம்” என்ற என் புத்தகத்தில் இப்படி சேத்திருப்பேன்

“இந்த வெறிக்குட்டிகளிடமிருந்து எப்படித் தப்பிப்போவது என நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது மேவின் கேட்டான். சரி வேலை தேடுகிறாய் என்று சொல்லுகிறாய் ஒரு பத்திரோனிடம் எப்படி வேலை கேட்பாய்யெண்டு சொல்லு.

நான் நாட்டவன், எனக்கொன்றும் தெரியாது என்று நினைக்கப்போகிறார்கள் என்ற வீம்பில் றுரமில் சொல்லித்தந்த மாதிரி “பொன்சுமிகு. திறவாயில் சில்வுப் பிளே எனக் கேட்க வேண்டும்” என்றேன்.

அவன் திரும்பவும் சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டான் எங்கடை ஆட்கள் எல்லாம் விடுகிற பிழை இதுதான்.

ஒருக்காலும் திறவாயில் சில்வுப் பிளே என்று சொல்லப்படாது. சில்வுப் பிளே திறவாயில் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இவன் என்னடா சொல்லுறான். எனக்குத் தலை சுற்றியது.”

இதைவிடத் தமிழ்முரசில் தொடர்ந்து அவர் எழுதிய கவிதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஒருமுறை ‘சங்கே முழங்கு’ நிகழ்வில் ஒரு கவியரங்கு. நானும் அவரும் இன்னும் இரண்டு பேரும் அதில் பங்குபெற்றினோம்.

மேடையில் இருக்கும்போது என் நண்பர் ஒருவர் ஓரத்தில் நின்று என்னை கூப்பிட்டு உடைச்சபடி ஒரு கொக்ககோலா ரின்னைத் தந்து “உன்ரை கவிதைதான் நல்லா இருக்கும். அனால் நீ உசாராய் சொல்ல மாட்டாய். இதை குடிச்சு தொண்டையை நனையென்று” தந்தார். நான் அதை வேண்டி உடனே குடிக்காமல் மேடையில் வந்து அமர்ந்தேன். பக்கத்தில் அருள் மாஸ்ரர் தனக்கு தொண்டை காய்வதாகச் சொல்லி என்னட்டை இருந்த கொக்ககோலாவை வாங்கி குடித்துவிட்டார். அரைவாசி குடித்து முடிய “இது கொக்ககோலாவைப் போல இல்லை” என என்னிடம் திருப்பித் தந்தார்.

நானும் தண்ணி விடாயில் அதைக் குடித்தேன். உடனே நண்பன் என்னை உசாராக்குவதற்கு மேற்படியான் ஏதோ சேர்த்திருக்கிறான் எனக் கண்டுபிடித்தேன். “மாஸ்ரர் இதுக்குள்ளை விஸ்கி கலந்து எனக்கு தந்திருக்கிறான் நல்ல உசாராய் இருக்கும்” என்றேன். மாஸ்ரர் குழறத் தொடங்கிவிட்டார். “என்ரை வாழ்க்கையில் நான் குடித்தறியேன். எனக்கு தலை சுத்துது. கைகால் நடுங்குது. நான் கவிதை பாடாமல் போகப்போகிறேன்” எனக் குளறிப் பெரிய அமளியாய் போச்சு. கொஞ்ச நாள் இது எங்களுக்குப் பெரிய பகிடிக்கதையாய் இருந்தது.

மாஸ்ரர் என்னிடம் அடிக்கடி கேட்கும் கேள்வியொன்று உண்டு. “இந்த தமிழ் சனம் பிரபாகரனுக்கும், உமா மகேஸ்வரனுக்கும் என்ன தீங்கு செய்தது? ஒருத்தன் தன்ரை இயக்கத்துக்கு வந்த பெடியனைக் கொல்லுறார். மற்றவர் மற்ற இயக்கங்களுக்குப் போன பெடியனைக் கொல்லுறார். எங்களுக்கு விடிவு கிடைக்காதோ” என. “நாங்கள் சேர்ந்த இயக்கங்களும் உண்மையில் போராடத் தொடங்கினால் இப்படித்தான் மாறுமோ”. நான் கேட்டதும் நேற்றுப் போல இருந்தது.

மாஸ்ரர் தன் முதல் வேலை கதையை ஒரு தடவை சொன்னார். வேலை இல்லாமல் கஸ்ரப்படுகிறானே என்று தன்ரை மும்மேட் ஒருவர் ஆரையோ கெஞ்சி மன்றாடி ஒரு ரெஸ்ரோரண்டில் டிஷ்வாசிங் வேலை எடுத்துத் தந்ததாகவும் முதல் நாள் வேலைக்குப் போனால் “காலை 10 மணி தொடக்கம் பின்னேரம் 3 மணிவரை பின்பு இரவு 6 மணி தொடக்கம் விடிய 1 மணிவரையும் ஆறு நாள் வேலை” எனச் சொன்னார்கள். முதல் நாள் ஒரு மாதிரி ஆயிரக்கணக்கான பீங்கான்களையும், நூற்றுக்கணக்கான சட்டிபானைகளையும் உருட்டி பிரட்டி களுவிப்போட்டேன். இரண்டாம் நாள் வேலைக்குப் போய் பகல் 3 மணிக்குக் காலை வேலையை முடிய வீட்டைபோய் திரும்பி வர மேலும் களைக்கும் இருந்தும் அவரைக் காணவில்லை. அகஸ்தியரும்

என யோசித்துகொண்டு, இந்த வேலையைச் செய்து இப்படியே வாழ்வதா? 10 மணி - 3 மணி, 6 மணி -1 மணி ஆறு நாளும் தொடர்ந்து இரவு பகலாய்க் கழுவிக்கொண்டிருந்தால் எப்போ வாழ்வது? மனிதன் வேலை செய்யத்தான் பிறந்தவனோ? இப்படியே யோசித்த வண்ணம் கவலையில் நீண்ட தூரம் நடந்து. வெகு தொலைவு வந்துவிட்டேன். நேரத்தைப் பார்த்தபோது மாலை ஆறரை தாண்டிவிட்டது அப்படியே நடந்து வீடு வந்து சேர்ந்து ரெஸ்ரோரண்டுக்குத் தொலைபேசி எடுத்து “இனி நான் வேலைக்கு வரவில்லை” என்று சொன்னேன். அந்த வேலைக்கு முதலாளி எனக்குத் தாறேன் என்று சொன்ன சம்பளத்தைவிட நான் வேலைக்கு வர மாட்டேன் என்று நான் முதலாளிக்கு சொல்லேக்கை வந்த சந்தோசம் பொன்னாம் பெரிசு என்றார்

சந்தித்தோம் என்றால் சினிமா பற்றி, இலக்கியம் பற்றி எங்களுக்குத் தெரிந்த அறிவில் உரையாடிக்கொண்டிருப்போம். அவர் அப்போ பாரதிராஜா மீதும் இளையராஜா மீதும் பெரிய காதல் கொண்டவராக இருந்தார். ‘முதல் மரியாதை’ படத்தை வசனம் வசனமாய் ஒப்புவிப்பார். தன் நீண்ட கனவு “ஒரு நல்ல தமிழ் சினிமா எடுப்பது” எனக் கண்கள் மின்னச் சொல்லுவார்.

இப்படித்தான் ஒருநாள் இரண்டு பேரும் ஒரு கோப்பிக் கடையில் ஆளுக்கொரு கோப்பி வேண்டிக்

இந்த உலகம் வில்லங்கமாக வந்த துயரங்களால் விலங்கிடப்பட்டுள்ளது கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் முயன்றால் அந்த விலங்கை உடைக்கலாம் என எண்ணக்கூடியவர்தான்/ பெரிதாகபேசப்படவேண்டியவர் அவர் தொடங்கிய வேகத்திற்கு பின்னாளில் இயங்கவில்லை என நினைக்கின்றேன்

குடித்துக்கொண்டு இயக்கம், இலக்கியம் என உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். நேரம் மறந்த பேச்சுக்குப் பிறகு வீட்டுக்குப் போவோம் எனப் பேசிப் பேசியே கடையை விட்டு வெளியேறினோம். பேச்சு சுவாரசியத்தில் கோப்பி காசு கொடுக்க மறந்துவிட்டோம். கடைக்காறி தேடிவந்து மெற்றோ ஸ்ரேசன் வாசலில் கோப்பிக் காசை வாங்கிகொண்டு போனார்.

என்னுடைய அகதிக் கோரிக்கை இரண்டாவது அப்பீலும் பிழைத்திருந்த காலம். ஏதோ லக் அடிச்ச ஒரு பெண்ணும் மனைவியாய் வந்துவிட்டா என் சிறிய திருமண விருந்துக்கு அருள் மாஸ்ரரும் வந்திருந்தார்

திருமணத்தின் பின் அடிக்கடி சந்திப்புக்கள் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தாலும் தொலைபேசியில் அடிக்கடி பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்த நாள்களில் திடீரென்று ஒருநாள் “எழுத்தாளர் அகஸ்தியரை என் வீட்டிற்கு அழைத்துவாறேன்” என்றார் எனக்குப் பெரிய சந்தோசம். அகஸ்தியர் பாரிசில் எனக்குக் காணவில்லை. அகஸ்தியரும்

ஒரு மதிய உணவுடன் ஒரு இலக்கிய உரையாடல் நல்லாய்தான் போய்கொண்டிருந்தது எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.பற்றிக் கதை வந்தபோது “பொன்னுத்துரையும் கொஞ்சம் பரவாயில்லை, எழுதுவான்” என்ற போது நான் அதை ரசிக்கவில்லை அப்போ நான் எஸ்போவைப் பார்த்ததில்லை என்றாலும் படித்திருக்கிறேன்

ஜெயகாந்தனைப் போல் அல்லது ஜெயகாந்தனை மிஞ்சிய எழுத்தாளன் எஸ்.பொ. என்ற எண்ணம் எனக்கு. அந்த உரையாடல் கொஞ்சம் முறுகலாய்ப் போனாலும் இடையில் அருள் மாஸ்ரர் சமாளித்தார். அகஸ்தியரின் ஊரைச் சேர்ந்த ஒரு பெரிய கூத்துக்காறரைப் பற்றி அவரிடம் விசாரித்தபோது அவர் தனது சொந்த சகோதரம் என்றார். நான் எனது பேரனின் பெயரைச் சொன்னபோது நாங்கள் தூரத்து சொந்தக்காரர் எனக் கண்டுபிடித்து உரையாடல் இனிமையாக முடிந்தது.

அன்று இரவு மாஸ்ரர் தொலைபேசியில் அழைத்தார். “எப்படி இன்றைய சந்திப்பும் உரையாடலும்?” எனக் கேட்டார். “அடக்கப்பட்ட மக்கள் சார்பாகச் சமூக விடுதலைக்காக எழுத்தை ஆயுதமாக்கும் அகஸ்தியர் மீது எனக்கு மதிப்பு இருக்கு ஆனால் எஸ்போவைப் பற்றி கதைக்கேக்கைதான் நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டேன். மாஸ்ரர், நான் ஏதும் பிழையாகக் கதைத்தனானோ” என்று கவலையோடு பேசினேன்

அருள் மாஸ்ரரும் “எழுத்தாளர் தளையசிங்கம் சொன்ன மாதிரி “எழுதவென்று ஒருவன் வந்துவிட்டால் அவன் முற்போக்காளன்தான். எஸ்போவும், அகஸ்தியரும் முற்போக்காளர்கள்தான். நீங்கள் ஒன்றும் பிழையாகக் கதைக்கவில்லை” என்று சொல்லி ஆறுதல் படுத்தினார்.

எனக்கு மகன் பிறந்ததை அறிந்து மாஸ்ரர் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தார். ஓர் என்பலப்பில் நிறையப் பணம் வைத்து என் மனைவியிடம் கொடுத்தார். மனைவியும் நானும் திடுக்கிட்டுப்போனோம். செல்வம் “கவிதை தான் வைத்திருப்பார், காசு இருக்காது எனபது எனக்கு தெரியும்” எனச் சொல்லிச் சிரிச்ச வில்லங்கப்பட்டு அப்பணத்தை வைத்து விட்டுப்போனார்.

கண் கலங்கிவிட்டேன்.

ஓழுங்காக விசா இல்லாதபடியால் எந்தச் சமூக உதவியும் எனக்குக் கிடைக்காது. என் தனி ஒரு வேலையைக் கொண்டே குடும்பத்தைப் கவனிப்பதற்குக் கஷ்டப்பட்ட காலம். மாஸ்ரரின் உதவி காலத்தால் செய்தது!

திரும்பவும் மாஸ்ரரோடு திரியத் தொடங்கினேன். அந்த நாள்களில்தான் சபாலிங்கம் அண்ணனின் வீட்டையும் சிலவேளை அவரை அழைத்துச் செல்வேன்.

அப்போது உருவான திட்டம் நான், சபாலிங்கம், அருள் மாஸ்ரர் மூன்று பேரும் சேர்ந்து ஒரு சஞ்சிகை தொடங்குவது. சபாலிங்கத்திற்குத் தமிழ் முரசு சஞ்சிகை ஈபிஆர்எல்எப் பக்கம் போகுது என்ற

எண்ணம் இருந்தது. சஞ்சிகைக்குப் பெயரும் வைத்து உமாகாந்தனின் ஆசியுடன் சஞ்சிகை வெளியிடும் திட்டம்.

பல்வேறு காரணங்களால் நான் கனடா வெளிக்கிட வேண்டியதாயிற்று. சஞ்சிகை செய்யாவிட்டாலும் சபாலிங்கம் “ஆசியா” என்ற பதிப்பகம் தொடக்கி அருள் மாஸ்ரரின் கவிதைத் தொகுப்பை முதல் புத்தகமாய்க் கொண்டுவந்தார்.

அருள் மாஸ்ரர் ஒரு பெரும் கலைஞன். இந்த உலகம் வில்லங்கமாக வந்த துயரங்களால் விலங்கிடப்பட்டுள்ளது. கலைஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் முயன்றால் அந்த விலங்கை உடைக்கலாம் என எண்ணக்கூடியவர்தான்

பெரிதாகப் பேசப்பட வேண்டியவர். அவர் தொடங்கிய வேகத்திற்குப் பின்னாளில் இயங்கவில்லை என நினைக்கின்றேன்.

வாழ்வு தரும் நெருக்கடிகளால் சோர்வுக்குள் வீழ்ந்தாரா அல்லது என்னத்தை எழுதி, என்னத்தை இயக்கி, இப்பிறப்பில் ஒரு மனிதனாக வாழ்ந்தாலே அதுவே பெரிய இலக்கியம் என எண்ணுகிறாரோ? அவருடைய திறமைக்கு அவர் இன்றும் பெரிதாக இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்டிருக்க வேண்டும். காலத்தை யார் அறிவார்!

(35 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட நினைவைச் சொல்வதால் சில தகவல் பிழைகள் இருக்கலாம்.)

FOR ALL YOUR REAL ESTATE NEEDS

“WE PROVIDE

ONLY THE BEST SERVICES!”

Market Evaluation

Flexible Commission

Professional Photography & Virtual Tour

Home Staging

Install Sale & Direction Signs

Attractive Advertising of Your Property

Open House Until SOLD

Are you thinking of
Buying or Selling your house?

Call Me Today For Your FREE Home Evaluation!

Anton Emmanuel

Sales Representative

Dir: 647 852 8975

Info@antonemmanuel.com

www.realtoranton.com

HomeLife/Future Realty Inc., Brokerage®

205-7 Eastvale Dr., Markham ON, L3S 4N8

Bus: (905) 201-9977 Fax: (905) 201-9229 *HomeLife, Future Realty

Not intended to solicit Sellers or Buyers currently under written contract with another Realtor.

வீஷ்ணுபுர வீருது

ஜெயமோகன்

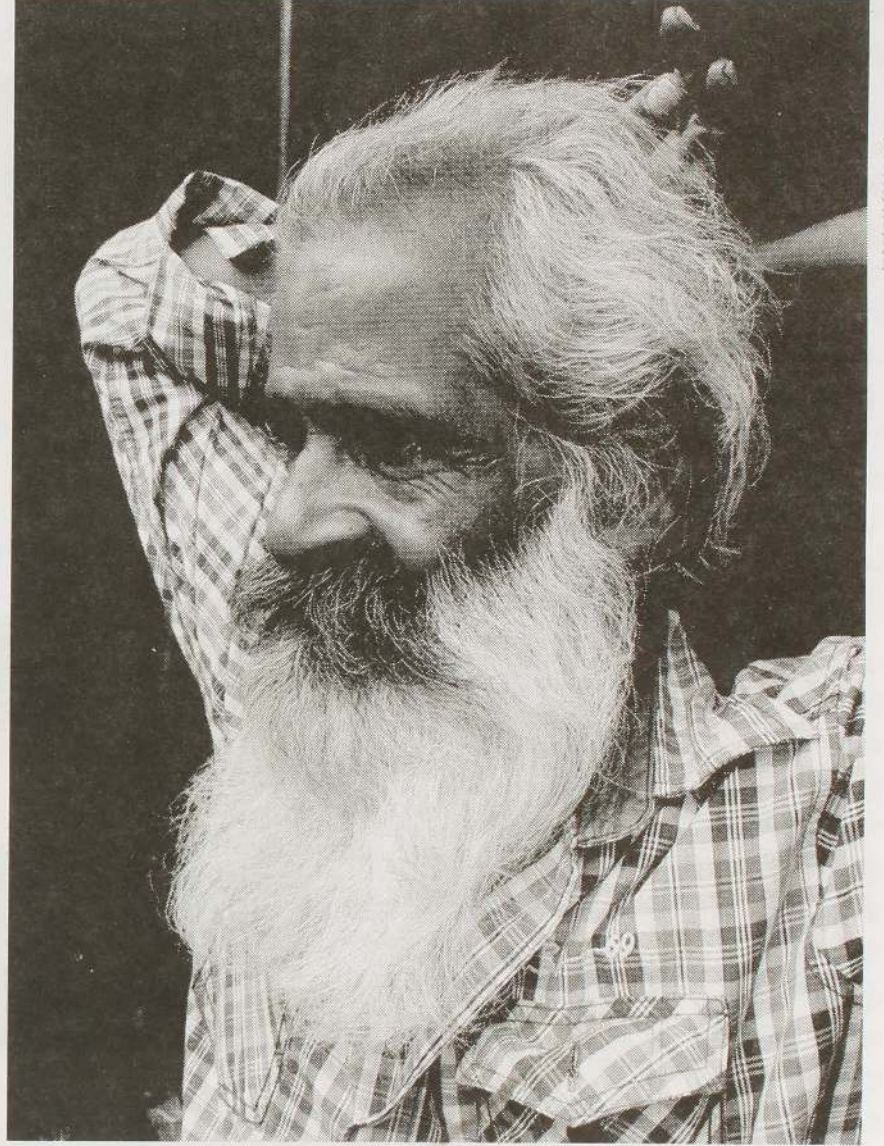
1982இல் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி அன்று தமிழின் மிக முக்கியமான பதிப்பாளராக இருந்த 'அன்னம் அகரம்' மீரா நூறு கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டார். மிகச்சிறிய தொகுதிகள் அவை. ஆனால் தமிழ்க் கவிதை இயக்கத்தில் அந்தத் தொகுதிகள் மிகப்பெரிய பாய்ச்சலை உருவாக்கின.

தமிழில் ஓர் இலக்கிய அலையை உருவாக்கிய பதிப்பாளர் என்றால் கவிஞர் மீராவைத்தான் சொல்ல வேண்டும். அவர் ஓர் இலக்கிய இயக்கமாகவே செயல்பட்டவர். அவருடைய அன்னம் பதிப்பகம்தான் நான் உட்பட ஏராளமான படைப்பாளிகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்தது. தரமான நூல்களைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டது. புத்தகக் கடைகள், புத்தகக் கண்காட்சிகள் வழியாக நூல்களை மக்களிடம் கொண்டுசென்று சேர்த்தது.

தமிழில் புத்தக வாசிப்பு கொஞ்சம் பரவலாக வந்தது 90களில்தான். சிற்றிதழ்சார் இலக்கியத்துக்கு ஒரு மதிப்பு உருவானதும் அப்போதே. ஆனால் அன்னம் பணியாற்றியது எழுபது என்பதுகளில். அது ஒரு பெரும் போராட்டம். பெரும் பொருளிழப்புடன் பேருக்கத்துடன் மீரா அதை நிகழ்த்தினார். அவரைச் சுற்றி இளைஞர்களின் ஒரு திரள் இருந்தது

ஒரே வருடத்தில் வெவ்வேறு தளத்தைச் சேர்ந்த நூறு கவிஞர்களின் கவிதைகளை ஒரே பதிப்பகம் வெளியிட்டுச் சந்தைக்குக் கொண்டுவருவதென்பது தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மிகப் புதிய செயல். அச்சும் பதிப்பும் வளர்ந்துள்ள இன்றுகூட அது மிக அரிது. அன்று அது ஒரு சாதனை. அதற்கு முன்புவரை வருடத்திற்கு மூன்றோ நான்கோ கவிதைத் தொகுதிகள்தான் வெளிவரும். அவையும் இருநூறு பிரதிகளே அச்சிடப்படும். அக்கவிஞரின் நட்பு வட்டாரத்தில் மட்டுமே அவை புழங்கும். கவிதை என்பதே ஒரு ரகசியச் செயல்பாடாக இருந்த காலம் அது.

அகரத்தின் நூறு கவிதை நூல்களில் வானம்பாடிகளின் கவிதைகள் பல இருந்தன. அன்று முக்கியமான புனைகதை ஆசிரியர்களாக அறியப்பட்டிருந்த வண்ணதாசன், வண்ணநிலவன் போன்றவர்களின் கவிதைத் தொகுதிகள் இருந்தன. ஆனால் கணிசமான கவிஞர்கள் புதியவர்கள். அவர்களின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பு தமிழின் நூறு கவிஞர்களின் பட்டியலின் இடம் பெறுவதனுடாகச்

சங்க காலம் முதல் தொடர்ந்து வந்த ஒரு பெரிய மரபில் தங்களை இணைத்துக்கொண்டார்கள்.

எண்பத்தைந்தில் இளம் வாசகனாக இருந்த நான் அத்தொகுதிகளை சுந்தர ராமசாமியின் வீட்டிலிருந்து எடுத்து மிகுந்த மன எழுச்சியுடன் வாசித்ததை நினைவுகூர்கிறேன். ஒவ்வொரு கவிதைத் தொகுதியும் முற்றிலும் புதிய உலகுக்குள் என்னைக் கொண்டுசென்றன. தமிழ் நவீனக் கவிதையின் வெளிக்குள் நான் நுழைந்தேன்.

அன்று ஓர் அதிர்ச்சிபோல என்னை வந்தடைந்த தொகுதி விக்கிரமதித்யனின் ஆகாயம் நீல நிறம். இன்றுகூட என் நூலகத்தில் இருக்கும் அச்சிறிய தொகுதியை எடுத்துப் பார்க்கையில் பல கவிதைகளில்

ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலில் எழுந்து வரும் புதிய படைப்பாளி ஒருவனின் வீரியத்தைக் காண முடிகிறது. இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஒன்று சொல்லத் தோன்றுகிறது முதன்மையான படைப்பாளி என்றால் அவனுடைய முதல் நூலிலேயே அவன் யாரென்று தெரிந்துவிடும். எழுதி எழுதித் தேர்ந்த படைப்பாளி என்று எவரும் இல்லை. அவன் படைப்பு முழுமையாக வெளிப்படுவதற்கான மொழிப்பயிற்சியை ஒருவேளை ஓரிரு நூல்களுக்குள் அடைந்திருக்கக்கூடும் அவ்வளவுதான்.

விக்கிரமாதியன் கவிதைகளில் மிக முக்கியமான படைப்புகள் ஆகாயம் நீல நிறம் என்ற தொகுதியில் உள்ளன. ஆகாயம் நீல நிறம் என்ற கவிதையே ஒரு உதாரணம். 'தட்சிணாமூர்த்தியான...' என்ற கவிதை இன்னொரு உதாரணம். அந்நூலின் பின்னட்டையில் முப்பது வயதாகியும் வேலை தேடும் வேலையிலேயே இருக்கும் விக்கிரமாதியன் என்னும் நம்பிராஜன் என்னும் குறிப்பு இருந்தது. வேலை தேடும் வேலை என்னும் சொல்லாட்சி என்னை மிகவும் தொந்தரவு செய்தது.

1985இலேயே நெல்லையில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் விக்கிரமாதியனை நான் நேரில் பார்த்தேன். அதற்கு அகரம் மீரா வந்திருந்தார். அப்போது விக்கிரமாதியன் சென்னையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பரபரப்புப் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராக இருந்தார். ஓரளவுக்குக் கையில் பண ஓட்டத்துடன் இருந்த காலம். கன்னங்கள் சதைப்பற்றுடன் உடல் சற்று வலுவுடன் இருந்தது. நான் விக்கிரமாதியன் அண்ணாச்சியை போதையில் இல்லாமல் பார்த்த அபூர்வ தருணங்களில் ஒன்று அது என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

அவருக்கே உரித்தான முறையில் ஒவ்வொருவரிடமும் மிகுந்த பணிவுடனும் பிரியத்துடன் சிரிக்கும் விழிகளுடனும் பேசிக்கொண்டிருந்தார். குடிக்காதபோது அவர் கண்களின் சிரிப்புக்கும் ராஜமார்த்தாண்டன் கண்களின் சிரிப்புக்கும் இடையே பெரிய ஒற்றுமை உண்டு என்று எனக்குத் தோன்றியது. என் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு "என்ன எழுதுகிறாய்?" என்றார். "நான் இன்னும் எழுத ஆரம்பிக்கவில்லை" என்றேன். "இல்லை, நீ எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாய் உன்னைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது" என்றார். நான் புன்னகைத்தேன். வேறு எவரெவரோ வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அக்கூட்டத்திலிருந்து விடைபெறும்போது விக்கிரமாதியனுடன் சொல்லிக்கொண்டு விடைபெற முடியவில்லை.

மீண்டும் நான் அவரைச் சந்தித்தது 1987 இறுதியில். பிறகு அப்போது நான் எழுதிக்கொண்டிருந்த ஒரு அரசியல் சார்ந்த சிறுபத்திரிகையில் விக்கிரமாதியனைப் பற்றி ஒரு அறிமுகக் குறிப்பு எழுதியிருந்தேன். கவிதையாலேயே தன்னை விலக்கிக்கொள்ளாதல் விக்கிரமாதியனின் இயல்பென்றும், அவ்விலக்கமே அவருடைய கவிதைக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது என்றும், அவருடைய ஆளுமையின் தோல்விக்கும் அதுவே காரணமாக அமைவதென்றும் எழுதியிருந்தேன். விக்கிரமாதியன் அக்குறிப்பைப் படித்துவிட்டு கோணங்கியிடம் என் விலாசத்தை தெரிந்துகொண்டு காசர்கோட்டில் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார்.

கோழிக்கோடு வரைக்கும் வந்தவர் நன்றாகக் குடித்த நிலையில் தன் இறுதி உடைமைகளையும் விற்று, சட்டையே இல்லாமல் வேட்டி மட்டும் அணிந்தவராக காசர்கோடு தொலைபேசி நிலையத்தில் வந்து எனக்காகக் காத்திருந்தார். விக்கிரமாதியனைப் பார்த்ததும் அன்று நான் அடைந்த படபடப்பை நினைவுகூர்கிறேன். என்னைப் பார்க்க எவரோ வந்திருக்கிறார்கள், சட்டைகூட இல்லாமல் வந்து நின்றுருக்கிறார்கள் என்று தோழர் ஒருவர் என்னிடம் சொன்னபோது நான் முன்பு குடியிருந்த பகுதியைச் சேர்ந்த எவரோ என்று நினைத்தேன். அது ஒரு கடற்கரைப் பகுதி.

வெளியே காத்திருப்பு அறையை அணுகியபோதும் கூட தாடியும் தலைமுடியும் வளர்ந்து வளைந்து மெலிந்திருந்த மனிதரை விக்கிரமாதியன் என்று எண்ணக் கூடவில்லை. என்னை நோக்கிச் சிரித்தபடி "நான் விக்கிரமாதியன். நாம பார்த்திருக்கிறோம்" என்றார். முன்பக்கம் பற்கள் உடைந்திருந்ததால் பேச்சு சீறலாக வெளிவந்தது. கண்களைக்

கொண்டு மட்டுமே விக்கிரமாதியன் என்று அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். என் கைகால் பதறத் தொடங்கியது.

அன்று நான் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தேன். அன்று இந்திய அமைதிப் படை இலங்கைக்குச் சென்றதற்கு எதிராக ஒரு கட்டுரையும், தாய் பத்திரிகையில் ஒரு கதையையும் என் பெயரில் நான் எழுதியிருந்தேன். காலச்சுவடில் வெளிவந்த, [நா. அமுதசாகரன் என்னும் பேரில் யேசுராசா எழுதிய] சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும் என்னும் கட்டுரையை மொழியாக்கம் செய்தேன். 'போராடும் தமிழ் தேசியம்' என்னும் கட்டுரையையும் எழுதினேன். அவை ஜயகேரளம் என்னும் இதழில் வெளியாகின. அவ்விதழ்கள் மேல் உளவுத் துறைச் சோதனை நடந்தது. என் மீது துறை சார்ந்த விசாரணை நடைபெற்றது.

அன்று நான் மணிநேரத்திற்கு இரண்டு ரூபாய் எழுபத்தைந்து பைசா ஊதியம் பெறும் தற்காலிக ஊழியனாக இருந்தேன். ஆகவே வெறும் வாய்வார்த்தையாலேயே என்னைப் பணிநீக்கம் செய்தனர். என் பெயர் தற்காலிகப் பணி பெறுபவர்களின் பட்டியலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுவிட்டது.

அதுவரைக்கும் காசர்கோட்டில் கும்பளா என்னும் இடத்துக்குச் செல்லும் வழியில் கடலோரமாக ஒரு இஸ்லாமியரின் தனி வீடு ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துத் தங்கியிருந்தேன். கோணங்கி வந்து என்னிடம் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்ததெல்லாம் அங்குதான். வாடகை கொடுக்க முடியாமல் அந்த வீட்டைக் காலி செய்துவிட்டு நண்பர்களுடன் சென்று 'அகதி'யாகத் தங்கியிருந்தேன். மூன்று மாதங்களாக நண்பர்களே எனக்கு இலவச உணவளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். முற்றிலும் கையில் பணமில்லாமல் இருந்த காலம் அது.

என் அன்னையும் தந்தையும் தற்கொலை செய்துகொண்டு ஒரு வருடம் ஆகிவிட்டிருந்தது. ஆழமான உள்ளக் கொந்தளிப்பின் நாட்கள் அவை. என் அண்ணா நேசமணி போக்குவரத்தில் வேலை செய்து பயிற்சி நிலையை முடித்த பின் பணி நிரந்தரமாகாது வருமானம் இல்லாமல் ஊரில் இருந்தார். எங்கள் கைவிடப்பட்ட வீட்டில் இருந்த பொருட்களைச் சிறிது சிறிதாக விற்று அவர் தன் செலவுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார். மொத்தத்தில் ஒரு கையறுநிலை.

என் நெருக்கமான நண்பனிடம் அண்ணாச்சி என் சொந்த அண்ணா என்று சொல்லி மிகச்சிறிய தொகையைக் கடன் வாங்கி விக்ரமாதித்தனை அன்று உபசரித்தேன். மூன்று நாட்கள் அவர் என்னுடன் தங்கினார். அவருடைய தோற்றம் காரணமாக எனக்குப் புகலிடம் தந்தவர்களுக்கு அவரைப் பிடிக்கவில்லை. அந்த வாடகை வீட்டை எடுத்து ஒருங்கிணைத்துக்கொண்டிருந்தவர் ஒரு சிரியன் கிறிஸ்தவர். அவர் என்னை அழைத்து, அண்ணாச்சி மேற்கொண்டு இங்கு தங்கக் கூடாது என்று என்னிடம் சொன்னார். அவர் தங்குவாரென்றால் நானும் தங்கக் கூடாது என்று சொன்னார். எனது புத்தகங்களுடனும் உடைகளுடனும் செல்வதற்கு வேறு இடமிருக்கவில்லை.

அதை மெல்லத் தயங்கி அண்ணாச்சியிடம் சொன்னேன். அவர் அதைப் புரிந்துகொண்டார். அதைப் போல நிறையப் பார்த்திருந்தார். கடன் வாங்கியிருந்த பணத்தை அவருக்களித்தேன். அவர் என்னிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார். அவர் சென்ற பின்பு நான் நடந்தே பேக்கல் கோட்டைக்குச் சென்று அலை கொந்தளித்த கடலைப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். விக்ரமாதித்யனின் கவிதையான 'தட்சிணாமூர்த்தியான' நினைவுக்கு வந்தது

தட்சிணாமூர்த்தியான
மாமிசம் தின்னாமல்
சுருட்டுப் பிடிக்காமல்
பட்டையடிக்காமல்
படையல் கேட்காமல்
உக்ரம் கொண்டு
சன்னதம் வந்தாடும்

துடியான கருப்பசாமி
இடையில் நெடுங்காலம்
கொடைவராதது பொறாமல்
பதினெட்டாம்படி விட்டிறங்கி
ஊர்ஊராகச் சுற்றியலைந்து
மனிதரும் வாழ்க்கையும்
உலகமும் கண்டுதேறி
அமைதி கவிய
திரும்பி வந்தமரும்
கடந்தகாலக் கைத்த நினைவுகள் வருத்தவும்
எதிர்கால நிச்சயமின்மை உறுத்தவும்.

விக்ரமாதித்யன் அண்ணாச்சியின் வாழ்க்கையே இந்த அலைபாய்தல்தான் என இத்தனை நாட்களில் அறிந்திருக்கிறேன். நான் பார்த்த தட்சிணாமூர்த்தி கருப்பசாமியாக மாறிவிட்டிருந்தது. பின்னர் அது மீண்டும் தட்சிணாமூர்த்தியாக ஆகியது. கொஞ்சநாள்தான், மீண்டும் கருப்பசாமி.

நானும் ஓர் அந்நியனாக ஆகிவிட்டதுபோல் உணர்ந்தேன். உலகம் இரக்கமற்று மனிதர்களை வெளியே தள்ளிக் கதவடைப்பது என்று எனக்கு அப்போது தெரிந்தது. என்னுடைய கனவுகள் சிறியவை அல்ல. நாடோடியாகவோ அந்நியனாகவோ நான் வாழ்ந்து அவற்றை அடைய முடியாது. விக்ரமாதித்தன் அண்ணாச்சியின் இயல்புப்படி மிகச் சிறிய கவிதைகள் அவருடையவை. நானோ பெருநாவல்களின் ஆசிரியனாக என்னைக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தேன். ஊன்றி நிற்கும் காலடி நிலத்தை ஒருபோதும் இழக்கலாகாது என்ற உறுதியை அடைந்தேன்.

திரும்பி வந்து மேலும் நண்பர்களிடம் சிறிய தொகையைக் கடனாகப் பெற்றுக்கொண்டு திருச்சூருக்குச் சென்றேன். ஆற்றூர் ரவிவர்மாவின் நண்பரும் மலையாளக் கவிஞரும் இந்திய உளவுத் துறையில் உயர்பதவி வகித்தவருமாகிய ஒருவர் இருந்தார். அவரிடம் சொல்லி எனது வேலையைத் திரும்ப அடைவதற்கான அழுத்தத்தை அளித்தேன் நூறு நாற்காலிகளின் கதாநாயகனைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு எனக்காகப் பேசும்படி செய்தேன். இருபது நாட்களில் மீண்டும் பணி கிடைத்தது. ஒருபோதும் ஒருகையில் உள்ள பிடியை விட்டுவிடக் கூடாதென்று உணர்ந்தேன். உலகியலில் எப்போதும் ஒரு கால் அழுந்த ஊன்றியிருக்க வேண்டும் என்று முடிவுசெய்தேன்.

இன்றும் என்னை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என் கனவுகளும் இலக்கியமும் ஒரு பகுதி; முற்றிலும் உலகியல் சார்ந்த இன்னொரு பகுதி. இலக்கியவாதி என்பதினால் என் குடும்பத்திலோ என் வேலையிலோ ஒரு சிறு குறையும் நிகழ நான் அனுமதிப்பதில்லை. அங்கு வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி அடைய வேண்டும் என்று முயன்றதில்லை. ஆனால் மிகச் சரியானவனாக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணம் கொண்டிருப்பேன் அங்கு நான் அடையும் எந்தச் சஞ்சலமும் எந்தத் தோல்வியும் இங்கே என் எழுத்தை பாதிக்கும் என அறிந்திருக்கிறேன். அங்கே நான் தட்சிணாமூர்த்தி என்பதனால்தான் இங்கே கருப்பசாமி.

ஹாட்லிக் கல்லூரி காலங்கள்

சச்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா

“லிவபூல் எங்கே இருக்கிறது?” இது ஹாட்லிக் கல்லூரி முதல்வர் பூரணம்பிள்ளை அவருடைய வீட்டில் என்னைக் கல்லூரியில் சேர்க்கமுன் எனக்கு வைத்த நேர்முகப் பரீட்சையில் கேட்ட கேள்வி. இது நடப்பதற்கு முதல் நாள் என் அம்மாவின் தாயாருடன் அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அன்றைய பாடப்புத்தகமாக இருந்த A Direct Method English Courseஐப் படித்துவிட்டு, அடுத்த நாள் அவரை வந்து பார்க்கச் சொன்னார். முதல் அத்தியாயத்தில் பிரவுன் தம்பதிகளும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் லிவபூல் போவதாக இருக்கும், இங்கிலாந்து பாடசாலை மாணவர்களுக்கு எழுதப்பட்ட நூலில் லிவபூல் எங்கே இருக்கிறது என்ற தகவல் தரப்படவில்லை, தேவையுமில்லை. இது வடமாராட்சியாளர்களுக்கு, தொண்டமானாறு உங்கள் ஊரில்தான் இருக்கிறது என்று சொல்வது போன்றது. இந்தப் புடலங்காய் லிவபூல் தெரியாததால் பூரணம்பிள்ளை எனக்கு ஒரு வகுப்பு குறைத்துத்தான் அனுமதி தந்தார். அவர் எனக்கு இடம் கொடுத்ததே பெரிய காரியம்.

ஹாட்லியில் படிக்க நுழைவுத்தேர்வு நடக்கும். உலகில் மிகக் கடினமான பரீட்சைகளில் ஒன்று, சீன அரசு உத்தியோகத்துக்கு நடக்கும் தேர்வு. ஐந்து சீன செவ்விலக்கியங்கள் தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஹாட்லியில் சேர்வதற்கு இரண்டு அறிவியல் ஒழுக்காறுகள் - கணிதம், ஆங்கிலம் போதும். இது யார் புத்திசாலி, யார் புத்தியினன் என்று கோதுமையையும் பதரையும் பிரிக்கும் கடவுள் செய்யும் வேலை. பூரணம்பிள்ளையும் அதைத்தான் செய்தார். அவர் கடவுளுடைய ஸ்தானத்தில் வைக்கப்பட்டவர்.

ஹாட்லிக் கல்லூரியை 1830இல் நிறுவியவர் பீட்டர் பேர்சிவல் என்ற மெதடிஸ்த பாதிரியார். இவர்தான் யாழ் மத்தியக் கல்லூரியையும் தொடங்கியவர். பீட்டர் பேர்சிவல் என்றதும் நினைவுக்கு வருபவர் நாவலர். கிறிஸ்தவத் திருமறையைத் தமிழில் திருப்புவதில் இருவர் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். நாவலர் கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளைப் “புல்லர்கள்”, “பாதகர்கள்” என்று சொன்னவர். அது நிச்சயமாக பேர்சிவலாக இருக்காது. இயல்பான சண்டைக்காரரான நாவலர் ராமலிங்க சுவாமிகளுடன் சர்ச்சையில் ஈடுபட்டு நீதிமன்றம் போன போது நாவலருக்கு நற்சாட்சி கடிதம் எழுதியவர் பேர்சிவல்.

அந்நாள்களில் பள்ளிக்கட்டணம் ஆங்கில முடிமல்களின் தலைபொறிக்கப்பட்ட இலங்கைக் காசில் 4 ரூபாய். இது ஒரு மாதத்துக்கா ஒரு தவணைக்கா என்று ரூபகமில்லை. கல்லூரித் தேநீர் கடையில் இல்லை. கொட்டகையில் பால் சேர்க்காத தேநீர் 5 சதம், பாலுடன் 10 சதம். Starbucks இன்னும் Moby-Dick நாவலில் வரும் கதாபாத்திரமாகவே இருந்தது. கோப்பிக் கடைகளின் பெயர்களாக மாறவில்லை.

எங்கள் வகுப்பு மேசையில் மைபுட்டியை வைக்க ஒரு துளை இருக்கும். பூச்செடிக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவது போல் இவை நிரப்பப்படும். அலகு வைத்த பேனாவில் மையை நனைத்துத்தான் எழுதினோம். வகுப்பு உயர்ந்தபோதுதான் ஊற்று எழுதுகோல் உபயோகித்தோம். அந்த நாள்களில் இரண்டு பேனாக்கள் பிரபலமானவை. ஒன்று ஜப்பானியப் பைலட், மற்றது ஆங்கில பார்க்கர். இவற்றுக்கு மை ஊற்றவேண்டும். மை ஊற்றல், தொதல் கிண்டுவது போல் ஓர் அரிய கலை. பேனாவுக்கு மை நிரப்பும் பழக்கம், தந்தி அடிப்பது போல. சரித்திரத்தில் புதைந்துபோனவற்றில் இதுவும் ஒன்று.

படித்த பாடங்களில் இலக்கியந்தான் இன்னும் நினைவிலிருக்கிறது. ஆங்கிலக் கதைப் புத்தகங்களான R. L. Stevenson இன் Treasure Island, Jerome K Jerome இன் Three Men in a Boat, Somerset Maugham தின் Rain என்ற கதை. இது ஆங்கிலேயரின் போலித்தனத்தையும் சுய நீதிமான் தன்மையையும் விமர்சிக்கிறது. ஸ்டிவின்சன் நாவலில் கப்பற்காரர் குடித்துவிட்டுப் பாடும் பாடல் ஒன்று வரும். நாலைந்து ஹாட்லி மாணவர்கள் தட்டிவானில் போகும் சகபயணிகளுக்கு எரிச்சலூட்டும்படி எந்த இசைக் கல்லூரியிலும் கற்றுத்தராத சுரத்துடன் கட்டாயமாகப் பாடும் பாட்டுகளில் இதுவும் ஒன்று. இதோ அந்த வரிகள்:

Fifteen men on a dead man's chest
Yo ho ho and a bottle of rum
Drink and the devil had done for the rest
Yo ho ho and a bottle of rum.

தட்டிவான் பருத்தித்துறை வடை போல் அந்தப் பிரதேசத்துக்கு பிரத்தியேகமான வாகனம்.

ஆங்கில நாவல்களுடன் ஆங்கிலக் கவிதைகளும் பாடத்திட்டத்தில் இருந்தன. லத்தீன் தலைப்புக்கொண்ட Vitai Lampada என்ற கவிதைகள் படித்தோம். ரூபகத்திலிருக்கும் இன்னுமொரு கவிதை Leigh Hunt இன் Abou Ben Adhem. அதன் பொருளை இங்கே தருகிறேன்:

ஆபுபென் ஆதாம் கண்விழித்தபோது ஒரு தேவதூதர் கையேட்டில் எழுதுவதைப் பார்த்தார். என்ன எழுதுகிறீர் என்று கேட்டார். தேவதூதர் சொன்னார்: நான் கடவுளை நேசிக்கிறவர்களின் பெயர்களை எழுதுகிறேன். என்னுடைய பெயர் உண்டா என்று ஆபுபென் ஆதாம் கேட்டார். இல்லை என்று விடை வந்தது. அப்படியானால் சக மனிதர்களை நேசிக்கிறவர்களின் பட்டியலில் என் பெயரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்றார் ஆபுபென் ஆதாம். அடுத்த நாள் தேவதூதர் பிரசன்னமானார். கடவுளினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியலைக் காட்டினார். அதில் முதலில் இடம்பெற்ற பெயர் ஆபுபென் ஆதாம் என்ற தகவலுடன் கவிதை முடிவடையும். ஆங்கிலத்தில் அழகியல் மட்டுமல்ல; ஒழுக்கவியலும் கற்றோம்.

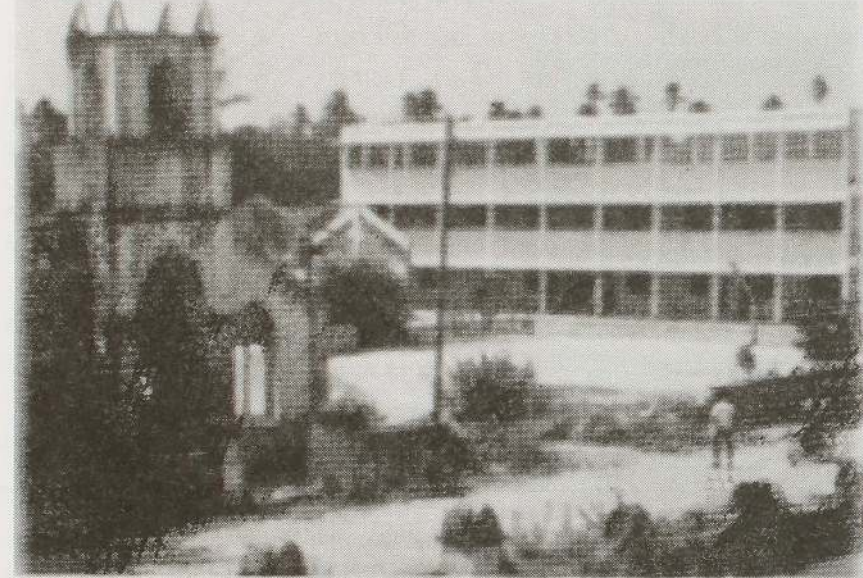
ஹாட்லிக் கல்லூரியைப் பற்றி எழுதும்போது அதன் முதல்வர் பூரணம்பிள்ளையைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருப்பது தமிழரசுக் கட்சியின் வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தும்போது தந்தை செல்வாவை நினைவுசுராமல் இருப்பது போன்றது. யூத வேதத்தில் வரும் வார்த்தை அவருக்கு முழுசாகப் பொருந்தும்: “அதனால்தான் கடவுளும் தம்மை அவர்களுடைய கடவுள் என்று அழைத்துக்கொள்ள வெட்கப்படுவதில்லை.”

எங்கள் ஆங்கில இலக்கணம் சீராக அமைய உதவிய நூல்: Wren & Martin எழுதிய High School English Grammar and Composition. பல தலைமுறை மாணவர்கள் இலக்கண விதிமுறைகள், எழுத்துநடை கற்றது இந்த நூலில்தான். இன்றைக்கு எழுத்துப் பிழை இல்லாமல் எழுதுகிறேன் என்றால், அதில் இந்த இரட்டையர்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு.

தமிழ் இலக்கியமும் பயின்றோம். இலங்கை அரசின் கல்வி இலாகாவைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் இலக்கியம் என்றால், பழைய புராண இலக்கியங்கள்தாம். அந்தநாள்களில் பிரபலமாக இருந்த கல்கி, சாண்டில்யன், பாரதியார் எழுத்துகள் எங்கள் வளாகத்துக்குள்ளேயே வரவில்லை. தமிழ்வாணன் நெல்லியடியிலேயே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பார். சும்பகருணன் வதைப்படலம் பாடமாக இருந்தது. அதில் வரும் முதல் வரி பின்னால் இங்கிலாந்தில் வாழும் ஓர் இரண்டாம் தலைமுறைத் தமிழரின் இலக்கியச் சந்தேகத்தை விளக்க உதவியது.

“வாரணம் ஆயிரம்” திரைப்படம் வெளிவந்தபோது, இது என்ன வாரணம் என்று கேட்டார். நினைவிலிருந்த கும்பகருணன் வதைப்படலம் முதல் வரியைச் சொல்லி வாரணம் என்றால் யானைபோல் சலியா தோள் கொண்டவன் இராவணன் என்று விளக்கினேன். செய்யுளின் அடுத்த வரிகளில், வீர வார்த்தைகள் பேசிய நாவின வலிமையையும் இழந்து, சங்கரன் கொடுத்த வாளின் வீரத்தையும் களத்தேவிட்டு, இராவணன் தனித்து நின்றான் என்ற காட்சி; ஒருவேளை கம்பர் இன்றைய ஈழத்தமிழர்களை நினைவில் வைத்து எழுதியிருப்பாரோ என்று தோன்றுகின்றது.

அந்த நாள்களில் கூகுள் இல்லை. வலைத்தளங்கள் இல்லை. ஆகையால் படித்தவற்றை மனப்பாடம் செய்தோம். அன்றைக்குப் படித்தவை இன்னும் நினைவில் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று கும்பகருணன் வதைப்படலத்தில் வரும் பாடல்:

உறங்குகின்ற கும்ப கன்ன
 உங்கள் மாய வாழ்வு எலாம்
 இறங்குகின்ற தின்று காண்
 எழுந்திராய்; எழுந்திராய்;
 கறங்கு போல விற்பிடித்த
 கால தூதர் கையிலே
 உறங்குவாய், உறங்குவாய்;
 இனிக்கிடந்து உறங்குவாய்.

தகவல் பெருஞ்சாலையிலிருந்து இதை நான் எடுக்கவில்லை. என்னை நேரில் சந்திக்கும்போது கேளுங்கள், ஒப்புவிக்கிறேன்.

ஹாட்லிக் கல்லூரியைப் பற்றி எழுதும்போது அதன் முதல்வர் பூரணம்பிள்ளையைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருப்பது தமிழரசுக் கட்சியின் வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தும்போது தந்தை செல்வாவை நினைவுகூராமல் இருப்பது போன்றது. யூத வேதத்தில் வரும் வார்த்தை அவருக்கு முழுசாகப் பொருந்தும்: “அதனால்தான் கடவுளும் தம்மை அவர்களுடைய கடவுள் என்று அழைத்துக்கொள்ள வெட்கப்படுவதில்லை.”

“அவர்களுடைய” என்பதற்குப் பதிலாக பூரணம்பிள்ளை என்று வாசியுங்கள் கருத்து இன்னும் தெளிவாகும். இங்கிலாந்தில் படித்த பூரணம்பிள்ளை தொடக்கிவைத்த கல்வி சீர்திருத்தங்களில் ஒன்று விசாலமான கல்வி முறை. ஆங்கில தனியார் கல்விமுறையைச் சீராய்வற்ற தன்மையாகத் திணிக்காமல் பருத்தித்துறையின் சூழ்நிலைக்கு மாற்றி அமைத்து அறிமுகப்படுத்தினார். எபிரேயர் மோசே செங்கடலை இரண்டாகப் பிளந்தது போல் மாணவர்களை விஞ்ஞானம், மானிடவியல் என்று இரு துவிதங்களாகப் பிரிக்கவில்லை. விஞ்ஞானம் படித்தவர்களுக்கு நுண்கலைப் பாடங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. அதே போல் மானிடவியல் மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞான வகுப்புகள் இருந்தன. இதனால்தான் இரசாயனமும், தாவரவியலும் படித்தேன். தாவரவியல் பாட நூலை எழுதியவரின் பெயர் இன்னும் நினைவிலிருக்கிறது: எஸ். ஜி. பூலிமுட்.

கல்லூரி மாணவர்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். பூரணம்பிள்ளையிடம் பிரம்படி வாங்கியவர்கள், வாங்காதவர்கள். வாங்காதவர்களின் தொகை ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் பதக்கம் பெற்ற இலங்கையர்களின் எண்ணிக்கையைவிடக் குறைவு. அடி வாங்கிவிட்டு வீட்டுக்குப் போய் ஆறுதல் தேடி முறையிட முடியாது. நீ தான் ஏதோ பிழை செய்துவிட்டாய் என்று இன்னும் அடி விழும். பூரணம்பிள்ளை மீது பெற்றோருக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை.

ஹாட்லிக் கல்லூரிக்கும் இன்று நான் வசிக்கும் பார்மிங்காமுக்கும் தொடர்புண்டு. பார்மிங்காமிலிருந்த சேலீ ஓக் கல்லூரிகளில் (Selly Oak Colleges) தான் பூரணம்பிள்ளை மேற்கல்விப் பட்டம் பெற்றார். இதே கல்லூரிகளில்தான் நான் என் உபாத்தியாயர் வேலையை ஆரம்பித்தேன். இக்கல்லூரிகள் இப்போது இல்லை. அவை பார்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்துவிட்டன. பூரணம்பிள்ளையின் விசாலமான கல்வி முறையில் அறிவியல் பாடங்கள் மட்டுமல்ல; தொழில்முறை சார்ந்த கல்வியும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அப்படிப் புகுத்தியவற்றுள் ஒன்று மரவேலை வகுப்பு. இந்த மரவேலை வகுப்புக்கான தளபாடங்கள் பார்மிங்காமிலிருந்த தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டன. இதை எனக்கு பூரணம்பிள்ளை பார்மிங்காம் வந்தபோது சொன்னார். இந்தத் தொழிற்சாலைகள் இருந்த இடத்தில் இப்போது மாணவருக்கான குடியிருப்புகள் வந்திருக்கின்றன.

நான் படித்த நாள்களில் கல்லூரியில் பெரிதாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஆனால், வளாகத்துக்கு வெளியே மூன்று முக்கியச் சம்பவங்கள் நடந்தன. எல்லாமே

அரசியல் சம்பந்தமானவை. ஒன்று 1958இல் நடந்த இனக்கலவரம். அந்த நாள்களில் தமிழருக்குத் திருப்பி அடிக்கும் பழக்கம் வந்திருக்கவில்லை. பருத்தித்துறையிலிருந்த சிங்களவர் நடத்திய ஆனந்த பேக்கரி தாக்கப்படவில்லை. இந்த வெதுப்பகத்திலிருந்துதான் எங்களுக்குத் தினமும் சுடுபாண் வரும். கொழும்பில் தாக்கப்பட்ட தமிழர்கள் பருத்தித்துறைப் பாலத்தில் வந்து இறங்குவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். தமிழர் வாழ்வின் தொன்மங்களாக ஆக்கப்பட்டவற்றுள் ஒன்று, இவர்கள் அம்மியுடனும் ஆட்டுக்கல்லுடனும் வந்து இறங்கிய கதைகள். ஆனால், அவை என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. அகதிகளின் வருகை கல்லூரியைப் பாதித்தது. வகுப்புகளில் மாணவர் தொகை கூடியது. இது பூரணம்பிள்ளையின் கல்விக் கண்ணோட்டத்துக்கு முற்றும் மாறானது. கொழும்பு மாணவர்கள் கல்லூரி துடுப்பாட்ட அணிக்கு வலுச்சேர்த்தார்கள். இனக்கலவரம் நடந்தது வைகாசி மாதம். கார்த்திகையில் Tarzie Vittachi-யின் Emergency 58 வெளிவந்தது. சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் இனவாதத்தைச் சாடிய நூல் இது. உள்ளம் வருந்தி எழும் கேள்வியுடன் தாசி விதாச்சி புத்தகத்தை முடித்திருப்பார்: சிங்களவரதும் தமிழரதும் பாதைகள் பிரியும் நாள்கள் கிட்டிவிட்டனவா?

இரண்டாவது: 1960இல் பாடசாலைகளை அரசு தேசியமயமாக்கியது. கல்விக்கூடங்கள் பெரும்பாலும் தனியார் கையில், முக்கியமாக மதம் பரப்பும் கிறிஸ்தவ ஆதீனங்களின் கையில் இருந்தன. இது தீவிர இந்துக்களான நாவலர், இராமநாதன் முதலியோருக்கு மிகுந்த எரிச்சலூட்டிய விஷயம். இதே எரிச்சலைத் தெற்கில் சிங்கள இனவாதியான அனகாரிக தர்மபாலா காட்டினார். அந்த நாள்களில் கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள் தாலிபான் போல் நடந்து கொண்டன.

இந்து தீபாவளி, பொங்கல், பௌத்த வேசாக் போன்ற பண்டிகைகள் கிறிஸ்தவர்களின் கையிலிருந்த பாடசாலைகளில் கொண்டாடப்படவில்லை.

இலங்கைக் கல்விமுறை மாறத் தூண்டுதலாயிருந்த நூல்களில் ஒன்று D.C. Wijewardena இன் The Revolt in the Temple. சிங்கள இனம், அதன் பௌத்த சமய பற்றுறுதி பற்றி எழுதப்பட்ட புத்தகம். சிறுபான்மையினரான கிறிஸ்தவர்களின் கல்விக்கூடங்கள், ஆசிரியர் பயிற்சிச் சாலைகள் என்பன எவ்வாறு பெரும்பான்மையான பௌத்தர்களை ஓடுக்கிறது என்ற விஷயத்தை அது ஆதாரத்துடன் எடுத்துக்காட்டியது. துட்ட கைமுனு தன் தாய்க்குச் சொன்னதைக் கல்விப்பலமையுடன் விளக்கிய நூல் இது. இந்தப் புத்தகத்தின் தாக்கத்தால் தனியார் பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. அதன்

தொடர்ச்சி பல்கலைக்கழக நுழைவில் தரப்படுத்துதல் (தமிழ் மாணவர்களுக்கு பாரபட்சம்). அதன் விபரீத விளைவு: ஈழப்போராட்டம்!

மூன்றாவது: 1961இல் நடந்த சத்தியாக்கிரகம். ஹாட்லி விடுதி மாணவர்கள் யாழ் கச்சேரிக்குப் போக பூரணம்பிள்ளை அனுமதித்தார். ஒரு பேருந்தை வாடகைக்கு அமர்த்திப் போனதாக நினைவு. நானும் ஒருநாள் உண்ணாவிரதத்தில் கலந்துகொண்டேன். இதுவே என் முதல் அரசியல் ஈடுபாடாகும். அந்த ஆண்டு சித்திரை மாதம் எல்லாமே முடிந்துவிட்டது. யாழ் கச்சேரியைச் சிங்கள இராணுவம் முற்றுகையிட்டது. தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டார்கள். நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் நாகநாதனின் தலையில் காவல்துறையினர் அடித்தது இரத்தம் வழிந்தது பற்றிப் பத்திரிகையில் படித்தது ஞாபகமாக இருக்கிறது. இது தமிழர்களின் அறப்போராட்டத்தின் உச்சக்கட்டம். அதற்குப் பிறகு நடந்ததை சிவானந்தனின் நாவல் When Memory Dies தீர்க்கதரிசனமாக வர்ணித்திருக்கிறது. இந்த நாவலில் பண்பார்ந்த அமைதிவழியான அறப்போராட்டத்தை ஆதரித்த பாத்திரமாகிய விஜய் கொல்லப்படுகிறான். அதன்பிறகு தமிழரின் மீட்பு துப்பாக்கி ஏந்திய பாத்திரமாகிய ரவியின் கைகளுக்கு மாறுகிறது.

ஹாட்லிக் கல்லூரி பற்றிய இக்கட்டுரையில் அரைவாசிக் கல்லூரிக்கு அப்பால் நடந்ததைப் பற்றி வந்திருக்கிறது. கல்லூரி வாழ்க்கை பற்றி ஒரு கட்டற்ற கற்பனை உண்டு. உண்மையில் பெரும்பாலானவை மக்கான,

'கல்லூரி மாணவர்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். பூரணம் பிள்ளையிடம் வாங்கியவர்கள், வாங்காதவர்கள். வாங்காதவர்களின் தொகை ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் பதக்கம் பெற்ற இலங்கையர்களின் எண்ணிக்கையை விட குறைவு. அடி வாங்கி விட்டு வீட்டுக்குப் போய் ஆறுதல் தேடி முறையிட முடியாது'

மந்தமான நாள்கள். காதல் தோல்விகளைவிட வேறு ஒன்றும் மாணவர்களுக்குப் பெரிதாக நடப்பதில்லை. ஆனால், ஹாட்லிக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு இதுவும் நடக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை. பெரிதும் ஆண்களுக்கான இக்கல்லூரியில் அனுமதிக்கப்பட்ட பெண்கள் மிகக்குறைவு. ஆகையினால் பூரணம்பிள்ளையின் ஹாட்லி மாணவர்களுக்கு அன்றைய தேவதாஸ் படத்தின் பாட்டான "உலகே மாயம், வாழ்வே மாயம்" என்று பாட சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

இந்தத் தகவலையும் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். இங்கிலாந்தில் நாற்பது வருடங்களாக வசிக்கிறேன். ஐக்கிய இராச்சியத்தின் ஊர்கள் முழுவதையும் சுற்றிப் பாத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லமாட்டேன். அலுப்புத் தட்டும் வரை கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் இருக்கும் நகர்களுக்குப் போயிருக்கிறேன். ஆனால் இதுவரை லிவ்பூல் போனதில்லை!

தபால்காரனின் நாட்கள்

எஸ் ராமகிருஷ்ணன்

உலகில் அதிகம் எழுதப்பட்ட ஒரு கதாபாத்திரம் தபால்காரன். எல்லா மொழிகளிலும் தபால்காரனை மையப்படுத்திய சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

தபால்காரரின் வருகை என்பது வெளியுலகோடு உள்ள தொடர்பின் அடையாளம். நற்செய்தியின் தூதுவரைப் போலவே தபால்காரரை நினைத்தார்கள். வாசிக்கத் தெரியாத பலருக்குத் தபால்காரரே கடிதங்களை வாசித்துக் காட்டுவார் என்பதால் அவர் ஒரு ஆசிரியராகக் கருதப்பட்டார். தபால்காரர் கொண்டுவரும் மணி ஆர்டர் என்பது எங்கோ தொலைவில் வேலை செய்து சம்பாதிக்கும் ஒருவர் தன் வீட்டின் மீது கொண்டிருந்த அன்பின் சாட்சியம். சந்தோஷமோ துயரமோ ஏதோவொரு எதிர்பாராத விஷயத்தைச் சுமந்தபடியே தபால்காரர் வருவதே வழக்கம்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி படித்தேன். மலைக்கிராமம் ஒன்றில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற தபால்காரருக்கு நினைவுப்பரிசாக ஒரு தபால்பெட்டியை மக்கள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவரது வீட்டுக்குச் சிவப்புத் தபால்பெட்டி ஊர்வலமாக எடுத்து வரப்பட்டிருக்கிறது.

எழுதத் தொடங்கிய நாள்களில் எனது கிராமத்தில் அன்றாடம் தபாலுக்காகக் காத்திருப்பேன். பத்திரிகை அலுவலகத்திலிருந்து ஏதாவது கடிதம் வந்திருக்கிறதா என்று ஆவலாகப் பார்த்தபடியே இருப்பேன். மாத வார இதழ்கள் தபாலில் வருவதுண்டு. யாரோ முகம் அறியாத வாசகர் தபால்காரர் எழுதியிருப்பார். அந்தப் பாராட்டு மனதுக்கு அவ்வளவு உற்சாகம் தரும்.

சில நாள்கள் தபால்காரர் வரும்வரை காத்திருக்கமுடியாமல் தபால்நிலையத்துக்கே சென்று கடிதங்களைப் பெற்றுவருவேன். தபால்காரருடன் ஏற்பட்ட நட்பும் நெருக்கமும் மறக்கமுடியாதவை. தபால்காரருக்கு உடல் நலமில்லாத நாள்களில் நானே அவருக்குப் பதிலாகக் கடிதங்களை விநியோகம் செய்திருக்கிறேன். தபால் அலுவலகப் பணிகளில் உதவியிருக்கிறேன்.

கிராமப்புறங்களில் தபால்காரராகப் பணியாற்றுகிறவர்கள் அடையும் அனுபவங்கள் விநோதமானவை. அவற்றை நம்மால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது. கையால் தபாலை வாங்கினால் தீட்டு என ஒரு ஓலைக்கூடையில் போடச் சொன்ன ஆளை அறிவேன். கணவர் ராணுவத்திலிருந்து அனுப்பும் பணத்தை மாமியாருக்குத் தெரியாமல் தபால் அலுவலகத்திலே வந்து வாங்கிப் போகும் பெண் உண்டு. வெளிநாட்டுக்குப் போன மகன் மீது கொண்ட கோபத்தால் அவன் எழுதும் தபாலை வாங்க மறுத்துத் தபால்காரனுடன் சண்டையிடும் பெரியவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். தபாலில் சேவலை அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்று

சண்டையிட்ட சுந்தரப்பனை எப்படி மறக்கமுடியும்? இப்படி ஆயிரம் அனுபவங்கள் தபால்காரருக்கு உண்டு.

அந்த அனுபவங்களின் பின்னலாக உருவாக்கப்பட்டதே தபால்காரன் நாவல். நோபல் பரிசு பெற்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளரான ரோஜர் மார்டின் தூ கார்ட் எழுதிய தபால்காரன் நாவலை க.நா.சு மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். தூ கார்டின் இந்த ஒரே நூல்தான் தமிழில் வந்துள்ளது என நினைக்கிறேன். க.நா.சுவின் பரந்த வாசிப்பும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் எப்போதும் வியப்பளிக்கக் கூடியவை. தூ கார்டின் தபால்காரன் 1933இல் வெளியானது.

தபால்காரன் ழாய்னுவின் வாழ்க்கையை விவரிக்கும் இந்த நாவல் உண்மையில் ஒரு உலகத்தையே கண்முன் காட்டுகிறது. எத்தனை விதமான கதாபாத்திரங்கள். வறுமை, முதுமையின் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலை. பாலியல் சிக்கல்கள். இளைஞர்களின் மனநிலை, பெண்களின் வாழ்க்கைப்பாடுகள் என நாவல் விரிவான வாழ்க்கைச் சித்திரத்தை அளிக்கிறது.

ழாய்னுவின் காலைப்பொழுதில் நாவல் தொடங்குகிறது. அவனது ஒரு நாஸ்தான் கதையின் களம்.

ழாய்னுவின் மனைவி லாமெலி. அவளும் தபால்நிலையப்பணிகளில் உதவுகிறாள். தந்தி அனுப்புகிறாள். ஒரே ஆளாக ழாய்னுவால் தபால்நிலையத்தைச் சமாளிக்க முடியாது என்பதால் அவளே உறுதுணையாக இருக்கிறாள். அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை

ரயிலில் வரும் தபால்பையை எடுப்பதற்காகத் தொப்பியும் சீருடையும் அணிந்துகொண்டு சைக்கிளில் ரயில் நிலையம் செய்கிறான் ழாய்னு. அந்தப் பாதை அவனுக்கு மிகவும் பழக்கமானது. மேடான பாதையில் சைக்கிளைச் செலுத்தச் சிரமமாக உள்ளது. ஆனாலும், பழக்கம் காரணமாக அவன் நிதானமாகவே செல்கிறான். யூலெத் ஆறும் அதன் ஆற்றுப்பாலமும் அவனுக்கு நன்கு பழகிய இடங்கள். காலையில் அணிந்துகொள்ளும் சீருடையிலே நாள் முழுவதும் இருக்க வேண்டும்.

பலரது தபால்களையும் அவளே வாசித்துத் தருவதால் அவர்களின் அந்தரங்கம் யாவும் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். தேவாலயத்தின் மதகுருவைப் போலவே அவன் அறியாத ரகசியங்கள் எவையும் அந்த ஊரில் இல்லை. ஊரின் மையமாக உள்ள சதுக்கத்தில் அவனது தபால் அலுவலகம் இருந்தது. பக்கத்திலே நகரசபை அலுவலகம். ஒரேயொரு நீண்ட வீதி. அவ்வளவுதான் அந்த ஊர். பண்ணை வீடுகளிலும் அண்டை கிராமங்களிலும் வசிப்பவர்களுக்குக் கடிதம் கொடுப்பதற்காக அவன் சைக்கிளில் செல்கிறான்.

ழாய்னுவை எவரும் தபால்காரனாக மட்டும் நடத்துவதில்லை. அவனும் நண்பனைப் போலவே நடந்துகொள்கிறான்.

ழாய்னுவின் நினைவுகள் வழியே அந்த ஊரின் பல்வேறு மனிதர்கள் அறிமுகமாகிறார்கள். அந்த ஊரைச்சுத்தம் செய்யும் பெணுவை திடீரென ஒரு நாள் காணாமல் போய்விடுகிறான். பதினேழு நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் ஊர் திரும்புகிறான். இத்தனை நாட்கள் எங்கே சென்றிருந்தான். என்ன செய்தான் என்று ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. அவனிடம் கேட்டபோதும் பதில் சொல்லவில்லை. எப்படி ஒரு மனிதன் திடீரென ஒரு நாள் தனது வேலை குடும்பத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுக் காணாமல் போய்விட முடியும் என ழாய்னு யோசிக்கிறான். ஒரு ரகசியத்தை மறைத்துக்கொண்டு வாழுகிறவன் என்பது ழாய்னு புதிராக இருக்கிறது.

மாடம் பெய்னி வீட்டுக்குத் தபால் கொண்டு செல்கிறான் ழாய்னு. அவள் வீட்டை பங்களா என்று ஊர்மக்கள் அழைக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மையில் அது பெரிய பங்களாயில்லை. அவள் பவுத்திர நோயில் பாதிக்கப்பட்டுப் படுக்கையில் கிடக்கிறாள். அவள் அறைக்கே சென்று கடிதம் தருகிறான். ஆறுதலாகப் பேசுகிறான். தபால் வருவதை விடவும் தபால்காரனின் வருகையை அவள் பெரிதும் எதிர்பார்க்கிறாள்.

இது போலவே பள்ளி ஆசிரியர் வீட்டுக்குக் கடிதம் கொண்டு போய்த் தருகிறான் ழாய்னு. எண்பெர்க் ஒரு கஞ்சப்பேர்வழி. எவருக்கும் சல்லிகாசு கூடத் தரமாட்டார். கறாரான மனிதர். அவரது சுபாவத்தைத் தூ கார்ட் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

கிழட்டு ஸ்டேஷன் மாஸ்டரை தேடிச்சென்று தபால் தருகிறான் ழாய்னு. அவர் மறுமணம் செய்துகொள்ளப் பெண் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார். இதற்காகப் பத்திரிகையில் விளம்பரம்

கொடுத்திருக்கிறார். அதற்குப் பதில்வராதா என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவரைக் கேலி செய்யும் தபால்காரன் அவருக்காக இளம் பெண் ஒருத்தியைப் பற்றிச் சொல்கிறான்

இது போலவே அந்தப் பகுதி மேயரின் வீட்டுக்குத் தபால் கொண்டு செல்கிறான். அவருடன் அரசியல் பேசுகிறான். அவரது மகளின் நிலையை விசாரிக்கிறான்.

ஒரு நாளில் தபால்காரன் ழாய்னு சந்திக்கும் மனிதர்களும் அனுபவங்களும் வியப்பூட்டுகின்றன. ஒரு கேமிராவோடு தபால்காரனை நாமே பின்தொடர்வது போலவே நாவல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

கடிதங்களை எல்லாம் பட்டுவாடா செய்துவிட்டு ழாய்னு உடனே வீடு திரும்பிவிட மாட்டான். அவன் ஹோட்டலில் அமர்ந்து அரசியல் விஷயங்களை

விவாதித்துவிட்டு தான் வீடு திரும்புவான். பின்பு வீட்டின் முன்பு இருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்து காற்றுவாங்குவான். இரவில் அவசரமாகக் கடிதம் எழுதி தபாலில் சேர்க்க வருகிறவர்களும் உண்டு.

பகல்பொழுது கசக்கிப் பிழிந்துவிட்டுப் போன கிராமத்தை ஆட்கொள்ள இரவு மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்தது என எழுதுகிறார் தூ கார்ட். எத்தனை அழகான வரி. நாவல் தபால்காரனின் இரவோடு முடிந்துவிடுவதில்லை. ஊர் அடங்கி யாவரும் உறக்கத்தில் ஆழ்வதில்தான் முடிகிறது. 120 பக்கங்களே உள்ள நாவல். வாசித்து முடிக்கும்போது பிரம்மாண்டமான வாழ்க்கையின் தரிசனத்தை அறிந்துகொள்கிறோம்.

ரோஜர் மார்டின் தூ கார்ட் புதைபடிவ ஆய்வில் ஈடுபாடு கொண்டவர். அந்த ஆர்வத்தின் தொடர்ச்சி போலவே மனிதர்களைப் புதைபடிவ உணர்வுகளை, நினைவுகளை இலக்கியத்தில் காட்சிப்படுத்துகிறார். மறக்கமுடியாத அந்தக் கதாபாத்திரங்கள் காலத்தைத் தாண்டி ஜீவிதமாக என்றும் வாழுகிறார்கள்.

ஓவியர் வான்கோ ரவுலின் என்ற தபால்காரரை அற்புதமான ஓவியமாக வரைந்திருக்கிறார். ரவுலின் ஒரு தபால்நிலைய அதிகாரி. ரயில்வே அஞ்சல்துறையில் பணியாற்றியவர். அவரது நீல நிற யூனிபாரம் மற்றும் பெருமிதமான முகத்தை வான்கோ மிக நேர்த்தியாக வரைந்திருக்கிறார்.

வின்சென்ட் வான்கோ 1888, 1889 ஆம் ஆண்டுகளில் ஆர்லஸில் வசித்தபோது ரவுலின் அறிமுகமானார். வான்கோவின் குடித்துணையாக அறிமுகமாகி பின்பு நெருக்கமான நண்பராகியிருக்கிறார். ஓவியர் பால் காகினோடு இருந்த நட்பு முறிந்து வான்கோ தனிமையில் தீராத மனத்துயரில் இருந்த நாள்கள் அவை. அப்போது ரவுலின் பல்வேறு விதங்களில் வான்கோவுக்கு உதவியிருக்கிறார். ரவுலினை மட்டுமின்றி அவரது குடும்பத்தையும் வான்கோ ஓவியமாக வரைந்திருக்கிறார்.

இந்த ஓவியம் வரையப்பட்டபோது ரவுலினின் வயது 47. ரவுலினின் முகச்சாயல் பியோதர் தஸ்தாயெவ்ஸ்கியைப் போலிருந்தது வான்கோவின் ஈர்ப்புக்கு ஒரு முக்கியக் காரணம்.

வான்கோ தனது இடக்காதினை அறுத்துக் கொண்டபோது அவரை அழைத்துச்சென்று மருத்துவ உதவிகள் செய்தவர் ரவுலின். கொந்தளிக்கும் மனநிலையோடு இருந்த வான்கோவை ஆறுதல்படுத்தி இயல்பு வாழ்க்கை திரும்ப உதவியிருக்கிறார் ரவுலின்.

ஆர்லஸில் இருந்த நாள்களில் தான் வான்கோ தனது புகழ்பெற்ற சூரியகாந்தி ஓவியங்களை வரைந்தார். சமீபத்தில் வெளியான Loving Vincent திரைப்படத்தில் ரவுலின் முக்கியக் கதாபாத்திரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார். படத்தில் ரவுலின் ஓவியம் உயிர்பெற்று இயங்குவது பரவசம் தரும் அனுபவமாகும்

தூகார்டின் தபால்காரனைப் போல, வான்கோவின் தபால்காரனைப் போல இன்னொரு புகழ்பெற்ற தபால்காரன் கவிஞர் பாப்லோ நெருதாவின் மரியோ.

இல் போஸ்டிளோ என்ற திரைப்படத்தில் இந்தத் தபால்காரனுக்கும் பாப்லோ நெருதாவுக்குமான அன்பும் நட்பும் மிக அழகாக விவரிக்கப்படுகிறது. அன்டோனியோ ஸ்கார்மெட்டாவின் நாவலைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படம் தபால்காரன் ஒரு கவிஞனாக உருமாறும் விந்தையைச் சொல்கிறது

அரசியல் காரணங்களுக்காக நாடுகடத்தப்பட்ட கவிஞர் பாப்லோ நெருதா 1950 ஆம் ஆண்டில் இத்தாலியின் ஒரு சிறிய தீவில் அடைக்கலமாகிறார்.

அவருக்கு வரும் தபால்களைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறார் மரியோ. மூட்டை மூட்டையாகக் கடிதங்கள் வருகின்றன. அதில் பாதிக்காதல் கடிதங்கள்.

ஒரு கவிஞருக்கு எதற்காக இவ்வளவு காதல்கடிதங்கள் வருகின்றன என்று மரியோவுக்குப் புரியவில்லை. தூ கார்டின் மூய்னு போலவே மரியோவும் சைக்கிளில்தான் தபால் கொண்டுவருகிறான். அவன் ஒரு இளம் பெண்ணைக் காதலிக்கிறான் ஆனால், அவளிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்தத் தயங்குகிறான். இதற்காக நெருதாவின் உதவியை நாடுகிறான். மரியோவின் காதலுக்கு உதவி செய்யும் நெருதா அவனுக்குள் கவிதையின் நெருப்பை பற்றவைக்கிறார். கவிதையின் மூலம் தனது ஆசைகளை, உணர்வுகளை மரியோ வெளிப்படுத்துகிறான். இந்த மாற்றம் அவன் வாழ்வின் திசையை மாற்றியமைக்கிறது.

கவிதை எப்படி உருவாகிறது என்பதை மரியோவுக்குப் புரிய வைக்கிறார். சொல்லின் துணைகொண்டு எப்படி மனதை வெளிப்படுத்துவது என்பதை மரியோ புரிந்துகொள்கிறான். இந்த மாற்றம் முக்கியமானது. உண்மையில் மரியோவுக்குப் பறக்கக் கற்றுத்தருகிறார் நெருதா. கவிஞனாக அவன் மாறிய பிறகு உலகைப் பற்றிய அவனது கண்ணோட்டம் மாறிவிடுகிறது. அவன் போராளியாகிவிடுகிறான்.

மூய்னுவும் மரியோவும் ரவுலினும் வேறுவேறு காலத்தை, ஊர்களைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற போதும் மூவரும் ஒரே ஆளுமையின் வெளிப்பாடாகவே இருக்கிறார்கள். மூவரும் தன்னைச் சுற்றி சந்தோஷத்தின் வெளிச்சத்தைப் படர விடுகிறார்கள்.

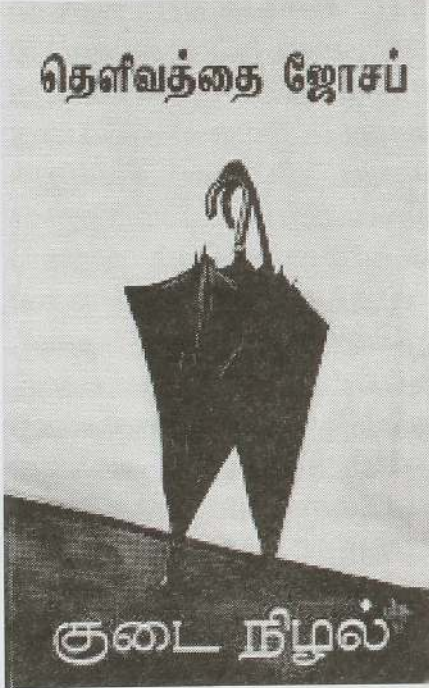
நாவலின் ஒரு இடத்தில் மூய்னு தான் பேசத் தெரிந்தவன். அதுவே தனது பலம் என்கிறான். அது உண்மையே. தனது நீண்ட அனுபவத்தின் வழியே அவர்கள் மனிதர்களை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்றும் ஏதோவொரு கிராம சாலையில் ஒரு தபால்காரர் தனது சைக்கிளில் சென்று கொண்டதானிருக்கிறார். அவர் மூய்னுவை ஞாபகப்படுத்தவே செய்கிறார்.

இனப்பீரச்சீனை: வரலாறும் இலக்கியமும் - 15

☞ மு.புஷ்பராஜன்

இலங்கை இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு நாற்பத்தி ஒன்பது நாட்கள் எடுத்தன. கிட்டத்தட்ட ஐந்து இலட்சம் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு வெளியேறினர். இதன் பின்னர், உதவிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லெப்: கேர்ணல் அனூரத்த ரத்வத்த அவர்கள் யாழ் கோட்டையில் இலங்கையின் தேசியக் கொடியை ஏற்றிவைத்தார். அதில் உரையாற்றிய அவர் 'இந்த வெற்றி புலிகளுக்கு எதிரான யுத்தமே தவிர தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான யுத்தம் அல்ல' என்றார். (news.bbc.co.uk 5 December 1995) இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வின் பின்னரும் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர்கள் எவரும் அங்கே செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதுபற்றி லண்டன் 'த ரைம்ஸ்' பத்திரிகையின் கிறிஸ்ரொபர் தோமஸ் கூறுகையில் "ஏனென்றால் வெறுமையான வீதிகளையும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இல்லாத பாடசாலைகளையும் நோயாளிகள் அற்ற வைத்தியசாலைகளையும் விவசாயிகள் இல்லாத வயல் நிலங்களையும் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர்கள் வைத்திருந்த கமெராக்கள் எவற்றை அரசாங்கம் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்கும்" (பக்; 498, S.L.W.T.H.)

யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு வன்னியை நோக்கிப் பின்னகர்ந்த விடுதலைப்புலிகள், இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சியில் குடியிருந்த மக்களை, வன்னிப் பெருநிலப்பரப்புக்கு நகருமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். பல்வேறு நிலைகளில் அலைக்கழிக்கப்பட்ட மக்களின் ஒரு பகுதியினர் வன்னிக்கு நகர்ந்தபோதிலும் சிலர் குந்தியிருக்கக் கிடைத்த இடமே போதுமென்று தங்கியும் இருந்தனர். இந்த நிலையில் "நுழைய முடியாத அடர்ந்த காடுகளைக் கொண்ட வட இலங்கையின் இதய பூமியில் ஒரு பாரிய படைத்தளத்தை அமைத்துப் பலப்படுத்திய பிரபாகரன், விடுதலைப்புலிகளின் இராணுவ யந்திரத்தை மறுசீரமைக்கும் பிரதான வேலைத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தினார். போர்த் துறையில் வல்லுநர் என்ற ரீதியில் காடுகள் நிறைந்த வன்னியின் பெருநிலப் பரப்பைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதையும், அங்குதான் எதிர்காலத்துச் சமர்கள் நிகழ்த்தப்படவேண்டும் என்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். சிங்கள இராணுவத் தலைமைகளின் அபிலாசைகளையும் அவர் நன்கறிவார். சிங்கள இராணுவம் பாரிய படையெடுப்புக்களை மேற்கொள்ளலாம் என எதிர்பார்த்த திரு. பிரபாகரன் காட்டுப்புற கொரிலாப் போரிலும் மரபுவழி யுத்தத்திலும் நன்கு பயின்ற மிகவும் சக்திவாய்ந்த விடுதலை இராணுவத்தைக் கட்டி எழுப்ப முடிவுசெய்தார். விடுதலைப்புலிகளின் படையணிகளை ஆட்பலம்ரீதியாகவும்

போர்ப்பலம்ரீதியாகவும் வல்லமை படைத்த சக்தியாக உருவாக்கும் நோக்கில் பெருமளவு ஆட்சேர்ப்பை நடத்தி பயிற்சித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தினார்.”² (சு.வே. பக்:426)

யாழ்ப்பாண வீழ்ச்சியின் பின் ஜெனரலாக பதவி உயர்வு பெற்ற உதவிப் பாதுகாப்பு அதிகாரி சிங்கள - தமிழ் வருடப் பிறப்புக்குள் யுத்தம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படும் என மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் கூறினார். ஆனால், விடுதலைப்புலிகள் 31 ஜனவரி 1996 அன்று கொழும்பில் பலத்த பாதுகாப்புடன் இருந்த இலங்கை மத்திய வங்கிமீது குண்டுத் தாக்குதல் ஒன்றை நடாத்தி பாதுகாப்பு அமைச்சரை அதிரவைத்தனர். இத்தாக்குதலில் 72பேர் கொல்லப்பட்டனர்; 1,400பேர் வரையிலும் காயமடைந்தனர். இத்தாக்குதல் சார்ந்து முன்னர் குறிப்பிட்ட லண்டன் ‘த ரைம்ஸ்’ கிறிஸ்தோப்பர் தோமாஸ் கூறுகையில் “யுத்தத்தின் மூலம் சமாதானம் ஏற்படுத்தும் அரசின் மூலோபாயம் சிதைக்கப்பட்டது. அவர்கள் (புலிகள்) இராணுவரீதியாகவும் அரசியல ரீதியாகவும் தோற்கடிக்கப்பட முடியாதவர்கள் என்பதைக் காட்டிவிட்டனர்.”³ (S.L.W.T.H பக்: 498)

“மத்திய வங்கிமீது நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதலின் விளைவாக, கொழும்பிலுள்ள அனைத்துத் தமிழர்கள்மீது வெறுப்பு திரும்பியது. இது முன்னைய நிகழ்வுகளைப் போலல்லாது கும்பல்களால் நிகழ்த்தப்பட்டது அல்ல. மாறாக, அரசின் ஆயுதப் படைகளால் நிகழ்த்தப்பட்டது. விடுதலைப்புலிகளின் துணிகரத் தாக்குதலைத் தடுக்கமுடியாதுபோன வெப்பிசாரத்தை, அப்பாவித் தமிழர்கள்மீது திருப்பிவிட்டனர். தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் இடங்களில் கைதுகளை மேற்கொண்டனர். தமிழர்களாக அடையாளம் காணப்பட்டவர்களை சகட்டு மேனிக்குக் கைதுசெய்து, விசேடமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட பஸ்களிலும் வான்களிலும் தூக்கி எறியப்பட்டுக் காவல் நிலையத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டனர். அவர்கள் அங்கு காலவரையறையின்றித் தடுத்துவைக்கப்பட்டனர். அவசரகால நிலையும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமும் சந்தேகப்பட்ட எவரையும் தடுத்துவைக்கும் அதிகாரத்தை அவர்களுக்கு வழங்கவே அதனைத் தமக்குச் சாதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழனாக இருப்பதோ யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்ற அடையாள அட்டை வைத்திருப்பதோ குற்றவாளிகளாக ஊகிக்கப்படுவதனால் அதிக துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.”⁴ (S.L.W.T.H பக்: 501)

விடுதலைப்புலிகள் யாழ்ப்பாணத்தை இழந்ததால் அவர்கள் பலமிழந்துவிட்டார்கள் என்ற அபிப்பிராயத்தை முறியடிக்கவே இத்தாக்குதல் நடத்தப்பட்டதாகப் பலரும் அபிப்பிராயப்பட்டனர். இதன் பின்னர் விடுதலைப்புலிகள் தமது தாக்குதலைக் கிழக்கு மாகாணம் நோக்கித் திருப்பினர். திரிகோணமலை மாவட்டத்தின் கிளிவெட்டிக் கிராமத்தில் குமாரபுரம் பகுதியில் 11 பெப்ரவரி 1996 மாலை, இரு இராணுவத்தினர் விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர். இதனால், அன்று இரவு அங்கே சென்ற இராணுவத்தினர் கிராமத்தவர்களைத் தமது குடிசைகளில் இருந்து வெளியே வருமாறு கூறினர். மக்கள் பயந்து வெளியே

வராமல் இருந்தனர். குடிசைகளின் உள்ளேயிருந்த ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்களை இராணுவத்தினர் வெளியே இழுத்துவந்து சுட்டும் வெட்டியும் கொன்றனர். இதில் 24 அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் இவர்களில் 15 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர் சிறுமியர் 9 பேர் ஆகும். காயமடைந்து வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் 26பேர். அதிலும் சிறுவர் சிறுமியர் 9 பேர்.

இது பற்றிச் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை தமது அறிக்கையில் “மன்னிப்புச் சபை உயிர் தப்பியவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் 13 பெண்கள், 12 வயதுக்குட்பட்ட 7சிறுவர்கள் உட்பட 24 பேர் இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டனர். 58ஆவது மைல் போஸ்ட், மற்றும் தெஹிவத்த இராணுவ முகாமிலிருந்த இராணுவத்தினருடன், ஊர்க்காவல் படையினரும் இணைந்து இப்படுகொலைகளை மேற்கொண்டனர். இரு இராணுவத்தினர் 58ஆவது மைல் போஸ்டுக்கு அருகில், விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டதற்கான பழிவாங்கும் முயற்சியே இது. இன்னொரு சாட்சியத்தின்படி தெஹிவத்த சந்தியில் திரண்டிருந்த இராணுவத்தினர் ‘தமிழர்களுக்குச் சாவு’ எனக் கோஷமிட்டபடி, குமாரபுரம் நோக்கிச் சென்றனர். குமாரபுரம் மக்கள் தமது வீடுகளுக்குள் ஒளிந்திருந்தனர். இராணுவத்தினர் கதவுகளை உடைத்துத் திறந்து, ஒளிந்திருந்தவர்களை நோக்கித் தமது துப்பாக்கிகளால் குறிவைத்தனர். ஒரு பெண் சுடவேண்டாம் என்று கெஞ்சியும் அதற்கு எந்தப் பலனும் இல்லை என்பதை நினைவுபடுத்தினாள். அவளது வீட்டில் 6வயதுக் குழந்தை உட்பட 7பேர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களுள் 17 வயதான அருமைத்துரை தர்மலட்சுமியும் ஒருவர். இவர் கடையொன்றிலில் இருந்து இழுத்து, பால் சேகரிக்கும் நிலையத்துக்குக் கொண்டுசென்று அங்கு வண்புணர்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு சுடப்பட்டார். அவள் இழுத்துக் செல்லப்படும்போது தடுக்கமுயன்ற 14வயது அன்ரனி யோசேப் என்ற சிறுவனும் அவனது கால்களுக்கு இடையில் சுடப்பட்டான். (SRI LANKA: WAVERING COMMITMENT TO HUMAN RIGHTS. 13 August 1996 Intex: ASA 37/008/1996, w.w.w. amnesty.org/en/document/ asa37/008 /1996/on)

இதன் பின்னர், விடுதலைப்புலிகளின் ஆயுதக் கப்பல் ஒன்று 14 பெப்ரவரியில் முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையில் வைத்துத் தாக்கி அழிக்கப்பட்டது. இத்தாக்குதல் பற்றி ‘சரிநிகர்’ பத்திரிகை கூறுகையில் “ கடந்த 14ஆம் திகதி புலிகள் இயக்கத்திற்கு வந்ததாகக் கூறப்படும் ஆயுதக் கப்பல் இலங்கைக் கடற்படையினரால் அழித்து நிர்மூலமாக்கப்பட்டதாக பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளிவந்தது. இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னணியில் இந்தியாவின் பங்களிப்பு பாரியதாக இருந்ததுபற்றிப் பலர் அறியவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்தியா, இலங்கை அரசாங்கம் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய அணுகுமுறை பற்றி மிகுந்த அக்கறை செலுத்தி வந்துள்ளது. இப்பிரச்சினையில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் தற்போதைய அணுகுமுறை டெல்லியைத் திருப்தி கொள்ளச் செய்திருப்பதாகப் பல செய்திகளிலிருந்து தெரியவருகிறது” (சரிநிகர்: பெப்ரவரி 22 - மார்ச் 7 - 1996 புலிகளின் ஆயுதக் கப்பல் தகர்ப்பு: இந்தியப்படை பின்னணியில் - எஸ்.குமரன்.)

இதே திகதியிடப்பட்ட 'சரிநிகர் பத்திரிகையில் 'இந்தியாவின் நேசக்கரம்' என்ற தலைப்பில் ரைம்ஸ் ஒவ் இந்தியாவை ஆதாரம் காட்டி 'த சண்டே ரைம்ஸ்' இல் (18.02.1996) ஒரு செய்தி இவ்வாறு கூறுகிறது: "முல்லைத்தீவுக்கு அப்பால் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்க ஆயுதக் கப்பல்மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் தாம் பாரிய பங்காற்றியதாக இந்தியக் கடற்படை தெரிவித்துள்ளது. ரைம்ஸ் ஒப் இந்தியாவின் செய்திக் குறிப்பொன்று கூறுகிறது. இந்தியக் கடற்படை அத்தாக்குதலில் பங்குபற்றவில்லை என்று இலங்கை - இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரிகளின் மறுப்புக்களின் மத்தியிலே இத்தகவல் வெளிவந்துள்ளது. இந்தத் தாக்குதலுக்குப் பதிலடியாக "15031996இல் மன்னார் கடற்காக்குதல் கடற்புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கடற்படையின் மூன்று அதிவேக பீரங்கிப்படகுகள் தாக்கப்பட்டன. 10க்கும் மேற்பட்ட கடற்படையினர் இறந்துள்ளனர். பீரங்கிப் படகுகளில் இருந்த ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன." (தினமுரசு வாரமலர் மார்ச் 24-30, 1996)

யாழ் நகர் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து இராணுவத்தினர் தென்மராட்சியை நோக்கி ஒரு படை நடவடிக்கையை மேற்கொண்டனர். சாவகச்சேரியில் தங்கியிருந்த பெரும்பான்மை மக்களை அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது. வெறும் மக்கள் இல்லாத யாழ் நகரைக் கைப்பற்றிக் கொடியேற்றிக்கொண்டனர் என்ற அவப்பெயரைத்தகர்ப்பதும் அவர்கள் உள்நோக்கமாக இருந்தது. 'ரிவிரிச2' என்ற குறியீட்டுப் பெயர் கொண்ட இந்த இராணுவ நடவடிக்கை 19 ஏப்ரல் 1996 இல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் மூலம் "வாதரவத்தையூடாக மட்டுவில் பகுதிக்கும் மட்டுவில் ஊடாக கொடிகாமத்தை நோக்கி நகர்ந்து பின் சடுதியாகத் தெற்கு நோக்கித் திரும்பிய படைநடவடிக்கையானது சங்கத்தானையூடாக கச்சாய் பகுதியில், அரியாலை தனங்கிளப்பு வழியாகவந்த ஒரு படையணியுடன் இணைந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்படை நகர்வு, வலிகாமத்திலிருந்து வெளியேறிய அகதிகள் தங்கியிருந்த அனைத்துப் பகுதிகளையும் தன் எல்லைக்குள் கொண்டுவந்துவிட்டது." (ரிவிரிச 2 அரசின் தந்திரோபாயம் இதுதான். - கீர்த்தி. சரிநிகர்: 02.05.1996)

ரிவிரிச 2 இன் பின்னர் யாழ் இயல்புநிலைக்குத் திரும்பிவிட்டது. வைத்தியசாலைகள் இயங்கும் பணி தீவிரமாக நடைபெற்றுவருகிறது. பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்க தளபாடங்களும் பாடசாலை உபகரணங்களும் அனுப்பப்படுகின்றன. பல பொலிஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டுள்ளன. போக்குவரத்துக்கென இறங்குமதி செய்யப்பட்ட புதிய பஸ்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டுள்ளன என அரசாங்கம் அறிவித்தபோதிலும் "அவர்களது வீடுகளை மீளமைப்பதற்கான கட்டிடப் பொருட்கள் அங்கு இல்லை. பாடசாலை மீளத் திறந்திருந்தாலும் குறைந்த அளவிலான மாணவர்களே காணப்பட்டனர். அநேக பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கு உணவு தேடுவதிலோ அல்லது பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வரிசையில் நிற்பவர்களாகவே காணப்பட்டனர். குடிநீர் விநியோகம், வடிகால்கள், வீதிகள் என்பன மிக மோசமான நிலையில் இருந்தன." (S.L.W.T.H 504)

யாழ் நகர் வீழ்ச்சியின் பின்னர், விடுதலைப்புலிகள் தமது இராணுவ நடவடிக்கைகளை கிழக்கு நோக்கி ஒருங்கிணைத்தனர். இதன் காரணமாகப் பல இராணுவ முகாம்கள் மூடப்பட்டு அங்கிருந்த இராணுவத்தினர் வடக்கு நோக்கி நகர்த்தப்பட்டனர். நகர்த்தப்பட்ட இடங்களை விடுதலைப்புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர வழிசமைத்தனர். தமிழ் சிங்கள எல்லைப்புறக் கிராமங்களில், இராணுவப் பாதுகாப்புடன் குடியமர்த்தப்பட்ட சிங்களக் குடும்பங்கள் விடுதலைப்புலிகளின் தாக்குதலில் இருந்து தப்புவதற்காக, தமது பாதுகாப்பைத் தாமே தேடவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இந்த நிலையில் யாரும் எதிர்பாராத நிலையில் விடுதலைப்புலிகள் 18 ஜூலை 1996 இல் முல்லைத்தீவு இராணுவ முகாம்மீது பாரிய ஒரு தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். இப்பெரும்; தளம் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் நிர்வாக மையமாகவும் இராணுவக் கட்டளைப் பீடமாகவும் செயற்பட்டு வந்தது.

"பல மணிநேரமாக நடந்த கடும் சண்டையை அடுத்து இராணுவத் தளத்தின் முன்னணிப் பாதுகாப்பு வலயம் ஊடறுக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பல மினி முகாம்களையும் பீரங்கி மோட்டார் தளங்களையும் மையக் கட்டளைப் பீடத்தையும் புலிப்படை வீரர்கள் கைப்பற்றினர். 24 மணி நேரத்திற்குள் முல்லைத்தீவுப் பெருந்தளம் முழுமையாக விடுதலைப்புலிகளிடம் வீழ்ந்தது. இதையடுத்து, உதவிப் படையணிகளை அவசரமாக இராணுவம் அனுப்பிவைத்தது.

மன்னிப்புச் சபை உயிர் தப்பியவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் 13 பெண்கள், 12 வயதுக்குட்பட்ட 7 சிறுவர்கள் உட்பட 24 பேர்கள் இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டனர். 58 ஆவது மைல் போஸ்ட், மற்றும் தெறிவத்த இராணுவ முகாமிலிருந்த இராணுவத்தினருடன், ஊர்காவல் படையினரும் இணைந்து இப்படுகொலைகளை மேற்கொண்டனர். இரு இராணுவத்தினர் 58 ஆவது மைல் போஸ்ட்டுக்கு அருகில், விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டதற்கான பழிவாங்கும் முயற்சியே இவை.

இப்படையணிகள் முல்லைத்தீவுத் தளத்திற்கு ஆறு மைல் தெற்கே கடல்வழியாகத் தரையிறங்கி, நிலைகளை அமைத்தனர். இப்படையணிகளை விடுதலைப்புலிகள் சுற்றி வளைத்துத் தாக்கிப் பெரும் உயிர்ச் சேதத்தை ஏற்படுத்தியதன் விளைவாக அவர்கள் அங்கிருந்து பின்வாங்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இதனையடுத்து, முல்லைத்தீவுக் கடலோரமாக இராணுவத்தினரைத் தரையிறக்குவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளைப் புலிகளின் படையணிகள் முறியடித்தன. ஜூலை 26 ஆம் திகதி வரை சண்டைகள் தொடர்ந்தன. இறுதியில் உதவிக்கு அனுப்பப்பட்ட சிங்களப் படையணிகள் சிதைந்த நிலையில் பின்வாங்கின." (சு.வே. பக்:427-28)

"இச்சமரில் 1,300 படையினர் கொல்லப்பட்டனர். 123 எம் எம் பீரங்கிகள் 120 எம் எம் கனரக மோட்டார்கள் அவற்றுக்குரிய ஆயிரக்கணக்கான எறிகணைகள், மற்றும் பல மில்லியன் டொலர்கள் பெறுமதியான

ஆயுதத் தளபாடங்ளை விடுதலைப்புலிகள் கைப்பற்றினர். விடுதலைப்புலிகளைப் பொறுத்தவரை இதுவொரு மகத்தான வெற்றி. முல்லைத்தீவுச் சமரில் 332போராளிகள் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர்.”¹⁰ (சு.வேட்கை பக்; 428) இதே வேளை பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜெனரல் ரத்வத்தை இத்தாக்குதல் சம்பவம் பற்றி பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றுகையில் “இந்த இராணுவ முகாம் தாக்கப்பட்டபோது 1,407பேர்கள் முகாமில் இருந்தனர். அதில் சமரின் போது 12பேர்வரை கொல்லப்பட்டதாகவும் மிகுதி 1,395பேர்களில் தப்பியோடியவர்களைத் தவிர்த்து ஏனையோர் காணாமல் போனோர் பட்டியலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளனர். எத்தனை படையினர் தப்பியோடியோர் எனக் கூற மறுத்துவிட்டார்.”⁷ (S.L.W.T.H 506)

இந்த இராணுவத் தோல்வியின் சரிவிலிருந்து மீளும் நோக்குடன் இலங்கை இராணுவம் ஆணையிறகுத் தளத்திலிருந்து ‘சத்ஜெய’ என்ற பெயரில் மின்னல் வேகத் தாக்குதலை நடத்தி பரந்தனைக் கைப்பற்றியது. இதனைத் தொடர்ந்து 4 ஆகஸ்ட் 1996 இல் கிளிநொச்சி நகரைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் ‘சத்ஜெய-2’ என்ற இராணுவ நடவடிக்கையை மேற்கொண்டனர். இதை எதிர்த்து “விடுதலைப் புலிப் போராளிகளின் உக்கிரமான எதிர்த் தாக்குதல் காரணமாக சிங்களப் படையினரால் தமது இராணுவ இலக்கை முழுமையாக அடைய முடியவில்லை. கிளிநொச்சிப் பட்டணத்தின் ஒரு பகுதி மட்டும் இராணுவத்திடம் வீழ்ந்தது. பல நாள்;களாகச் சண்டை தொடர்ந்தது. முல்லைத்தீவில் சந்தித்த பேரிழப்புகளுக்குப் பழிவாங்கும் நோக்கத்துடன் சிங்கள ஆயுதப்படைகள் பீரங்கிக் குண்டுகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்தும் விமானத் தாக்குதல்களை நடத்தியும் கிளிநொச்சியையும் அதனைச் சூழவுள்ள பகுதிகளையும் நாசமாக்கினர்.”⁸ (சு.வே பக் 428)

குடை நிழலில்: இரவு இரண்டு மணி. வீட்டின்; கதவு பலமாகத் தட்டப்படுகிறது. திடுக்கிட்டு எழுந்தான். நித்திரைக் கலக்கத்துடன் கதவைத் திறக்கிறான். ஆறேழு தடித்த உருவங்கள். உள்நுழைந்தவர்களில் ஒருவன் சிங்களத்தில் கத்துகிறான். ‘எவ்வளவு நேரம் தட்டுகிறோம். என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? ‘தூங்கிக் கொண்டிருந்தோம்’ என அவனும் சிங்களத்தில். கூற, ‘வாயை மூடு நாங்கள் பொலிஸ்’. என்று கூறியவன் அவனது பின் கழுத்தில் அறைந்து தள்ளினான். தூக்கம் கலைந்து பயம் மேலெழுந்தது. கூட வியர்வையும். வந்தவன் தொடர்ந்து கூறுகிறான் ‘நாங்கள் திடீர் சோதனைப் பொலிஸ்’ கூட நின்ற மற்றவர்களைக் காட்டி ‘அதிரடிப் படையினர்’ என்றவன் ‘வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறீர்கள்? பெயர்கள் எல்லாம் பொலிஸில் பதிந்த பத்திரம் இருக்கா? புது ஆள்;கள் நாலைந்து பேர் உன் வீட்டில் தங்கி இருப்பதாக எங்களுக்குத் தகவல் வந்திருக்கு. எங்கே அவர்கள்? ‘அப்படி யாரும் இல்லை’ என்ற அவன் பதிலுக்கு ‘ஒவ்வொரு நாளும் ராவைக்கு ஆறேழு றாத்தல் பாண் முன்கடையில் வாங்குவதாக எங்களுக்குத் தகவல் வந்திருக்கு. உன் குடும்பத்திற்கு ஒரு றாத்தல் ஒன்றரைறாத்தல் பாண் என்றால் சரி. .... ஏழு றாத்தல் என்றால்.. ஏதோ இருக்கிறது என்றுதானே பொருள். எங்கே அவர்கள்? மீண்டும் கர்ச்சித்தான். (பக். 15-16)

இவன் துடுக்குத்தனமானவனாக இருக்க வேண்டும் ‘அவர்கள் என்றால் யார் என்றான். அந்த எதிர் கேள்வியை அவர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ‘உன்னைச் சுட்டுக்கொல்லவும் எமக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது தெரிந்துகொள்’ என்றான். அவனால் வெளிப்படையாக எதைத்தான் பேசமுடியும்? நினைத்துக்கொள்ளத்தான் முடியும் “நான் தமிழன். அரசு, சட்டம், பொலிஸ், இராணுவன் அவர்கள் நீட்டும் ஈட்டிமுனைத் துப்பாக்கிகளின் முன் நான் வெறும் மண் குப்பை.” (பக்:16) நாலைந்து காக்கிச் சட்டைகள் வீட்டைச் சோதனை இடுகின்றனர். பெண்கள் படுத்திருக்கும் அறைகளுக்குள்ளும் நுழைகின்றனர். அவனது மனைவி, மகன், மகள் கூடவே தாயும் தங்கையும். வேற்று மனிதர்களின் நடமாட்டத்தால் அலறியடித்துக்கொண்டு எழுந்த அவர்களை அலங்கோலமாக இழுத்து வீசினார்கள். அவனது மனைவி ‘என்னங்க இதெல்லாம்’ எனக் கண்களால் கேட்க, தெரியவில்லையே என அவனும் ஜாடையால் பதில் சொன்னான். தேடிக் களைத்து எதுவுமில்லாததால் எழுந்த கோபம் அவனிடமே திரும்பியது. ‘யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் உன்னுடன் தங்கியிருப்பதாக’.. என்ற கேள்விக்கு ‘நான் பதுளையில் இருந்து வந்தவன். கொழும்பில் முப்பது வருடத்துக்குமேல் வசிக்கிறேன். உத்தியோகம் பார்க்கிறேன். இந்த வீட்டிலேயே மூன்று வருடங்களுக்குமேல் இருக்கிறேன்’ என்றான்.

இந்தத் தகவல்கள் தனக்கு ஒரு பாதுகாப்பாக அமையும் என நினைத்துத்தான் கூறினான். ‘ஓ! மலைநாட்டுப் புலியா? இருபது முப்பது வருடம் இங்கே இருந்துகொண்டுதான், புலிகளுக்கு ஒத்துக் கொடுக்கிறது, இடம் காட்டுதறது, சும்மா கிடந்த கொழும்பில் குண்டு.’ என்றபடி அவன் தலை முடியைத் திருகிப்பிடித்து ஆட்டினான். குழம்பிப் போனான். குண்டு எப்படி இருக்கும் என்பதை அறியாதவன். பரிதாபமாக மனைவியை, அம்மாவை, தங்கையைப் பார்த்தான். தங்கள் நேசத்துக்குரியவன் தங்கள் கண் முன்னால் அவமானப்படுவதை அவர்களால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவனது பிள்ளைகளுக்கு துணைக்கு அங்கு எவருமில்லாத நிலையிலும் அவனுடன் கூட மனைவி, தங்கை ஆகியோர்களை ஜீப்பில் ஏற்றிச் சென்ற அவர்கள் தெருமுனையில் நிறுத்தினர். அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த வெள்ளை வானில் இருந்த ‘தலையாட்டி’ முன் நிறுத்தப்பட்டனர். நல்லவேளை தலையாட்டி பொலிசாருக்குச் சாதகமாகத் தலையாட்டவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவனைத் தடுத்து வைத்துக்கொண்டு மனைவியையும் தங்கையையும் விட்டுவிட்டனர். மனைவியோ தனது கணவர் அப்பாவி அவருக்கு எதுவும் தெரியாது விட்டுவிடுங்கள் என்று ஒரு பொலிஸ்காரன் காலில் விழுந்து கெஞ்சினாள். ஆனால் அவனோ ஜீப்பினுள் துப்பாக்கி தாங்கிய இரு பொலிஸ்காரர் நடுவில் இருத்தப்பட்டான். விரைந்து செல்லும் ஜீப்பினுள் இருந்த அவன் கண்களுக்குள் இருட்டில் தனியே மனைவியும் தங்கையும் அனாதரவான நிலையில் நிற்பது தெரிந்தது. கூட்டிக்கொண்டு வந்ததுபோல் கூட்டிச் சென்று விடவேண்டாமா என அப்பாவித்தனமாய் நினைத்தான்.

வத்தளையில் குடியிருந்த அவர்கள், மகனை நல்லதொரு தமிழ்ப் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஒரு தந்தைக்குரிய ஆவலினால் வெள்ளவத்தையில் வீடுதேடத் தொடங்கினார். வத்தளையில் வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த சிங்களப் பாடசாலையில் சேர்த்துவிடலாம் என்றிருந்த வேளையில்தான் நண்பரது எச்சரிக்கை அவனைத் தடுத்தது. அவனது நண்பர்மகன் சிங்களப் பாடசாலையில்தான் படித்தான். நன்றாகத் திறமைச் சித்திகளும் பெற்றான். ஆசிரியர்களும் பாராட்டினார்கள். அவன் உயர்தரம் படிக்கையில் அந்த நண்பர் தன் மகனை இழந்து வருவதாக உணர்ந்தார். பெற்றோர் தினத்திற்கு தனது தாய் வருவதை மகன் வெறுத்தான். 'அம்மாவைக் கண்டவுடனேயே நீ தமிழனா என சக மாணவர்கள் கேலி பண்ணுகிறார்கள்.' துட்டகைமுனுதான் வீரன் என்றும் எல்லாளன் அரசனே அல்ல. அவன் ஒரு கோழை' என்றும் 'அணிவகுப்பு மரியாதையின்போது ரஜீவ் காந்தி அடிபட்டதை நியாயப்படுத்தினான்.' சிங்களப் பாடசாலைகள் எப்படி ஒரு மாணவனை உருவாக்குகிறதோ அப்படியேதான் நண்பரின் மகனும் உருவாகிக்கொண்டிருந்தான். இந்தக் காரணத்தினாலேயே வெள்ளவத்தையில் வீடு தேடத் தொடங்கினார்கள்.

விளம்பரங்கள் பார்த்து தீர்மானித்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் சிங்களவர். அதனால் என்ன? குடியிருக்கத் தமிழர் வேண்டும் என்பதால் தமிழ் பேப்பரில் விளம்பரம் போட்டவர். அவர் தங்கமானவராகவும் தெரிந்தார். ஐயாயிரம் ரூபாய் வாடகை, இரண்டு வருட அட்வான்ஸ் என்ற வியாபாரப் பேரங்கள் முடிந்த பின்னர், எழுபத்தையாயிரம் ரூபாவை அட்வான்ஸாகக் கொடுத்தான். வாங்கிய பணத்திற்கு ரசீதும் கொடுத்த அவர், ஒரு மாதத்தின் பின் வீடு தருவதாகக் கூறினார். அதற்குள் மிகுதிப் பணத்தை அவன் தேடியாகவேண்டும். ஆசையுடன் வீட்டை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினார். அடுத்த தடவை வீட்டைப் பார்த்துவர வெள்ளவத்தை சென்றார். வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. அடுத்த ஞாயிறு மீண்டும் வந்தபோது, அந்த வீட்டில் வேறொருவர் குடியிருந்தார். வீட்டை அவரே வாங்கியிருப்பதாகக் கூறினார். இடிந்துபோனான். 'வீடு விற்பனைக்கு அல்லது வாடகைக்கு என்று விளம்பரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. வீட்டுக்காரர் விளம்பரத்தில் போட்டமாதிரி விற்பனைக்கு ஒருவர் வந்துவிட்டாரா என்று நினைத்தான். புதிய வீட்டுக்காரர் மூலமாகவே பழைய வீட்டுக்காரரின் பூர்வீகம் மாத்தறை என்பதுடன் அவர் விரைவில் வெளிநாடு செல்ல இருக்கும் தகவலையும் அறிந்துகொண்டான்.

எல்லா நம்பிக்கைகளும் இழந்து, செய்வதறியாது தெகிவளை நோக்கி நடந்தான். அங்கு எதிர்பாராவிதமாகத் தனது பழைய நண்பனைச் சந்திக்கிறான். நண்பர் இவனுடன் தோட்டப் பாடசாலையிலும் பதுளை பாடசாலையிலும் எஸ்.எஸ். சி. வரை ஒன்றாகப் படித்தவர்; இன்று படித்துப் பட்டம் பெற்று சட்டத்தரணியாகி, யாழ்ப்பாணப் பெண்ணை மணந்து, தோட்டத்திற்கு போகாமல் கொழும்பிலே தங்கிவிட்டான். அவரது மனைவி இப்போது கனடாவில் வசிப்பதால் அவரும் அங்கு போக இருக்கிறார். தான் ஏமாற்றப்பட்டதை நண்பனிடம் கூறுகிறான். அவர்

சட்டத்தரணியல்லவா அவனிடமுள்ள ரசீதைப் பார்த்தபின் ஆளைப் பிடித்துவிடலாம் என்றுகூறி, அதற்குரிய முயற்சியிலும் இறங்கினார். அவருக்கு தொழில் சார்ந்து பொலிசாரிடம் செல்வாக்கு இருப்பதனால் ஆளையும் தேடிப் பிடித்துவிட்டார்கள். முதலில் வாடகைக்குக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தாகவும் பின்னர் நல்ல விலைக்கு வந்ததாலும் தன்னுடைய பணமுடை காரணமாகவும் விற்றுவிட்டதாக பொலிசாரிடம் கூறினார்.

பொலிசாரின் மிரட்டல் காரணமாக வீட்டுக்காரர் இவனிடம் ஓடிவந்தார். 'உங்கள் பணம் மாதக் கடைசியில் கிடைத்துவிடும் என்றும், பொலிஸ் கம்பளெய்னை வாபஸ் வாங்கும்படியும்' வேண்டினார். இவன் சட்டத்தரணியிடம் ஆலோசனை கேட்டான். சட்டத்தரணியோ 'லாண்ட் ரெஜிஸ்டரரியில் செக் செய்தபோது, வீடு புது நம்பரிலும் புதுப்பெயரிலும் மாற்றப்பட்டிருப்பதைக் கூறினார். இதன் அர்த்தம், விற்ற பணம் முழுவதும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் என்பதை விபரமாகக் கூறினான்.

கூடவே தனது கனடாப் பயணம் முடியும் நிலையில் இருப்பதாகவும் சொன்னான். இந்தப் பின்னணியில்தான் அவன் கைது செய்யப்பட்டான்.

ஜீப்பின் பின்புறம் கிடந்த அவன் இழுத்து எறியப்பட்டான். 'கொட்டித்' என்று கேட்டபடி அங்கும் இங்கும் அலைகிறது காக்கிச் சட்டைகள். மீண்டும் வலையடித்த லொறிக்குள் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்த பயணம் நாலாம் மாடியில் முடிவடைகிறது. கழுத்தை நெரித்தபடி கைப்பிடி இறுக்கத்துடன் இழுத்துச் சென்றார்கள். விசாரணையில்: பிறந்த இடம், வசிக்கும் இடம், உத்தியோகம் போன்ற ஆரம்பக் கேள்விகளின் பின்னர் பிரதான கேள்வியைக் கேட்டனர். அது அவனது சட்டத்தரணி நண்பன் பற்றியும் அவனது யாழ்ப்பாணத்து மனைவி பற்றியதும். தெரியாது என்றான். நம்புவதற்கா அவர்கள் பயிற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள்? தெரியாது என்ற பதிலுக்கான வழமையான கொடுப்பனவுகளுடன் விசாரணையாளன்

கூறுகிறான் 'அவனது மனைவியைத்தான் தேடினோம், பிடிக்க முடியவில்லை. அவனையாவது பிடிக்க முயன்றால் அவனையும் காணவில்லை. அதுதான் உன்னைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம்.' (83) என்றவன் தொடர்ந்து 'அவனுடைய மனைவி கனடாவில் இருந்து அனுப்பும் பெரும் தொகைப் பணத்தை யார்மூலமாக புலிகளுக்கு அனுப்புவீர்கள்? இப்படி தயாரித்து வைத்த கேள்விகளுக்கு அவனால் என்ன பதில் கூறமுடியும்? 'சரி உனது நண்பனின் நடவடிக்கைக்கும் உனக்கும் சம்பந்தம் இல்லையென்றால் ஏன் அடிக்கடி அவனைச் சந்திக்கிறாய்? இதற்கான பதிலாகத் தன் துயரக் கதையைச் சொல்லி முடித்தான். முடித்ததும் அவர்கள் கேட்ட கேள்வி 'அந்த ரசீது உன்னிடம் இருக்கிறதா காட்டுவாயா' என்பதுதான். நிச்சயமாக என்றான். எல்லாவற்றையும் எழுதிக்கொண்டு கையெழுத்தையும் பெற்றுக்கொண்டனர். தன்னை விட்டுவிடுவார்கள் என்று நினைத்தான்.

நாலாம்மாடியினுள் கடமையில் இருந்த றவூப் என்ற முஸ்லிம் பொலிஸின் நட்புக் கிட்டுகிறது. றவூப் டீட்டி இல்லாத வேளையில் அவனுக்காக அவனது மனைவி மக்களைச் சந்திக்கத் தேடுகிறான். அவர் பணிபுரிந்த ஆபீசில் போய் அவர் பற்றிய விபரங்களைக் கூறுகிறான். அவனது மனைவி, அம்மா, தங்கை பற்றிய விபரங்களைக் கூறுகிறான். அந்த றவூப் மூலமாகவே தனது கைதுக்கான காரணமும் அவனுக்குத் தெரிகிறது. வெள்ளவத்தை வீட்டிக்கு அட்வான்ஸ் வாங்கியவனது வேண்டுகோளின்படி, இவன் தனது முறைப்பாட்டை வாபஸ் வாங்கவில்லை. வாபஸ் வாங்காததால்தான் கைது செய்யப்பட்டுள்ளான், வீட்டுக்காரன் தனது நிலையை தனது மனைவி வழித் தொடர்புடைய அரசியல் செல்வாக்கும் உயர்ந்த பதவியும் கொண்ட ஒரு அதிகாரியிடம் சொன்னான். அந்த அதிகாரிதான் இலங்கையின் அரசியலின் மையச் சுழற்சியின் விசையைக் கூறினான். "நீங்கள் யார் பௌத்தன் சிங்களவன் இந்தத் தேசத்தின் உரிமையாளன். அவன் யார் அன்னியன் கொட்டியா அவன் எப்படி பொலிஸை உங்கள் மீது ஏவி விடலாம். (110) பிறகென்ன? தர்மச் சக்கரம் சுழன்றது. அவன் சிறையில் அடைபட்டிருக்கிறான். றவூப் கூடவே இதனையும் கூறினான். 'உங்கள் வக்கீல்; நண்பர்மேலும் இதே குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. அவர் வெளியே பறந்துவிட்டார். உங்களை உள்ளே வைத்திருக்காவிடில் நீங்களும் ஓடிவிடுவீர்களாம். இப்போது விடுதலை பற்றிய கேள்விக்கு எந்த விடையுமில்லாமல் இருப்பவர்களில் அவனும் ஒருவனாய்..

கொழும்பில் நிகழ்ந்த குண்டுவெடிப்பின் காரணமாக பயங்கரவாதிகளைத் தேடும் நடவடிக்கை என்ற பெயரில் தமிழர்கள் சார்ந்து அரசு படையினரின் மனோபாவம் எவ்வாறு செயற்படுகிறது என்பதைக் கூர்மையாக விபரிக்கிறது இந்த நாவல். இந்த நாவலின் பிரதான பாத்திரத்திற்குப் பெயர் இல்லை. நாவல் சார்ந்த எனது கருத்துகளில் அப்பாத்திரம் 'அவன்' என்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. அவன் வீட்டைப் பரிசோதனை செய்த அதிகாரிகள் 'அவர்கள் எங்கே' என்று கேட்கிறார்கள். 'அவர்கள் என்றால் யார்' என அவன் திருப்பிக் கேட்கிறான். அதற்கு அந்த அதிகாரி இவ்வாறு கூறுகிறான். "நீ கேள்வி கேட்கிறாய். அதை

நிறுத்திக்கொள். கூடுதலாகக் கேட்கிறாய். அதையும் நிறுத்திக்கொள். உன்னைச் சுட்டுக் கொல்லவும் அதிகாரம் இருக்கிறது" (பக்: 16) தமிழர்கள் சார்ந்து அரசு படையினர் சட்ட ஒழுங்குகளைப் புறந்தள்ளி தமது மன இயல்பிற்கு ஏற்பவே நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதையும் இந்தச் சு10மூலில்: "நான் தமிழன். அரசு, சட்டம், பொலிஸ், இராணுவம் அவர்கள் நீட்டும் ஈட்டி முனைத் துப்பாக்கிகள் அவர்களுக்கு முன் நான் வெறும் மண். குப்பை," (பக்:18) என்றுதானே கருதிக்கொள்ள முடியும். போலிசாரினால் கைது செய்யப்பட்டவன் பற்றி அவனது உறவினர் பொலிசாரிடம் விசாரிக்கும் போது பொலிசாரின்; பதில் பற்றி: 'யார் பிடித்துக்கொண்டு போனது என்று எங்களுக்குத் தெரியாதே.. பாருங்கள் ஆள் இருக்கிறதா நிமாண்டில' என்று கையை விரித்துவிடுவார்கள். 'பாலத்தடியில் நின்று ஆற்றில்தான் பார்க்கவேண்டும்' என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள். (பக்:23) இவை தனியே கொழும்புக்கு மட்டுமான நிலை அல்ல. வடக்கு கிழக்கு மலையகம் எங்கும் பொதுவான நிலைதான்.

போராட்டச் சூழல், அரசு படைகள்; தமிழர் நிலைகளுக்கு அப்பால் சிங்களப் பாடசாலையில் படிக்கும் ஒரு தமிழ் மாணவன் காலப்போக்கில் சிங்கள மனோபாவம் உள்ளவனாக வளர்ந்து வருவது, வாடகைக்குத் வீடு தேடும் ஒரு தமிழ் குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் சுத்துமாத்துக்கள், வெளிநாட்டுப் பணப் புழக்கத்தினால் மாறிய சூழ்நிலைகளில் உள்ளூர் வாசிகள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள் எனப் பல விடயங்களை ஆசிரியர் தனது சிறு நாவலில் கொண்டுவந்து குவித்துள்ளார். நாவலில் இலக்கியரீதியாக என்னைக் கவர்ந்தது அவன் தகப்பன் பெரிய கங்காணியைப் பற்றிய சித்தரிப்புத்தான். இந்த நாவலுக்கு இசைவுகொள்ளாமல் தனியே நிற்பதாகவும் உணர்கிறேன். ஒரு சிறந்த சிறுகதையாக இந்த நாவலுக்குள் அமர்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

நாவலின் இறுதியில் ராவூவ் அவனிடம் இவ்வாறு கூறுகிறான்: 'இவர்களிடம் இருக்கும் அதிகாரத்தைப் பிடுங்கவேண்டும். அந்த அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டுதானே இப்படி ஆட்டம் போடுகிறார்கள்.' அதற்கு அவன் 'அதிகாரத்தை எப்படிப் பறிக்க முடியும்? எனக் கேட்கிறான். ராவூவ் அதற்கு 'ஏன் முடியாது ஜனநாயக முறைப்படியான வாக்குப் பலத்தால்தான்' (பக்: 111) இலங்கையின் சுதந்தரத்தின் பின்னர் வாக்குப் பலத்தால் மாறிமாறி வந்த எந்த ஆட்சி மாற்றத்தினாலும் இனப் பிரச்சினை தீர்ந்த பாடாக இல்லை. மாறாக இன்னும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது. இந்த யதார்த்த நிலையில் அவ்வாறு நம்பிக்கை கொள்வது ஒரு மகத்தான கற்பனைதான்.

உதவிய நூல்கள்:

1. S.L. W.T.H:SRI LANK: WITNESS TO HISTORY: S.SIVANAYAGAM, Published; Sivayogam. 180-186, Upper Tooting Road, London SW17 7EJ. 2005

2 சு. வே: சுதந்திர வேட்கை - அடேல் பாலசிங்கம் வெளியீடு: பெயர்மக்ஸ் பதிப்பகம், ஓகஸ்ட் 2002.

ஆர்மேனியர்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும்

‘தலைமுறைதாண்டிய காயங்கள்’
என்னும் சிறுகதையை முன்னிறுத்தி...

ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம்

புனைவிலக்கியம் என்பது வெறும் எண்ணங்களின் அழகியல் வடிவத்தை மட்டுமே சார்ந்ததன்று. அதில் அறிவின் தேடுதலும் இணைந்தே அமைந்திருந்தால் வாசிப்பனுபவத்தின் பெறுமதியை நிச்சயம் மேலோங்கச் செய்யும். இவ்வகையான நியாயமான எண்ணங்கள் உள்மன ஓரத்தில் எட்டிப்பார்க்கும் போதெல்லாம், ஆசி கந்தராஜாவின் படைப்புகள் என் நினைவில் தோன்றும். அவரது கதைகளை நான் அதிகம் வாசித்திருக்கிறேன் என்பது ஒரு காரணமாக இருந்தாலும், அவ்வாறு வாசிக்கத் தூண்டும் ஆர்வத்தை அது நிச்சயம் கொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஒரு வரலாறு ஆவணப்படுத்தலாக மட்டுமே முன்வைக்கப்படுவதைவிட, புனைவின் சிறப்பும், சுவாரசியமும் சேரும் போது வாசகனின் உள்வாங்கல் அதிகரிக்கிறது, நினைவிலும் நிலைக்கிறது.

இவரது படைப்புகள், புனைவுகளோ வரலாற்றுத் தளம்கொண்ட உண்மைகளோ மட்டுமே அல்ல. இவற்றில் பெரும்பாலானவை விரிவுரைகள் நிமித்தம் சென்ற பல்வேறு தேசங்களில் அவர் சந்தித்த மனிதர்கள் சார்ந்த புனைவுகளே. ஒரு ஆத்மார்த்த வாசகனுக்குப் படைப்பாளியின் நிஜங்கள் எங்கெங்கே வெளிப்படுகின்றன என்பதுபுரியும். அவர் சென்றுவந்த தேசங்களின் மனிதர்கள், சரித்திரம், கலாசாரம் என்பவற்றில் முக்கியமான அம்சங்கள் கதைகளில் பரந்திருக்கின்றன.

கதைக்களங்கள் வெறும் புறவய சித்தரிப்புகள்தாமே என மேலோட்டமாகக் கடந்துவிட முடியாதபடி, அவற்றால் உருவாகும் தாக்கமே கேள்விகளின் திறவுகோலாக அமைவதால், குறையாக உறுத்துவதில்லை. மாறாக வாசகரின் சிந்தனையைத் தூண்டி அகத்தேடலுக்கும், புறத்தேடலுக்கும் களம் அமைக்கும் வழிகாட்டியாகவே அமைகிறது. வாசிப்பின் முடிவில், வாசகர் தமது உணர்வு வெளிப்பாட்டை தானாகச் சென்றடைதலே 'ஆசியின் எழுத்தின் சிறப்பம்சம் எனவும் உணரப்படும். அதுவே படைப்பாளியின் வெற்றி.

அவ்வாறான சிறப்புப் பெற்ற புனைவுகளில் உலகளாவியரீதியில் பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகளையும், இனப்பேதத்தின் வடிவங்களையும், இனமதமொழி சார்ந்த மனிதப் படுகொலைகளையும் மூலச்சரடாகக் கொண்ட அவரது படைப்புகள் பலவற்றை இனம் காணலாம். தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள், கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்தி, விலாங்குமீன்கள், எதிரியுடன் படுத்தவள், தூதர்கள், அசைல், நரசிம்மம், கிழக்கும் மேற்கும், யாவரும் கேளிர், மைனாக்கள், சூக்குமம் ஆகியன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

சிரிய அதிபரின் ஆட்சிக்கு எதிரான மக்களின் போராட்டங்கள், பின்னாளில் ஒரே மதத்தின் உட்பிரிவுகளான சன்னி, ஷியா முஸ்லிம்களின் முரணாகவும், தீவிரவாதிகளின் பட்டறையாகவும் உருமாறின. ஆதிக்க நாடுகளின் அனுசரணையுடன் பெரும் உள்நாட்டுப் போராகத் தோற்றம் பெற்றது. கணக்கற்ற உயிரிழப்புகளும், அண்டை நாடுகளுக்கான அகதிகள் இடம்பெயர்வுமாகப் பல லட்சங்கள் தாண்டிய அவலமும் அண்மைய வரலாறு. பிஜியின்கரும்புத் தோட்டங்களுக்கும், இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கும் இந்தியாவிலிருந்து வேலைக்காக அழைத்து வரப்பட்ட இந்திய மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களும், ஒடுக்குமுறைகளும் சில நூற்றாண்டுகள் கடந்த வரலாறு. இலங்கையின் இனஒடுக்குமுறைகளும், இறுதிப்போரும், அகதி வாழ்வும் எமது தாயக வரலாறு. இவையெல்லாம் ஆசியின் படைப்புகள் சிலவற்றின் கதைக்களங்கள். இப்படைப்புகளின் இறுதியில் பல கேள்விகள் உருவாவதும், பதில் சொல்ல வேண்டிய கடப்பாடுகளை வாசகரிடம் தோற்றுவித்தலும் அறிவுசார் இலக்கியரசனைக்கு உரியது. இதில் 'தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்' மனதில் பதிந்ததும் அல்லாமல் சில பதற்றங்களையும் ஏற்படுத்தியது. காரணம் உள்ளார்ந்த உணர்வுநிலைகளின் ஒத்திசைவும் சில முரண்களும். தொடரும் உரையாடல் இச்சிறுகதையின் மனதுக்கு வலி தரும் அழுத்தமான பகுதி.

“உங்களை அவர் 'அவுஸ்திரேலியன்' என்று சொன்னபோது அதை நீங்கள் மறுத்திருக்க வேண்டாமா...? நெஞ்சை நிமிர்த்தி, நான் ஸ்ரீலங்கன் என்று சொல்ல வேண்டாமா...? நீங்கள் உங்கள் அடையாளத்தை இழப்பது சரியல்ல” ஹூராத் நின்று நிதானித்துச் சொல்லி முடித்த பின், என்னை நிமிர்ந்துபார்த்தான்.

“ஹூராத், உன் தாத்தா துருக்கியரால் அல்லது ஆர்மேனியனா...?”

“இதிலென்ன சந்தேகம். ஆர்மேனியன்!”

“உன் தாத்தா துருக்கியர் இல்லையென்றால் நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை. நான் தமிழன். உங்கள் மூதாதையர்கள் கிறிஸ்தவத்தை அரச மதமாக ஏற்றுக்கொண்ட முதன்மையானவர்கள் என்று நீ பெருமைப்படுகிறாய். எனது இனத்துக்கும் மனித நாகரிகத்தைப் பரப்பி வாழ்ந்த பெருமை உண்டு. நான் ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ் ஈழன். தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளது பற்றி, மனித உரிமைகள் பற்றி வாய்கிழியப் பேசும் உலக சமூகம் மௌனம் சாதிக்கிறது. அந்த மௌனத்தைக் குலைப்பதற்கு, தாத்தாக்கள் சுமந்த வலிகளைச் சொல்லிப்பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டுமென்ற உன் கருத்தை ஏற்கிறேன்” என் குரல் நெகிழ்ச்சியில் உடையலாயிற்று...!

அண்மையில் இக்கதையைச் சற்று ஆழமான உணர்வலைகளுடன் மீளவாசித்தேன். நாம் யார், எமது தாயகம் எது என்ற கேள்வி இன்றைய காலகட்டத்தில் சற்று அதிகமாகவே மனதை அலைக்கழிக்கிறது. அது மட்டுமல்ல; புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம் உறவுகள் தங்களை யாராக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற பெறுமதியான கேள்வியும் மனதில் சிக்குண்டது. ஜெர்மனியராக, கனேடியராக, ஆஸ்திரேலியராக, ஆங்கிலேயராக, பிரான்சியராக வாழ்ந்தாலும் மனமெல்லாம் நிறைந்தது தாயகமே என அழுத்திக் கூறுவார்கள். ஆனால், அடுத்த தலைமுறை கூறுமா? தமிழர்களுக்கென ஒரு தாயகமும், உரிமையுள்ள நிலப்பரப்பும் உண்டா? என்ற கேள்வி இப்போது எழுகிறது. அப்படி ஒன்று இருந்ததா? என இனிவரும் காலங்களில் இலங்கைத் தமிழர்கள் மறைக்கப்பட்ட வரலாற்றை திருப்பிப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பங்களும் வெகுதூரமில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

இத்தனை சந்தேகங்களையும் எனக்குள் எழுப்பியது இந்தக் கதை.

இக்கதையில் லெபனானில் வாழும் ஆர்மேனியனான ஹூராத் ஆப்பிரஹாமியன், இற்றைக்கு நூறு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த தனது இனத்தவர்களின் மனிதப் படுகொலைகளை இன்னும் மறக்காதவனாக இருக்கிறான். கிறிஸ்தவ மதத்தினை நாலாம் நூற்றாண்டிலேயே அரச மதமாக்கிய பெருமை கொண்ட ஆர்மேனியாவின் பெரும்பகுதிகளை, துருக்கி ஒட்டோமான் பேரரசு போரினால் கையகப்படுத்தியதும், பல நூற்றாண்டுகளாக அந்நிய ஆட்சியின் கீழ் சிக்குண்டிருந்து கொடுமைகளை அனுபவித்ததும் வரலாறு கூறும். 1915ஆம் ஆண்டளவில் அங்கு வாழ்ந்த இருபது இலட்சம் ஆர்மேனியர்களில் பதினைந்து இலட்சம் பேர் துருக்கியரால் படுகொலை

செய்யப்பட்டதும், அதிலிருந்து தப்பி நடைப்பயணமாகவே ஹறுத்தின் தாத்தா லெபனானுக்கு வந்ததும், அவர் சொல்லி அவன் அறிந்தது. அது இனப்படுகொலைதான் என பிரான்ஸ் அரசாங்கத்தினால் 2011இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதைக் கொண்டாடி மகிழ்வான். இந்தக் கதாபாத்திரம் மட்டுமல்ல; லெபனானில் வாழும் பல ஆர்மேனியர்களின் வன்ம மனோநிலையும் இதுவென்பது புனைவு கலக்காத நிஜம் என்பது கதாசிரியர் கூற்று.

ஆர்மேனியர்கள் அகதிகளாக வந்து உலகின் பல்வேறு தேசங்களில் வாழ்ந்தாலும், அவர்களுக்கென ஒரு சிறிய தேசமாவது இன்றும் (2021) எஞ்சி உள்ளது. ஹொலோகாஸ்ட் எனப்படும் யூதப்படுகொலைகளை அரங்கேற்றிய ஹிட்லரின் நாஜி வதைமுகாம் காலங்களில், எவ்வாறோ தப்பிய யூதர்கள் பூகோளமெங்கும் பரந்தாலும், இன்று அவர்களுக்காக அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசமாக இஸ்ரேல் உள்ளது. தாய் யூத இனத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தால், அவர் யூதராக உரிமை கோர முடியும். ஆசியின் 'எதிரியுடன் படுத்தவன்' சிறுகதையானது, பாலஸ்தீனியரைத் தந்தையாகவும், தாய்வழியாக யூதத்தையும் சார்ந்து நிற்கும் தன் மகனுக்கான யூதஇன அடையாளத்தைக் கோரி ஜெருசலேமில் போராடும் அவ்வாவின் கதையைக் கூறுகிறது.

இந்தப் படைப்புகளை வெறும் கதைகளாக மட்டுமே அணுக முடியவில்லை. இனவேற்றுமையும், ஒடுக்குமுறையும் உலகளாவியரீதியில் எத்தனை மனித உயிர்களைக் காவு கொண்டுள்ளது என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பது மிக அதிர்ச்சிகரமான அனுபவத்தையே தரும். ஜனநாயக முகமூடிகளைப் பூட்டிக் கொள்ளும் ஆதிக்க நாடுகள் கூட இந்த வேற்றுமைகளுக்கு விதிவிலக்கானவை அல்ல. இவற்றையெல்லாம் இலங்கைத் தமிழரின் இன்றைய பிரச்சினைகளுடன் ஒப்பிடாது சில கதைகளை வாசிப்பது சாத்தியமல்ல.

எமது தாயகமாக நாம் கருதும் இத்தேசம், சுதந்திரத்தின் பின் நீண்ட, எழுபதாண்டு கால தமிழின உரிமைப் போராட்டத்தைக் கண்டது. இலக்கண, இலக்கிய நயங்கள் நிறைந்த மூத்த மொழி, பாரம்பரிய பிரதேசம், தனக்கென உன்னதமான கலாசாரம் என முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தபோதும் இந்நாட்டின் தேசிய இனமாக மனப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளோமா என்பது கேள்விக்குரியது. இந்தியா ஏழு கோடிக்கும் அதிகமான தமிழர்களைக் கொண்டிருந்தாலும், இந்த இனத்துக்கு மட்டுமே உரிமையுள்ள ஒரு தனியான தேசம் எதுவும் இல்லை. மாநில அதிகாரங்களை மட்டுமே கொண்டது. உலகெங்கும் பரந்திருக்கும் தமிழர்கள் இத்தகைய இழிவுகளைச் சந்திக்க உரிமையுள்ள நிலம் ஒன்று இன்மையே முக்கியக் காரணமாகிறது என நினைக்கும்போது விரக்தி கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இலங்கை அரசின் பிரித்தாளும் கொள்கையாலும், திட்டமிட்ட நில அபகரிப்புகளாலும், கலாசார சீரழிப்புகளாலும் தமக்குள் பல்வேறு குழுக்களாகப் பிரிந்தும், பிரதேசவாதம் கூறியும் இயங்கும் தமிழர்களே இன்று அதிகம். பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலையால் வாய்மூடி மெளனிகளாகும் சராசரி மனிதர்களும் இந்த நிலைக்குக் காரணமென்பதை மறுக்க முடியாது.

யுத்த சூழ்நிலையைக் காரணம் காட்டிபாதிக்கப்பட்ட மக்களும், போராளிகளும் மட்டும் புலம் பெயரவில்லை. தமது பொருளாதார நலன்களுக்காக போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்தி புலம்பெயர்ந்தவர்களும் பெருந்தொகையினர். ஆனாலும், தமது தவறுகளையும், குற்ற உணர்வையும் மறைக்க, அங்கிருந்து தமிழ்ப்பற்றுடன் முழங்கும் கோஷங்களுக்கும் குறைவென்பதில்லை. வாய்ப்பேச்சு வீரர்களாகவே பெருந்தொகையானோர் இருக்கிறார்கள் என்பதும், தமது அகதி அந்தஸ்து நிலைபெற வேண்டும் என்பதற்காக, தாயகத்தில் பிரச்சினை நீடிக்க வேண்டும் என்ற சுயநல நோக்கு உடையவர்களாகவுமே இருக்கின்றனர் என்பதும் தெளிவு. இது தமிழர்களின் பொய்முகங்களை வெளிக்காட்டும் 'அசைல்கதையின் பின்புலம். உண்மையான அக்கறை கொண்ட சிலரால் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை சர்வதேசத்தின் கவனத்தைப் பெற்றது என்பதையும் மறுக்க முடியாது. எனினும், 'தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்' கதையில் கூறப்பட்டதை ஒத்து, சிரியா தனது துருக்கிய எல்லையின் பாதுகாப்புக்கு, சிரியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஆர்மேனியர்கள் அடங்கிய துருப்புக்களையே அதிகம் பயன்படுத்துவது போல சர்வதேசமும் எமது பிரச்சினையைத் தமது சுயலாபத்துக்காகவும், கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இலங்கையின் அரசைத் தம் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கவுமே துருப்புச்சீட்டாகப் பயன்படுத்துகிறது என்பதும் யதார்த்தநிலை.

“உன் தாத்தா துருக்கியர் இல்லையென்றால் நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை. நான் தமிழன். உங்கள் மூதாதையர்கள் கிறிஸ்தவத்தை அரச மதமாக ஏற்றுக்கொண்ட முதன்மையானவர்கள் என்று நீ பெருமைப்படுகிறாய். எனது இனத்துக்கும் மனித நாகரிகத்தைப் பரப்பி வாழ்ந்த பெருமை உண்டு. நான் ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ் ஈழன். தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளது பற்றி, மனித உரிமைகள் பற்றி வாய்கிழியப் பேசும் உலக சமூகம் மெளனம் சாதிக்கிறது. அந்த மெளனத்தைக் குலைப்பதற்கு, தாத்தாக்கள் சுமந்த வலிகளைச் சொல்லிப்பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டுமென்ற உன் கருத்தை ஏற்கிறேன்”

உலகெங்கணும் சிறுபான்மை மக்களுக்கான ஒடுக்கு முறைகள் ஒத்ததாகவே இருந்தபோதும், அதற்கான வன்மங்களை நாம் சுமந்தே திரிதலும், துருக்கியருக்குத் துன்பம் நேரும்போது கொண்டாடி மகிழும் ஹறுத் போல பழிவாங்கல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதும் மனிதாபிமானம் சார்ந்ததுதானா? என்றகேள்வி நியாயமாக எழவே செய்யும். இவ்வாறான கருத்தை வெளிப்படுத்திய இலங்கைத் தமிழ்ப் பேராசிரியரிடம் ஆர்மேனியன் ஹறுத், கேட்ட ஒரு கேள்வி சிந்திக்க வைப்பது.

“சமீபத்தில் இலங்கையில் நடந்த தமிழர்களின் இனக்கொலை பற்றிய சரியான தகவல்களை உங்கள் மகனுக்குச் சொல்லி வளர்த்திருந்தால், உங்கள் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லியிருப்பான்”

“தாத்தாக்கள் சுமந்த வலிகளைச் சொல்லி பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற உன் கருத்தை

ஏற்கிறேன்” என்கிறார், உடைந்த உள்ளத்துடன் பேராசிரியர்.

பாதிக்கப்பட்டவர்களே அதன் வலியை அறிவர் என்பது நிஜம். மரணித்தவர்களைவிடக் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் உறவுகள் கொண்டுள்ள மாறாவடு அதைவிட அதிகமானது. வலிகளைக் கூறி வளர்க்க வேண்டும் என்பது நியாயமாகவே இருந்தாலும், கடந்த கால வரலாற்றில் அது எவ்விதத்திலும் எமது உரிமைகளைப் பெற்றுத் தரவில்லை. வலி கூறி மட்டுமே வளர்க்கப்பட்ட ஒரு இளைய பரம்பரையின் போராட்டம் பெரும் உயிரிழப்புகளுடன் இறுதியுத்தத்தில் மௌனித்தது. போரிலும், புலம் பெயர்விலுமாக மக்கள் தொகையிலும் நலிவுறும் எமது சமுதாயம் இன்று எதிர்நோக்கும் இன்னல்கள் முன்பைவிட உக்கிரமானவை. ‘ஆசி’யின் ‘தூதர்கள்’ குறுநாவலில் வரும் இலங்கையின் பெரும்பான்மை இன கதாபாத்திரங்கள்போன்று, இறுதியுத்தத்தின் பின்,

நியாயங்களும், தர்மங்களும் அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் இருக்கக்கூடும். ஆனால், வெளியேற்றப்பட்டவர்களில் அப்பாவி மக்களும் அடங்குகிறார்கள். அவர்களும் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள்தாம். அதுபோல சிங்கள மக்களுக்கும் பல்வேறு நியாயங்கள் இருக்கக் கூடும். மூன்றாம் தரப்பாக நின்று சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் மட்டுமே இவற்றைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் எமது உறவுகளின் அடுத்த சந்ததியினரில் பெரும்பான்மையானவர்கள் தமது தாய்மொழி, தாயகம் என்பவை பற்றிய ஆழமான உணர்வுகள் எவையுமின்றியே இருப்பது வெளிப்படை. மொழி முக்கியத்துவம் பெறாத கலாசாரமும், பாரம்பரியமும் அங்கு கடைப்பிடிக்கப்படுவதும் வியப்பானதல்ல. இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. புலம்பெயர் தேசத்தில் அந்நாட்டுக்குரிய மொழியை ஏற்று, தமிழர் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றுவது, மொழியுணர்வு அல்லது

முன்பு நடுநிலையாளர்களாக இருந்த சிங்கள மக்கள் பலரும், மாறுபட்ட ஆதிக்கப் போக்குடையவர்களாக மாறிவிட்டதை வேதனையுடன் அவதானிக்கலாம். ஏனைய தேசங்களிலும் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு அது இயல்பான ஒன்றுதான் என ஆறுதல் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

காரணம் எதுவாக இருப்பினும், இற்றைக்கு மூன்று தசாப்தங்களின் முன், தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களில் இருந்து இன்னொரு சிறுபான்மை இனமான முல்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டதை நம்மில் பெரும்பாலானோர் கண்டிக்கவில்லை என்பது நினைவில் கொள்ள வேண்டியது. அவரவர்க்கு உரிய

இனஉணர்வு சார்ந்ததுதான் என்று வாதிக்கப்படலாம் எனில், தாய்நாட்டின் பெரும்பான்மை இனத்தின் ஆட்சிக்குரிய மொழியை ஏற்று தமிழர் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றுவது தவறென வாதிட முடியுமா? சமயரீதியாகக்கூட இந்துசமயத்துக்கும், பௌத்தத்துக்கும் ஒரு வரலாற்றுப் பிணைப்பு இருக்கத்தானே செய்கிறது. ஆனால், இங்கு வித்தியாசம் காண்பது, அரசின் சமரசமான, சமத்துவமான அன்பு வழியால்ன்றி அடக்குமுறை, எதேச்சாதிகாரம் என்பவற்றால் ஆள நினைப்பதுதான்.

கதையில் விரும்பத்தக்க விடயங்களாக ஹூராத்தின் தாய்நாட்டுப் பற்றும், மொழிப்பற்றும், வரலாற்றை

மறந்திடாத மனமும் இருக்கும் அதே சமயம் நெருடலாக இருப்பது பின்னாளில் துருக்கியினரிடம் கொண்டுள்ள வன்மம். அது நியாயமானதுதானே என வாதிடுவோரிடம் இன்னொரு கேள்வி எழுப்பப்படலாம். யூத இனத்தினை அழித்த ஜெர்மனியிடம் அழிவிலிருந்து தப்ப எம்மவர்கள் தஞ்சம் புகுந்ததும், தமது பூர்வ குடிகளான அபோர்ஜினிய மக்களைவதம் செய்த ஆஸ்திரேலியா, கனடா முதலான நாடுகளை இன்று பல்லினமக்களை அரவணைத்துக் காக்கும் சமத்துவ நாடாக எம்மவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்வுடன் வாழ்வதும் எவ்வாறு? 'கிழக்கும் மேற்கும்', 'விலாங்கு மீன்கள்' ஆகிய கதைகள் இந்தப் பின்னணியில் படைக்கப்பட்டவை. ஒரு நாட்டினதும், மக்களினதும் பின்னாள் மனமாற்றங்கள் தந்த நல்விளைவுகளே இவை எனில், அந்த மனமாற்றத்தை இலங்கை அரசும் என்றாவது ஒருநாள் காணக்கூடும் எனக் காத்திருத்தலும் நியாயமானதுதான்.

யூதப்படுகொலையின் பின் உலகமெங்கும் சிதறி ஓடிய யூதர்கள், இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின் பின் வல்லரசுகளின் அனுசரணையுடன் தமக்காக இஸ்ரேலை உருவாக்கியதும், அசுரவேகத்தில் முன்னேற்றம் கண்டதும் வரலாறு. தம்மை வதைத்த ஜெர்மனைப் பழிதீர்க்காமைக்கு, ஏற்கெனவே அந்நாடு போரினால் சிதைவுண்டும் பிரிவுண்டும் இருந்தது ஒரு காரணம். வெற்றிகொண்ட நேசநாடுகளின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்ததால், அன்றைய சந்தர்ப்பங்கள் பழிவாங்கலுக்குத் தேவையற்றதாகவும் இருந்தது. எனினும், அழிவைப் புறந்தள்ளி மீண்டு, தமது முன்னேற்றத்துக்கான வியூகத்தை திட்டமிட்டு எய்துவதில் யூதர்கள் பெருவெற்றி கண்டார்கள்.

இக்கதையின் முன்னைய உரையாடலொன்று கூறுவது போல, மனித நாகரிகத்தைப் பரப்பி வாழ்ந்த பெருமை கொண்ட தமிழினத்தின், சாபக்கேடான இந்நிலையில் இருந்துமீள்வதற்கான வழிகளையும், யூதர்கள் போல நாம்நான் கண்டறிந்தாக வேண்டும். இன்று நாம் இழந்திருக்கும் அந்த அரசியல் சாணக்கியம் எமது இனத்தின் முன்னோர்களிடம் இருந்ததல்லவா..?

'எரிற்றியர்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும்' என்ற ஆசியின் புனைவுக் கட்டுரையின் சாராம்சப்படி...

'எரிற்றியா தனிநாடாவதற்கு என்னென்ன காரணங்கள் இருந்தனவோ, அவை அனைத்தும் இலங்கை ஈழப் பிரச்சினையிலும் உண்டு. இலங்கையின் தமிழ்ப் பகுதிகள் எவ்வாறு 1832ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரின் நிர்வாக வசதிக்காக, சிங்களப் பகுதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டனவோ, அவ்வாறே ஆட்சி வசதிக்காக 1952ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர்களால் எரிற்றியாவும் எதியோப்பியாவும் ஒரே நாடாக இணைக்கப்பட்டன. இருந்தும், பல போராட்டங்களின் பின் 1993ஆம் ஆண்டு மே மாதம் எதியோப்பியாவில் இருந்து பிரிந்து எரிற்றியா சுதந்திரம் பெற்றது. இதன் மூலம் பிரித்தானியர் செய்த பிழைகள் நேர் செய்யப்பட்டு, எரிற்றிய இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டது. எனினும், சமீபத்தில் (March 2021), இலங்கை உள்நாட்டுப் போரின்போது நடந்த மனித உரிமை மீறல்கள்

தொடர்பாக, ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் கவுன்சிலில், இலங்கை அரசுக்கு எதிராக, ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. அத்தீர்மானத்துக்கு எதிராக, (இலங்கைக்கு ஆதரவாக) எரிற்றியா வாக்களித்ததைப் பலரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்கள்'

இது உணர்த்தும் பாடம், எமக்கான உரிமைப் போராட்டங்கள் வெல்வதற்கான சூக்குமங்களையும் நாம்நான் கண்டறிந்தாக வேண்டும் என்பதே.

தமிழர் வரலாற்றின் கலாசாரச் சுவடுகளும், யுத்த அழிவின் சான்றுகளும் திட்டமிட்டே மறைப்புக்கும், அழிப்புக்கும், திரிபுபடுத்தல்களுக்கும் உள்ளாகின்றன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அதற்கான பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகள் எந்த விதத்திலும் நமக்கு மீட்சியைப் பெற்றுத் தரப் போவதில்லை என்பதும் அதைவிட உண்மையானது. சர்வதேசத்தின் தலையீடுகள் அவர்களின் நலனுக்கானதே தவிர எமக்கானவை அல்ல. ஆதலால் விடியலொன்று தோன்றும்வரை, வரலாறு மறக்கப்படாது நினைவூட்டப்படலும், ஆவணச் சான்றுகளைப் பாதுகாப்பதும் மிகமிக அவசியமானது. அதற்கான பெரும் கடப்பாடு உலகெங்கும் பரந்திருக்கும் இளையதலைமுறையினருக்கு உரியது.

ஆர்மேனியனான ஹுராத் என்ற கதாபாத்திரத்தின் இனஉணர்வும், தாய்நாட்டுப் பற்றும் மனதுக்கு உவப்பானது. அதே சமயம் உரிமைகளுடன் வாழ முடியாதபடி தாய்நாட்டில் இனங்களிடையே பெருகிவரும் மனப்பிறழ்வுகள் தமிழருக்கு வலி தருவதாகும். சில நாடுகளில் பல்லினக் கலாசாரங்கள் பெருகி வருதல் போன்றுஇங்கும் அனைவருக்குமான சமத்துவநிலை பேணும் காலம் ஒன்றை எதிர்காலம் தர வேண்டும். அதற்கு முன்னோடியாக முதலில் தமிழர்களிடையே மலிந்திருக்கும் சமூகப் பாகுபாடுகளும், அரசியல் வேற்றுமைகளும் களையப்பட வேண்டும். முன்னுதாரணமாக இருந்தால் மட்டுமே நாம் ஏனைய இனங்களிடம் அதனை எதிர்பார்க்கும் தகுதியுடையவர்களாகவும் ஆவோம்.

இயற்கையின் பாரபட்சமற்ற நியாயத்தராசில் எந்தவொரு செயலுக்கும் சமமானதும், எதிரானதுமான விளைவுகள் நிகழ்ந்தே வந்திருக்கின்றன. அதிகாரப்போட்டியும், ஆக்கிரமிப்பும் நிறைந்த இந்த உலகில் அதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் தோன்றாது போகாது, என உறுதியுடன் நம்புவோம்.

சூட்சுமங்கள் நிறைந்த மனிதவாழ்வில் இலங்கைத் தமிழினத்துக்கு எதிரான சக்கரவியூகத்தை உடைப்பதற்கு இனி ஒரு அபிமன்யு தோன்ற வாய்ப்புகள் இல்லாவிடினும், 'ஆசியின் நரசிம்மர்களாவது தோன்றக் கூடும். இங்கு இக்குறியீட்டின் பொருள் உருவங்களின் சேர்க்கையல்ல. தர்மத்தினை நிலைநாட்டும் வண்ணம், அன்பினால் இணைந்த இதயம் கொண்ட இனங்களின் சேர்க்கை என்பதாகட்டும்.

'தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்' கதையை வாசிக்க: https://kantharajahstory.blogspot.com/2021/01/blog-post_87.html#more <https://kantharajahstory.blogspot.com/2021/01/blog-post_87.html>

எனது காலத்து சோவியத் யூனியன்

கலாநிதி ஆனந்தராஜ்

யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் (St. Patrick College) HSc வரையும் படித்து, பல்லைக்கழக நுழைவுத் தேர்வுக்கு ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது மொஸ்கோவிலுள்ள மக்கள் நட்புறவுப் பல்கலைக்கழத்தின் விவசாய பீடத்தின் புலமைப் பிரிவில் படிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இலங்கைக் கல்வி அமைச்சினால் தெரிவு செய்யப்பட்டு, 1963 ஆவணி 23 ஆம் தேதி மொஸ்கோ சென்றேன்.

மக்கள் நட்புறவுப் பல்கலைக்கழகம் (People's Friendship University), 1960இல் சோவியத் அரசாங்கத்தால், வளர்முக நாடுகளின் மேற்படிப்புக்காக நிறுவப்பட்டது. முக்கியமாகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தேவையான துறையில் பாண்டித்தியம் பெறுவதற்காக. கிட்டத்தட்ட மூன்றில் இரண்டு பங்கு மாணவர்கள் மருத்துவம், பொறியியல் மற்றும் விவசாயத்துறையில் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மாணவர்களில் ஏறத்தாழ 80 சதவீதத்தினர் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றவர்கள்தாம் சோவியத் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்.

நாங்கள் முதல் ஒரு வருசம் ரஷ்ய மொழி கற்றோம். அப்போது மூவர் ஓர் அறையில் இருந்தோம். இலங்கையர்கள் இருவர், ரஷ்ய மாணவர் ஒருவர். ரஷ்ய மாணவர்கள் ஏதாவது ஓர் அந்நிய மொழி (ஆங்கிலம், பிரென்ஞ், ஸ்பானிஷ்) ஒரு வருடம் கற்க வேண்டும். நாங்கள் ஆங்கிலத்தை அறிந்து வைத்திருந்ததால் ஆங்கிலம் படிக்கும் ரஷ்ய மாணவனுடன் ஓர் அறையில் விடுவார்கள். அந்த அமைப்பு ரஷ்ய மொழியை வேகமாகக் கற்பதற்கு வழி செய்தது.

நாங்கள் சென்ற சமயம் குருசேவ்தான் நாட்டின் தலைவர். புரட்சி மூலம் கியூபா 1959இல் பிடல் காஸ்ட்ரோவின் கைவசமான பின் முதன்முறையாக சோவியத் நாட்டுக்கு, ஆனி 1963 இல் விஜயம் செய்தார். சோவியத்நாடு அமோக வரவேற்பைக் கொடுத்தது. சோவியத் நன்மதிப்பை கியூபா பெற்ற காலம்.

நாங்கள் இரண்டு மாத கால இடைவெளிக்குப் பின் சென்றபோது, எங்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் கியூபர்களா” என்று கேட்டார்கள். ஒரு சிலர் அவர்களுடைய நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்காகத் தாங்கள் கியூபாவிலிருந்து வந்ததாகச் சொல்லிவிடுவார்கள். மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், மற்றைய வளர்ச்சியற்ற நாடுகளைக் கொலனிகளாக வைத்திருந்தபடியால் அந்த நாடுகளுடன் போக்குவரத்து நிறைய இருந்தது. ஆனால், சோவியத்நாடோ அதற்கு முன்பாக இருந்த ரஷ்யாவோ தொடர்பில்லாமலிருந்ததால் சோவியத் மக்களுக்கு மற்ற நாட்டவர்களை அடையாளம் கண்டுகொள்வது சிரமம்.

எங்களுக்கு மாதாந்திர உதவித் தொகையாக 90 ரூபிள் சேர்த்தார்கள். ஒரு மருத்துவருடைய ஆரம்பக் காலச் சம்பளம் 120 ரூபிள். சோவியத் மாணவர்களுக்கும் உதவித் தொகை கொடுத்தார்கள். எங்களுக்கு அந்நிய நாட்டு மாணவர்கள் என்பதிலும் பார்க்க 50 சதவீதம் குறைவு, 45 ரூபிள்தான்.

டிராம் வண்டியில் விளம்பரத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். டிராம் வண்டி ஓட்டுவதற்குப் பயிற்சியும் கொடுத்து மாதச் சம்பளமாக 130 ரூபிள் கொடுத்தார்கள். பாடசாலை ஆசிரியரின் மாத வருமானம் 120 ரூபிள். 1ஆம் வகுப்பிலிருந்து பிளசுடி வரை இலவசக் கல்வி இருந்தபடியால் எல்லோரும் படிப்பில் அக்கறை காட்டினார்கள்.

அவர்கள் எடுக்கும் வருமானத்தை வாழ்க்கைச் செலவுடன் ஒப்பிடும்பொழுது உணவுப் பாத்திரங்கள், பண்டங்களின் விலை அதிகமாக இருந்தது. அதனால் வருவாயில் பாதிக்கு மேல் உணவுக்காகச் செலவழிக்கிறார்கள். அதே மாதிரிதான் உடுப்புச் செலவும். ஆனால், கலாச்சார நிகழ்வுகளைப் பார்ப்பதற்கும் போக்குவரத்துக்கும் மிகக் குறைந்த செலவு. ஒரு கிலோ கோழி இறைச்சி வாங்கும் பணத்தில் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ரஷ்ய பலே டான்ஸ் அல்லது கச்சேரி நிகழ்ச்சியை இருவர் சென்று பார்த்துவிட்டு வரலாம்.

மேற்கத்தியப் பாரம்பரிய இசைகளைப் பற்றியும் இசை அமைப்பாளர்கள் பற்றியும் நன்றாக அறிந்திருந்தார்கள். சாப்பாட்டு ஸ்தலத்துக்குப் போனால் ஒவ்வொரு

மேசையிலும் ஓயிட் பிரட் வைத்திருப்பார்கள். அது இனாம். அத்துடன் சர்க்கரையற்ற தேநீரும் இனாம். நான் ஓர் ரஷ்ய நண்பனைக் கேட்டேன், “ஏன் இனாமாக கொடுக்கிறார்கள்” என்று. “எங்கள் நாடு கம்யூனிசத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்று மக்களை நம்ப வைப்பதற்காக இருக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார். ஆனால், இலவசமாக ரொட்டி கொடுப்பதை 1965 இல் நிறுத்திவிட்டார்கள். அதில் முக்கியக் காரணம் வீட்டிலுள்ள நாய்க்கும் பூனைக்கும் அந்த இலவச ரொட்டி போய்ச் சேர்ந்ததுதான்.

பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி எல்லாம் அரசாங்கத்தின் கண்காணிப்பில் நடத்தப்படுவதால் நாட்டுக்குச் சாதகமான செய்திகளைத்தான் வாசிக்கலாம், பார்க்கலாம். மற்றைய நாடுகளின் செய்திகள் குறைவாகத்தான் இருக்கும். அதுவும் தங்களுக்குச் சாதகமில்லாத செய்திகளைத் தவிர்த்துகொள்வார்கள். வியாபார நோக்கத்துடன் செய்திச் சாதனங்கள் நடத்தப்படாமையால் கவர்ச்சித் தரும் செய்திகளைப் போடுவதில்லை. சிலவேளை போட வேண்டிய முக்கியச் செய்திகளைப் போட்டால் வரக்கூடிய விளைவுகளை அறிந்து தாமதமாகவே போடுவார்கள்.

அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது. சோவியத் யூனியனில் அந்நிய நாட்டு மக்கள், குறிப்பாக வளர்முக நாட்டு மக்கள் சுதந்திரமாகத் திரிந்தார்கள். கொலனித்துவ ஆதிக்கத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட நாடுகள் சோவியத் யூனியனை நட்புறவுடன் பார்த்த காலம். செய்தி ஸ்தாபனங்களின் உதவியுடன் சோவியத் மக்களுக்கும் வளர்முக நாட்டு மாணவர்களிடையேயும் நல்ல மனப்பான்மையிருந்தது.

1963 மார்கழி மாதம் மொஸ்கோ நகர ரயில் பாதையின் ஓரத்தில் ஒரு கானா (Gana) நாட்டு மாணவன் இறந்துகிடந்தான். நான் இருந்த விடுதியில் ஆப்பிரிக்க மாணவர்கள் கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். அது கொலையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். பல்கலைக்கழக அதிகாரிகள், அந்த மாணவன் குளிரில் நடந்துகொண்டு போகையில் மார்கழிக் குளிரில் விறைத்து இறந்ததாகச் சொன்னார்கள். ஆப்பிரிக்க நாட்டு மாணவர்கள், சோவியத் மக்கள் புனிதமாக வைத்திருக்கும் செஞ்சதுக்கத்துக்கு ஊர்வலத்தில் சென்றார்கள். ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பின் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக நடந்த முதல் ஊர்வலம் என்று அதை ‘வாய்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்கா’ (Voice of America), பிரச்சாரம் செய்தது. ஆனால், இந்த விடயத்தை எந்த சோவியத் செய்தி நிறுவனமும் வெளியிடவில்லை. சோவியத் நாட்டு மக்கள் ஆத்திரப்படுவார்கள். அந்நிய நாட்டு மக்களை வெறுப்புணர்ச்சியுடன் பார்ப்பார்கள் என்று. இது நடந்து இரண்டு வாரங்கள் கழித்து ஒரு சின்னச் செய்தியாக வெளியிட்டு, அவர்கள் அப்படி அனுமதியற்ற ஊர்வலமாகச் சென்றது தவறு என்று எழுதினார்கள்.

ஒருமுறை ஆப்பிரிக்க நாட்டு மாணவர்கள் நாங்கள் தங்கியிருக்கும் விடுதியில் குடித்துவிட்டுக் கலாட்டா செய்தனர். இரண்டு போலிஸ்காரர் அங்கு வந்து அமைதியைக் கடைப்பிடிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர்.

மாணவர்கள் இரண்டு போலீஸ்காரரையும் பிடித்து இழுத்து கதவுக்கு வெளியில் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். ஆனால், அதன்பின் நடந்ததையிட்டு விசாரித்துத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. மூடி மறைத்துவிட்டார்கள். நாங்கள் ஆத்திரப்பட்டோம். மேற்கத்திய நாடுகளில் இப்படி நடந்திருந்தால் அந்த மாணவர்களைத் தண்டித்து பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேற்றி இருப்பார்கள். இதைப் பற்றி எந்த செய்தி நிறுவனமும் தகவல் வெளியிடவில்லை. சோவியத் மக்கள் வளர்முக நாட்டு மாணவர்களை வெறுப்புணர்ச்சியுடன் பார்க்கக் கூடாது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம்.

நான் ஒருமுறை லண்டனுக்கு விடுமுறைக்காகச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பி மொஸ்கோவுக்கு ரயில் பிரயாணம் செய்தபொழுது, நிலவளத்தைப் பற்றிய ஆய்வாளரான ஒரு பிரித்தானியப் பெண்மணி என்னுடன் மொஸ்கோவுக்கு உத்தியோகப்பூர்வமாகப் பயணம்செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் வேலை செய்யும் துறையில் மொஸ்கோவில் பணிபுரியும் ஆய்வாளருடன் கருத்துப் பரிமாறிக்கொண்டார். “மேற்கத்திய நாடுகள் எவ்வளவு தூரம் தொழில்நுட்பத்தில் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்று படித்த வர்க்கத்துக்கே தெரியாமல் இருக்கிறதே” என்றார். ஆய்வாளரான பெண் அவரிடம் கார் இருக்கிறதா என்று கேட்டாராம். தனக்கு ஒரு கார், தன் கணவருக்கு ஒரு கார் என்று அவர் சொன்னவுடன் அவள் வியந்துவிட்டாராம். “பிரித்தானியர்கள் இன்னும் பிரபல எழுத்தாளரான சார்லஸ் டிக்கென்ஸ் காலத்திலிருப்பதாக நினைக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார்.

மொஸ்கோ நகரத்தில் அந்நிய நாட்டுத் தூதர்கள் செல்லும் வாகனங்களைப் பார்த்துவிட்டுத் தங்கள் அரசாங்கம் மற்றைய வளர்ந்த நாடுகளின் தொழில்துறை அபிவிருத்தியைப் பற்றிய செய்தியைத் தருவதில்லை என்று புரிந்துகொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஒருநாள் எங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை செய்யும் ரஷ்ய நண்பர் அவருடைய வீட்டுக்கு அழைத்திருந்தார். அன்று நாங்கள் உணவருந்திக்கொண்டிருந்தபோது கதவை யாரோ பலத்த சத்தத்துடன் தட்டினார்கள். யார் என்று கேட்டார். தட்டியவர், “நீங்கள் சோவியத் அரசாங்கத்தை மதிக்கிறீர்களா இல்லையா” என்று கேட்டார்.

“இன்று தேர்தல் நாள்; நீங்கள்தான் இன்னும் வோட் போடவில்லை. இன்னும் ஒரு மணிக்குள்ளாகத் தேர்தல் நிலையத்தை மூடுவார்கள்”.

நண்பன், தான் உடனே வாக்கு நிலையம் செல்கிறேன் என்று சொல்லி எங்களை அனுப்பிவிட்டார்.

அப்போது நடந்துகொண்டிருந்தது சோவியத் பார்லிமெண்டின் சட்டசபைத் தேர்தல். நான்கு வருடத்துக்கு ஒரு முறை நடப்பது. மக்களால் மதிக்கப்படுபவர்களை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கீகாரத்துடன் தேர்தலில் நிற்க வைப்பார்கள். ஒரே ஒரு வேட்பாளரைத்தான் ஒரு தொகுதியில் நிறுத்துவார்கள். போட்டிக்கு இன்னுமொரு வேட்பாளர் இல்லாததால்

தேர்தலில் மக்கள் அக்கறை காட்டுவதில்லை. ஆனால், அவர்கள் கட்டாயம் வாக்களிக்க வேண்டும். எத்தனை சதவீதமான மக்கள் வாக்களித்தார்கள் என்பதை அறிவிப்பார்கள். அனேகமாக 98%க்கு மேலாக இருக்கும்.

கம்யூனிஸ்ட் சோவியத் அரசாங்கத்துக்கும் சோவியத் மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கும் மக்கள் அங்கீகாரம் கொடுத்துள்ளனர் என்று காட்டுவதற்குத்தான் தேர்தல். ஆகவேதான் நண்பனை வாக்குப் போடச் சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள்.

நாட்டில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. ஆண் பெண் எல்லோரும் வேலைக்குப் போனார்கள். வேலை ஒழிந்தபின் பெண்களைத்தான் கூடுதலாகச் சாப்பாட்டுப் பொருள்கள் வாங்கும் கடைகளில் காணலாம். கடையில் சில அத்தியாவசியப் பொருள்களான இறைச்சி, பழங்கள், சொசேச் போன்றவை உடனுக்குடன் கிடைப்பதில்லை. அதனால் பெண்கள் வரிசையாக (Line-up) இருப்பதை அடிக்கடி பார்க்கலாம். அவர்கள் ஆத்திரப்படுவது குறைவு. பொறுமையாக வரிசையில் நின்று வாங்கிக்கொண்டு போவார்கள்.

அதே மாதிரி ஆண்களும் வரிசையில் நிற்கும் ஒரு கடை, மதுபானக் கடை. வேலை ஒழிந்தபின் சிலர் வோட்கா வாங்குவதற்கு மதுபானக் கடைக்கு நேரே போய்விடுவார்கள். அதை அவர்கள் அமைதியாக இருந்து குடிப்பதற்கு விடுதி, உணவகத்தைப் போல வேண்டிய இடங்களோ, வசதியோ இல்லாததால் ஒரு கிளாசில் விட்டு நேரடியாக ‘இறக்கி’ விடுவார்கள். குளிர் காலத்தில் மொஸ்கோவின் குளிர் நிலை 30 டிகிரி செ.கி. ஆகும். இதனால், ஆண்கள் குடித்துவிட்டு நடக்க முடியாமல் நடைபாதையில் விழுந்து கிடப்பார்கள். போலிஸ் வண்டியில் தூக்கிக்கொண்டு போவார்கள்.

நான் என்னுடன் படித்த ரஷ்ய நண்பனிடம், “சிலர் இப்படிக் குடித்து குடும்பத்துக்குச் சமையாக இருக்கிறார்களே; அரசாங்கம் ஏன் நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை” என்று கேட்டேன். அவர் எனக்குக் கதையொன்று சொன்னார்.

சைபீரியாவிலுள்ள சிறிய நகரமொன்றின் மேயர் தொழிற்சாலைகளின் உற்பத்தியைக் கூட்ட வேண்டுமானால் தொழிலாளர்களின் குடிப் பழக்கத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று மதுபானக் கடைகளை மாலை 6 மணிக்கு மூடச் சொல்லிவிட்டார். இதைக் கேள்விப்பட்டதும் சிலர் 1-2 மணித்தியால லீவு போட்டு வீட்டு மதுபானக் கடைக்குப் போனார்களாம். அங்கே ஒரு மணித்தியாலம் வரிசையில் நின்றார்களாம். அப்போது ஒருவர் ஆத்திரமடைந்து, அங்கிருந்து தான் நேரே போய் மதுபானக் கடைகளை 6 மணிக்கே மூட்டச் சொன்ன மேயரைச் சுடப்போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனாராம். போனவர் உடனே திரும்பி வந்துவிட்டார். ஏன் திரும்பி வந்தாய் என்று கேட்டார்களாம். அங்கு மேயரைச் சுடுவதற்கு இரண்டு மணித்தியாலமாக ‘லைனில்’ நிற்கிறார்கள். ஆகவேதான் திரும்பி வந்துவிட்டேன் என்று சொன்னாராம்.

சோவியத் நாட்டு மக்கள் உலகத்திலேயே நிறைய வாசிப்பவர்கள். ஓவியங்களையும் கலையம்சம் பொருந்திய காட்சிகளையும் பார்த்து மகிழ்பவர்கள். மொஸ்கோவின் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற 'மெற்றோ' என்னும் பாதாள ரயில் வண்டியில் பயணம் செய்யும்பொழுது பலருடைய கையில் ஏதாவது புத்தகத்தை வாசித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். எந்தக் கடைக்குச் சென்றாலும் புதிதாக வந்த படைப்புகளை வாங்குவதற்கு வரிசையில் நிற்பதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

மொஸ்கோவின் ஓவியக் கண்காட்சி நிலையங்களில் வெளிநாட்டிலிருந்து சிறந்த ஓவியங்கள் கண்காட்சிக்காக வந்திருந்தால் மணித்தியாலக் கணக்காக வரிசையில் நின்று பார்த்துவிட்டு வருவார்கள். அதற்கு முக்கியக் காரணம் அவர்கள் ஏற்கெனவே அவற்றைப் பற்றி வாசித்து அறிந்து வைத்திருப்பதுதான்.

இரவில் ஒரு டிவி சானலில் பிள்ளைகளுக்கென்று ஒரு 20 நிமிட நிகழ்ச்சி. 8.00 மணியளவில். அதற்குப் பெயர் 'குட் நைட் சிறுவர்களே'. அதில் ஒரு பாட்டு. அத்துடன் பிள்ளைகளுக்கு நித்திரை தானாக வந்துவிடும். உடன் சென்று படுத்துவிடுவார்கள். எந்தவொரு வியாபார விளம்பரங்களும் டி.வி.யில் கிடையாது.

நான் படித்த காலத்தில் ஒரு இரானிய நண்பனுடன் சோவியத் நாட்டின் ஒரு குடியரசான ஆர்மேனியப் பல்கலைக்கழகத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட உல்லாசப் பயணத்தில் மத்திய ஆசிய குடியரசான தஜிகிஸ்தானுக்கு 1966 இல் போயிருந்தேன்.

அது குளிர்கால விடுமுறை. ஆர்மேனிய குடியரசில் இரானிலிருந்து ஆர்மோனியாவுக்குப் பல்கலைப்படிப்புக்காக வந்த இரானிய நாட்டு ஆர்மோனியர்களுடன் தங்கினோம். அடுத்த நாள் என்னுடைய நண்பனுடைய உறவினர் வீட்டுக்குப் போனோம். அவர்களுக்கு, நண்பன் சோவியத் யூனியனுக்கு வந்ததும் தெரியாது, அவர்கள் வீட்டுக்கு வரப் போவதும் தெரியாது. அவர்கள் வீட்டை அடைந்ததும் எல்லா உறவினர்களும் என் நண்பனை யார் என்று அறிந்தபின் ஆனந்தத்தில் அழுதுவிட்டார்கள். நண்பன் அவர்களுடனேயே தங்கிவிட்டார்.

இரான், துருக்கியை எல்லையாகக் கொண்ட ஆர்மோனியக் குடியரசு மிகவும் பழமைவாய்ந்த சரித்திரத்தைக் கொண்டது. அங்கு 6,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வைன் செய்த சாதனங்களையும் உலோக உருக்கையும், 5,500 ஆண்டுக்கு முன்பே மிருகத் தோலால் செய்த செருப்பையும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். நித்தியத்தையும் செழிப்பையும் பிரதிபலிக்கும் ஸ்வாஸ்திகா சின்னமும் 6,000 வருடத்துக்கு மேற்பட்டது. அந்தச் சின்னம் அவர்களுடைய போர்க் கருவிகளில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

அங்கே வழியில் பார்த்த சிலர் என்னை அணுகி, "இந்தியனா" என்று கேட்டார்கள். நான் இலங்கையன்; இந்தியனிலிருந்து தோற்றத்தில் வேறுபடுத்துவது சிரமம் என்று சொல்வேன். 25 வயது மதிக்கக்கூடிய வாலிபன் ஒருவன், இந்திய சினிமாப் படங்களை தாங்கள்

ரசித்துப் பார்ப்பதாகவும் மிகவும் பிரபலமான படங்கள் ராஜ்கபூரும் நர்கீசும் நடித்த 'ஆவாரா', 'ஸ்ரீ420' என்று சொன்னது மாத்திரமல்ல; அவன் இந்தியிலேயே அந்தப் படங்களின் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கிவிட்டான். ஆனால், மொழி தெரியாது.

ஒரு நாள் இந்தியர்கள் இருவரைப் பேருந்து ஒன்றில் பயணம் செய்தபோது கண்டேன். அவர்களுடன் கதைத்தேன். அவர்கள் தொலைத் தொடர்பு பற்றிய தொழில்நுட்பப் பயிற்சிக்காக இந்தியாவிலிருந்து வந்த 9 பேரில் இருவர் என்று சொல்லி, தாங்கள் இருக்குமிடத்தின் விலாசத்தைத் தந்தார்கள். அடுத்த நாள் நான் பேருந்தில் பிரயாணம் செய்து, பேருந்தைவிட்டு இறங்கி நடந்து, அவர்கள் இருந்த விடுதிக்குச் சென்றேன். நான் இறங்கியபோது, என்னுடன் ஆர்மேனியர் ஒருவரும் இறங்கினார். நான் விடுதிக்குப் போய் 2 ஆம் மாடிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அவரும் என்னைத் தொடர்ந்தார்.

நான் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்கள் 5 பேரைச் சந்தித்தேன். அவர்களில் 2 பேர் கேரளாவையும் ஒருவர் தமிழ்நாட்டையும் சேர்ந்தவர்கள்.

என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவர் கதவைத் தட்டி என்னுடன் கதைக்கலாமா என்று கேட்டார். நானும்

கம்யூனிஸ்ட் சோவியத் அரசாங்கத்துக்கும் சோவியத் மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கும் மக்கள் அங்கீகாரம் கொடுத்துள்ளனர் என்று காட்டுவதற்குத்தான் தேர்தல். ஆகவேதான் நண்பனை வாக்குப் போடச் சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள். நாட்டில் வேலையில்லாப் பிரச்சனை இருக்கவில்லை.

ஆமென்றேன். "நானும் என் மகளும் உங்களுடன் ஒரே பேருந்தில் வந்தோம். என் மகள் உங்களைக் காட்டி வீட்டுக்குக் கூட்டி வரச் சொன்னாள். உங்களைத் தாழ்மையுடன் கேட்கிறேன், என்னுடன் வீட்டுக்கு வந்து ஆர்மேனியப் பலகாரம் சாப்பிட்டிட்டு போகும்படி கேட்கிறேன். நாங்கள் அருகில்தான் இருக்கிறோம்" என்றார்.

அவர் ஓரளவு குடித்திருந்தது தெரிந்தது. இந்திய நண்பர்களும் வந்தவர் ஆசையோடு கேட்கும்பொழுது போய்விட்டு வரச் சொன்னார்கள். நான் சரியென்று அவருடன் போனேன். வீட்டில் அவரின் மனைவியும், 15-16 வயது மதிக்கக்கூடிய மகளும் இருந்தனர். மேசை முழுக்க பலகாரங்கள் பரவிக் கிடந்தன. தேநீரா அல்லது காப்பியா, எது எனது விருப்பம் என்று கேட்டார்கள். நான் இந்தியரா என்று கேட்டார்கள். நான் இந்தியாவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் இலங்கைத் தீவிலிருந்து வந்ததாகக் கூறினேன். இலங்கைத் தேயிலையின் சிறப்பைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்.

மகள் கதைக்க ஆரம்பித்தாள். தான் இந்திய சினிமாவையும் பாடல்களையும் ரசித்துப் பார்ப்பதாகவும் இந்திய பெண்கள் சேலை உடுப்போடு பார்க்க நல்ல அழகாக இருப்பதாகவும், தான் முதன்முறை ஒரு இந்தியருடன் கதைப்பதாகவும் சொன்னாள்.

இந்தியாவைப் பற்றியும் இந்திய மக்களைப் பற்றியும் ஆர்மோனியாவில் நல்ல அபிப்பிராயம் இருப்பதை நேர்கூடாகக் கண்டேன். அதன்பின் நான் நன்றி சொல்லிவிட்டுத் திரும்பும்போது வெறும் கையுடன் போகக் கூடாது என்று ஒரு ஆர்மோனிய கொளியாக் போத்தலையும் நண்பர்களும் பகிர்ந்துகொள்ள பலகாரமும் தந்துவிட்டார்கள்.

(02)

தஜிகிஸ்தான் பயணம் 1966ஆம் ஆண்டு கோடைக்கால விடுமுறையில், பல்கலைக்கழகத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பயணம். எங்கள் குழுவில் 2 சோவியத் நாட்டவரும் 7 அன்னிய நாட்டவரும் சென்றோம். அதில் நானும் இந்தியரும் நேபாள நாட்டவரும் ஆசிய நாட்டு மாணவர்கள்.

தஜிகிஸ்தான் குடியரசு, மத்திய ஆசியாவைச் சேர்ந்த 5 குடியரசுகளில் ஒன்று. அந்தப் பிரதேசம் தெற்கில் அவ்கனிஸ்தானையும் கிழக்கில் சீனாவையும் எல்லையாகக் கொண்டது. அது பாகிஸ்தானிலிருந்து தெற்கில் 16 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. 3,500 ஆண்டு கால சரித்திரத்தில் அராபியா, பேர்சியா, துருக்கி, மசிடோனியா (இன்றைய கிரேக்க நாடு), மங்கோலியா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளால் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது. கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் படைகளுடன் வந்த மஸிடோனியாவின் பிரசித்தி பெற்ற மகா அலெக்சாண்டர், இந்தப் பிரதேசத்தைப் பிடிக்க முடியாத அளவுக்கு எதிர்ப்பு இருந்ததால், தஜிக் போராளிகளின் தலைவனுடைய மகளை மணந்து அதன் மூலம் அந்தப் பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்.

சில நூற்றாண்டுக்கணக்காக அராபியாவாலும் பாரசீகத்தாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதால் இஸ்லாம் அவர்களுடைய ஒரே சமயமாக மாறிவிட்டது. பார்ப்பதற்கு அவர்கள் அவ்கனிஸ்தான் மக்கள் போல் இருந்தாலும், ஒரு காலத்தில் மங்கோலியரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதால் சிறிய அளவில் மங்கோலிய முகச் சாயலும் இருக்கிறது.

நாங்கள் சென்றது தலைநகரான துஷன்பே. நாங்கள் போனது கோடை விடுமுறைக் காலமானதால் மாணவர்கள் பலர் விடுமுறைக்காகச் சென்றுவிட்டார்கள். எங்களை ஒரு பல்கலைக்கழக விடுதியில் தங்க வைத்தார்கள். வீதியில் காலை 7 மணிக்கே நடமாட்டம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பெண்களின் தலைமயிர் நிலத்தில் முட்டக்கூடிய அளவுக்கு நீளமாக இருந்தன. 10 12 வரிகளில் பின்னப்பட்டிருந்தன. இஸ்லாமியராக இருந்தாலும் எவருடைய முகத்திலும் முக்காடு கிடையாது. எவர்களுடைய துணையுமில்லாமல் சுதந்திரமாக நடந்தார்கள்.

தஜிகிஸ்தான் நாட்டைப் பற்றி எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்காகக் கலாச்சாரப் பகுதியின் பிரதி அமைச்சர் முதல் நாளை வருகை தந்தார். நாட்டின் சரித்திரத்தைப் பற்றியும் சோவியத்தின் ஒரு பகுதியாக 1924இல் சேர்வதற்கு முன்பு இருந்த நிலைமையையும்

சோவியத் நாட்டின் குடியரசாகச் சேர்ந்து 42 வருடங்களில் இருக்கும் நிலைமையையும் பற்றித் திரைப்படத்தின் உதவியுடன் விளக்கினார். அதில் என்னைக் கவர்ந்தது, அவர்களுடைய கல்வித்துறை வளர்ச்சி. சோவியத் நாட்டுடனான இணைப்புக்கு முன் கல்வித்துறை விகிதாசாரம் 2 சதவீதமாக இருந்தது. இப்போது இந்த 42 வருடத்தில் 90 சதவீதத்தைத் தாண்டிவிட்டதாகச் சொன்னார். அது உண்மையானால் அந்த வளர்ச்சி உலக வரலாற்றிலேயே முதன் முறை. அதுவும் எந்த ஒரு இஸ்லாமிய நாட்டிலும் பெண்களுடைய கல்வி இவ்வளவு விகிதாசாரத்திற்கு வளர்ச்சி இருந்தது கிடையாது. அத்துடன் அவர் சொன்னார், அன்று 2 சதவீதக் கல்வித்தராதரம் உள்ளவர்களாக இருந்தவர்கள் முல்லாக்கள் (சமய குருமார்); இன்றோ அவர்கள்தான் கல்வித்தராதரம் இல்லாதவர்களாக இருப்பவர்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார்.

நான் அறிந்தது, ஆண்களும் பெண்களும் சம உரிமையுடன் வாழ்ந்தார்கள். கணிசமான அளவு பெண்கள் அரசியலிலும் பங்கு பற்றினார்கள். நான் அண்மையில் கூகுள் செய்து பார்த்தேன். 1926ஆம் ஆண்டு 3.8%இல் இருந்த கல்வித்தரம், 1939இல் 82.8% (87.4 வீதம் ஆண்கள், 77.5 வீதம் பெண்கள்) ஆக உயர்ந்தது; 1959 இல் விகிதாச்சாரம் 92.6 ஆக மாறியது.

நானும் என்னுடைய இந்திய நண்பனும் நாங்கள் விடுதியில் இருந்த வரவேற்புறையில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது நடுத்தர வயதுடைய ஒரு தஜிக் வந்தார். எங்களைக் கண்டவுடன் நாங்கள் இந்திய மாணவர்களா என்று கேட்டார். நாம் ஆமென்று சொன்னோம். தனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இந்த விடுதியில் இருப்பதாகவும், தான் அவர்களைப் பார்க்க வந்ததாகவும், தான் ஒரு வைத்திய சாலையில் இயக்குநராக வேலை செய்யும் மருத்துவர் என்றும் சொன்னார். அரை மணித்தியாலம் கதைத்தபின் அடுத்த நாள் எங்களை இரவுச் சாப்பாட்டுக்கும் அழைத்தார். நாங்களும் சம்மதித்தோம்.

அடுத்த நாள் அந்த விடுதியிலுள்ள அவருடைய நண்பர் அறைக்கு விருந்துக்காகப் போனோம். அவர்கள் புளேவ் என்று சொல்லும் ஆட்டுக் கறியுடன் கலந்த சோறு செய்திருந்தார்கள். வாசனைப் பொருள்களும் போடப்பட்டிருந்தன. ஒன்றரை அடி விட்டமுள்ள பெரிய ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டுவிட்டு, எங்களைக் கீழே அமர்ந்து சாப்பிட முடியுமா என்று கேட்டார்கள். நாங்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து இருந்து, ஒரு பெரிய வட்டமான பாத்திரத்தைச் சுற்றியிருந்து சாப்பிட்டோம். இப்படியாக ஒரு பாத்திரத்தில் சாப்பிடும் முறையை, யாழ்ப்பாணத்தில் சோனகர் என்று நாங்கள் சொல்லும் முஸ்லிம் மக்களிடம் கண்டிருக்கிறேன். அதே இஸ்லாமிய முறையை தஜிகிஸ்தானிலும் கண்டேன்.

இன்னுமொரு நாள் அந்த விடுதியில் இருந்த மாணவன் ஒருவன் தன் அறைக்கு வரும்படி அழைப்புத் தந்தார். நாங்கள் அங்கே போனோம். அவர் ஒரு பெண்ணை அறிமுகம் செய்தார். தான் இஸ்லாமியர், ஆனால், அந்தப் பெண்ணோ யூதப் பெண். தான்

விரைவில் அவளை விவாகம் செய்ய இருப்பதாகச் சொன்னார். அன்று அவர்களுடன் உணவருந்திவிட்டு அறைக்குத் திரும்பினேன்.

ஒரு நாள் சாயந்தரம் வெளிச் சந்தை ஒன்றுக்குப் போனோம். சந்தை நேரம் ஒழிந்துவிட்டது. ஆனால், நிறைய வத்தகப்பழம் (தர்பூசணி) இருப்பதைக் கண்டோம். அங்கு போய்ப் பார்த்தோம். அங்குதான் முதன்முறையாக மூக்கு வரை மட்டும் மறைக்கிற முகத்திரையைப் போட்ட பெண்களைக் கண்டோம். ஆண்களுடன் கதைக்கும்போது அவர்கள் கிராமப் புறங்களில் இருப்பதாகவும் தங்களுடைய வீட்டுத் தோட்டத்தில் போட்டெடுத்த பழங்களை இந்தச் சந்தையில் விற்பதாகவும், ஒரு சில நாட்கள் சந்தையிலேயே தங்கி இருந்து விற்றுவிட்டுக் கிராமத்துக்குப் போவார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். பெண்கள் உட்பட எல்லோருடனும் சேர்ந்து புகைப்படம் எடுக்கலாமா என்று கேட்டோம். “எங்களுடன் எடுக்கலாம்; ஆனால், பெண்களுடன் எடுக்க முடியாது. அது எங்கள் கலாச்சாரத்துக்கு ஒத்து வராது” என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

தஜிகிஸ்தானின் தொழிற்சங்க வளர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது தலைநகரான துவின்பையில் இருந்து 75 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கும் துறேக் என்ற பெயருடைய அணைக்கட்டு. மின்சார விருத்திக்காகக் கட்டப்பட்ட இந்த அணைக்கட்டு 300 மீட்டர் உயரத்தில் இருக்கிறது. இதுதான் உலகத்திலேயே உயரமான அணைக்கட்டு. நாங்கள் போனபோது கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தில் உலகத்திலேயே அதிக உயிரினை இழந்து பெற்ற நாடு சோவியத் யூனியன். மனித உற்பத்தியைக் கூட்டுவதற்காக 1944 இல் யுத்தம் முடியும் கட்டத்தில், ஸ்டாலின் கட்டளைப்படி, அதிகமான பிள்ளைகளைப் பெறும் தாய்மார்க்கு வீரத்தாய் என்ற பட்டமும் கொடுத்து பதக்கமும் வழங்கப்பட்டது. 9 பிள்ளைகள் பெற்ற தாய்க்கு முதல் வகுப்பு, 8 பிள்ளைகளுக்கு 2ஆம் வகுப்பு, 3ஆம் வகுப்பு 7 பிள்ளைகள் பெற்ற தாய்க்கு கணக்குக்குப் போரிலோ அல்லது வருத்த நிமித்தம் இறந்த பிள்ளைகளும்

சேர்க்கப்பட்டனர். அதனால் பலனடைந்தவர்கள் அதிகமானோர்.

இஸ்லாமியக் கலாச்சாரத்தில் வளர்ந்த மத்திய ஆசிய குடியரசுகளான கஸ்கஸ்தான், உஸ்பெஸ்கிஸ்தான், துர்க்மெனிஸ்தான், கிர்கிஸ்தான், தஜிகிஸ்தான் மக்கள்தாம் சோவியத் ஆட்சியில் அதிகமாகப் பயனடைந்தவர்கள். மத்திய ஆசிய மக்களின், குறிப்பாகச் சமய, சமூகக் கட்டுப்பாட்டில் அமுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்களின் சுதந்திரமும் அவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியும் உலகத்துக்கே ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

1967ஆம் ஆண்டு எங்களுடைய படிப்பின் ஒரு பகுதியான ஆராய்ச்சி பயிற்சிக்குச் சோவியத் யூனியனின் தெற்கே இருக்கும் கிறிஸ்தோபர் என்ற பட்டினத்தில் உள்ள ஒரு விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையத்துக்குச் சென்றோம். அது நாட்டின் மத்திய எண்ணெய் எடுக்கும் தானிய ஆராய்ச்சி நிலையம். அங்கு எண்ணெய் தாவர இனப் பெருக்கம் செய்வதில் உலக அளவில் பிரபலம் வாய்ந்த விஞ்ஞானி பூஸ்ட் வோல்ட், 30 வருடங்களுக்கு மேலாக அப்போதும் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தார்.

காலை நானும் என்னுடன் இன்னும் 3 பட்டதாரி மாணவர்களும் அந்த நிலையத்தில் ஆராய்ச்சி செய்ய வந்திருந்தோம். மற்ற மூன்று பேரும் இந்தியா, நைஜீரியா, நைஜர் நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்கள். ஒரு நாள் காலை 7 மணிக்கு ஆராய்ச்சியில் இருக்கும் பயிர்களைப் பார்ப்பதற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அப்போது 78 வயதைத் தாண்டிய பூஸ்ட்வோல்ட்டை அங்கு வேலைக்காக வந்திருந்த பண்ணைத் தொழிலாளர்களுடன் கண்டேன். இந்த வயதிலும் ஓய்வு பெறாமல் காலை 7 மணிக்கே வேலைக்கு வந்திருக்கிறாரே என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். அவருடைய மகளும் அங்கு ஆய்வாளர் வேலை செய்தார்.

ஒருநாள் அந்தப் பெண் விஞ்ஞானியிடம் கதைத்தபோது, இந்த வயதில் உங்கள் தகப்பன் இன்னுமா வேலை செய்கிறார் என்று கேட்டேன். அவரோ சிரித்துவிட்டு ஓர் உண்மையைச் சொன்னார். தகப்பன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஓய்வெடுத்துவிட்டார். அதை அவருக்குச் சொன்னால் அந்த அதிர்ச்சியில் நோய்வாய்ப்பட்டுவிடுவார் என்ற காரணத்துக்காக

அவருக்கு ஒரு காரியாலய அறையும் கொடுத்து அவர் இன்னும் வேலை செய்கிறார் என்று அவர் நினைக்கும் வகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓய்வூதிய நோய்க்குறி (Retirement Syndrome) காரணமாக விரைவிலேயே நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிடுகிறார்கள் என்று எனக்கு விளக்கப்படுத்தினார்.

ஒருநாள் அந்த நிலையத்தின் டாக்டர், எங்கள் பட்டதாரி மாணவர்கள் 4 பேரையும் அங்கிருந்து 50 கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள ஆராய்ச்சிப் பணிமனைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். அங்கு 3 நாட்கள் தங்கியிருந்தோம். அது ஒரு கிராமப் புறம். ரஷ்யா வளர்முக நாடுகளுடன் தொடர்பில்லாமல் நூற்றுக்கணக்கான காலமாக இருந்ததால் எங்களைப் போல் நிறத்தில் குறைந்தவர்களைக் கிராமப் புறத்தில் உள்ளவர்கள் கண்டது கிடையாது. நாங்கள் ரஷ்ய பாசையில் கதைப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள் ஆனால், எங்களை அன்பாகப் பார்த்தார்கள், பழகினார்கள். எங்களுடன் வந்த 2 பேர் ஆப்பிரிக்க நாட்டவர்கள் - நைஜர், நைஜீரியா மாணவர்கள் - மிகவும் கறுப்பாக இருந்ததால் அவர்களைக் குறிப்பாக விசனத்துடன் பார்த்தார்கள்.

ஒரு நாள் காலை உணவுக்காக நாங்கள் தங்கியிருந்த ஹோஸ்டலில் இருந்து நடந்து சாப்பாட்டு நிலையத்துக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தோம். நகரில் இருந்து வந்தவர் முன்னுக்கும் நான் பின்னுக்குமாக ஒற்றையடிப் பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்தோம். எங்களுக்கு எதிர்ப் புறமாக வயோதிகப் பெண் ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார். எங்களுக்கருகே நெருங்கியதும் அந்த வயோதிக பெண் நிலத்தில் முகம் படுமளவுக்குக் குனிந்து, “ஐயோ பேயைக் கண்டுவிட்டேன்” என்று சொல்லி அழுதாள். நைஜர் நாட்டு நண்பன் தன்னுடைய கறுத்த நிறத்தைக் கண்டு பேய் என்று நினைத்துவிட்டாரோ என்று ஆச்சரியப்பட்டு, “தாயே நான் மனிதன்” என்று ரஷ்ய பாஷையில் சொன்னார். அப்போது அந்த பெண், “ஐயோ இந்தப் பேய் என்னுடன் கதைக்கிறதே” என்று புலம்பினாள். அவளுக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள், அவளைத் தாங்கி சமாதானப்படுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். நண்பனின் முகத்தைப் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது. நடந்ததைக் கருத்தில் எடுக்க வேண்டாமென்று சொன்னபோது, “நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. இப்படியான நிகழ்ச்சிகள் நடக்கத்தான் செய்கிறது” என்று சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய நண்பனுக்கு நடந்த கதையைச் சொன்னார்.

அவருடைய நண்பர் ஒருவர் அவரைப் போல் சோவியத் யூனியனுக்குப் படிக்க வந்தவர். அவருடைய பல்கலைக்கழக நண்பர் சோவியத் குடியரசில் ஒன்றான அஸர்பைஜானில் இருந்து வந்தவர். இது கிழக்குப் பக்கம். கஸ்பியன் கடலுடனும் தெற்கே இராணையும் எல்லையாகக் கொண்ட குடியரசு. பெரும்பான்மையானோர்

இஸ்லாமிய மதத்தவர். ஒரு விடுமுறைக்கு அவர் தன்னுடைய நைஜர் நாட்டு நண்பனை விடுமுறைக்கு தன்னுடன் அஸர்பைஜானிலுள்ள கிராமத்துக்கு வரச் சொல்லி அழைத்ததால், அவர் விமான மூலம் தலைநகரான பாகு (Baku) சென்று அங்கிருந்து பேருந்தில் பயணம் செய்து, அங்கிருந்து ஒரு மரக்கறி செய்யும் பண்ணைத் தோட்டம் வழியாக அவர்களுடைய நண்பனின் கிராமத்துக்கு நடந்து சென்றார்கள். வரம்பு வழியாக நடந்ததால் அஸர்பைஜான் நண்பர் முன்னுக்கும் விருந்தாளியான இவருடைய நண்பர் பின்னுக்கும் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். தூரத்தில் சிலர் தோட்டத்தில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். தங்களுடைய கிராமத்தவர் முன்னால் வருவதை அவர்கள் ஊகித்திருப்பார்கள். பின்னால் வரும் தன்னுடைய நண்பனின் கருத்த உருவத்தை அவர்கள் ஒரு பேய் தொடருவதாக நினைத்துவிட்டார்கள். உடனே ஆண் ஒருவர் அங்கிருந்து ஓடுவதைக் கண்டார்கள். சில நிமிடத்தில் அவர் பேயாக நினைத்த தன் நண்பனைச் சுடுவதற்கு ஒரு துவக்குடன் வந்துவிட்டார்.

அந்தக் கிராமத்தில் இருந்து வந்த என்னுடைய நண்பனின் நண்பன் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு, இரண்டு கையையும் தூக்கி அவன் என்னுடைய நண்பன். அவன் ஆப்பிரிக்க நாட்டவன்; ஒன்றும் செய்துவிடாதீர்கள் என்று கத்தினான். துவக்குக் கொண்டு வந்தவர் அவனுடைய மாமன். அருகில் வந்தவுடன் எல்லோரும் வியப்புடன் என் நண்பனைப் பார்த்தார்கள். அவன் ரஷ்யப் பாஷையில் கதைத்ததைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனார்கள். தன் நண்பனின் மாமன் தான் ஒரு காலமும் ஆப்பிரிக்க நாட்டு மக்களைக்

காணவில்லைபென்றும் தன்னை மன்னிக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். அங்கிருந்தவர்கள் நண்பனிடம் வந்து ஆப்பிரிக்க நாட்டைப் பற்றியும் அவர்களுடைய உணவு, கலாச்சாரம் பற்றியும் கேட்டு மகிழ்ந்து கொண்டனர்.

நாங்கள் அந்தக் கிராமத்துப் பண்ணையில் இருந்தபோது ஒரு பையன் வயதை அடைந்துவிட்டான். சோவியத் நாட்டின் சட்டப்படி 18 வயது வந்ததும் ஆண்கள் 3 வருடம் ராணுவத்தில் கட்டாய சேவை செய்ய வேண்டும். அவனை வழி அனுப்புமுன் உற்றாரும் நண்பர்களும் பிரியாவிடை விருந்து வைப்பார்கள். எங்கள் 4 பேரையும் கட்டாயம் வீட்டுக்கு வந்து தங்களுடன் விருந்தில் கலந்துகொள்ளுமாறு அழைத்தார்கள். நைஜீரிய நண்பன் இன்னுமொரு குடும்பம் தன்னை அழைத்ததாகச் சொல்லி வரவில்லை. நாங்கள் 3 பேர் போனோம். அவித்த உருளைக் கிழங்கு சொசேசு, ரின்மீன், சலட், ஓயிட் ரொட்டி, அவித்த மாட்டிறைச்சி போன்றவுடன் நிறைய வோட்கா போத்தல்களும் கிடந்தன. பலர் நாங்கள் போவதற்கு முன்பே குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் போனதும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கிளாஸ்முட்ட வேட்காவை வார்த்தார்கள். “சேவைக்குப் போறவர் சுகத்துடன் வருவதற்கு எல்லோரும் குடிப்போம். ஒரு சொட்டும் விடாமல் எல்லோரும் குடிக்க வேண்டும். மிச்சம் விட்டால் போறவனின் சுகத்துக்கு நல்லதல்ல” என்று ஒருவர் சொன்னார். நாங்களோ அப்படிக் குடித்துப் பழக்கமில்லை என்று சொல்லிக் கெஞ்சிக் கேட்டு சிறிய அளவு எடுத்துவிட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும் தொண்டையைத் தண்ணீரைக் குடித்துக் கழுவிக்கொண்டோம். ஆனால், ரஷ்ய நண்பர்களோ முழு கிளாஸையும் காலியாக்கிவிட்டார்கள். அவர்களும் விடுவதாயில்லை.

கலாநிதி
ஆனந்தராஜ்

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய தாய் தகப்பனுடைய ஆரோக்கியத்துக்காகக் குடிக்கச் சொன்னார்கள். பின்பு நாட்டின் நலத்துக்காக, உலக சமாதானத்துக்காக என்று பலமுறை குடிக்க வைத்தார்கள். இந்திய நண்பனும் நானும் மிகக் குறைவாக அருந்தினோம். நைஜர் நண்பர் அதிகமாகக் குடித்துவிட்டார். முடிந்தபின் எங்களை ஹாஸ்டலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். வந்தபோது, தங்களுடைய விருந்தோம்பலைப் பற்றி ஒருவர் சொன்னார். “விருந்தினர்களை நன்றாகக் கவனித்தால் அவர்கள் 6 காலில் போவார்கள். ஓரளவு கவனித்தால் விருந்தினர் 4 காலில் போவார். சரியாகக் கவனிக்கவிட்டால் 2 காலில் போவார்.”

எனக்கு அது புரியவில்லை. புரியும்படி சொல்லச் சொன்னேன். இந்திய நண்பன் சிறிய அளவில் குடித்திருந்தபடியால் எவருடைய துணையுமில்லாமல் 2 காலில் போகிறார். என்னுடைய ஒரு கையை ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டு போனார். அதாவது நான் 4 காலில் போவதாகவும் நைஜர் நண்பர் நடக்க முடியாத அளவுக்குக் குடித்த படியால் இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேர் பிடித்துக்கொண்டு அவர் 6 காலில் போவதாகச் சொல்லிச் சிரித்தார்.

ரஷ்யர்கள் இவ்வளவு அதிகமாகக் குடிக்கிறார்களே என்று அவர்களுடைய ஆரோக்கியத்தைப் பற்றி நினைத்துக் கவலைப்பட்டேன். உண்மையிலேயே அவர்களின் பலர் மது அதிகமாக அருந்துவதால் கல்லீரல் பாதிக்கப்பட்டு குரோசிஸ் என்ற நோயால் அவதிப்படுகிறார்கள். நான் இருந்த காலத்தில் அவர்களுடைய சராசரி ஆயுள் எதிர்பார்ப்பு (Life Expectancy) 66 வயதாக இருந்தது.

***

இரண்டு வருட காலம் (1969-71) கிரிமியா என்ற குடாநாட்டில் உள்ள நிகீஸ்கி தாவரப் பூந்தோட்டத்தில் (Nikihsky Botanical Garden) தாவர ஆய்வுக் கூடத்தில் பிளாஸ்டிக் பட்டப் படிப்பின் ஆய்வு வேலையைச் செய்தேன். இன்று ரஷ்ய நாட்டின் ஒரு அங்கமாக இருக்கும் கிரிமியா கருங்கடலால் சூழப்பெற்றது. பல காலகட்டத்தில் பல்வேறு நாடுகளால் கைப்பற்றப்பட்டு 1783 ஆம் ஆண்டு துருக்கி சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து பறிக்கப்பட்டு ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது.

1921இல் கிருமியா குடாநாடு சோவியத் யூனியனின் ஒரு அங்கமாக மாறியது.

நான் இருந்த தாவரப் பூந்தோட்டம் யால்டா என்ற நகரத்தில் இருந்து 12 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கிறது. நான் சென்றிருந்த காலத்தில் யால்டா நகரத்தில் இருந்த 70,000 மக்களில் நான் ஒருவன்தான் அன்னிய நாட்டவனாக இருந்திருக்கலாம். என்னுடைய ஆராய்ச்சி மேற்பார்வையாளராக அலெக்சாண்டர் சோலஹஸ் என்ற விஞ்ஞானி நியமிக்கப்பட்டார். இவர் இலக்கியத்துக்காக 1965 இல் நோபல் பரிசு

பெற்ற மிகையில் சொலகவ் மகன். எழுத்தாளரான தகப்பனுக்குக் வெளிநாட்டில் பரிசில் பொருளாகக் கிடைத்த மெர்சிடெஸ் பென்ஸ் காரை எனக்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்த தன்னுடைய மகனுக்குக் கொடுத்திருந்தார். அந்த நகரத்திலேயே அவர் ஒருவரிடம்தான் அந்நிய நாட்டு விலையுயர்ந்த கார் இருந்தது. தகப்பன் தலைசிறந்த எழுத்தாளராக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் அவருக்கு அரசியல் செல்வாக்கும் இருந்தது.

ரஷ்யர்கள் இவ்வளவு அதிகமாகக் குடிக்கிறார்களே என்று அவர்களுடைய ஆரோக்கியத்தைப் பற்றி நினைத்துக் கவலைப்பட்டேன். உண்மையிலேயே அவர்களின் பலர் மது அதிகமாக அருந்துவதால் கல்லீரல் பாதிக்கப்பட்டு குரோசிஸ் என்ற நோயால் அவதிப்படுகிறார்கள். நான் இருந்த காலத்தில் அவர்களுடைய சராசரி ஆயுள் எதிர்பார்ப்பு (Life Expectancy) 66 வயதாக இருந்தது.

ஒருநாள் அவர் என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு யால்டா நகரத்துக்குச் சென்றார். அவர் ஓரளவு குடித்திருந்தார். அவர் வாகனம் ஓட்டும்போது தடுமாற்றம் இருந்தது. போகும் வழியில் இரண்டு காவலர்கள் கண்டார்கள். அவர் காலைக் கண்டதும் தலையைக் குனிந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் என்னுடைய மேற்பார்வையாளருடைய தகப்பனின் செல்வாக்கைப் புரிந்திருந்தார்கள்.

நான் வேலை செய்த ஆய்வுத் துறைத் தலைவர் ரியாபவ். அப்போது வேலை நேரம் காலை 8 மணி தொடக்கம் சாயந்தரம் 5 மணி வரை. கணிசமான அளவு ஆய்வாளர்கள் மேலும் இரண்டு மணித்தியாலம் வேலை செய்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குச் செல்வார்கள். நான் ஒரு நாள் பிற்பகல் 5 மணிக்கு வீடு திரும்பியபோது வழியில் ரியாபவ் என்னைச் சந்தித்தார். நான் வீட்டுக்குச் செல்கிறேன் என்றேன். அவர் என்னைப் பார்த்து, “நீ வேலை நேரத்தைத் தவறாமல் புரிந்துவிட்டாய். 8 மணித்தியால வேலையென்றால் 8 இல் இருந்து 8 வரை. ஆகவேதான் நான் இரவு 8 வரை வேலை செய்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார். அவருடைய மனைவியும் ஒரு சிறந்த விஞ்ஞானி. ஒன்றாக வேலை செய்தார், அதே மணித்தியாலம் வரை.

(தொடரும்)

கரகரப்பின் மதுரம்

இசை

நான் முறைப்படி இசை பயின்றவன் அல்ல. ஆயினும் பாடகன். பெயர்கூட 'இசை'. எவ்வளவு திமிர்? தமிழ்நாட்டில் எல்லோரும் பாடகர்தான். தன் வாழ்வில் ஒரு பாடலைக்கூட முணுமுணுத்திராத மனித உயிர் என்று எதுவும் இருக்காது. அதுவும் இளையராஜாவின் தேசத்தில் எல்லோரும் தான் பாட வேண்டும். எல்லோரும் தான் பறக்க வேண்டும். பாடல் என்பது கொஞ்சமாகப் பறப்பது. மனிதன் பாதசாரியானாலும் பறக்க விரும்புவன்தான். அவன் அத்தனை நெரிசல்களுக்கிடையே நடந்து நடந்து சலிப்பவன். எனவே, சமயங்களில் அத்தனையையும் விட்டுவிட்டு அவன் பறக்கத்தான் வேண்டும். நான் பாதரும் ஓட்டை வழியே பறந்து வானத்துக்குப் போய்விடுபவன். என்னை வானத்தில் ஏற்றிவிடும் அம்மையப்பன் இளையராஜா.

எனக்கு ராஜாவின் இசையைப் போலவே அவர் குரலும் அவ்வளவு பிடிக்கும். ஆனால், ஏன் பிடிக்கிறது என்பது பற்றி இதுவரை யோசித்ததில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்ததில்லை. ஆராயவும் தெரியாது. ஆராயத் தெரியாது என்பது அருவியின் முன் ஒரு சலுகை. குடைந்து குடைந்து நீராட வேண்டியதுதான்.

ராஜாவின் இசையைப் போற்றிப் புகழும் சிலருக்குக்கூட அவர் குரல் உவப்பானதாய் இருப்பதில்லை. கொஞ்சம் இசை அறிந்த நண்பர் ஒருவர் தலையைக் குலுக்கியபடி “அவர் பாட மட்டும் கூடாதுங்க...” என்று ஏதோ ஒரு மாபாதகத்தை குறிப்பது போல் கூறியது இப்போதும் நினைவிருக்கிறது. இப்படிச் சிலரை எனக்குத் தெரியும். அந்தக் குரலின் கரகரப்பு அவர்களைத் தொந்தரவு செய்கிறது போலும்? அவர்கள் ஒருவேளை குரலில் பளிங்கைத் தேடுபவர்களாக இருக்கலாம். அதுவும் கண்ணாடிப் பளிங்கு வேண்டும் போல? ராஜாவின் குரலும் பளிங்குதான். ஆனால், அது செடிசெத்தைகள் மிதந்தலையும், லேசாக மண் கலங்கித் தெரியும் ஓடையின் பளிங்கு.

ராஜாவின் குரல் எப்போது அறிமுகம் ஆனது என்ற புள்ளிவிவரம் என்னிடமில்லை. குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே கூட வருவது. ஆகவே, ஒரு தகவலாக அதைத் தனியே பிரித்துச் சொல்ல இயலவில்லை. ஆனால், காதலென்றால் என்ன என்றே அறியாத வயதில் “மாடிவீட்டுக் கன்னிப் பொண்ணு” என்கிற வரிக்கு கண் கலங்கி நின்றிருக்கிறேன். “பந்தபாசச் சேற்றில் வந்து விழுந்த தேகம் எந்தக் கங்கை ஆற்றில் இந்த அழுக்குப் போகும்?” என்கிற வரியின் முன் வினோதமான குழப்பங்களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன். நமக்கு விருப்பமான ஒரு நாளின், விருப்பமான பொழுது எப்படிப் புலரும்? “நான் தேடும் செவ்வந்திப் பூவிது” பாடலுக்கு முன் வரும் ராஜாவின் ஹம்மிங்கைப் போலத்தான் புலரும். என் எல்லாக் காதல்களுக்கும் நான் அளிக்கும் முதல் பரிசு “சங்கத்தில் பாடாத கவிதை” தான். அந்தப் பரிசைப் பொருட்படுத்தாதவளைத் தொடர்ந்து காதலிக்க வேண்டிய அவசியமேதுமில்லை அல்லவா?

உன்னி கிருஷ்ணன், சித் ஸ்ரீராம் போன்றோரின் குரலில் இருக்கும் பட்டுத்தன்மை ஒரு சாமான்யனுக்கு எப்போதும் வியப்புக்குரியது. அது அவர்கள் தொட முடியாத தூரத்தில் இருக்கிறது. ஆனால், ராஜாவின் குரல் கொஞ்சம் அவனைப் போலவே ஒலிக்கிறது. அவனால் அந்தக் குரலைத் தொட்டுப்பார்க்க முடிகிறது. அவன் அவர் கூட சேர்ந்து பாடத் தொடங்கிவிடுகிறான். இது இருவருக்கும் ஒருவித இணக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. தான் ஒரு பாடகன் என்று ஒருவனை நம்பவைத்துவிடுவது, காட்டுப்பாதையின் கும்மிருட்டுப் பயணத்தில் ஒரு விளக்கை அளிப்பது போல. “நான் இருக்கிறேன்” என்று சொல்ல எப்போதும் நெஞ்சோடு ஒரு தெய்வம் உறைவது போல.

ராஜாவின் குரல் எளிமையானது போல் தோன்றினாலும் அது அவ்வளவு எளிதன்று என்பதைப் பாடும்போது உணர்ந்துகொள்கிறோம். அண்மையில் வெளியான ‘மாரி2’ படத்தில் வரும் ‘வானம் பொழியாமா’ பாடலை அவர் கொஞ்சம் சிரமத்தோடு பாடியிருப்பது போல்தான் தோன்றுகிறது. கொஞ்சம் பிசிறுகள் தெரிகின்றன. ஆனால், அவையும் ஒருவித அழகோடு வெளிப்படுகின்றன. இப்போது நான் ஒரு வாரமாக அந்தப் பிசிறுகளுக்கு முயன்றுகொண்டிருக்கிறேன். அவை அவரது குரலின் அழகியல்களில் ஒன்றாகவே மாறிவிட்டன என்று தோன்றுகிறது. பாடிப்பாடி அவை

உண்மையில் பிசிறுகள்தாமா அல்லது ஒருவித நுட்பமா என்கிற சந்தேகம் கூட எனக்கு வந்துவிட்டது.

ஒரு நல்ல பாடகன் என்பவன் எல்லாப் பாவங்களிலும் பாடக்கூடியவன்தான். ராஜாவின் துள்ளல் பாடல்களை நினைக்கையில் இரண்டு சம்பவங்கள் நினைவில் எழுகின்றன. எங்கள் ஊரில் பேச்சிமுத்து என்று ஒருவர் உண்டு. சில வருடங்கள் முன்தான் இறந்துபோனார். ஒரு தொழிற்சாலையில் காவலாளியாக இருந்தார். அவர் ‘ஓரம்போ... ஓரம்போ..’ பாடலை சைக்கிள் மிதித்தபடியே சத்தமாகப் பாடிக்கொண்டு போவதைப் பல முறை கண்டிருக்கிறேன். ‘பிச்சமுத்து’ என்பதை பேச்சிமுத்து என்று மாற்றிப்பாடுவார். அவரும் அந்தப் பாடலும் மட்டுமே இந்தப் பூமியில் இருப்பது போல பாடிக்கொண்டு போவார். அவர் யாருக்கு கீழும் இல்லை. பெரிய கார் கடந்து மறையும்வரை வணக்கம் வைத்தபடியே ஆடாது அசையாது நிற்கும் அந்த வாட்ச்மேன் அல்ல அவர் அப்போது.

‘நாயகன்’ படம் எங்கள் ஊர் தியேட்டருக்கு வந்தபோது, நான் சிறுவன். எங்கள் பகுதியில் மில் தொழிலாளர்கள் அதிகம். அப்போது எல்லோரும் கழுத்தில் துண்டு போட்டிருப்பார்கள். பால்காரர்கள், குடியானவர்கள் தொடங்கி கல்லூரி மாணவர்கள்வரை கலர் கலராகத் துண்டு போட்டுக்கொண்டு அலைந்த காலம் அது. அந்த தியேட்டரில் இரண்டே இரண்டு வகுப்புதான். தரைடிக்கட், சேர். படத்தில் ‘நிலா அது

ராஜாவின் குரல் எளிமையானது போல் தோன்றினாலும் அது அவ்வளவு எளிதன்று என்பதைப் பாடும்போது உணர்ந்துகொள்கிறோம். அண்மையில் வெளியான ‘மாரி2’ படத்தில் வரும் ‘வானம் பொழியாமா’ பாடலை அவர் கொஞ்சம் சிரமத்தோடு பாடியிருப்பது போல்தான் தோன்றுகிறது. கொஞ்சம் பிசிறுகள் தெரிகின்றன. ஆனால், அவையும் ஒருவித அழகோடு வெளிப்படுகின்றன.

வானத்து மேல்’ பாடல் தொடங்கியதும் மொத்த தரை டிக்கட்டும் எழுந்து ஆடியது நினைவிருக்கிறது. உற்சாகம் அதிகமானால் கழுத்துத்துண்டு தலையில் ஏறிவிடும். தலையில் துண்டோடு மொத்தச் சனமும் ஆட, ஆடக் கூசிய ஓரிருவர் ஒதுங்கிநின்று கண்டுகளித்தனர். ஆனால், அவர்களும் தமக்குள் ஆடிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். அவர்கள் துண்டும் தலையில்தான் இருந்தது.

எனக்கு எப்போதும் ராஜாவின் குரல் ஸ்பெஷல்தான். சில பாடல்களை இரண்டு பாடகர்கள் தனித்தனியே பாடியிருப்பார்கள். அந்த இரண்டில் எப்போதும் நான் கேட்பது ராஜாவின் குரலைத்தான். ‘நானாக நானில்லை தாயே’ என்று ராஜாதான் சொல்ல வேண்டும் எனக்கு. எஸ்பிபி சொல்லும் அளவு அவ்வளவு அழகாக என்னால் சொல்ல முடியாது என்பது முதல்காரணம். அம்மா முன் மண்டியிடுகையில் அவ்வளவு அழகு தேவையில்லை என்பது இன்னொரு காரணம். எனக்குப் பாடல்களில் ‘sweetness’ சைத் தாண்டி வேறொன்று வேண்டி இருக்கிறது. அந்த வேறொன்று ராஜாவின் குரலில் இருக்கிறது. ஒரே பாடலில்கூடப் பெண்குரலின் வரிகளை விட்டுவிட்டு

முன்னால் ஓடி ராஜாவின் குரலுக்காகக் காத்துநிற்பேன். ஒருவேளை ஆண் என்பதால் அப்படி ஆகிறதா என்று யோசித்தால் அப்படியும் இல்லை. இரண்டு ஆண்கள் பாடும் பாடல்களிலும் என் மனம் ராஜா உச்சரிக்கும் சொற்களைத் தேடித்தான் ஓடும். உதாரணமாக 'பாட்டுப் பாடவா' படத்தில் 'வழிவிடு வழிவிடு வழிவிடு' என் தேவி வருகிறாள்' என்று ஒரு பாடல். எஸ்பிபியும் ராஜாவும் சேர்ந்து பாடியிருப்பார்கள். நான் வழக்கம் போல ராஜா வரிகளில் நின்றுவிடுவேன். அல்லது பாட்டைவிட்டு விட்டு ஓடுவேன். அதே படத்தில் ராஜாவின் குரலில் இன்னொரு பாடல் 'நில் நில் நில்' என்று தொடங்கும். அதில் ஒரு வரி ... "மீன் விழுந்த கண்ணில் நான் விழுந்தேன் அன்பே"..... நான் தேவியாக இருந்திருந்தால் நிச்சயம் ராஜா வீட்டுக்குத்தான் போயிருப்பேன்.

வைரமுத்துவின் பிரிவுக்குப் பிறகு ராஜா வரிகளில் அதிகக் கவனம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. 'fill in the blanks with suitable words' என்ற கணக்கில்தான் பாடல் வரிகள் இருந்தன. வாலி அந்த இடத்தை சரியாக நிரப்பினார். ராஜாவின் பாடல்களின் எண்ணிக்கை பெருக்கத்துக்கும், வேகத்துக்கும் அவர் பொருத்தமான வராக இருந்திருக்கலாம். புலமைப்பித்தன் போன்ற பாடலாசிரியர்களை அவர் சரியாகப் பயன்படுத்தவில்லை என்கிற மனக்குறை எனக்கு உண்டு. ஆயினும், பாட்டுக்குள் இறுதி செய்யப்படும் வரிகளை மதிப்பவராகவே அவர் இருந்திருக்கிறார். ஒரு சொல்லின் ஜீவனை அதன் ஆழமான பொருளுணர்ந்து, அழகுணர்ந்து அசைப்பவர் அவர். உதாரணத்துக்கு 'ராசாத்தி' என்கிற சொல் வெறுமனே அழகை மட்டும் குறிப்பதன்று. அதனுள்ளே ஆழமான நேசமும் இருக்கிறது. நாம் ராசாத்தி சொல்வதில்லை. நம் அப்பனும் பாட்டனும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாம் கேட்டிருக்கிறோம். 'உள்ளம் உருகுதே ராசாத்தி' என்கிற வரியில் வரும் ராசாத்தி அந்த ராசாத்திதான். 'வானம் பொழியாமா' பாடலில் நீங்கள் இதைக் கேட்கலாம்.

'அவதாரம்' படத்தில் 'தென்றல் வந்து தீண்டும்போது' பாடல் மெகா ஹிட். அந்த அலையில் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்ட ஒரு அற்புதம் என்று 'சந்திரரும் சூரியரும் பெத்ததொரு புத்திரனும் நான்தானே' பாடலைச் சொல்லலாம். பாடலைப் பாடுபவன் ஒரு கூத்துக் கலைஞன். ஆனால், பாடலின் பின்னணியில் மேற்கத்திய இசையின் பிரம்மாண்ட ஊர்வலம். இச்சிப்பட்டியிலிருந்து கிளம்பி இங்கிலாந்தைச் சுற்றிவிட்டு திரும்பவும் இச்சிப்பட்டியில் தரையிறங்குகிறது பாடல். எங்களுக்கு ஒபேரா என்கிற பெயர் மட்டும்தான் தெரியாது. ஆனால், ஒபேரா தெரியும். அறியச்செய்தவர் இளையராஜா.

ராஜாவின் குரல் நம் குரல் போலவே இருப்பதால் அதில் ஒரு 'அந்தரங்கத் தன்மை' வந்துவிடுவதாகத் தோன்றுகிறது. 'காயிலே புளிப்பதென்ன கண்ண

பெருமானே' என்பது தத்துவம். 'சாறைப்பாகாக நாம் காய்ச்சலாம் அம்மா அருள்தானே இனிப்பாக்குது' என்று ராஜா பாடுகையில் அது ஒரு கிராமத்து மனிதனின் எளியபக்தி. திருவாசகத்தை ஒதுவார்கள் பலர் பாடும்போதும் அது ஒரு சைவப் பனுவலாகவே ஒலிக்கிறது. ஆனால், 'நாயிற் கடையாய் கிடந்த அடியேற்கு' என்று ராஜா பாடுகையில், நாம் நமது லௌகீக வாழ்வில் நாயிற் கடையாய் கிடந்த பொழுதுகளையும் சேர்த்தே நினைவூட்டிவிடுகிறது. நாம் உருகி வழிந்து விடுகிறோம்.

ராஜாவின் குரலில் ஒரு சரணாகதித் தன்மையும் உண்டு. 'உன்னையல்லால் எனக்கு வேறு யாருமில்லை' என்று மண்டியிடுகிற பாவம் தொனிக்கும் வரிகளை ராஜா அளவு இதயப்பூர்வமாகப் பாடுபவர்கள் குறைவு. இந்த சரணாகதித் தன்மை அவரது பக்தி இலக்கிய ஈடுபாட்டில் இருந்து வந்திருக்கலாம். 'முயன்றால் முடியாதது ஒன்றுமில்லை' என்பது வாழ்வு களை இழந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக நமது முன்னோர் சொல்லி வைத்த ஒரு ஏமாற்று. எவ்வளவு முயன்றாலும் முடியாதவை என்று சில உண்டு. விதியைச் சுட்டிப் பாடும் இடங்களிலும் அதற்கேயான கையறுநிலையை இயல்பாகவே தொட்டுவிடுகிறது அவரது குரல்.

பாடகன் ஒருவன் விதவிதமான பாவங்களில் பாடியிருந்தாலும் அவனது குரல் ஏதோ ஓர் ஆதாரமான மனித உணர்வுடன் நெருக்கமாகப் பிணைந்திருக்கும். அவ்வகையில் எஸ்பிபியைக் 'கொண்டாட்டம்' எனலாம். அப்படி ராஜாவின் குரல் எந்த உணர்வோடு பிணைந்திருக்கிறது என்று யோசித்தால் அதற்கான பதில் 'கண்ணீர்'தான். 'ஆலோலம் பாடி' என்கிற பாடல் அழகையில் தொடங்கி அழகையில் முடிகிறது. 'எங்கே செல்லும் இந்தப் பாதையும் அப்படித்தான். வரிகள் இவற்றுக்கு ஒரு சாக்கு மட்டுமே. ராஜா நம்மைக் காதலிக்க வைத்திருந்தாலும் ஆட வைத்திருந்தாலும் அவரது குரலின் ஆதாரம் துக்கம்தான். நிற்கதியாக நிற்கும் ஒருவனின் அவலக்குரலாக ஒலிக்கும் பண்பு அவரிடம் உண்டு. நாம் அப்படி நிற்கதியில் நிற்கும் தருணங்களில் அவர் குரல் நம் குரலாகவே மாறிவிடுகிறது. நாம் நடுரோட்டில் பலர் காண அழுதுகொண்டேபோகிறோம்.

'அள்ளி அணைக்க யாரேனும் இருக்கும் இடத்தின் பெயரெல்லாம் வீடென்று ஆகுக' என்பது நண்பன் குணா கந்தசாமியின் கவிதை வரி. வீட்டிலிருந்து அலுவலகத்துக்கும் அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்குமான இரண்டு மணி நேரப் பயணத்தில் என் ஹெல்மெட்டுக்குள் அழகான வீடொன்று உருக்கொள்ளும். அதைக் கட்டியெழுப்பி வாழ்வின் மகத்தான பரிசாகக் கையளிப்பவர் இளையராஜா. உண்மையில் அது வீடுபேறு.

'தாயிற்சிறந்த தயாளனுக்கு' என் சிரம் தாழ்ந்த வணக்கங்கள்.

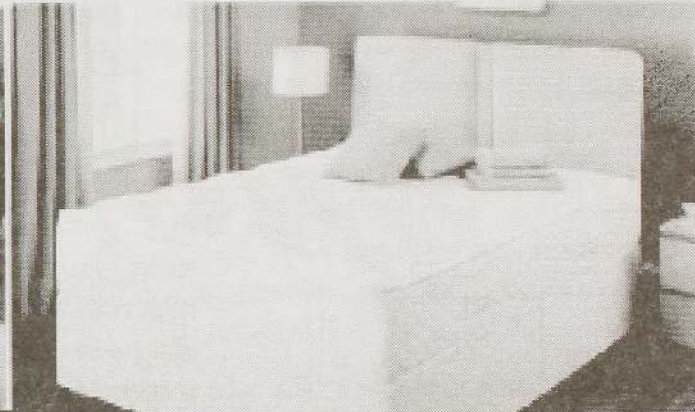
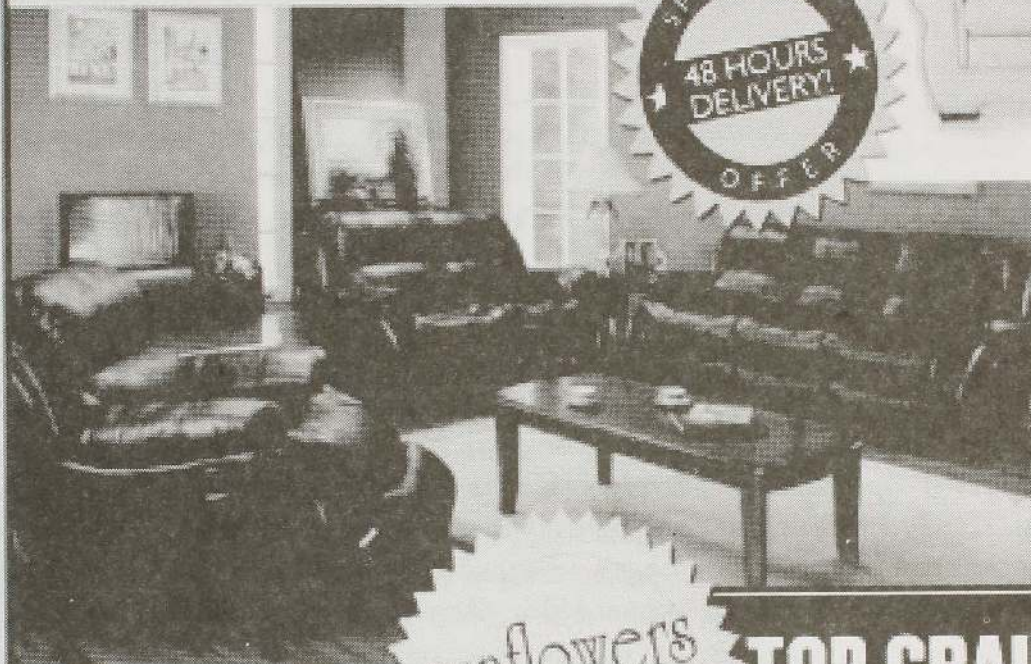
NEWEST DESIGNS

HIGHEST QUALITY AT THE LOWEST PRICE

SPECIAL
48 HOURS
DELIVERY!
OFFER

Memory Foam Mattress Blowout

sunflowers
EXCLUSIVE!

TOP GRAIN 100% GENUINE ITALIAN LEATHER SOFA SETS

Sunflowers
furniture

3024
KENNEDY RD.
416.609.8556

கேதாரநாதனும் அவரது 'சினிமாத்தடமும்'

இ.கிருஷ்ணகுமார்

'நிகரி' வெளியீடாக அண்மையில் வெளியாகியிருக்கும் கேதாரநாதனின் 'சினிமாத்தடம்', திரைப்பட ஆர்வலர்களின் கவனத்தைப் பெற்ற மிக முக்கியமான ஒரு நூலாகும். இந்த நூலின் அறிமுகம் தொடர்பாக அண்மையில் ஒரு zoom கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. அம்ஷன் குமார், சொர்ணவேல், பிரசன்ன விதானகே போன்ற முக்கியமான மாற்று சினிமா ஆளுமைகள் கலந்துகொண்ட நிகழ்ச்சி அது. ஆரோக்கியமான கருத்துப்பரிமாறல்களுடனும் மிகச் சிறப்பான உரையாடல்களுடனும் நடைபெற்ற அந்த நிகழ்வில் நூலாசிரியர் கேதாரநாதன் பற்றிக் குறிப்பிட்ட சில சொற்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியவை.

“யார் இந்த கேதாரநாதன்? தமிழகத்தில் இவர் எப்படி இதுநாள் வரை அறியப்படாதுபோனார்?” என அம்ஷன் குமார் கூறியதோடு இந்த அருமையான நூல் பற்றி ஒரு விரிவான கட்டுரை எழுதுவேன் என்றார்.

இதே கேள்வியைத்தான் அன்றைய நிகழ்வில் கலந்துகொண்ட திரைப்பட விமர்சகர்கள் பலரும் கேட்டார்கள்.

சமகால சிங்கள மாற்று சினிமாவின் முக்கியமான நெறியாளரான பிரசன்னா விதானகே இவ்வாறு கூறுகிறார்: “தென்னிந்திய திரைப்படங்களை நான் அறிந்து அனுபவிக்க என்னை ஊக்குவித்தவர்கள் யேசுராசாவும் கேதாரநாதனும் தான். அதுதான் என்னைத்தென்னிந்திய முன்னோடிக் கலைஞர்களுடன் சேர்ந்து செயற்படவாய்ப்பைத் தந்தது. தற்போது தென்னிந்தியா எனது இரண்டாம் வாழ்விடமாகிவிட்டது.”

யார் இந்த கேதாரநாதன்? இவரது குணாம்சங்கள்தாம் என்ன? எப்படியானவர்?

கேதாரநாதன் எழுபதின் பிற்பகுதியிலிருந்து எனக்குப் பழக்கமானவர். அப்போது அவர் முத்திரைச்சந்தையில் இருந்த சாமுவேல் சன்ஸ் அன் கம்பெனி என்ற வார்ப்புக் கம்பனியில் எழுதுவினைஞர் தரத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். அடிப்படையில் நிறுவன எதிர்ப்பு மனோபாவம் கொண்ட அவருக்கு அந்த வேலை பிடிக்கவில்லை. வேலைக்குப் போகும் எண்ணத்துடன் வீட்டிலிருந்து புறப்படுவார். வழியில் என்னைக்கண்டுவிட்டால் நின்று கதைக்கத் தொடங்கிவிடுவார். அப்போது யாழ் திரைப்படவட்டம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

ஏ.ஜே.யும், சங்கப் பலகையும், முற்றவெளியும், ரீகல் தியேட்டரும், சினிமாவும், இலக்கியமும் என பலதும் பத்தும் உரையாடலில் வந்துபோகும். வேலைக்கு நேரம் போகுதே என்று கூறினால் பரவாயில்லை. இன்றைக்கு லீவு போடுவம். அங்கை போய் ஆணியும் நட்டும் எண்ணவா நான் பிறந்தேன் என்பார். கதை கண்ட இடம் கையாயம் என்றொரு பழமொழி இருக்கிறதே அதுதான் கேதாரநாதன். இதை எள்ளலாகக் கூறவில்லை. கதை சுவையாக இருந்துவிட்டால் கேதாரநாதன் வீட்டுக்குப் போவதையே மறந்துவிடுவார். ஏன் அன்று நடந்த zoom கலந்துரையாடலின்போது நிகழ்ச்சி எல்லாம் முடிவடைந்த பின்பு நடந்த திட்டமிடப்படாத பின் உரையாடலில்தான் கேதாரநாதனின் உண்மையான, இயல்பான, மனம்திறந்த உரையாடல் மிக நீண்ட நேரம் நடைபெற்றது. பலவிடயங்களை நகைச்சுவையாகவும் அதே நேரம் ஆழமாகவும் மணிக்கணக்காகவும் மனம் திறந்து உரையாடினார். பொதுவாகவே உண்மையான கலந்துரையாடல்கள்கூட்டம் முடிந்த பின்புதானே நடைபெறுகின்றன.

பிறகு, கேதாரநாதன் அந்த சாமுவேல் சன்ஸ் வேலையை விட்டுவிட்டு கொழும்புக்குச் சென்று வீரகேசரியில் இணைந்துகொண்டார். அது அவருடைய மனதுக்குப் பிடித்தமான வேலையாக அமைந்தது. நான் கொழும்பு சென்றால் என்னுடைய நண்பன் குகமூர்த்தியின் அறையிலேயே தங்குவேன். கேதாரநாதன் நான் வந்ததை அறிந்ததும் அங்கு வந்துவிடுவார். பிறகு அப்படியே பேசிக்கொண்டு இருந்துவிடுவார். தன்னுடைய அறைக்குப் போகமாட்டார். கேதாரநாதனைப் போலத்தான் குகமூர்த்தியும். குகமூர்த்தியின் கொழும்பு அறையும், நல்லூரில் இருந்த அவருடைய வீடும் என்பதுகளில் முக்கியமான சந்திப்பு மையம். குகமூர்த்தி ஒரு நல்ல தொடர்பாளர். அவருக்கு சினிமாவில் பெரிதாக ஈடுபாடில்லை ஆனால், தர்மசிறி பண்டாரநாயக, வசந்த ஓபயசேகர, தர்மசேன பத்திராஜா போன்ற முக்கியமான சிங்கள சினிமா நெறியாளர்களுடன் நெருங்கிய நட்பு உண்டு.

கேதாரநாதனின் தேடலுக்கு உகந்த இடமாக கொழும்பு அமைந்துவிட்டது. நல்ல திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிட்டியது. கொழும்பில் உள்ள இந்திய, ஜெர்மனிய, ஈரானிய, சோவியத் தூதரகங்களின் கலாசார மையங்கள் ஊடாக நடைபெற்ற பல சர்வதேசத் திரைப்பட விழாக்களைக் காணும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. இதைவிடப் பல நல்லசிங்களத் திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் அனுபவமும் முக்கியமான சிங்களத் திரைப்பட நெறியாளர்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது. இதனால் இயல்பாகவே ஆங்கில மொழியறிவு பெற்ற கேதாரநாதன் மாற்று சினிமா தொடர்பான பல கட்டுரைகளைப் பத்திரிகைகளுக்காகத் தமிழில் எழுதவும் மொழிபெயர்க்கவும் தொடங்கினார்.

‘சினிமாத்தடம்’ என்ற இந்த நூலின் முதல் பகுதியில் தான் பார்த்த நல்ல திரைப்படங்கள் பற்றி பதினான்கு தலைப்புக்களில் எழுதியுள்ளார்.

அவையாவன 1. காமோஸ் பானி: மாற்று சினிமாவின் பல கூறுகளைக் கொண்ட துணிவானதொரு முயற்சி; 2. லுமும்பா: ஒரு துன்பியல் வரலாற்று நாயகன்; 3. ஐரோப்பா ஐரோப்பர் 4. சங்காரா: சினிமா மொழியில் ஒரு உள்மன யாத்திரை; 5. அம்மா வருணேலெஸ்டர்:

காலத்துயர்; 6. வெயில்: விளிம்பு நிலை வாசிகளின் ரொட்டிகளும் ரோஜாப் பூக்களும்; 7. நவ யதார்த்தம் தழுவிய ஈரானிய சினிமா; 8. மில்ல சோயா: மெய்மை குன்றா திரை மொழியின் அர்த்தம் கூடிய கலையாக்கம்; 9. சார்க் திரைப்படவிழா 2012; 10. பிரசன்ன விதானகே: காட்சிப்படிமங்களாக உணர்வுகள் வெளிப்படும்போதே தூய சினிமா உருவாகிறது; 11. இரு பெண்கள்: இரானிய சினிமாவில் எமக்கு நெருக்கமான பெண்ணிய அனுபவம்; 12. மகாஜன்: நிலைக்கக்கூடிய படிமங்களின் சிருஷ்டியாளர்; 13. காலாவதியாகாத நவயதார்த்தவாத சினிமாச்சித்தாந்தம்; 14. குறும்படங்கள்: ஒரு பார்வை.

நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் தான் வாசித்த முக்கியமான ஆங்கிலக் கட்டுரைகளை, நேர்காணல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

அவையாவன: 15. சபீகா சுமர்: சமூக அசைவாக்கமே எனது திரைப்படத்தின் நோக்கம்; 16. ரோல் பெக்: உண்மையை வெளிப்படுத்துவதே எனது நோக்கம்; 17. டாரியுஸ் மெக்ரூஜி: கலையின் உள்ளீடு துன்பியல் சார்ந்ததொன்றே; 18. பக்மன் ஹோபாடி: வெளிநாட்டவர் எமது இரட்சகர் அல்ல; 19. பார்ஸானியா: பூமியில் ஒரு நரகத்தின் கதை; 20. சுனிலா அபயசேகர: நகர கிராம சித்திரிப்புகளினூடாகப் பெண்களும் பால்நிலையும்; 21. அப்பாஸ் ஹெரோஸ்ரமி: எனது தேர்வே எனது அரசியல்; 22. தர்மசேன பத்திராஜா: சினிமா ஊடகத்தை, யுத்தத்தைக் கொண்டாடும் நோக்கில் திரைப்படம் எடுத்து ஒருபோதும் கீழிறக்கிவிடக்கூடாது; 23. எம்.டி.மகிந்தபால: ஒளிப்பதிவாளராகத் தனக்கெனத் தனித் தடம் பதித்தவர்; 24. அரிதான உயிர்ராசி. இவ்வாறு பல்வேறு ஆழமான விடய தலைப்புகளில் எழுதியுள்ளார்.

வகை மாதிரிக்கு ஒரு சில விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன் .

கேதாரநாதனின் படத் தேர்வுகளைச் சற்றுப் பாருங்கள். முதலில் எடுத்துக்கொண்ட படம் ‘கமோஸ் பானி (2003)’ (silent water) என்றபாகிஸ்தானிய பெண் நெறியாளர் சபிகா சுமரின் படம். கேதாரநாதனுக்கு ஒரு படத்தைப் பிடித்திருந்தால் அப்படத்தைப் பற்றிய முழுமையான தேடலில் இறங்கிப் படத்தின் பல்வேறு அடுக்குகளையும் நுட்பமாகப் பரிசீலித்து அப்படத்தின் நெறியாளரைப்பற்றியும் அவரது ஏனைய படைப்புகள் பற்றியும் ஓர் ஆய்வு செய்து தந்துவிடுவார். இந்த நூலின் முதலாம் படமாக அறிமுகப்படுத்துவது ‘கமோஸ் பானி (2003)’ என்ற இப்படத்தைத்தான். அதைவிட நூலின் இரண்டாம் பகுதியான திரைத்தடத்தில் முதலாம் மொழிபெயர்ப்பாக எழுதுவதும் இந்தப் பட நெறியாளரான சபிகா சுமரின் நேர்காணலைத்தான். அந்த அளவுக்கு இந்தப் படம் முக்கியமாக அமைகிறது .

பாகிஸ்தானில் 1997 இல் ஸியா உல் ஹக்கின்ராணுவ ஆட்சியின் போது ஓரங்களில் இருந்த மத அடிப்படைவாதிகளுக்கு, மத்தியில் ஆதிக்கம் செலுத்த வாய்ப்பும் அனுமதியும் அதிகாரமும் அளிக்கப்பட்டன. இதைத்தொடர்ந்து குழப்பங்களும் வன்முறையும் உருவாயின. இந்தப் பின்னணியில் உருவான உண்மையை ஒட்டிய கதைதான் காமோஸ் பானி. இசையில் ஈடுபாடும் மென்மையுணர்வும் கொண்ட சலீம் என்ற பதினம் வயது இளைஞன் லாகூரிலிருந்துவரும் இரு

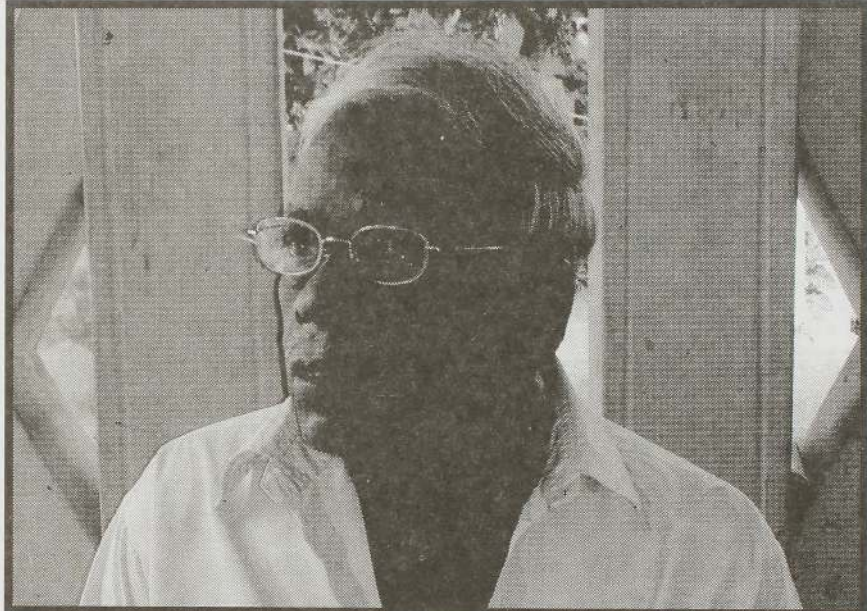
அடிப்படைவாதிகளின் போதனைப்பொறியில் சிக்கி ஜிஹாத்தாக மாறிவிடுகிறான். அதனால் தாயிடமிருந்தும் காதலியிடமிருந்தும் அந்நியமாகிப் போய்விடுகிறான். தாயின் தற்கொலைக்குக் காரணமாகிப் போவதுடன் அடிப்படைவாதிகளுடன் சேர்ந்து காதலியின் கல்லூரிக் கட்டிடத்தை மூடி சுவர் எழுப்புவது போன்ற அடிப்படைவாதச் செயல்களால் சமூகத்தில் அமைதியின்மையை உருவாக்கிவிடுகின்றான். புனித குரானை அடிப்படைவாதிகள் மூர்க்கத்தனமாக வியாக்கியானம் செய்தல் அதனால் வரும் விளைவுகள் எனப் பல தளங்களில் படம் விரிவடைந்து செல்கிறது. உண்மையில் இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது முஸ்லிம் சீக்கிய இனங்களுக்கிடையே நடந்த வன்முறையையும் அதன்போது பலியான, கடத்தப்பட்ட, கொல்லப்பட்ட, பாலியல் வல்லுறவுகள் ளாக்கப்பட்ட, காணாமல் போன, விற்கப்பட்ட பெண்களின் அனுபவங்களை அடியொற்றியே இதன் கதை பின்னப்படுள்ளது. இது ஒரு அரசியல் படம்தான். யுத்த வலைய பின்னணியில் உள்ள எல்லாப் பெண்களுக்கும் பொருந்தும் அனுபவம்தான் இது. ஸ்ரீ லங்காவுக்கும் பொருந்தும். நுண் அதிர்வுகளைத் தரும் படத்தின் உட்கூறுகள், பிரதியின் வலிமை பற்றி எல்லாம் மிக அருமையாக விளக்கிச் செல்கிறார் நூலாசிரியர்.

இந்தப்படத்தின் நெறியாளரான சபிகா சுமர் பற்றி மிக அருமையான நேர்காணல் ஒன்றை இவர் மொழிபெயர்த்துத் தந்திருக்கிறார். அவசியம் வாசிக்க வேண்டிய நேர்காணல் அது. ஒரு சுதந்திரமான சமூக அக்கறை கொண்ட ஆவணப்பட நெறியாளரான சபிகா சுமர் பல ஆவணப்படங்களை இயக்கியுள்ளார். அதில் ஒன்று Suicide warriors என்ற தமிழ்ப்போராளிகள் பற்றியது. “அவர்களுடன் ஏற்பட்ட அனுபவம் மனதை நெகிழ வைப்பதாக இருந்தது. அவர்களில் நெருக்கமான ஒருவரான தோழி சார்லி என்பவருடன் திரைப்படத்துக்கான நேர்காணல் ஒன்றைச் செய்திருந்தேன். பிறகு அவர் இறந்துவிட்டார். என் குழுவில் இருந்த பலர் வாய்விட்டு அழுதனர்” என்கிறார் சபிகா சுமர். மிகத் துணிச்சலான சமூக அக்கறை உள்ள அவரின் திரைப்படச் செயற்பாடு அவரை மிக உயரத்தில் கொண்டுபோய் வைத்துவிடுகிறது.

கேதாரநாதனின் படத் தேர்வு நுட்பமானது. உலக அரசியலில் ஈடுபாடுள்ளவர்கள் பற்றி லுமும்பா பற்றி நன்கு அறிவர். கொங்கோ மக்களால் அதிகம் நேசிக்கப்பட்ட, அவர்களால் ஜனநாயகத் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு தலைவர் லுமும்பா. காலனித்துவ எதிர்ப்பு வாதியான லுமும்பா கொங்கோவுக்கு மட்டுமல்ல; முழு ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கும் வழிகாட்டியாக வரவேண்டியவர். பெல்ஜியத்தின் காலனி நாடக இருந்த கொங்கோவில் கனிமவளங்கள் நிறைய இருந்தன. எனவே, கனிமங்கள் நிறைந்த கட்டங்கா பிரதேசத்தைத் தொடர்ந்தும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க, தீவிரமான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளனாகிய லுமும்பாவைக் கொல்ல வேண்டிய தேவை பெல்ஜியத்துக்கும் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இருந்தது. சூழ்ச்சி, துரோகம், இராணுவ சதி என்பவரின் மூலம் கொடூரமாகச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்படுகிறார். பின் எந்த ஒரு ரூபகத் தடயமும் இல்லாதவாறு துண்டுதுண்டாக்கப்பட்டு எரிக்கப்படுகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கியமான அரசியல் கொலையாகக் கருதப்படும் சுதந்திர கொங்கோவின் முதல் பிரதமரான பற்றிஸ் லுமும்பாவின் கொலையை ஒட்டிய இறுதி வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் ‘லுமும்பா’ (2000) என்ற இந்தப் படத்தையே அடுத்து எமக்குத் தந்துள்ளார். இந்தப் படத்தை நெறியாள்கை செய்தவரும் திரைக்கதை எழுதியவரும் ரோல் பெக் என்பவர் லுமும்பாவின் தீவிர ஆதரவாளர். ஹெயிட்டியில் பிறந்தவர். பின்பு கொங்கோவில் குடியேறியவர். இவரைப் பற்றி நூலின் இரண்டாம் பாகத்தில் விரிவானதொரு நேர்காணலை மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார் நூலாசிரியர். வலுவான பிரதி. வரலாற்றுத் தவறெதுவுமில்லாது மிக கவனமாக இயல்பாக எழுதப்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். லுமும்பா நல்ல பேச்சாளர். கொங்கோவின் முதலாம் சுதந்திரதின் உரையில் காலனியாதிக்க வாதிகளுடன் எந்தவிதச் சமரசமுமின்றி இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“சொற்பக் கூலிக்காக எம்மிலிருந்து பிழியப்பட்ட கடின உழைப்பினை பொறுத்துக்கொண்டோம். நாளாந்தம்

காலை, நடுப்பகல், இரவு என இடைவிடாது ஓயாது தொடர்ந்த துன்புறுத்தல்கள், அவமானங்கள், அடிகள், உதைகள் போன்றவற்றையும் சகித்துக்கொண்டோம். ஏனெனில், நாங்கள் கறுப்பர்கள்... எமது காயங்கள் இன்னும் ஆறவில்லை! அவற்றை எமது மனதிலிருந்து நீக்குவது என்பது தாங்கமுடியாத வலியை எமக்கு ஏற்படுத்துகிறது.”

ரோல் பெக் தனது நேர்காணல் ஒன்றின்போது லுமும்பா பட்ட சித்திரவதைகளையும், சாதாரணர்களின் சீண்டல்களையும், அவமரியாதைகளையும் மௌனத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வதை இயேசுவின் வதைபாடுகளுக்கு ஒப்பானது எனக் கூறிப் பரவசம் அடைகிறார்.

இந்தப் படத்தைப் பற்றியும் ரோல் பெக் பற்றியும் எழுதியதன் மூலம் ஒரு வித்தியாசமான திரைப்பட அனுபவத்தை நூலாசிரியர் தொற்றவைத்துள்ளார்.

அடுத்து ‘ஐரோப்பா, ஐரோப்பா’ (1991) என்ற போலந்து நாட்டுத்திரைப்படம் பற்றியது. இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின்போது லொலி என்ற யூத இளைஞன் நாஸிகளிடமிருந்து உயிர் தப்புவதற்காகத் தனது யூத அடையாளங்களை மறைத்து வாழ்வதில் எப்படித்

தேர்ச்சி பெறுகிறான் என்பதுதான் கதை. நாஸிகளுடன் இருக்கும்போது நாஸியாகவும் போல்ஷிவிக்குகளுடன் இருக்கும்போது போல்ஷிவிக்காகவும் நடத்துக்கொண்டே இருக்கிறான். விருத்த சேதனம் செய்யப்பட்ட ஆண்குறியே அவனது பிரச்சினையாகயுள்ளது. அல்லாது போனால்முழு அளவில் ஒரு நாஸியாகவே மாறியிருப்பான். நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் சாபக்கேடாக இருக்கும் இந்த ஆண்குறியே அவனை விழிப்பு நிலைப்படுத்தி இரட்சிக்கவும் செய்கிறது. மிக நுட்பமாக முரண் நகையுடன் எடுக்கப்பட்ட படம் இது. இந்தப் பட நெறியாளர் பற்றி ஒரு நல்ல அறிமுகக் குறிப்பும் அவரது ஏனைய படங்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன.

சங்காரா: சினிமா மொழியில் ஒரு உள்மன யாத்திரை என்ற இந்தக் கட்டுரை இந்த நூலில் எனக்குப் பிடித்த கட்டுரைகளில் ஒன்று. 'சங்காரா' (2007) என்ற ஒரு சிங்களத் திரைப்படத்தைப் பற்றியது. அமைதியான இயற்கைச் சூழலில் அமைந்தசிறு கிராமமொன்றில் அமைந்திருக்கும் பழமையான விகாரை ஒன்றில் பழமையான பௌத்தக் கதை கூறும் ஓவியங்களைச் சீர்செய்ய இளம் ஓவியரான பௌத்த துறவி ஆனந்தவை அழைத்துவருகிறார் அந்த விகாரையின் முதிய துறவி. ஓவியங்களைச் சீர் செய்கின்றபோது பெண்கள் கூந்தலில் அணியும் கிளிப் ஒன்றைக் கண்டெடுக்கிறார். அது விகாரைக்கு வரும் பெண்ணொருவருடையது என அறிந்து அதை அப்பெண்ணிடம் திருப்பி ஒப்படைக்கும்போது இளம் துறவியின் மனம் அலைபாயத் தொடங்குகிறது. இந்த மனப் போராட்டம் அதிலிருந்து விடுதலை அடைதல் ஆகியவற்றைப்பற்றியதேஇப்படம்.எழுத்தும் இயக்கமும் பிரசன்ன ஜெயக்கொடி என்ற இளைஞருடையது. பற்று பற்றின்மை பற்றிய பௌத்த சித்தாந்த ஆன்மவிசாரம் அழகாக வெளிப்படுகிறது. வித்தியாசமான முயற்சி. இசையும் ஒளிப்பதிவும் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ள இப்படம் பற்றிச் சிறப்பானதொரு குறிப்பைத் தந்துள்ளார். எனினும், இளம் துறவி மூலம்மஞ்சள் அங்கியின் புனிதம் கெட்டுவிடாமல் காத்திருப்பதில் நெறியாளர் அதிகக் கவனம் செலுத்துவதில் கலையாக்கம் கருத்தாக்கம் என்ற தளங்களில் சறுக்கி விழுவதைக் காட்டுகிறது என்ற விமர்சனத்தை நூலாசிரியர் வைப்பது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

அம்மாவருணை லெஸ்டர்: காலத்துயர் என்ற கட்டுரை 'அம்மாவருணை (2006) லெஸ்டர்' படத்தின் மீது வைக்கப்பட்ட அழுத்தமான விமர்சனக் குறிப்பாகவே அமைந்துள்ளது. சிங்கள சினிமாவின் ஆரோக்கியமான எழுச்சி லெஸ்டரின் 'ரேக்காவ', 'கம்பெரலிய' வின் வருகைக்குப் பின் தோன்றுகிறது. அப்படியான காத்திரமான நெறியாளர் தமது சமகால அரசியல் போக்கைத் தரிசன வீச்சுடன் கையாள்வதற்குப் பதிலாக இயல்புக்கு மீறிய வகையில் பௌத்த விழுமியங்களைப் புகுத்தியுள்ளார் என விமர்சனப் பார்வையில் கூறுகிறார் நூலாசிரியர். பௌத்த சிங்களப் பெரும்பான்மை நாடொன்றில் தான் ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்கராக இருப்பதனால் ஏற்படும் உறுத்தலின் விளைவே இதுவெனக் கூறுவது சிந்திக்கவேண்டியதே.

'மில்ல சொயா' (2004) என்ற சிங்களத் திரைப்படத்தைப் பற்றிய நூலாசிரியரின் குறிப்பு சிறப்பாக உள்ளது. நீர்கொழும்பில் உள்ள கரையோரச் சிங்களக் கிராமமொன்றிலிருக்கும் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வு பற்றிய கதை இது. இங்கு வேலையற்றிருக்கும் இளைஞர்கள் பொதுவாக இராணுவத்தில் சேர்வார்கள் அல்லது சட்டவிரோதமாகப் படகில் இத்தாலி செல்வார்கள். அப்படித்தான் பிரதீப் என்ற இளைஞனும் அவனது நண்பர்களும் படகில் இத்தாலி செல்கிறார்கள். கூட்டிவந்த எஜண்டிடம் பணத்தை இழந்து ஏமாற்றப்பட்டு பல்கேரியாவில் கைவிடப்படுகிறார்கள். பின்பு ஊரிலிருக்கும் நண்பன் ஒருவனுக்கு போன் பண்ணி பணம் பெற்றுவாழ்வா சாவா என்ற போராட்டத்தில் பயணத்தைத் தொடர்கிறார்கள். ஆள்களைக்கடத்தும் பல்கேரியன் ஒருவன் வாகனங்களின் இடுக்குகளுக்குள் ஒளித்துவைத்துக் கடத்துகிறான். கடுங்குளிராலும் மூச்சுத்திணறியும் சிலர் இறக்கிறார்கள். தொடர் பயணத்துக்கு இலாயக்கில்லாத இவன் நண்பன் சாந்தகடத்தல்காரனால் சுட்டுகொல்லப்படுகிறான். இத்தாலிக் கனவு மறைய மனித சக்கையாக இத்தாலிக்குள் நுழைகிறான். பின்பு இத்தாலிக்கு இசைவாக்கம் பெற்று இடையில் ஊர் திரும்புகிறான். ஊரே மாறிவிட்டது.

நண்பர்கள் மாறிவிட்டனர். இறுதிவரை மாறாதிருப்பது இவனும் சில முட்டாள்களும் தாம். மிக இயல்பாகப் படமாக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். இது புத்தி கீர்த்திசேன என்ற நெறியாளரின் படம். மிக நேர்த்தியாகப் பல உள் அடுக்குகளுடனும் அழுத்தமான படிமங்களுடனும் படமாக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

இதை வாசித்தபோது இதே அனுபவம் எமது தமிழ் இளைஞர்கள் பலருக்கும் உண்டு என்பதை அறியமுடியும். எமக்கு மட்டுமல்ல; இன்று உலகின் பலபாகங்களிலும் இது போன்ற நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஆம்! வன்முறையே வாழ்வாகிப்போன ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்கிறோம்.

இந்த நூலில் இன்றைய காலகட்டத்தின் மிக முக்கியமான சிங்கள நெறியாளரான பிரசன்னா விதானகே பற்றி ஒரு நல்ல கட்டுரை வெளிவந்திருக்கிறது. 'பிரசன்னா விதானகே: காட்சிப்படிமங்களாக உணர்வுகள் வெளிப்படும்போதே தூய சினிமா உருவாகிறது' என்ற தலைப்பில் உள்ள இக்கட்டுரையில் பிரசன்னா விதானகே தனது திரையுலகப் பிரவேசம், வளர்ச்சி, தற்போதைய நிலை, சினிமாவின் அழகியல் என்பது பற்றிய அனுபவங்களைக் கூறுகிறார்.

"எனது திரைப்படங்களை மீள் நோக்கிப் பார்க்கையில் அவற்றிக்கிடையே பொதுவானதொரு இழையோட்டம் ஒன்று ஓடுவதை உணர முடியும். சமூக நிறுவனம் ஒன்றுக்கு எதிராக ஆணோ பெண்ணோ நடத்தும் போராட்டத்தை அல்லது எதிர்ப்பினை எதோ ஒரு வகையில் பிரதிபலிப்பனவாக அவையிருப்பதை அவதானிக்க முடியும்" என்று கூறும் விதானகே தனது படங்களை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார். 'பவுரவலலு' திரைப்படம் கத்தோலிக்க மரபு இறுக்கங்களுக்கிடையே வளர்க்கப்பட்ட பெண் அதை மீற முற்படுகையில் ஏற்படும் மனப்பேதலிப்பு பற்றிக் கூறுகிறது.

உருவாக்கியபுத்த பொருளாதாரம், சமயம் என்பனவற்றின் நிறுவன மயப்பட்டதன்மையை எதிர்கொள்ளும் வன்னிஹாமி என்ற பாத்திரத்தின் நிலைஎன்பவற்றை அவதானிக்க முடியும் என்று கூறுகிறார். மேலும் 'உண்மை இலக்கியமே புரட்சிஇலக்கியம்' என்ற ரொட்ஸ்கியின் கூற்றில் எனக்கு வலுவான நம்பிக்கை உண்டு என்று கூறுவது சிந்திக்கவைக்கிறது. அவசியம் வாசிக்க வேண்டிய கட்டுரை இது.

ஈரானிய சினிமா பற்றிய கேதாரநாதனின் அறிவு விசாலமானது. கொழும்பில் பல இரானிய திரைப்பட விழாக்களில் பார்வையாளராகச் சென்ற அனுபவத்தாலும், நல்ல ஈரானிய சினிமா பற்றிய கட்டுரைகளை மொழிபெயர்த்ததாலும் இது உருவானது. இந்த நூலில் 'நவ யதார்த்தம் தழுவிய ஈரானிய சினிமா', 'இரு பெண்கள்: ஈரானிய சினிமாவில் எமக்கு நெருக்கமான பெண்ணிய அனுபவம்', 'பக்மன் ஹோபாடி: வெளிநாட்டவர் எமது இரட்சகர் அல்ல', 'டாரியுஸ் மெக்ரூஜி: கலையின் உள்ளீடு துன்பியல் சார்ந்ததொன்றே', 'அப்பாஸ் ஹெரோஸ்ரமி: எனது தேர்வே எனது அரசியல்' என்ற ஐந்து ஆழமான கட்டுரைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்தக் கட்டுரைகள் எல்லாம் புதிய ஈரானிய சினிமா பற்றியும் அவற்றின் நெறியாளர்கள் பற்றியும் நல்ல அறிமுகத்தைத் தருகின்றன. உண்மையில் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய நவயதார்த்தவாதம் ஈரானில்தான் நன்கு வேருன்றியது. உலகின் எந்த நகரத்தில் திரைப்படவிழாக்கள் நடைபெற்றாலும் அங்கு ஈரானியத் திரைப்படங்கள் வெற்றிவாகை சூடி வருகின்றன. ஜனநாயக வெளி குறைந்த மதக்கட்டுப்பாடுகள் அதிகம் உள்ள ஒரு நாட்டில் இது எவ்வாறு சாத்தியமானது? குழந்தைகளின் மனவியல்புகளை ஆழமாகவும் கலையுணர்வுடனும் சித்தரிக்க அவர்களால் எவ்வாறு முடிந்தது? இவற்றைச் சாதித்த ஆழுமைகள் பற்றி இக்கட்டுரைகள் பேசுகின்றன. இந்த நூல் அதிகம் பேசும் விடயம் ஈரானிய மாற்று சினிமாவும் அதன் நெறியாளர்களும் என்பதை அழுத்திக் கூறவேண்டும்.

2002 காலப்பகுதியில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக நடைபெற்ற குஜராத் வன்முறைகள் குறித்து எடுக்கப்பட்ட படம்பற்றி 'பார்ஸானியா: பூமியில் ஒரு நரகத்தின் கதை' என்ற தலைப்பில் முக்கியமான கட்டுரை உள்ளது. வன்முறையில் தொலைந்துபோன தனது மகனைத் தேடும் உண்மைச் சம்பவத்தை ஒட்டிய கதை. இந்தியா எங்கும் திரையிடப்பட்டபோதும் குஜராத்தில் மட்டும் திரையிட வன்முறைக்கும்பல் விடவே இல்லை. இன்றுவரை குஜராத்தில் நிலைமைகள் மாறவேயில்லை. சகிப்புத்தன்மையற்று எதையும் வன்முறையாகக் கையாளும் மனோநிலை குஜராத்தில் இன்றுவரை தொடர்கிறது.

தர்மசேன பத்திராஜா பற்றியும் ஒலிப்பதிவாளர் மகிந்தபால, சுனிலா அபயசேகர ஆகியோர் பற்றியும் அருமையான கட்டுரைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

பொதுவாகவே அனைத்துக் கட்டுரைகளும் மாற்று சினிமா தொடர்பாக உலகம் தழுவிய பார்வையில் எழுதப்பட்டவை. மனித உரிமை, பெண்ணுரிமை, பெண்களின் பிரச்சினைகள், தேசவிடுதலை, இன

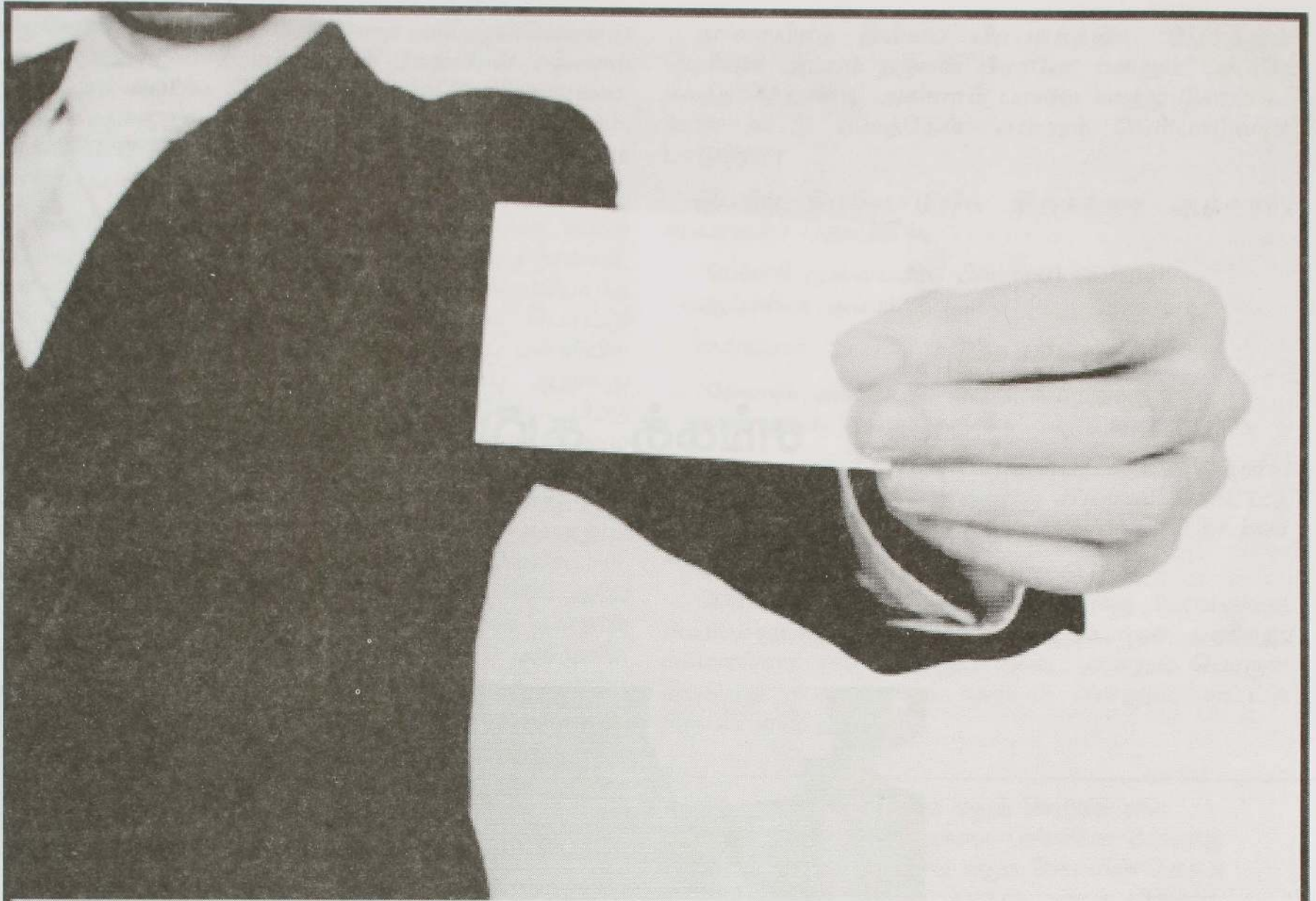
அழிப்பு, மத அடிப்படை வாதம், நவயதார்த்தவாதம், தத்துவவிசாரம், யுத்த எதிர்ப்புஎனப் பல தளங்களில் உரையாடுகிறது. அத்துடன் அனைத்துமே நடுநிலையான அழகியல் விமர்சனப் பார்வையில் எழுதப்பட்டவை.

கேதாரநாதனின் மொழிச்செழுமை மிக உயர்வானது. பொருத்தமான சொற்களைப் பொருத்தமான இடங்களில் கையாளும் பக்குவம் உள்ளவர். இவர் ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் இருப்பதனாலேயே இது சாத்தியமாகியுள்ளது என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. இந்த மொழிச்செழுமையை இந்த நூலில் வெளியான கட்டுரைகளை வாசிக்கும்போது நன்றாக உணரமுடியும். இன்னும் சொல்லப்போனால் அவரது எழுத்திலும் பார்க்க அவரது வாய்மொழி உரையாடல் நன்றாக நகைச்சுவையாக இருக்கும். எழுத்துக்கு உண்டான வரையறைகள் உரையாடலில் இல்லையல்லவா? இவரிடம் தமிழ் சினிமா பற்றிய தகவல்கள் நிறைய உண்டு. குறிப்பாக, ஆரம்பகாலத் தமிழ் சினிமாவின் நடிகர்கள், நெறியாளர்கள், இசையமைப்பாளர்கள், பாடகர்கள், படத்தொகுப்பாளர்கள் பற்றி நிறைய அறிந்துவைத்துள்ளார். விரல் நுனியில் உலகம் என்பார்களே அது போல விரல் நுனியில் பழைய தமிழ் சினிமா பற்றிய தகவல்களை வைத்துள்ளார்.

இந்த நூலில் சினிமா நெறியாளர்கள்தவிர்த்த வித்தியாசமான, முக்கியமான ஆளுமை பற்றிய கட்டுரை ஒன்று இடம்பெற்றிருக்கிறது. மிக அழகாக எழுதப்பட்ட தரமான நினைவுக் குறிப்பு அது. அதுதான் ஏ.ஜெ. கனகரத்னா பற்றிய 'அரிதான உயிர்ராசி' என்ற கட்டுரை. ஏ. ஜெ. மீது கேதாரநாதன் எவ்வளவு அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார் என்பதை இக்கட்டுரையை வாசித்தால் புரியும். ஏ.ஜெ.யின் ஆளுமையை, உயர் பண்பை, குணாம்சங்களை நன்கு புரிந்து எழுதப்பட்ட எழுத்து. ஏ.ஜெ. தமிழ் தெரியாத நிலையிலிருந்து தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் புலமையும், மொழிபெயர்ப்பாற்றலும் உடையவராக வளர்ந்து வந்தவர். கேதாரநாதனின் மொழிச்செழுமைக்கு ஏ.ஜெ.யின் நட்பையும் ஒரு காரணமாகக் கொள்ளலாம் என எண்ணத்தோன்றுகிறது. ஏ.ஜெ.யுடன் சேர்ந்து எம்மையும் சிறிது தூரம் பயணிக்க வைக்கிறது இக்கட்டுரை.

புத்தகத்தின் வடிவமைப்புப் பற்றிச் சில விடயங்களைக் குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். மிக அழகான அட்டைப்படம், சினிமா என்பது அடிப்படையில் நெறியாளர், ஒளிப்பதிவாளர் என்ற இரு முக்கிய ஆளுமைகளின் படைப்புச் செயற்பாட்டிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் கைலாசநாதனால் வரையப்பட்ட ஓவியம் மிக அழகாக அமைந்துள்ளது. வடிவமைப்பு செய்த ஜீவமணியும், அச்ச வேலைகள் செய்த எவர் கிரீன் அச்சகத்தினரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தில்தானா அச்சிடப்பட்டது என வியக்கவைக்கும் வகையில் நூல் அமைந்துள்ளது.

சினிமா பற்றித் தமிழ் மொழியில் அண்மையில் வெளியான நூல்களில் கேதாரநாதனின் 'சினிமாத்தடம்' ஒரு முக்கியமான வரவு எனத் துணிந்து கூறலாம்.

T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

2620 Eglinton Ave. E
Suite 201
Scarborough
On MLK 2S3

Tel: 416 - 266 6154 Fax : 416 - 266 4677

சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா!

நாஞ்சில்நாடன்

உணவுப் பண்டங்கள் சிலவற்றுக்கான மாற்றுச் சொற்களை அறிமுகப்படுத்தும் முகமாகத்தான் இந்தக் கட்டுரை. தின்பண்டங்கள் குறித்து நம்மிடம் பல கதைகளும் பாடல்களும் இருந்தன. இன்று சினிமாப் பாடல்களே நம் பாட்டுக்கள், சினிமாக்கதைகளே நம் கதைகள், சினிமா நடிகர் நடிகையரே நாம் வழிபடும் தெய்வங்கள். மீண்டு ஆளாவது எந்நாளோ ஆண்டவரே!

எம் சிறுவயதில், மூத்த பெரியம்மா, அததை, ஆத்தா, சித்தி எனக் கால் நீட்டித் தரையில் அமர்ந்திருக்கும் குழந்தைகளுக்கு பாடிக்காட்டுவார்கள். 'கை வீசம்மா கை வீச! கடைக்குப் போகலாம் கை வீச! முட்டாய் வாங்கலாம் கை வீச! முழுசாத் திங்கலாம் கை வீச!' என்பது போல அதே பாணியில் 'செப்புக் கொட்டம்மா செப்புக் கொட்டு! அவல் இடிக்கலாம் செப்புக் கொட்டு! அப்பம் திங்கலாம் செப்புக் கொட்டு!' என்றும் பாடவும் கை வீசவும் ஆடவும் பழக்கினார்கள்.

நாங்கள் 'Rain rain go away' என்றும், 'London bridge is falling down' என்றும், 'Baba block sheep have you any wool' என்றும் பாடிப் பழகவில்லை. மழை எதற்குத் தூரப் போக வேண்டும், நாவல்காட்டுச் சிறுவர் சிறுமிக்கு எதற்கு இலண்டன் பாலம்

விழவேண்டும், ஆட்டு ரோமத்தை வைத்துக்கொண்டு அவன் என்ன செய்வான் என்ற கேள்விகள் எல்லாம் நமது கல்விப்புல மேதமைகளுக்கு இருந்ததில்லை. அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு, பணியிட மாற்றம், அகவிலைப்படி, விடுப்புகள், கடன்கள், ஓய்வூதியம் தாண்டிய கவலைகள் என்னென்ன?

பண்டு பதினொராம் வகுப்புவரை ஒன்றரை மைல் நடந்து பள்ளிக்குப் போய், தமிழ் வழியில் கற்ற நாங்கள், பள்ளி தொடங்க அரைமணிக்கூர் இருக்கும்போதே பள்ளி வராந்தாவில் வட்டச் சம்மணம் போட்டு வரிசையாக உட்கார்ந்திருப்போம். ஆரம்பப் பள்ளியில் இருந்தே ஆத்தி சூடி! அறம் செய விரும்பு, ஆறுவது சினம், இயல்வது கரவேல், ஈவது விலக்கேல்... பிறகு கணக்கு வாய்ப்பாடு! ஆறேழு நாப்பத்திரண்டு, ஏழேழு நாப்பத்தொன்பது, எண்ணேழு அம்பத்தாறு... எவரும் போட்டிக்கு வரலாம்! இன்றும் இருபத்தைந்தாம் வாய்ப்பாடு வரைக்கும் மனப்பாடம். மூன்றும் இரண்டும் என்று கூட்ட கால்குலேட்டர் வேண்டாம். அன்று PreKG தெரியாது, LKG இல்லை, UKG அறிய மாட்டோம். நேராக, ஐந்து வயது முடிந்தால் ஒன்றாம் வகுப்பு. மூன்றாம் வகுப்பில்தான் A, B, C, D அறிமுகம். இன்றெவரும் ஆங்கிலப் பயிற்சியில் மோதத் தயாரா எம்முடன்?

கொழுக்கட்டை பற்றிய 'அத்தேரி மாக்' கதை, மாமியார் என்றும் கருப்பட்டியும் இடித்த கதை, பிட்டுக்கு மண் சுமந்த கதை, ஓளவையின் சுட்ட பழம் கதை! 'அப்பம் தின்னவோ, அல்லால் குழி எண்ணவோ?' என்பார் ஆலப்புழை பெருமாள் பிள்ளை மகன் சுந்தரம் பிள்ளை, 'மனோன்மணியம்' நாடகம் எழுதியபோது. ஆம்! இன்று ஆர்வம் எல்லாம் அப்பம் தின்பதில்தான்.

பழமொழி என்னும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல் ஒன்று. 'சீருறும் பழமொழிகள் நானூறு' என்று கணக்குச் சொல்கிறார் பிரபந்த தீபிகை ஆசிரியர் வேம்பத்தூர் முத்து வேங்கடசுப்ப பாரதியார். பழமொழி நூல் இயற்றியவர் முன்றுரை அரையனார். பழமொழி நூலின் 253ஆம் பாடலில் ஒரு வரி கூறும் 'தொளை எண்ணார் அப்பம் தின்பார்' என்று. அதாவது அப்பம் தின்பவர் துளையை எண்ணிக்கொண்டிருக்க மாட்டார் என்பது பொருள். என்னைப் போன்றவர் அதையும் செய்வார். என் சிறுகதை 'எண்ணப்படும்' வாசியுங்கள். எனது 99ஆம் கதை, 2008ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம், 'உயிர் எழுத்து' வெளியிட்டது. 'கான் சாகிப்' என்ற தொகுப்பில் உண்டு, தமிழினி வெளியீடு!

அப்பம் தின்பதை மறந்து குழியை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்! அப்பம் எனும் சொல் மிகப் பழமையானது. சீவக சிந்தாமணி, 'உழுந்து பயிறு உப்பு அரிசி அப்பம் அருங்கலங்கள்' என்கிறது. திருப்புகழில் கை நிறைய, வாய் நிறைய, வயிறு நிறைய, மனம் நிறைய அப்பம் கிடைக்கிறது. 'கன பெரும் தொப்பைக்கு எள் பொரி அப்பம் கனி கிழங்கு இக்கு சர்க்கரை முக்கண்' என்கிறது ஒரு பாடல். இக்கு என்றால் தேன் அல்லது கள். முக்கண் என்றால் தேங்காய், நாளிகேரம், நாரியல். இன்னொரு பாடலில், 'கள், கழை, பாகு, அப்பம், அமுது, வெண் சர்க்கரை, பால், தேன்' என்று வரிசைப்படுத்தப்படும். கழை எனில் கரும்பு.

நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் 'பேர்த்தும் பெரியன அப்பம் தருவன் பிரானே' என்றும், 'அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி அக்காரம் பாலில் கலந்து சொப்பட நான் சுட்டு வைத்தேன்' என்றும் பெரியாழ்வார் பாடுகிறார்.

பெரிய திருமொழியில் திருமங்கை ஆழ்வார், சப்பாணிப் பருவத்தில்,

'பேய்ச்சி முலையுண்ட பிள்ளாய்! பெரியன ஆய்ச்சியர் அப்பம் தருவர்'

என்கிறார். அவரே அடுத்த பாடலில்,

'கேவலம் அன்றுஉன் வயிறு; வயிற்றுக்கு நான் அவல் அப்பம் தருவன்'

என்று பாடிச் சப்பாணி கொட்டச் சொல்கிறார். நம்பிள்ளைகளுக்கு, பேரர்களுக்கு சப்பாணி கொட்டத் தெரியாது. ஆனால், சப்பாணி என்றால் உலக நாயகன் என்பார்.

பேரகராதி அப்பம் எனும் சொல்லுக்கு Round cake of rice flour and sugar fried in ghee என்று பொருள் தருகிறது. பண்ணிகார வகை என்றும் அடை என்றும் பொருள் தருகிறது. மலையாளம் அப்பம் என்னும், வட்டத் திருப்பி என்னும்.

அப்பம், பணியாரம், அதிரசம் எனும் சொற்கள் சங்க இலக்கியத்துள் இல்லை. ஆனால், பண்ணியம் என்றொரு சொல் கண்டேன். பண்ணியம் எனும் சொல்லின் பொருள் இசைக்கருவி, விற்கப்படும் பொருள், பண்டம், பலகாரம் என்கிறது அகரமுதலி. பல்வகைப் பண்டம், அப்ப வர்க்கம் எனும் பொருள்களும் கிடைக்கின்றன. எனவே, பண்ணியம் எனும் சொல் அப்ப வகைகள், அதிரசம் உட்பட, குறிப்பதாகும் எனக் கொள்ளலாம்.

எமக்கு அப்பம் என்பது அரிசி மாவில் கருப்பட்டி சீவிப்போட்டுப் பிசைந்து, நெற்றுத் தேங்காயைப் பல் பல்லாக நறுக்கிப் போட்டு விரவி, தேங்காய் எண்ணெயில் சுட்டு எடுப்பது. உண்ணியப்பம், நெய்யப்பம் என்பன அதன் வகைகளே!

இன்று ஒவ்வொரு நகரத்திலும் நூற்றுப் பக்கம் Sweet stall உண்டு, பல்வேறு பெயர்களில். ஜாங்கிரி, பர்பி, அல்வா, பேடா, பாதுஷா, ஜாமுன், ரஸகுல்லா, ரஸமலாய், கேசரி, லட்டு, சந்திரகலா எனப் பற்பல பெயரிய இனிப்புகள் பார்வைக்கு உண்டு. அவற்றுள் உட்பிரிவுப் பட்டியல்கள் உண்டு. ஆனால், அப்பம் காண்பதரிது. அபூர்வமாகப் போளி, அதிரசம் கிட்டும். இனிப்புச் சேவு பார்த்தே பலகாலம் ஆயிற்று. முந்திரிக் கொத்து என்றால் திராட்சைக் குலையா என்று கேட்பார்கள்! அன்று தீபாவளிக்கு முறுக்கு, அப்பம், அதிரசம், முந்திரிக்கொத்து, வடை, சுசியன் சுட்டனர். இன்று பலகாரச் சீட்டு சேர்ந்துவிடுகிறார்கள். தீபாவளிக்குத் தலைக்காநாள் பை பையாக வந்து இறங்கிவிடும். இல்லையானால் இருக்கவே இருக்கிறது நகரின் Sweet stalls.

திருவேங்கடவன் மலையின் பிரசாதம் லட்டு என்பதுபோல, அம்பலப்புழையின் பால் பாயாசம் போல, ஓளவையார் கோயிலின் சர்க்கரைக் கொழுக்கட்டை போல, திருப்பதிசாரத்து அரவணை போல, சபரிமலையின் நெய்யப்பம்.

மலையாளத்தில் நாட்டுப் பாடல் ஒன்றுண்டு

“ஐயப்பன்ற அம்ம நெய்யப்பம் சுட்டு
காக்க கொத்திக் கடலில் இட்டு
முக்குவன் பிள்ளரு முங்கி எடுத்து
தட்டான் பிள்ளரு தட்டிப் பறிச்சு”

என்று. இன்று அதைப் பாடுகிறார்களா என்று தெரியவில்லை. என் அம்மை நெடுமங்காடு பேரூர் பக்கமிருந்த, ஆரியநாடு எனும் ஊரை அடுத்த, குற்றிச்சல் எனும் குன்றின் மேலிருந்த சிற்றூர்க்காரி சரசுவதி அடிக்கடி பாடுவாள் சிறு பிராயத்தில். இன்று அதைப் பாடினால் முக்குவன், தட்டான் எனும் சாதிப்பெயர் பயன்பாட்டுக்காகச் சமூக நீதிச் சட்டங்கள் பள்ளம் நோக்கிப் பாயும்!

அப்ப வாணிகர் என்றொரு சொல் தட்டுப்பட்டது அகராதிகளில். பண்ணிகாரம் விற்போர் என்று பொருளும் தரப்பட்டுள்ளது. Sweet meat sellers என்றும்.

அப்பம் + இனம் = அப்பவினம். பொருள் அப்ப வர்க்கம் என்கிறது பிங்கல நிகண்டு. அப்பமுது என்றால் அப்பம்+அமுது. அஃதோர் நிவேதனம், அப்ப நிவேதனம். சாத்தமுது, ததியமுது, திருக்கண்ணமுது என்பது போல.

எந்தத் தமிழ் அகராதியிலும் காணக்கிடைக்காத சொல், அப்பக்கரம். அப்பக்கரம் என்றாலும் அப்பமேதான். பணியாரத்தைப் பணிகாரம் என்பதைப் போன்றதே இதுவும். பேராசிரியர்கள் வட்டார வழக்கு என இலக்கணம் உரைப்பார்கள், எளிதாக.

பணியாரம் என்ற சொல்லுக்கு பணிகாரம், பண்ணிகாரம் என்ற பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. திருப்புக்குடி 'அழகிய பழமொடு கடலைகள் பயிரொடு சில வகை பணியாரம்' என்கிறது. பணியாரம் தொடர்பான பழமொழிகள் சிலவுண்டு.

1. மாவுக்கேத்த பணியாரம்
2. உறங்கு மூஞ்சி மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு மூட்டை பணியாரம்
3. நன்றாக இருந்தாலும் நாத்தி சுட்ட பணியாரம்
4. பஞ்சை நாரி பணியாரம் சுட்டாள், வீங்கி நாரி விசனப்பட்டாள்
5. பணியாரம் திங்கச் சொன்னார்களா, ஓட்டையை எண்ணச் சொன்னார்களா?
6. எண்ணிச் சுட்ட பணியாரம் அள்ளித் திண்ணு மருமகனே!

தேடினால் இன்னும் நிறையக் கிடைக்கலாம்.

பணியாரம்தான் பணிகாரம் என்றோம். பணிகாரம் என்றாலும் அப்ப வருக்கம்தான். பணிகாரம் எனும்

சொல்லுக்குப் பணியாரம் என்றே பொருள் தருகிறது யாழ் அகராதி. தின்பண்ட வகை என்கிறது தமிழ் தமிழ் அகரமுதலி.

வடையில் பல வகை போல, பணியாரத்திலும் பலவகை. திருக்கார்த்திகை அன்று மட்டும் நாஞ்சில் நாட்டார் இலைப்பணியாரம் அவிப்பார்கள், மற்றபடி எப்போதும் அவிப்பதில்லை. பலாப்பழம் மலிந்த காலத்தில் சக்கைப்பழ இலைப்பணியாரமும். அதனை இலை அடை என்பார், இலையப்பம் என்பாரும் உளர். அவற்றின் வகைகள், செய்முறைகளுக்குள் போக இது தருணம் அல்ல. செட்டிநாட்டு விருந்துகளில் பால் பணியாரம் நிச்சயம் இருக்கும்.

இன்று உணவகங்களில் பணியாரம் எனும் பெயரில் வழங்கப்படும் பண்டம், எனது சிறுவயதில் நாஞ்சில் நாட்டில் சுடப்பட்டதாக நினைவில் இல்லை. பத்தொன்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பம்பாயிலும் தென்னிந்திய உணவு விடுதிகளில் நானது தின்றதில்லை. 1989இல் கோவைக்கு மாற்றலாகி வந்தபிறகு, அலுவல் நிமித்தம் முதன்முறை மதுரைக்குப் போனபோது, காலையில் சாலையோரம் குந்தவைத்து அமர்ந்திருந்து பணியாரக்கல்லில் பணியாரம் சுட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு பெரியம்மாவிடம் வாங்கித் தின்றது நினைவிருக்கிறது.

மற்றொரு பழமையான எண்ணெய்ப் பலகாரம் அதிரசம். அதிரசம் கொங்கு நாட்டில் கச்சாயம் என்று வழங்கப் பெறுகிறது. கோவையில் இருந்து திருச்சி போகும் சாலையில், பல்லடம் தாண்டியதும் பொங்கலூர் என்றொரு பேரூராட்சி வரும். அங்கு சில நூல் மில்கள் உண்டு. மாதம் ஒருமுறை அலுவல் நிமித்தம் போய் வருவேன். பேருந்து நிறுத்துமிடத்தில் இருந்து பல்லடம் சாலையில் சில நூறு அடிகள் நடந்தால் சாலையோரம் ஓட்டு வீடொன்றில் கச்சாயம் சுட்டு விற்பார்கள். அதிரசத்துடன் உப்பிட்டு எனப்பட்ட பருப்புப் போளி, தட்டுவடை எனப்பட்ட தட்டை வீட்டுக்கு வாங்கி வருவேன்.

கச்சாயம் எனும் சொல்லுக்கு, அகரமுதலி, ஒருவகைச் சிற்றுண்டி என்று பொருள் தருகிறது. இன்னொரு பொருள் கடல் அருகான முனை. யாழ் அகராதி ஓர் பணிகாரம், கடலுள் செல்லும் தரை முனை என்கிறது. எனவே, கச்சாயம் என்பது கொங்கு வட்டாரச் சொல் மட்டுமே அல்ல என்பது புரிகிறது. மேலும், கச்சாயம் என்றால் Cape என்று பொருள் தருகிறது பேரகராதி. மேலும் அதி+ரசம் என்பதால் மிகுசுவை என்று தமிழாக்கப் பொருளும் தரும். அடுத்த பொருள் பண்ணிகார வகை - Sweet flat cake of rice flour. நான்காம் பொருள் உப்பு, Salt.

அப்பம் என்ற சொல்லுக்கு சீவக சிந்தாமணி பாடலை மேற்கோள் காட்டினேன். அதிரசத்துக்கு அதுபோல் காட்ட இயலவில்லை என்னால். அயற்சொல் அகராதி, அதிரசம் எனும் சொல் தமிழ்+சமற்கிருதம் என்கிறது. அதாவது அதி + rasa + ம். பொருள் பண்ணியாரம். கச்சாயம் எனும் சொல்லுக்கு இந்தச் சிக்கல் இல்லை.

அப்பம், பணியாரம், அதிரசம் எனும் சொற்கள் சங்க இலக்கியத்துள் இல்லை. ஆனால், பண்ணியம் என்றொரு

சொல் கண்டேன். பண்ணியம் எனும் சொல்லின் பொருள் - இசைக்கருவி, விற்கப்படும் பொருள், பண்டம், பலகாரம் என்கிறது அகரமுதலி. பல்வகைப் பண்டம், அப்ப வர்க்கம் எனும் பொருள்களும் கிடைக்கின்றன. எனவே, பண்ணியம் எனும் சொல் அப்ப வகைகள், அதிரசம் உட்பட, குறிப்பதாகும் எனக் கொள்ளலாம்.

பண்+இயம் என்பது இசைக்கருவி. பண்ணியம் என்றனர். மணிமேகலை காப்பியத்தில், துயிலெழுப்பிய காதையில், பண்ணியம் எனும் சொல் தோற்கருவி எனும் பொருளிலும் பண்டங்கள் எனும் பொருளிலும் ஆளப்பெற்றுள்ளது, அடுத்தடுத்த அடிகளில்.

மதுரைக்காஞ்சியில், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடும் மாங்குடி மருதனார், 'பல்வேறு பண்ணியம் தழீஇத் திரி விலைஞர்' என்கிறார். பல்வேறு பண்ணியங்களையும் கூவி விற்பவர் என்பது பொருள். இன்றும் தெருக்களில் இடியாப்பம் - சேவை - சந்தகை - நூல்புட்டு எனக் கூவி விற்கிறார்கள்.

சோழன் கரிகால் பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பட்டினப்பாலையில், 'பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்' என்றொரு வரி வரும். அதன் பொருள், பணியாரங்களைச் செய்து கொடுத்தனர், சமையல் செய்யாத அரிசி முதலாய உணவுப் பொருள்களைக் கொடுத்தனர் என்பது.

பரிபாடலில் நப்பண்ணார் செவ்வேளைப் பாடும்போது, பக்தர் பரங்குன்றத்தில் கோயிலை வலம்வரும்போது, 'குரங்கு அருந்து பண்ணியம் கொடுப்போரும்' என்ற செய்தி பேசுகிறார். திருப்பரங்குன்றம் ஏறிவரும் சிலர் குரங்குகள் தின்னப் பணியாரம் கொடுத்தனர் என்பது பொருள். இன்றும் குன்றேறிக் குமரனை வழிபடுவோர் குரங்குகளுக்குத் தின்பண்டங்கள் கொடுப்பதைக் காணலாம். ஆகப் பண்ணியம் என்றால் தின்பண்ட வகை எனப் பொருளாகிறது.

பெரியபுராணத்தில், வாரகொண்ட வனமுலையாள் சருக்கத்தில், சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணத்தில், பதினான்காம் பாடல்

“தூய திருஅமுது, கனி, கன்னல், அறுசுவைக்கறி, நெய்
பாய, தயிர், பால், இனிய பண்ணியம், உண்ணீர் அமுதம்”
என்றொரு பட்டியல் தருகிறது.

எனவே, பண்ணியம் எனும் சொல், ஒருவகைத் தின்பண்டம் எனும் பொருளில் மூவாயிரம் ஆண்டாக ஆளப்பட்டு வந்த தடம் தெரிகிறது. பண்ணியம் என்பது அப்பமா, அதிரசமா, பணியாரமா, அதையொத்த வேறெதும் தின்பண்டமா என்று முடிவெடுப்பதற்கான நளபாக அல்லது வீம்பாகக் குறிப்பேதும் இல்லை.

பொங்கல் எனும் சொல்லுக்கும் பல பொருள் உண்டு. பொங்குவதால் பொங்கல், மங்குவதால் மங்கல், தங்குவதால் தங்கல். தைப்பொங்கல் என்பதோர் சிறப்பான பண்டிகை, உழவர் திருநாள். வெந்த சோற்றை வடிக்காமல், அடியும் பிடிக்காமல் பொங்கி எடுத்தால்

அது பொங்கல். 'சோறு பொங்கியாச்சா?' என்றால் ஊர்ப்பக்கம் சமையல் ஆகிவிட்டதா என்று பொருள். 'சோறாக்கியாச்சா?' என்றும் கேட்பார்கள் வேறு பகுதிகளில். ஆக்குவது என்றால் சமைப்பது. அடியந்திர வீடுகளில் பொங்கிப் பொரிக்கும் புரைக்கு ஆக்குப்புரை என்று பெயர்.

சோறு என்பது இன்று தமிழனுக்கு மதிப்புக் குறைவான சொல். சாதம் என்ற சொல் தகும். அல்லது ரைஸ். ஆனால், சோறு மூவாயிரமாண்டுப் பழஞ்சொல்.

'எனக்குச் சோறு போடு!' 'பிள்ளைக்குச் சோறு குடுத்தாச்சா?' சுடுசோறு, தண்ணீர் விட்ட சோறு, குழைந்த சோறு, பால்ச் சோறு, நெய்ச்சோறு, மறு சோறு, பருப்புச் சோறு, மோர்ச்சோறு எல்லாம் இருந்தன நம்மிடம் ஒருகாலத்தில். எந்தத் தமிழ்நாட்டின் உணவு விடுதியிலாவது சென்று இன்று சோறு என்று சொல்லிப் பாருங்கள். உங்கள் ஆதார் அட்டை காட்டச் சொல்வார்கள்.

இன்று பொங்கல் எனச் சாதாரணமாகப் புழங்குகிற உண்டி வகையை நாங்கள் பொங்கல் சோறு என்றோம். இந்த வகைச் சிற்றுண்டி, நாஞ்சில் நாட்டு வீடுகளில், விசேடங்களில் செய்வது வழக்கமல்ல. நான் முதல் முறை பொங்கல் சோறு தின்றது ஏழெட்டு வயதில் இருக்கும். மார்கழி மாதம் முதல் தேதியன்று எங்கள் ஊரம்மன் கோயில் பிரசாதம் அது. ஆனால், காலை பலபலா விடியப் போனால்தான் கிடைக்கும்.

கோவை - மேட்டுப்பாளையம் சாலையில், பெரியநாயக்கன் பாளையம் சந்திப்பில் இருந்து இடதுவசம் பத்து கிலோமீட்டர் பயணம் செய்து, மேலும் மூன்று கிலோமீட்டர் மலைச் சாலையில் ஏறினால் பாலமலை அரங்கநாதர் கோயில். கோயில் வாசல்வரை கார், ஆட்டோ, மினி பஸ் போகும். தாயார் பெயர் திருச்செங்கோதை நாச்சியார். முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் கோவையில் வாழ்கிறேன், இப்படியொரு

கோயில் இருப்பதை அறிந்தேனில்லை. என் மகள் கூட்டிப் போனாள் குடும்பத்துடன் இவ்வாண்டு ஏப்ரல் 4ஆம் நாள், ஞாயிற்றுக்கிழமை. மலையும் மலைசார்ந்த சூழலும். நாங்கள் போன நேரம் மழையும் இருளுமாக இருந்தது. ஆள் நடமாட்டமே இல்லை. கோயில் பிரசாதமாக அன்று பொங்கல் கிடைத்தது, வாழை இலைத் துண்டில்.

எங்கள் வீட்டில், அம்மை பொங்கல் செய்து தந்து சாப்பிட்ட நினைவு இல்லை. தைப்பொங்கலுக்கும், ஆவணிமாத ஞாயிறுகளில் நாகரம்மன் கோயில் விரதத்துக்கும் பொங்கித்தரும் பச்சரிசிச் சோறும் பொங்கல் சோறுதான். பச்சரிசிச் சோற்றில் விரவித்தின்ன காணத்துவையல், சிறுபயிற்றுத் துவையல், தேங்காய்த் துவையல், நார்த்தை இலை துவையல், வறுத்தரைத்த புளித்துவையல் என இருக்கும். வெல்லக்கட்டியும் தேங்காய் பத்தையும் கடித்துக்கொண்டும் தின்பார்கள். துவையல் என்றால் உங்களுக்குப் பொருளாகவில்லை என்றால் சம்மல், சம்மந்தி, சட்னி...

இன்று நாஞ்சில் நாட்டு அடியந்திரங்களில் காலைப் பலகாரத்துக்குப் பொங்கல், சட்னி, சாம்பார் விளம்புகிறார்கள். இரவு நாலாநீர்ச் சாப்பாட்டுக்கு கொத்துப் புரோட்டா போடுகிறார்கள். விரைவில் பீப் பிரியாணியும் வரும்.

கோவிலுக்குப் பொங்கலிடுவது என்பது பச்சரிசி பொங்குவதுதான். பொங்கலிட்டுச் சேவல் அறுப்பது, வெள்ளாட்டுக் கடா வெட்டுவது எல்லாம் வழிபாட்டுச் சடங்குகள். கோயில் என்றால் பெருமாள் கோயில், சிவன் கோயில், முருகன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில் மட்டும் அல்லவே! மாதா கோயில், வேதக் கோயில் எனும் சொற்களும் நமக்கு அந்நியமானவை அல்ல. காளிகோயில், ஐயனார் கோயில், சாத்தாங்கோயில், அம்மன் கோயில், மாடன் கோயில்களும் கோயில்கள்தாமே!

பொங்கல் எனும் சொல்லுக்கு அகராதி தரும் பொருள் - உயர்ச்சி, கிளர்தல், சமைத்தல், பொலிதல், மிகுதி என்பன. பொங்கலை மலையாளம் பொங்காலை என்னும். ஆற்றுகால் பகவதி கோயில் பொங்காலை வெகு பிரசித்தம். சமைத்தலை எங்கள் பக்கம் பொங்கிப் பொரித்தல் என்பதுண்டு. பம்பாயில் தாராவிப் பகுதியில் பத்தடி அகலமும் முப்பத்தடி நீளமும் கொண்ட அறையில் பதினைந்துக்கும் குறையாத பேச்சலர்கள் தங்கி இருப்பார்கள். சண்டாஸ், குளிமுறி பொது. அந்த வகையான அறைகளைக் கொண்ட கட்டடங்களைச் சால் என்பர். அந்த வகை அறையின் பெயர் பொங்கல் வீடு. பேச்சு வழக்கில் பொங்காடு என்பர். பொங்கல் வீடுகளுக்குச் சூட்டப்பட்டிருக்கும் பெயர்கள் கக்கன் சால், காமராஜர் சால், வ.உ.சி. சால், முத்துராமலிங்கம் சால் போல இருக்கும். இதற்கு அடுத்த சொற்றொடர் எழுத எனக்குப் பிரியமில்லை. இன்றும் தமிழ்நாட்டுச் சூழலில், சாதி ஒழிப்பு என்பது தத்தம் சாதியைத் தவிர பிற சாதிகளை ஒழித்தல் எனும் செயல்பாடே!

பொங்கல் எனும் சொல்லுக்குத் தமிழ்தமிழ் அகரமுதலி தரும் பொருள் - பொங்குதல், பெருங்கோபம், மிளகு - சீரகம் - உப்பு - நெய் முதலியன கலந்து சமைத்த அன்னம், தைப்பொங்கல் திருவிழா, பருமை, மிகுதி, பொலிவு, கள் என்பன.

மழைக்கான கார்மேகப் பொங்கலைக் குறித்த பாடல்கள் பல. நெடுநல்வாடையில், கூதிர்காலம் பாடும் புலவர், 'பெயர் உலந்து எழுந்த பொங்கல் வெண்மழை' என்கிறது. கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொண்டு, வெண் பொங்கல் மழையாகப் பெய்தது என்று கொள்ளல் ஆகா! ஐங்குறுநூறில் குறிஞ்சித்திணை பாடும் கபிலர், 'வியல் அறைப் பொங்கல் இளமழை புடைக்கும் நாட' என்பார். அகன்ற பாறைகளில் தங்கிப் பொங்கும் மேகம் இளமழை புடைக்கும் நாடனே! என்பது பொருள்.

பால் பொங்குதலுடன் தொடர்புபடுத்திப் பொங்கல் எனும் சொல்லைத் தேம்பாவணி சில இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளது.

பொங்கல் எனும் உண்டியைத் தொடர்புபடுத்திய பழமொழிகள் சில உண்டு.

1. பண்டு பட்ட பாட்டைப் பழங்கிடுகில் போட்டுவிட்டுச் சம்பா நெல் குத்திப் பொங்கல் இடுகிறாள்.
2. பண்ணின பொங்கல் பத்துப் பேருக்குத்தான்.
3. பாவப்பட்டவன் பொங்கல் போட்டால் பகவானுக்கு ஏலாதோ?
4. பாம்படித்த பாவம் பொங்கல் விட்டாலும் போகாது.
5. பிறவிக்குணம் பொங்கல் இட்டாலும் போகாது.
6. சோற்றுக்குக் கதி கெட்ட நாயே, பெரும் பொங்கல் அன்றைக்கு வாயேன்!

சீவக சிந்தாமணி பூரித்துத் திரண்ட கொங்கைகளைப் பொங்கல் வெம்முலைகள் என்கிறது. இன்றும் அதைப் பொங்கிப் பூரித்த எனும் அடைமொழியுடன் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

சர்க்கரைப் பொங்கல், வெண்பொங்கல், கற்கண்டுப் பொங்கல், நெய்ப் பொங்கல் எனப்பட வர்ணங்கள் பொங்கல் சோற்றிலும். ஆவல் சூரன்பட்டி நண்பர் சுபேதார் மேஜர் சுந்தரராஜன் தம் வயலில் விளைந்த குதிரைவாலி கொணர்ந்து தந்தார். அதில் பொங்கல் செய்யச் சொன்னார். நல்ல மணமாக இருந்தது.

தைப்பொங்கல், மாட்டுப் பொங்கல், காணும் பொங்கல், நேர்ச்சைப் பொங்கல், மாரியம்மன் பொங்கல் எனப்பட பண்டிகைகள் உண்டு.

பொங்கல் எனும் உணவு வகையைக் குறிக்க கும்மாயம் எனும் ஒரு சொல்லுண்டு என்று சொன்னவர் உ.வே. சாமிநாதய்யர். எங்குளூரில் வீடு கட்டும்போது நீற்றி எடுத்த சிப்பிச் சுண்ணாம்புடன் ஒன்றுக்கு ஐந்து என மணல் சேர்த்து நீருற்றிக் குழைத்த கலவையைக் கும்மாயம் என்போம். அதாவது கும்மாயம் என்றால் Lime, Mortar. எனவே, தமிழ்த்தாத்தா பொங்கல் எனும் சிற்றுண்டியைக் கும்மாயம் என்றபோது வியப்பு ஏற்பட்டது.

தமிழ் தமிழ் அகரமுதலி, கும்மாயம் எனும் சொல்லுக்குச் சுண்ணாம்பு என்றும் குழைத்துச் சமைத்த பருப்பு என்றும் பொருள் தரும். கும்மாயம் என்பதற்குக் கும்மாளம் என்றும் குழம்பு என்றும் பொருள்கள் உள்ளன. வற்றல் - வடகம் போன்ற வறுத்துத் தின்னும் பண்டங்களுக்கு மலையாளம் கொண்டாட்டம் எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்துவது நினைவுக்கு வருகிறது. அரிசி, சிறுபயிற்றுப் பருப்பு, மிளகு, சீரகம், முந்திரிப் பருப்பு, மறக்காமல் உப்பும சேர்த்து, நெய்தான் அளாவி, நீர் சேர்த்து, அடுப்பில் ஏற்றிப் பொங்கி எடுக்கப்படும் உணவே கும்மாயம் என்றார் போலும்.

மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய, ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான, மணிமேகலையில் இருபத்தேழாம் காதை சமயக் கணக்கர் தந்திரம் கேட்ட காதை. தந்திரம் அல்ல தந்திரம். அதில் ஓரடி, 'பயற்றுத் தன்மை கெடாது கும்மாயம் இயற்றி அப்பயிறு அழிதலும்' என்கிறது.

உரை எழுதிய உ.வே. சாமிநாதய்யர் சொல்கிறார், "கும்மாயம் புழுக்கிய பச்சைப் பயிற்றோடு சருக்கரை முதலியன கூட்டி ஆக்கப்படுவதொரு சிற்றுண்டி. இஃது இப்பெயரோடு விஷ்ணுவாலயங்களில் இக்காலத்திலும் வழங்கி வருகின்றது; "கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய் விழுங்கி" (திவ்யப் பிரபந்தம் - பெரியாழ்வார் 3.3:3) என்பதில் கும்மாயம் என்பதற்கு ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள், 'குழையச் சமைத்த பருப்பு' என்று பொருள் செய்திருக்கின்றனர். 'பயற்றுது கும்மாயம்' (நன்னூல் சூத்திரம் 299 மயிலைநாதர் உரை மேற்கோள்" என்று தெளிவாக உரைக்கிறார்.

பெரியாழ்வார், "கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய் விழுங்கிக் குடம் தயிர் சாய்த்துப் பருகி" என்னும்போது கும்மாளமிடுகிறது மனது. நன்னூலில் சொல்லதிகார நூற்பாக்களில் வேற்றுமை உருபுகள் பேசுகிறார் பவணந்தி முனிவர். பன்னருஞ் சிறப்பின் பவணந்தி என்பார். ஆறாம் வேற்றுமை உருபான 'அது' என்பதற்கு

பொங்கல் எனும் சொல்லுக்கும் பல பொருள் உண்டு. பொங்குவதால் பொங்கல், மங்குவதால் மங்கல், தங்குவதால் தங்கல். தைப்பொங்கல் என்பதோர் சிறப்பான பண்டிகை, உழவர் திருநாள். வெந்த சோற்றை வடிக்காமல், அடியும் பிடிக்காமல் பொங்கி எடுத்தால் அது பொங்கல். 'சோறு பொங்கியாச்சா?' என்றால் ஊர்ப்பக்கம் சமையல் ஆகிவிட்டதா என்று பொருள். 'சோறாக்கியாச்சா?' என்றும் கேட்பார்கள் வேறு பகுதிகளில். ஆக்குவது என்றால் சமைப்பது. அடியந்திர வீடுகளில் பொங்கிப் பொரிக்கும் புரைக்கு ஆக்குப்புரை என்று பெயர்.

எடுத்துக்காட்டுச் சொல்வதற்காக 'பயிற்றது கும்மாயம்' என்பார் உரையாசிரியர்.

சில ஆண்டுகள் முன்பு கோவை வந்திருந்தார் மலேசியா நாட்டின் கெடா மாநிலத்து தியான ஆசிரமத்தின் சுவாமி பிரம்மானந்த சரசுவதி. அவருடன் அந்நாட்டுக் கல்வியியல் துறைப் பேராசிரியர் குமாரசாமி. நகரின் புகழ்பெற்ற உணவு விடுதியொன்றில் மதிய உணவு அருந்தச் சென்றனர். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, "கொஞ்சம் சோறு குடுங்க" என்று கேட்டபோது பரிமாறுகிறவருக்கு அர்த்தமாகவில்லை. பின்னர் சுதாரித்துக்கொண்டு, "ரைஸ் கேட்டீங்களா?" என்றிருக்கிறார்.

இப்போது எனக்குத் தோன்றுகிறது, கும்மாயம், பண்ணியம் என்று கொண்டுவரச் சொன்னால் என்ன சொல்வார்கள் என்று. அற்பார் சிலர் இதனை நாஞ் சில் நாட்டுக் குசம்பு எனலாம். சிலர் வெள்ளாளக் குசம்பு என்றும் குறிக்கலாம்! நமக்கென்ன அப்பம் தின்னவோ, அல்லால் குழி எண்ணவோ!

டாச்சாவுக்கு போகும் வழியில்

ஜோசிப் நோவாகோவிச்
தமிழில்: அ. முத்துலிங்கம்

சென்ற பீட்டர்ஸ்பர்க்கின் தேவாலயங்களின் கூர்கோபுரங்கள் தரும் அழகை ரசித்தபடி வாசிலெவ்ஸ்கி வழியாக நடந்துகொண்டிருந்தேன். கோபுரங்கள் நீலம், பச்சை, தங்கம், பழுப்பு, சிவப்பு வர்ணங்களில் ஒளிர்ந்தன. ஒரு வாடகை காரை நிறுத்துவதற்காக கையை உயர்த்தினேன். உடனேயே மிக மெதுவாக ஊர்ந்துவந்த கறுப்பு நிற பி.எம்.டபிள்யூ வாகனம் ஒன்று சட்டென்று பக்கத்தில் வந்தது. மந்திரம் போல ஒரு விரலை உயர்த்தியவுடன் கார் ஒன்று முன்னே நின்றது. இது நடந்தது ஊபர் வரமுன்னர்; அந்தக் காலங்களில் எந்த ஒரு வாகன ஓட்டியும் காரை நிறுத்தி உங்களுக்கு சவாரி தந்து கொஞ்சம் காசு உழைக்கலாம். மினுமினுங்கும் வெள்ளி முடியோடு காணப்பட்ட நடுத்தர வயது மனிதர் கார் கண்ணாடியை இறக்கினார். நான் 200 ரூபிள் என்றேன், அவர் 300 என்றார்.

இது தூரம் இல்லையே, கிரெஸ்டி சிறைச்சாலை.

இந்த போக்குவரத்து நெரிசலில் கூடிய நேரம் எடுக்கலாம். லண்டனில் எவ்வளவு காசு எடுக்கும்?

நாங்கள் லண்டனில் இல்லையே.

லண்டனில் குறைந்தது 15 பவுண்டு; ஏறக்குறைய 700 ரூபிள்.

சரி, 250 ரூபிள் என்றபடி பின்கதவை திறந்தேன்.

ஹலோ, இங்கே, என்று முன் இருக்கையைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

ஏன்?

நீங்கள் ஜேர்மனியிலா இருக்கிறீர்கள்? இல்லை, இது ரஸ்யா. முன் சீட்டில் உட்காருங்கள். நான் உங்கள் வேலைக்காரன் இல்லை. சகாக்கள்போல நாங்கள் பக்கத்து பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பயணிப்போம். நான் தூங்காமல் இருப்பதற்காக என்னோடு பயணத்தின்போது பேசவேண்டும்.

குளிர்ந்த கறுப்புத்தோல் முன் ஆசனத்தில் நான் அமர்ந்தேன்.

காரை ஓட்டியவர் உண்மையில் வாடகைக் கார் சாரதியல்ல. பெரும்பாலான சாரதிகள்போல சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது சவாரி பிடித்து பணம் சம்பாதிக்கும் ஒருவர்தான். காரை வேகமாக ஓட்டி அரண்மனை பாலத்தை கடந்து, நெவிஸ்கி வழியாக இறங்கி காரை ஓட்டினார். ஒரு மாற்றத்துக்கு வீதிகள்

வெறுமையாக காட்சியளித்தன. சீட் பெல்ட்டை இழுத்துச் செருகப்போனேன்.

இல்லை இல்லை என்றார் சாரதி. நான் ஒரு திறமையான ஓட்டுநர். வெளியே இருப்பதிலும் பார்க்க இந்தக் காருக்குள் நீங்கள் சேமம்.

என்றாலும் சீட் பெல்ட்டை மாட்டுவது நல்ல பழக்கம்தானே.

இல்லை, அது பயந்தாங்கொள்ளிகளுக்கு.

நான் வீரதீரச் செயல் புரிய வரவில்லை, ஒரு பயணம் செய்கிறேன். பாதுகாப்பாக இருப்பது நல்லது.

உங்களுக்கு நான்தான் பாதுகாப்பு.

சீட் பெல்ட் அணிய வேண்டும் என்பது இங்கே சட்டம் அல்லவா?

ஓ, அது பேப்பரில் மட்டுமே. இப்படியான சின்னச்சின்ன சட்டங்களை நாங்கள் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆனால் இன்னும் சில வருடங்களில் அது உண்மையான சட்டமாகலாம், போதிய சனங்கள் ரோட்டுகளில் செத்த பிறகு.

ரஸ்யாவின் ரோட்டுகளில் ஏற்கனவே பலர் இறந்துவிட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

போதாது.

சாரதி தன் கையிலிருந்த பிளாக்பெர்ரியில் ஏதோ பார்த்துக்கொண்டு அதே நேரம் வேகத்தைக் கூட்டினார். இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் நீலம் ரூ கறுப்பு சீருடையில் குண்டாந்தடிகளைச் சுழற்றியபடி வாகனத்தை நிறுத்தினார்கள். திடுக்கிட்டு வாகனத்தை நிறுத்தி வெளியே குதித்து அதே வேகத்தில் சாரதி திரும்ப உள்ளே வந்தார்.

என்ன துரிதம்? எப்படி அத்தனை சீக்கிரத்தில் காரியத்தை முடித்தீர்கள்? நிறைய செலவானதா?

இல்லவே இல்லை. என்னுடைய சின்னத்தைக் காட்டினேன். நான் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி, மேஜர். அவர்கள் வெறும் ரோட்டுக் குப்பை. அதுதான் மன்னிப்பு கேட்டு பின்வாங்கினார்கள்.

உண்மையாகவா? அதிகாரியா? ஆனால் சீருடைகூட இல்லையே. அத்துடன் உங்களுக்கு சட்டத்தின் மீது மதிப்பு கிடையாதே.

உயர் அதிகாரிகள் சீருடை அணிவதில்லை. ஆனால் பின்னுக்கு என்னுடைய சீருடை காத்திருக்கிறது. அணிவகுப்புகளின்போதும், ஜனாதிபதியின் வருகை சமயத்திலும் அது வெளியே வரும்.

எதற்காக அவர்கள் மன்னிப்பு கேட்டார்கள்? நீங்கள் அதிவேகமாகப் போனது உண்மைதானே.

அதுவா? உங்களுக்கு ஒரு சலுகை, நண்பரே. நீங்கள் போக வேண்டிய இடத்துக்கு சீக்கிரமாக கொண்டு சேர்க்க வேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

எனக்கு அப்படி ஒன்றும் அவசரமில்லை.

எப்பொழுது அவசரமில்லாத ஓர் அமெரிக்கன் இருந்தான்?

அதுதான் நான் வெளியே இருக்கிறேன். இந்த எலிப்பந்தய ஓட்டத்திலிருந்து தப்பி ஓய்வாக இருக்க விரும்புகிறேன்.

ஓய்வாக இருப்பதற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிழையான நகரம் இது. அதற்கு பாய்க்கல் வாவியை நான் பரிந்துரைப்பேன். என்னுடைய மாமிக்கு அங்கே ஒரு வீடு இருக்கிறது. அவர் பெரிய கட்டணம் ஒன்றும் அறவிடமாட்டார். எவ்வளவு பணம் உங்களால் கட்டமுடியும்? மாதத்துக்கு 1000 டொலர்? மிகவும் மலிவு.

நன்றி. எனக்கு நகரம்தான் பிடிக்கும்.

அழகானது இல்லையா?

ஆமாம்.

நான் நினைக்கிறேன் இது அருவருப்பானது. என்னிடம் போதிய பணம் சேர்ந்ததும் நான் ஓய்வுக்காக டாச்சாவுக்கு போகப்போகிறேன். உங்களுடைய கட்டணம் எனக்கு டாச்சா பணம். அங்கே போக உதவப்போகிறது.

நன்றி. என்னுடைய பணத்துக்கு டாச்சா பணம் என்று பெயர் சூட்டியது எனக்கு பெருமையாக இருக்கிறது.

நீங்கள் கிரெஸ்டி சிறைக்கு போகிறீர்களா?

நிச்சயமாக.

அது ஒரு பாழாய்ப்போன சிறை. அங்கே என்ன பார்க்க இருக்கிறது?

எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும். நான் அதுபற்றி நிறையப் படித்து இருக்கிறேன்.

எப்படி அதைப் பார்க்கப் போகிறீர்கள்?

என்ன? எனக்குப் புரியவில்லை.

ஒரு சுற்றுலாப் பயணியாகவா? அல்லது வேறு யாராவது சார்பிலா?

சுற்றுலாப் பயணியாகத்தான். அதில் என்ன சந்தேகம்? வேறு என்ன தேர்வு இருக்கிறது, கைதியாகவா?

உடம்பு முழுக்க அதிரச் சிரித்தார். கடைசியில் பெரும் மூச்சிரைப்புடன் அது முடிவுக்கு வந்தது.

பத்திரிகையாளராக இல்லையா? ரஸ்யாவைப் பற்றி நீங்கள் கெட்ட செய்திகள் எழுத மாட்டீர்களா?

பத்திரிகையாளராக இல்லை. ரஸ்யாவைப் பற்றி மோசமாக எழுத ஒன்றுமே இல்லை. இது அழகான நாடு.

இது கேவலமான நாடு. மோசடிக்காரர்களும், திருடர்களும் நிறைந்தது. எனக்குத் தெரியும், என்னுடைய வேலை அதுதான்.

அவருடைய பிளாக்பெர்ரி சத்தம் போட அவர் அதை கையிலெடுத்து பேசினார். பின்னர் காதுகொடுத்து உன்னிப்பாகக் கேட்டார், மறுபடியும் விரைவாகப் பேசினார். வாகனத்தை ரோட்டு ஓரத்திலே, போர்யே காலரிக்கு வெளியே நிறுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தார்.

ரோட்டுக்கு மற்றப் பக்கம் பழைய கே.ஜி.பி தலைமையகம் தெரிந்தது.

அவசரமாகப் போக வேண்டும் என்றல்லவோ நினைத்தேன். என்னுடைய நண்பன் ஒருவனிடமிருந்து முக்கியமான அழைப்பு வரும். அதற்காக காத்திருக்கிறேன்.

சிறிது நேரத்தில் தொலைபேசி மறுபடியும் சத்தமிட்டது, ஆனால் ஓட்டுநர் அதை எடுத்துப் பேசவில்லை. நடைபாதையை உராய்ந்துகொண்டு வாகனம் வேகமாகப் புறப்பட்டது. லிட்டெய்னி பாலத்துக்கு முன் வந்த சிவப்பு விளக்கில் கார் நிற்காமல், ரோட்டுக்கரையை தொடுகிறமாதிரி நின்ற ஒரு பாதசாரி பக்கமாகச் சென்றது. இரண்டு பேர் பாதசாரியைப் பிடித்துத் தள்ள அவர் ரோட்டுப் பக்கம் போய் விழுந்தார். சாரதி காலை வெட்ட அது கரைப்பக்கமாத் திரும்பி பாதசாரியின் மேல் பெரும் சத்தத்துடன் போய் மோதியது. நான் முன்பக்கமாகத் தூக்கி எறியப்பட்டாலும் சேதம் இல்லாமல் தப்பினேன்.

நாசமாய்ப்போக. இந்த நகரத்தில் பாதசாரிகளின் அடாவடித்தனம் சகிக்க முடியாது. அவன் ரோட்டுக்கு அவ்வளவு சம்பமாக நின்றிருக்கக் கூடாது. வாகனத்தின் முன்னே பாய்ந்து என்னைக் கைகாட்டி நிறுத்த முயன்றான். நீங்கள் பார்த்தீர்கள்தானே? அப்படிச் செய்வதற்கு அவனுக்கு ஓர் உரிமையும் கிடையாது.

யாரோ அவனைத் தள்ளிவிட்டார்கள்.

அவன் குடிபோதையில் தள்ளாடி ஒரு சிறு கல்லில் தடுக்கி விழப் பார்த்திருக்கலாம்.

நீங்கள் வாகனத்தை வெட்டி அவனை இடித்தீர்கள். இந்த ரோட்டு எத்தனை அகலமானது. அவ்வளவு கிட்டவாக ரோட்டுக் கரைக்கு வாகனத்தை செலுத்த வேண்டியதில்லை.

நீங்கள் சொன்னது அத்தனை நிச்சயமானதா?

சாரதி என்னை முழுசிப் பார்த்தான். அவனுடைய தடித்த கறுப்புப் புருவங்கள் வளைந்தன. நான் என் பார்வையைச் சற்று இறக்கி சாரதியில் மூக்கில் நிறுத்தினேன். மூக்குத் துவாரத்திலிருந்து தள்ளிக்கொண்டு வெளியே தெரிந்த மயிர்கள் முறுகி அளவுக்கதிகமாக உபயோகித்த வர்ணமடிக்கும் பிரஷ் தும்புகள்போல நீட்டிக்கொண்டு நின்றன.

இதைப் பற்றி நீங்கள் பத்திரிகைக்கு எழுதப் போகிறீர்களா?

நான் எழுதப்போவதில்லை, ஆனால் எதற்காக வாகனத்தை அவசியம் இல்லாமல் வெட்டினீர்கள். நான் பத்திரிகையாளர் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் யார் ஆர்வம் காட்டப்போகிறார்கள்?

ஆமாம், சனங்கள் ஆர்வம் காட்டுவார்கள்.

எப்படித் தெரியும்?

நான் வாகனத்தை வெட்டவில்லை. நீங்கள் அளவுக்கதிகமாகக் குடித்திருக்கலாம், அதனால் நேர்க்கோடுகளும் வளைந்த கோடுகளாக உங்களுக்கு காட்சியளித்திருக்கும்.

நீங்கள் காலை நிறுத்தி அவசர மருத்துவ சேவை வாகனத்தை அழைக்கப் போவதில்லையா?

நான் ஏன் அதைச் செய்ய வேண்டும்? அவர்கள் வருவார்கள், யாராவது ஒருவர் உதவி செய்ய நிறுத்துவார்.

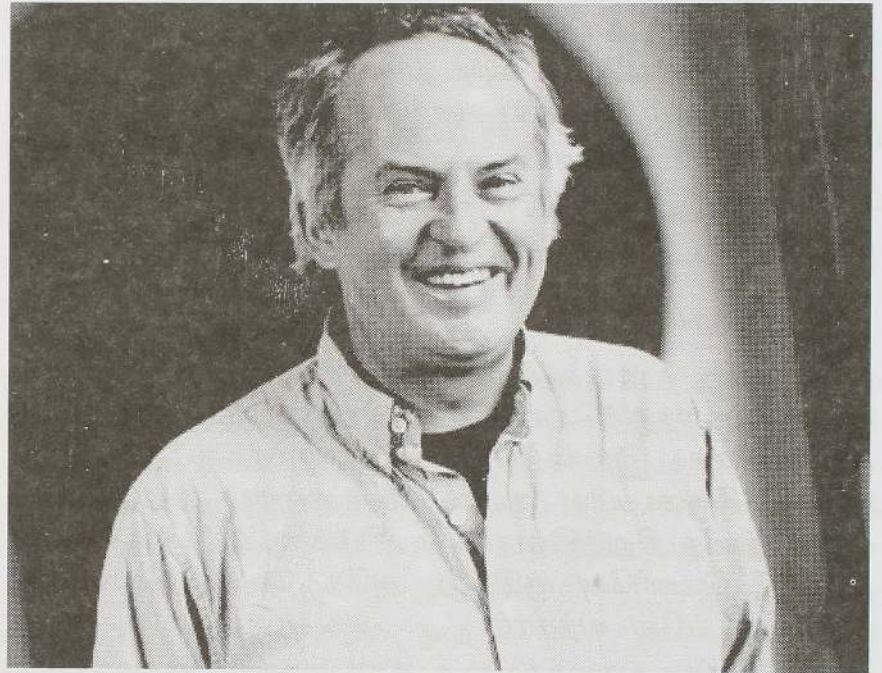
நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். நான் பார்த்த அளவில் வீதியில் காயம்பட்டவர்களை சனங்கள் இங்கே உதாசீனப்படுத்துகிறார்கள்.

என்னை நம்பலாம், யாராவது அவனை மீட்பார்கள். நான் அதற்கு பொறுப்பு.

நாங்கள் போலீசை அழைக்க வேண்டாமா?

நான்தானே போலீஸ். நான் சிலரை அங்கே அனுப்புவேன், கொஞ்ச நேரம் கழித்து.

ஆனால் இது அவசர தேவை.

முதலில் நீங்கள் செல்ல வேண்டிய இடத்துக்கு உங்களை கொண்டுபோய் சேர்ப்பேன்.

என்னை நீங்கள் அங்கே இட்டுச் செல்லத் தேவையில்லை. எனக்கு ஓர் அவசரமும் கிடையாது. அவசர உதவி வாகனத்தை அழைக்க முடியுமா? அதுதான் இப்போது அதிமுக்கியமானது.

என்ன அவசரம்?

அங்கே ஒருத்தன் நடுரோட்டில் கிடந்து செத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

வாகனம் லிட்டெய்னி இழுப்பு பாலத்தைத் தாண்டி துரிதமாக நோவா பக்கம் இறங்கியது. டயர்கள் ரீங்காரமிடுவது போன்ற சத்தம் எழுப்பிக்கொண்டு இழுபாலத்தின் ஓரங்களை உரசியபடி துள்ளித் துள்ளிக் கடந்தன. இடது பக்கம் பீட்டர்போல் கோட்டையின் தங்க கோபுரம் தெரிந்தது. சூரியக் குளியல் மனிதர்கள் சிப்பாய் பொம்மைகள்போல சின்னதாக காட்சியளித்தனர். அநேகமான ஆண்கள் நின்றபடி சூரியக் குளியல் செய்தார்கள். அப்படி நின்றவாறு குளிப்பதுதான் மதிப்பானது. அந்த முறையில் சூரியனுடைய கீழ்க் கோண கதிர்கள்

உடம்பில் அதிகளவு பரப்பை நிரப்பும். அத்துடன் நீள்தூரத்துக்குச் சுற்றிவரவும் பார்க்கலாம்.

அவன் உடலில் ஓடிய ரத்தம் இப்போது ரோட்டில் ஓடுகிறது.

உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? பாலத்துக்கு அப்பால் உங்களால் பார்க்க முடியுமா?

இந்நேரம் நீங்கள் அவனைக் கொன்றிருக்கக்கூடும்.

அமைதி. உங்களைப் போன்ற அமெரிக்கர்கள் எதையும் நாடகமாக்கிவிடுவார்கள். உங்களுக்கு ரஸ்யக் குடிகாரர்கள் பற்றித் தெரியாது. ரப்பரால் செய்யப்பட்டவர்கள்; அவர்கள் உடலுக்கு ஒருவிதத் தீங்கும் நேராது. என்னுடைய வாகனம் அவரை இடிக்கவில்லை, சாடையாகத் தொட்டது.

தொட்டதா? நேராகச் சென்று இடித்தது. காரின் முன் பம்பரையும், வலது பக்க ஹெட் லைட்டையும் சோதித்தாலே தெரிந்துவிடும்.

இந்தக் கார் வலுவானது, ராணுவக் கவச வாகனம்போல. இது ஜேர்மனியில் உருவாக்கப்பட்டது.

போதும், நான் இறங்குகிறேன். எனக்கு மேலும் பயணம் வேண்டாம்.

இன்னும் நாங்கள் சொன்ன இடத்துக்கு வந்து சேரவில்லை. ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள்.

கிட்டடியில் வந்துவிட்டோம். நான் நடக்கிறேன்.

நீங்கள் நடக்க வேண்டாம். நான் உங்களைக் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு கொண்டுபோய் சேர்ப்பேன்.

எனக்கு நடக்க விருப்பம்.

இல்லை, நான் வாக்கு கொடுத்தால் அதை நிறைவேற்ற வேண்டும். இது சத்தியம். பாலத்துக்கு நடுவில் நிறுத்த முடியாது.

நான் நடக்கிறேன். பாலத்தைக் கடந்தாகிவிட்டது.

சரி. சாரதி குறுக்குச்சுவர் பக்கமாக திடீரென்று திருப்பி காரை சட்டென்று நிறுத்தினான். கிரெஸ்டி சிறைச்சாலையை இனிதாக அனுபவியுங்கள். அது பார்க்க மகத்தானதாக இருக்கும். அங்கே நேரம் கழிப்பது அத்தனை பெறுமதி வாய்ந்தது.

நான் 300 ரூபிள் கொடுத்தேன்.

கொஞ்சம் பொறுங்கள், நான் மீதி 50 ரூபிள் தர வேண்டும். அது எங்கேயோ இருக்கிறது; அதை கண்டுபிடிக்கவேண்டும்.

நன்றி. தேவையில்லை. எனக்கு 50 ரூபிள் வேண்டாம்.

ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் என்னை அழையுங்கள். என்னுடைய நம்பர் வேண்டுமா?

நன்றி. நான் பிரச்சினைகளில் மாட்டுவதில்லை.

இல்லயா? இப்பொழுது நீங்கள் எதன் நடுவில் நிற்கிறீர்கள்? இது பிரச்சினை இல்லையா?

எனக்கு ஒன்றும் பிரச்சினை கிடையாது.

இது ரஸ்யா, நண்பரே. எல்லோருக்கும் பிரச்சினை உள்ளது. ஒருவரும் ஒன்றையும் பார்ப்பதில்லை. கிரெஸ்டி சிறைச்சாலை, அங்கே போக வேண்டாம். நீங்கள் மாரிங்ஸ்கி நாடக அரங்குக்குச் செல்வது எவ்வளவோ மேல். அங்கே அழகைப் பார்க்க முடியும். உங்களுக்கு எப்போதாவது சவாரி தேவை என்றால் என்னை அழைக்கலாம். அங்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது என் பொறுப்பு. வேகமாகவும், சேமமாகவும், டாச்சா பணம் எனக்கு மிகவும் பயன்படும்.

***

ஜோசிப் நோவாகோவிச் யூகோஸ்லாவியாவில் பிறந்து மருத்துவம் படித்தார். சிறிது காலம் யூகோஸ்லாவியா ராணுவத்தில் பணியாற்றிவிட்டு புலம் பெயர்ந்து அமெரிக்காவின் டெக்சாஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தார். இவர் ஒரு நாவலும், நாலு சிறுகதை தொகுப்புகளும், நாலு கட்டுரை தொகுப்புகளும் இதுவரை வெளியிட்டுள்ளார். எழுத்தாளராக பல விருதுகள் பெற்றவர். Man Booker International பரிசுக்காக கடைசி சுற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறார். O Henry Prize Stories தொகுப்பில் இவர்கதை தேர்வாகியிருக்கிறது.

இவருடைய உரையாடல்கள் எளிதாக, இயற்கையாக, சோடனைகள் இல்லாமல், மெல்லிய அலைபோல நகரும். 'உரையாடல் எளிது, அதைத்தான் மனிதகுலம் ஆரம்பத்திலிருந்து செய்துகொண்டிருக்கிறது' என்கிறார். எழுதுவதற்கான அகத் தூண்டலை வெளியே தேட வேண்டாம். எழுதும்போது அது தானாகவே வரும் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறார்.

ஜோசிப்பைத் தொடர்புகொண்டபோது இரண்டு கேள்விகள் மட்டும் கேட்கலாம் என்றார்.

1. இந்தக் கதையை எழுதுவதற்கான கரு உங்களுக்கு எப்படி தோன்றியது?

நான் சென்ற பீடர்ஸ்பர்க்கில் ஆறு மாதங்கள் வேலை நிமித்தமாகக் கழித்தபோது அடிக்கடி வாடகை வண்டியில் பயணம் செய்யும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அங்கே யாரும் பணத்திற்கு வாகனத்தை நிறுத்தி உங்களுக்கு சவாரி தர தயாராயிருப்பார்கள். அந்தச் சமயம் எனக்கு பல விபரீதமான அனுபவங்கள் கிடைத்தன. ரோட்டிலே பிணங்கள் அகற்றப்படாமல் பல மணிநேரம் கிடக்கும். அந்த அனுபவங்களை வைத்து ஒரு சிறுகதை புனைய வேண்டும் என்ற உந்துதல் எனக்கு கிடைத்தது.

2. ஒரே அமர்வில் எழுதி முடித்தீர்களா? எத்தனை தடவை திருத்தங்கள் செய்தீர்கள்?

ஒரே அமர்வில் எழுதி முடித்தேன். மூன்று மணி நேரம் எடுத்திருக்கும். ஆனால் நான் 12 தடவை திருத்தி எழுத வேண்டி நேர்ந்தது. ஆரம்பத்தில் கதை நீளமாகவும், தளர்வாகவும் இருந்தது. நான் கதையை சுருக்கி, உரையாடல்களை இறுக்கி திருப்தியான ஒரு வடிவத்துக்கு கொண்டுவந்தேன்.

தென்னாசியாவில் அநீதித்துறை

அம்பிகா சற்குணானந்தன்

❧

பிரக்யா நராங்

மொழிபெயர்ப்பு: இரா. மணி வேலுப்பிள்ளை

அம்பிகா சற்குணானந்தன் ஒரு சட்டவாளராய் இருந்து மனித உரிமையாளராய் மாறியமைக்கு, ஒரு தமிழ்ப்பெண் என்ற வகையில் அவர் பாரபட்சத்துக்கு உள்ளானமையே தலையாய காரணம். இலங்கையில் தமிழருக்கு நேர்ந்துள்ள வன்முறையும், வன்முறைக்கு உள்ளாக நேரும் என்ற அச்சமும் அவர் வாழ்வை என்றென்றும் வடிவமைத்து வந்துள்ளன.

அவர் சட்டம் பயின்று, மனித உரிமை காக்கத் தலைப்பட்ட காரணம் அதுவே. அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வு முழுவதும் அரசியலின் தாக்கத்துக்கு உள்ளானபடியால், அவரது வாழ்வே ஓர் அரசியல் ஆகியுள்ளது. பெரும்பாலான இலங்கைத் தமிழரின் கதையும் அதுவே.

இலங்கை மனித உரிமை ஆணையத்தில் தாம் ஆற்றிய பணியை அவர் பெருமையுடன் நினைவுகூருகின்றார். அங்கு கட்டமைப்புவாரியான தடங்கல்களைக் கடந்து, ஆணையத்துக்கும், சமூகத்துக்கும், மனித உரிமை மீறல்களிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தவர்களுக்கும் இடையே உறவை வலுப்படுத்துவதில் அவர் வெற்றி கண்டார். ஆணையத்தின் மீது நம்பிக்கை மிகுந்த சூழ்நிலை தோன்றவும், அதை அணுகிப் பரிகாரம் நாடலாம் என்ற எண்ணம் ஓங்கவும் அது உதவியது.

2021 ஆகஸ்ட் 29ம் திகதி தென்னாசிய அமைதிப் பணி வலையம் நடத்திய இணையவெளி அரங்கில் கைதிகளின் உரிமைகள் குறித்து அம்பிகா சற்குணானந்தன் ஆற்றிய உரையின் சுருக்கம்:

அநீதித்துறை

தென்னாசியாவில் நீதித்துறை பக்கச்சார்பாகவும், அகவயமாகவும், பாரபட்சமாகவும், வன்முறையாகவும் இயங்கி வருகின்றது. குற்றச்செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, அவற்றை அது நீட்டித்து வருகின்றது.

தண்டித்து வஞ்சிக்கும் நீதித்துறையும், வன்முறை ஓங்கிய சிறைகளும் குற்றவாளிகளுக்கு மறுவாழ்வளிப்பதை விடுத்து, அவர்களைப் பெருக்கி வருகின்றன.

வன்முறை

தென்னாசியாவில் வன்முறையும் பாரபட்சமும் இடம்பெறும் வழமை நீடித்து வருகிறது. ஒழுங்கினை நிலைநாட்டுவதற்கு வன்முறை கையாளப்படுகிறது.

அம்பிகா சற்குணானந்தன்

முன்னாள் ஆணையாளர், இலங்கை
மனித உரிமைகள் ஆணையம்

பிரக்யா நராங்

உசாவலர், தென்னாசிய அமைதிப்
பணி வலையம், இந்தியா

சிறைபுகுவது முதல் வெளிவருவது வரை ஒருவர் எதிர்கொள்ளும் வன்முறை அவரது தன்மானத்தைப் பலிகொள்கிறது.

தண்டிப்பு, சிறைவைப்பு என்பவற்றின் மூலம் சமூகப் பிரச்சனைகளை அணுகும் வழமை எமது சமூகங்களிடையே நிலையூன்றியுள்ளது. அதன் விளைவாக நீதித்துறையில் வன்முறையான தண்டனைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. ஒருவரைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டால், பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும் என்று நம்பப்படுகிறது. உண்மையில் அதுவே பிரச்சனையை மோசமாக்குகின்றது.

குற்றம்

“குற்றம்” என வரையறுக்கப்படும் செயலின் வேர்க்காரணங்களைக் குறித்து நடவடிக்கை எடுப்பதை விட, வன்முறையைக் கையாள்வது மிகவும் எளிதாக இருப்பதால், தென்னாசியாவில் மேற்படி அநீதி நீடித்து வருகிறது.

“குற்றம்” என்பதன் பொருள் இங்கு மேன்மேலும் மழுங்கி வருகிறது. மனித உரிமையாளர்களும், ஊடகர்களும் தமது சொந்த அரசுகளின் இலக்கிற்கு ஆளாகி, சிறையில் அடைக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். அன்று எம்மைக் கட்டியாண்ட மேலைநாட்டவர் கையாண்ட கொடிய சட்டங்களை இன்று எமது ஆட்சியாளர் தூசுதட்டி எடுத்துப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். வழக்குகள் துவங்கும்வரை ஆண்டுக் கணக்காக கைதிகளை அடைத்துவைப்பதற்கு அவற்றைக் கையாண்டு வருகிறார்கள்.

குற்றச்செயலைத் தடுப்பதற்கல்ல, கருத்து மாறுபாட்டைத் தடுப்பதற்காக, அரசுகளுக்கு எதிராகக் குரல்கொடுப்பவர்களையும், குடியாட்சியாளர்களையும் அச்சுறுத்துவதற்காக சிறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இறப்புத் தண்டனை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அது ஒரு கொடிய, காட்டுமிராண்டித்தனமான தண்டனை. அதனால் குற்றச்செயல்கள் குன்றப் போவதில்லை. பெருந்தீங்கினையே அது விளைவிக்கும். எல்லா உயிர்களும் மேலானவை என்பது இந்து, பௌத்த நெறி அல்லவா!

ஏற்றத்தாழ்வு

நீதித்துறை ஒருவரை எவ்வாறு நடத்துகிறது என்பது, அவரது சமூக நிலையையும் அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் பொறுத்தது. கூட்டுத்தாபனங்களை விட தனியாட்களையும், வசதிபடைத்தவர்களை விட வசதி குறைந்தவர்களையும் பெரிதும்

தண்டிக்கும் போக்கு தென்னாசியாவில் காணப்படுகிறது. சூழலைச் சீரழித்த பொறுப்பிலிருந்து தப்புவதற்காக மாபெரும் பன்னாட்டுக் கூட்டுத்தாபனங்கள் தமது பாரிய பொருள்வளங்களையும் சட்ட நுணுக்கங்களையும் பயன்படுத்தி வருகின்றன. அதேவேளை ஒரு பிளகு கஞ்சாவுடன் பிடிபடும் ஒருவர் சிறையில் அடைக்கப்படுகின்றார்!

பெண்கள்

தென்னாசியாவில் பெண்கள் மேன்மேலும் நலிந்து வருகிறார்கள். இலங்கையில் கட்டமைப்புவாரியான வன்முறைக்கு அவர்கள் உள்ளாகின்றார்கள். அவர்களுக்கு விலக்கங்களோ, கருத்தரிப்புக்கால சுகாதார பராமரிப்போ, மகப்பேற்றுக்கு முன்னரும் பின்னரும் போதிய பராமரிப்போ கிடைப்பதில்லை.

குடும்ப மானம் காக்கும் சமையையும், மானக்கேட்டை தாங்கும் சமையையும் பெண்களே பெரிதும் தாங்கி வருகிறார்கள். சிறையில் அடைக்கப்படும் பெண்கள் தமது குடும்பத்தவர்களதும், வாழ்க்கைத் துணைவர்களதும் ஆதரவை பெரிதும் இழந்து விடுகிறார்கள். ஆதலால் தமக்காக வாதாட ஒரு சட்டவாளரை அமர்த்த சங்கடப்படுகிறார்கள். அதன் விளைவாக அவர்களின் சிறைவாசம் மேலும் நீடித்து வருகிறது.

பெண்கள் வடுவுக்கு உள்ளாவதும் அதிகம். சிறைசென்று மீளும் பெண்கள் தமது வாழ்வை மீட்பதில் ஒரு சவாலை எதிர்கொள்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் சுரண்டி வாழும் நிலைக்கு உள்ளாக நேர்கின்றது. அது அவர்களை மீண்டும் சிறைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இந்த நச்சு வளையம் ஒரு தொடர்கதை போல் தொடர்கிறது.

பெண்பாலார் என்பதனாலும் அவர்கள் வன்முறைக்கு உள்ளாகின்றார்கள். சிறுபான்மைச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் மேன்மேலும் வன்முறைக்கு உள்ளாகி வருகின்றார்கள். நீங்கள் வட இலங்கையில் பணியாற்றும் மகளிர் இயக்கத்தவர் என்றால், படைத்துறையினர் உங்களை இடைவிடாது வேவுபார்த்து, வீடுதேடிவந்து, உங்கள் பணிகளை விசாரணைசெய்து, முன்கூட்டியே உங்களைத் தொலைபேசியில் அழைத்து, நிகழ்ச்சிகளிலும் ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் பங்குபற்றாவாறு உங்களை மிரட்டுவார்கள்.

சிறுபான்மை

தென்னாசியாவை பெரும்பான்மை வாதமும், இனத்துவ தேசிய அரசியலும் பீடித்துள்ளன. இங்கு சிறுபான்மையோருக்குப் பாரபட்சம் காட்டப்படுவது வழமை. எடுத்துக்காட்டாக இலங்கையில் தமிழரும் முஸ்லீங்களும், இந்தியாவில் முஸ்லீங்களும் தலித்துகளும், பாகிஸ்தானில் சீக்கியரும் சியா பிரிவினரும் கிறிஸ்தவரும் இடைவிடாது அச்சுறுத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். பெயரளவில் இல்லாவிடினும், செயலளவில் தென்னாசியா மதச்சார்பற்ற நெறியிலிருந்து மேன்மேலும் வழுகிச் செல்கின்றது.

சமூக அமைப்புகள்

தென்னாசியாவில் ஐக்கியமும் சமூக நீதியும் நிலைபெறுவதற்கு, வெறுமனே சட்டங்களை

மாற்றுவதுடன் நாம் நின்றுவிடலாகாது. சட்டங்களைப் பற்றிப் பேசமுன்னர், நாம் விழுமியங்களைப் பற்றிப் பேசவேண்டும்.

தென்னாசிய சமூக அமைப்புகள் ஒருங்கிணைந்து, தமது பட்டறிவுகளை குறிப்பாக ஒரேமாதிரியான இக்கட்டுகளைக் கடப்பதில் தாம் கையாண்ட உத்திகளை பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரே மாதிரியான பிரச்சனைக்கு நாம் ஒரே மாதிரியான தீர்வினை நாடுவதே புத்திசாலித்தனம். நாம் தனித்தனியே முதலாம் வகுப்பிலிருந்து பாடம் படிப்பதை விடுத்து, ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் ஒரு சமூகமாய் அமைந்தவர்கள் என்ற வகையில், குற்றச்செயல்கள் மேலோங்குவதற்கு நாம் அனைவரும் எவ்வளவு தூரம் பொறுப்பானவர்கள் என்பதை எமக்குள் நாமே எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். சமூகப் பிரச்சனைகளுக்கான வேர்க்காரணங்களையும், சமூகத்துள் ஆழ வேருன்றியுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் குறித்து நாம் நடவடிக்கை எடுக்கையில், மனிதாபிமான தண்டனைகளை வகுப்பதில் நாம் அதிக ஆற்றலை விரயம்செய்ய நேராது.

மனித உரிமை இயக்கவினைஞர்கள்

இலங்கையின் இன்றைய அரசினைப் போன்ற எதேச்சாதிகாரமான அரசுகள் வேறு தென்னாசிய நாடுகளிலும் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளன. அவற்றிலும் மனித உரிமை வினைஞர்களை மிரட்டி, மாறுபாட்டை ஒடுக்க அரசுகள் முயன்று வருகின்றன. அங்கெல்லாம் ஆணாதிக்கம், மகளிர் மீதான காழ்ப்பு, பால்மைப் பாரபட்சம் என்பன ஓங்கி வருகின்றன.

ஆட்சியாளரால் இலக்குவைக்கப்படும் அல்லது சிறைவைக்கப்படும் மனித உரிமை இயக்க வினைஞர்களுக்கு சமூகம் கைகொடுத்தால், பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கிடைக்கும். மனித உரிமை இயக்க வினைஞர்களுடன் வெளிப்படையாகத் தோழமை பாராட்டிக் குரல்கொடுப்பது முக்கியம். ஆட்சியாளரின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுப்பதும், நாடளாவிய முறையிலும், உலகளாவிய முறையிலும் பரப்புரை செய்வதும் பயனளிக்கும்.

மனித உரிமை இயக்க வினைஞர்களின் குடும்பங்களுக்கு பொருளுதவியும், மற்றும் பிற உதவியும் புரிவது நலம் பயக்கும். சிறைவாசத்தால் உளத்தாக்கம் விளையும். ஆதலால் கைதிருக்கு தார்மீக ஆதரவு அளித்தே ஆகவேண்டும். சிறைவைக்கப்பட்ட மனித உரிமை இயக்க வினைஞர்களை ஆதரவாளர்கள் சந்தித்து, உணவோ நூல்களோ வழங்கி, அவர்களை நாம் மறந்துவிடவில்லை என்பதைப் புலப்படுத்த வேண்டும். அவர்களின் விடுதலைக்கு ஆதரவாளர்கள் தொடர்ந்து போராடுகிறார்கள் என்பதை அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டும்.

Pragya Narang, eShe, 2021-09-22, translated by Mani Velupillai, 2021-09-29.

<https://eshe.in/2021/09/22/ambika-satkunanathan-on-prison-reform>

மீளாது முனகும் ஆத்மா

(ஸர்மிளா ஸெய்யித் கவிதைகளை முன்வைத்து)

மு.புஷ்பராஜன்

சிறகு முளைத்த பெண் கனவுமயமான காதலை அவாவுகின்றாள். காதலின் வேண்டலும் கலவியின் வேட்கையுமாய் அவை இரண்டகத் தளத்தில் மோதி மோதி ஒலிக்கின்றன ஒரு இளவரசியாய், 'அந்தப்புரத்தில் தோழிகளுடன் தேரில் உலா' வருகிறாள். 'மேகத்திடையே அணிவகுக்கும் பறவைகள் தனது காதலை ஆசீர்வதிக்கும் பாடலைப் பாடுவதாக கற்பிதம் கொள்கின்றாள். அந்தப் பாடலைத் தனது காதலனும் கேட்க வேண்டுகிறாள். அவர்களது கிண்ணங்கள் திராட்சை மதுவினால் நிறைந்திருக்கின்றன. படுக்கை சாயமுறிய பஞ்சுகளில் செண்பகங்கள் சேர்த்ததாய் அமைந்துள்ளது. மேகங்களிடையில் காதலனின் அழைப்பில் ஆபரணங்களைத் துறந்து அவனை நெருங்குகிறாள். 'திராட்சையின் பானங்களை அருந்தியவள் அவன் வீணையின் பானத்தையும் அருந்துகிறார்'. இதழோரம் ஒட்டியிருந்த; பருக்கையை அவன் உதடுகள் துடைத்தபோது, மலைகள் சிதறுண்டு மண்குவியல்கள் ஆயின. செழித்துச் சரிந்து மரக்கிளையின் கனிகளை சுவைப்பவனிடம்; தனக்குள் எரியும் அக்கினியை விழுங்கி உயிர்ப்பிக்கக் கோருகிறார். காதலும் கலவியுமான திளைப்பில் கனவு மாளிகையை பிறர் நெருங்காத வண்ணம் ஒளித்துவைக்க இடம் தேடுகிறது அவள்மனம்,

காதல் வாழ்வினுக்காகக்கட்டமைத்த கனவு மாளிகை, யதார்த்தங்களை எதிர்கொள்கையில் நொறுங்கிப் போகின்றது. 'மோகத்தைக் கிளறிய நிலவு, பிய்ந்து கிடக்கிறது'. ஆசீர்வதிக்க அவாவிய காதல் 'கடதாசிப் பூவைப்போல் வேரறுந்து கிடக்கிறது'. கனவுகளாலும் கவிதைகளாலும் கட்டமைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை, கரைந்து போய்விட, திகைப்பில் கலங்கி; அறுவடை செய்யமுடியாத விளைநிலத்துடன் ஒப்பீடு செய்ய நேருகிறது. அவளதுபுது வாழ்வில் மனோகரங்கள் வீசத்தான் செய்தன. அவள் அழகைப் புகழ்ந்தான். அவனது தொடுகை அவள் உடலில் பூக்களைச் சொரிந்தன. ஒவ்வொரு கோடுகளும் திகைப்பில் ஆழ்த்த, முழுவதுமாகத் தன்னைச் சமர்ப்பித்தவள். சுகமாக விடிந்த பொழுதுகளைத் தனதாக்கினாள். ஆனால் அவன் மதிலுக்கு வெளியே கள்ளப் பூனையாகி கடவாயை நக்கிய பொழுது, மூடிய அறையில் நெளிந்தாடும் மெழுகும் அவளுமாய் காத்திருந்தாள். இன்னொரு வெற்றுத் தாளில் ஒளியூறும் ஓவியம் வரைந்தபடி இருப்பான் அல்லது இன்னொரு பாறையை பனியாய்க் கரையச் செய்வதில் மூழ்கியிருப்பான் என மனம் மறுகுகின்றது. தலைமுறை தலைமுறைகளாக பெண்ணினம்; கடந்துவந்த துயரவரலாறு இது. இந்த விதிக்குத் தானும் இரையாதத்தான் வேண்டுமா என்ற கேள்வியும் 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற மாயக் கொள்கை அழிப்பதே நல்லது' எனவும் கருகின்றாள்.

தனது குழந்தைப் பருவத்தினை ஸர்மிளா ஸெய்யித் இவ்வாறு நினைவுகூருகிறார். 'ஆறு வயதிலிருந்து சைக்கிள் ஓட்டினேன். அந்தக் காலத்தில் இஸ்லாமியச் சூழலில், ஒரு பெண்பிள்ளை சைக்கிள் ஓட்டுவது அவ்வளவு விரும்பத்தகுந்த காரியமல்ல. பன்னிரண்டு; வயதிலும் முட்டிக்கால் வரை சட்டையும் இரட்டைச் சட்டையுமாய் சைக்கிள் ஓட்டித்திருந்த என்னால்....' ('முட்களின்மீது சில பட்டாம் பூச்சிகள். நேர்காணல் தமயந்தி, மின்னம்பலம். கொம் 2017.12.19) பின்னர் கவிதைகளில் தன்னை இவ்வாறு பிரகடனப்படுத்துகின்றார். 'வேலிக்கு மேல் வளர்ந்து தலைநீட்டிய தளிர்.' 'கட்டுக்களைத் தகர்த்து எறிந்தவள் வரம்புகளைக் கடந்து தெறிக்கும் காற்று.' இவ்வாறானவர்தான் விரும்பாத சமூக மரபுகளுக்குள் ஓடுங்கி இருப்பார் என்று கருதமுடியுமா? கனவுகள் அழிந்த வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபடவே 'என்னைப் பாடவிடுங்கள்'. 'துயரங்களை இசையாக ஒலிக்க விடுங்கள்'. 'ஒரு துண்டு மேகத்தையும் சில வெள்ளிகளையும் யன்னல் வழியே ரசிப்பது எத்தனை நாளைக்கு? என்ற விடுதலைக் குரல்களுடன் வாளை அளக்க அவாவுகிறார்.

பறத்தலின் வேட்கையில் இருக்கையில், 'வேலிக்கு மேலால் தலை நீட்டும் தளிரை வெட்டுவது பற்றி அவர்கள் விவாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்'. யார் இந்த அவர்கள்? இனரீதியாகவும் மதரீதியாகவும் சமூகரீதியாகவும் வாழும் நிலப் பாரம்பரியங்கள் மூலமாகவும் பெண்களுக்கான அறநெறிக் கோட்பாடுகளை வகுத்தோரே இந்த அவர்கள். வேலி மீறுதல் 'குலத்திற்கு ஆகாத குணமென்றும் கண்டுகொள்ளாமல் மௌனமாக இருப்பதுமே குலப்பெருமை' என அறிவுறுத்தியோர் இப்போது வழிமறித்து எதிரே நிற்கின்றனர். 'வைக்கோல் பொம்மைக்கு அஞ்சி ஓடுவதும் இருளையும் கூர் ஒளியையும் கண்டு மிரள்வது எனக்குரிய பண்பல்ல எனக் கூறும் இவர். அவர்களை

பகுத்தறிவுப் பாடத்தில்
சித்தியடையத் தவறியவர்களும்
எதார்த்தம் என்ன விலையென
நிறுவ நினைப்பவர்களுமாக...

எனக் குறிப்பிட நேர்ந்ததில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை. அவர் கூட இருந்தோரை விட்டுப் பறத்தல் சுகமான அனுபவம் அல்லவேதனை, 'சிலுவை சுமப்பதற்கு நிகரானது' என்கிறார். அதேவேளை 'புராதன ஓலைச் சுவடிகளில் அடிக்கோடிட்ட வரிகளுடனும் புனித நூலின் வசனங்களுடனும் விவாதம் புரியவும் முடியவில்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறார். எனவே, துணிவின் சிறகின் துணையோடு, மண்ணை வேர்களை வலிந்து அறுத்துப் பறந்தார். பறத்தலின் பின்னர், உலக அறிவையும் மனங்களின் மொழியையும் வாழ்வின் போக்கையும் அறிந்ததாகவும் இன்னும் நெடுந்தாரம் பறந்து அண்டத்தின் ஐஸ்வரியங்களையும் அறிவேன் என்கிறார். இறுதியில் என்றோ ஒரு நாள் தன்னைக் குற்றம் சாட்டியோர் 'எங்கள் குலத்தின் பொக்கிஷமென' போற்றவும் கூடுமெனவும் நம்பிக்கையும் கொள்கிறார்.

யுத்தத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அன்னையர் துயரங்களைதனது கவிதைகளில் அழுத்தமாக பதிந்துள்ளார். 'இரவு விடியமுன்னே தாய்மார்கள் விழித்துக்கொள்கிறார்கள். விடிந்து வீதியில் இறங்கினால் எந்தத் தாயின் மார்புப் பால் மண்ணில் உறைந்து கிடக்கிறதோ'வென அவர்கள் நெஞ்சங்கள் விம்முவதாகக் கூறுகிறார். காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களின் புகைப்படங்களைக் கைகளில் ஏந்தி அலையும் அன்னையர், விசாரனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு இன்னமும் வீடு திரும்பாத கணவர்களுக்கு காத்திருக்கும் மனைவியர், கணவன் கைதுசெய்யப்படுகையில் கர்ப்பமாக இருந்தவள் தமது தூய்மையை சமூகத்தின் முன்னால் எப்படி நிரூபிப்பாள் எனவும் துயருறுகிறார். இவர்களுடன் வயல் நிலங்கள், வாழ்விடங்கள் அபகரிக்கப்பட்டவர்கள் நீதிக்காக அலைகின்றனர். அரசனோ அழுபவர்களையும் அலைபவர்களையும் குழப்பவாதிகள், அந்நிய சக்திகளின் கையாட்கள், நாட்டின் அமைதியைக் கெடுப்பவர்கள் எனக் கூறிப் பாதாளச் சிறையில் அடைக்கக் கட்டளையிட்டான்.

தீர்ப்பைக் கேட்ட அரசசபையோர்

ராஜாதி ராஜன்.. மன்னாதி மன்னன்..
நீடுழி வாழ்க.. நீண்ட காலம் அரசாள்க..
சபையோர் எழுந்து நின்று வாழ்த்த
தீர்ப்பளித்த திருப்தியுடன்
வாழ்த்தியோரை ஆசீர்வதித்து
அகமகிழ்ந்தான் அரசன்....
(அதிசயத் தீவும் விசித்திரத் தீர்ப்பும்.)

அன்னையர் துயர்; மட்டுமல்லாது யுத்தத்தையே வெறுக்கின்றார். அறமும் தர்மங்களும் இல்லாத படையொன்றினால்; ஊரில் எல்லைகள் முற்றுகையிடப்பட்டன. பலவீனமான பொதுமக்களே இலக்கு. இறுதியில்; 'மக்கள் விடுவிக்கப்பட்டார்கள்' என்ற படையினரின் வெற்றி முழக்கம் உலகிற்கு அறிவிக்கப்பட்டது. ஆள்வோரின் 'நாமெல்லாம் ஒரு தாய் மக்கள் என்ற உரை காற்றலையில் கலந்துலாவின.' நாமோ 'தந்தையை தமயனை காதலைக் கனவுகளை அம்மாவின் மடிதனை அழகிய பல எதிர்கால இலக்குகளை எல்லாம் தொலைத்தோம்' என்கிறார்.

'ஓவ்வா' இரண்டாவது தொகுப்பு. முதல் தொகுப்பிலே தன்னைப்பற்றிக் கட்டுக்களைத் தகர்த்தவள் வரம்புகளைக் கடந்தவர் எனக் கூறியதைப்போன்று இத்தொகுப்பிலும் சுய பிரகடனங்கள் அடிக்கடி முகத்தில் மோதித் தெறிக்கின்றன. ஆயினும், வேரை அறுத்து புது மணலில் நிலைகொண்ட மனம், தளைகள் விலகிய நிலையில், முன்னைய சூழலை மீட்டுப் பார்க்கவும் கேள்விக்கு உட்படுத்தவும் வாய்த்திருக்கிறது. 'வேதங்களைக் கொஞ்சம் தள்ளி வை நேராய் வந்தமர் முழுசாய் திற என்போல்', 'அடிக்கோடிட்ட வரிகள் இருக்கின்றன உன்னிடம் தூர்க்கதைகளை நியாயப்படுத்த' எனவும் 'காதல் அடிமையாக இருக்கலாம் புணர்ச்சியைப் பேசுதல் குற்றம், பிள்ளை பெறலாம் எந்தத் துவாரம் வழியென கூறுதல் குற்றம் என்பவர்கள்;' 'ஓழுக்கம் கொட்டவள் தேவடியாள்' 'உச்சபட்சமாக மரணதண்டனை' என்று கூறியவர்களைக் கொலையாளிகள் என்கிறார். கொலையாளிகள் காவலர்களாகும் விந்தை பற்றியும் கூறுகிறார்..

மனம் பல மூளையின் தீர்மானங்களை இலகுவாக மீறுவதுண்டு. சொந்த மண்ணிலிருந்து வெளியேறி, எங்கோ விருப்புக்குரிய வகையில் வாழும் இவரது உணர்வுகளில் காதலின் வசீகர ஒளிகள் ஆங்காங்கே தெறிக்கின்றன.. நிஜமானதாகவோ அன்றி மனத்தில் மானசீகமாக உருவாகும் பிம்பங்களாகவோ இவை இருக்கலாம். இந்தக் காதல் உணர்வில் முன்னைய கனவுகளும் தேரில் தோழிகளுடன் வரும் பவனிகளும் இல்லை. 'உள்ளூறைந்திருக்கும் உணர்வில் நுட்பமான இந்த ஒற்றுமை நமக்கு எப்படி வாய்த்ததென்றும்' வெற்றுக் கணங்களாயிருக்கும் பொழுது இது உண்மையானதாவென்றும் சிந்தித்தோம்', 'கடற்கரை இருட்டில் நீண்ட பொழுதிருந்தோம் நாம் முத்தமிட்டுக் கொள்ளவில்லை'. 'அனுமதியின்றியும் கொஞ்சமும் தயக்கமின்றியும் இதயமும் உயிரும் கொஞ்சுகையில் புன்முறுவலுடன் விரல்களைக் கோர்த்துக்கொண்டோம்' 'வலியுடன் பிரிகின்றோம்' என்றெல்லாம் கூறியவர் இதற்கு 'வேறு பிரயோகமில்லை. காதல் என்றே கூறிக்கொள்வோம்' என்கிறார்.

இரு தொகுதிகளிலும் அன்னை, வேப்பமரம், வீடு, மகன் ஆகியோர் பற்றிய கவிதைகளும். ஆங்காங்கு உண்டு. "இந்த சமூகம் பிய்ந்த செருப்பைவிட மோசமாக என்னை நடத்திய காலங்களில் என்னுடனே நின்றவர் உம்மாதான். என்னை விபச்சாரியென்று தூற்றியவர்கள் எங்கள் வீட்டின் அடுத்த தெருவைக்கூடத் தெரியாத பெண்ணான உம்மாவையும் விபச்சாரி என்றனர். 2012இல் எங்கள் வீட்டின்மேல் கல்லெறிந்து யன்னல் கண்ணாடிகள் உடைக்கப்பட்டபோது கிட்டத்தட்ட குடும்பத்தில் உள்ள எல்லோரும் என்னில் சலிப்படைந்தவர்களாக மாறியிருந்தார்கள். ஆனால், உம்மா மட்டுமே என்னுடன் உறுதியாக நின்றார். (மேலே குறிப்பிட்ட தமயந்தியுடனான நேர்காணல்.) அந்தத் தாய் எதோ ஒரு சாபத்தினால்தான் இவரைப் பெற்றெடுத்ததாகவும் சாபம் நீங்க இறைவனை வேண்டதலும் புனித நூல்களை வாசித்து உருகுவதையும் தவிர அவர்களுக்கு வேறென்ன வழி இருந்தது? இளமைக்கால மகிழ்ச்சியின் சாட்சியாக கிணற்றப் பக்க வேப்பமரம் இருந்துள்ளது. மனம் சோரும் போதெல்லாம் அதன் நிழல் அன்னையின் மடிபோல். அவர் வேப்பமரத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தார். தனது நம்பிக்கைகளில் அதனைப்போல் உறுதியாகவும் இருந்தார். பறத்தலின் பின்னும் வேப்பமரத்தையும் ஊஞ்சலாடக் கட்டியிருந்த சிகப்பு நிறக் கயிற்றையும் நினைவு கொள்கிறார். உடைக்கப்பட்டிருக்கும் வீட்டை நினைத்து சாகும்வரை அழுதுகொண்டிருந்த அவரது அப்பாவின் ஆசை அதில் நிம்மதியாகச் சாய்ந்திருப்பதே. இப்போது அப்பாவும் இல்லை அவள் சாய்ந்திருந்த தோளும் இல்லை.

ஸர்மிளா ஸெய்யித் அவர்கள் 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' கவிதையில் முழுநிலவுபோல் அவள் இருந்தும் அவன் மதிலுக்கு மேலே கள்ளப் பூனையாகி கடவாயை நக்குகிறான். மதுரையை எரித்த கண்ணகியாலேயே கணவனைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை போன்ற வாதங்களை முன்வைத்து, கணவனைக் கொல்ல அனுமதித்தாலும் இன்னொரு பெண்ணோடு செல்ல பாட்டிகள் அம்மம்மாக்கள் (அம்மம்மா வேறு பாட்டி வேறா?) அம்மாக்கள் அவள் என தலைமுறை பெண்கள் அனுமதிக்கார்கள் என்றும், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது அர்த்தமற்றவை என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். தனது வாழ்வு நிலைகளுக்கூடாக

வந்துசேரும் அந்த உரிமையை யாரும்; மறுப்பதற்கில்லை. அதேபோல், பிறர்சார்ந்து முடிவுகளை எடுப்பதற்குரிய உரிமையை இவரும் தனதாக்கிக் கொள்ள முடியாது. முக்காடு எனக்கு அவசியமில்லை என ஒருவர் கூறலாம். எல்லோருக்கும் அது அவசியமில்லை எனக் கூறுவது நியாயமாக இருக்காது. அது அவசியம் என விருப்புடன் கூறுபவர்கள் அதிகமாக எங்கும் இருப்பார்களே! பிரான்ஸ் நாடு அவசியமில்லை எனக் கூறியபோது பெரும் எதிர்ப்பு எழுந்ததே! ஞானக்கூத்தன் கவிதை வரிகள்தான் ஞாபகம் வருகிறது..

எனக்கு தமிழ்தான் மூச்சு

ஆனால்

பிறர்மேல் அதை விடமாட்டேன்

‘மணவாளனைக் கொல்லக் கொடுப்பினும் இன்னொருத்தியோடு போகக்கொடேனென்பதும் அதே ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதுதானே! ‘சிறகு முளைத்த பெண்’ கவிதையில் வெளிச்சம் நோக்கிய பயணத்தில் ‘என் குலத்தை என்னைக் குற்றம் கண்டோரைச் சந்திப்பேன். அந்நாளில் அவர்கள் என்னை தங்கள் குலத்தின் பொக்கிஷமெனப் போற்றவும் கூடும்’ என நம்பிக்கை கொள்கிறார். சமூக வலைத்தளங்களில் இவர் பற்றி வெளிவந்த வசைகள், மற்றும் அவதூறுகளை அறிந்தபோது, தஸ்லிமா நஸ்ரினின் ‘லஜ்ஜா’, சல்மன் ருஸ்ரியின் ‘சாத்தானின் பாடல்கள்’ ஆகிய படைப்புகள் சார்ந்து எழுந்த எதிர்விளைவுகள் எல்லாம் நினைவில் வந்தன. எப்படியிருந்தாலும் ‘எனது காலணிகளை அங்கேதான் விட்டுவந்திருக்கிறேன் என்றென்றைக்குமாக’ என்று கூறியுள்ள ஸர்மிளா ஸெயித்தின் நம்பிக்கை கைகூட்டிடும்

ஸர்மிளா ஸெயித்தின் கருத்துக்கள் கவிதைகளாக உள்ளனவா? இவரது கவிதைகளில் மூன்று வகைகளை அவதானிக்க முடிகிறது. நல்ல கவிதைகள், புரியாமை கொண்டவை, மற்றும் வசனங்களால் அமைந்தவை. ‘கடலின் காதலி’, ‘யாத்திரை’, ‘முதற்காமம்’, ‘வாழ விரும்புகிறேன்’. ‘மார்புப்பால் மண்ணில்’, ‘தடையமில்லாத நாள்கள்’, ‘ஈரம்’ என்பவைகளுடன் இன்னும் பல நல்ல கவிதைகள் உண்டு. அவை பெரும்பாலும் தன்னுணர்வின் வெளிப்பாடாகவே அமைந்துள்ளன. ‘கடலின் காதலி’ கவிதையில் கடலின் ஸ்பரிசம் ஒரு ஆணின் தொடுகையாக, பல்வேறு உணர்வு நிலைகளின் கொந்தளிப்பாக உணருகிறார்.

உலர்வறியா இன்முகத்தோடும் / தாழிட முடியாக் காதலோடும் ஃஎன்னைத் தழுவி இணைத்து மகிழ்ந்தது / கூவிக் கூவி மீண்டும் / அணைத்து என்னை ஆறுதலாட்டியது / என் தாகங்களின் சிற்றிடத்தையும் / ஈரத்தால் நிரப்பியது. / என் தூய்மையில் அது தன்னைக் / கழுவி திருப்தி கண்டது. இக்கவிதை கடல் என்ற யதார்த்தைத் தாண்டி வேறு தளத்திற்கு வாசக மனத்தை நகர்த்துகிறது. இதன் எதிர் நிலை ‘யாத்திரை’. எல்லை கடந்து - வேகமும் மோகமுமாய் / கொதிக்கும் உனக்குப் / பொசுங்கும் என் மனசு / எப்படிப் புரியும் இவ்வகைக் கவிதைகள் பலவுண்டு. இவற்றை எழுதுவதற்கும் அசாத்தியத் துணிவு வேண்டும். ‘தடையமில்லா நாள்கள்’ அவரைச் சூழ்ந்திருந்த

தனிமை பற்றியது. வீணே கழிந்து கொண்டிருக்கிறது வாழ்வு / மலைமுகடுகளுக்கு அப்பால் மறைகிறது மாலைச் சூரியன் / தூங்கி வழியும் சாலையில் / வெற்று யோசனையுடன் / தனியே நடக்கிறேன்.

இரண்டாவது வகைக்கு: ‘சதுரங்கள்’, ‘மீன்காரி’ ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம் ‘சதுரங்கம்’ கவிதையின் முதலாவது பந்தியே கோட்டையின் உயர்ந்த மதிற் சுவர்களாய் வழிமறித்துப் பயமுறுத்துகின்றது. ‘வெற்றிலையின் வரம்புகளில் / புரண்டோடுது கஸ்தூரி ஆறு / சுண்ணாம்புக் கோடுகளும் / எலுமிச்சம்சாற்றில் கரைந்தொழுக / மாய ஒளி அறையில் / சாம்பிராணிப் புகையும் சந்தன மணமும்; இரண்டாம் பந்தியில் பாதி வரிகள் இதே இருன்மையில். மிகுதி இரு பந்திகளின் வரிகள் அதன் நேரடி அர்தமாய் புரிவதற்கும் அப்பால், முதலிரு பத்திகளுடன் இணைவு கொள்ளாமல் பிரிந்து நிற்கின்றன. எந்தக் கருவை அல்லது உணர்வை மையமாகக் கொண்டு குறியீடுகள், படிமங்கள், அழகியல் கோலங்களால் கவிதை அரண்செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைக் கவிஞர் அறிவார். வாசகர் அறிவதற்காக அரண்களுக்கூடாக கவிதையின் உயிரை, மையத்தைச் சென்றடைவதற்கான காலடித் தடங்களை, குறியீட்டுச் சமிக்கைகளைக் கவிஞர் விட்டுச் செல்லவேண்டும். அல்லாது போயின்; வாசகர் திகைத்து நிற்கவே நேர்கிறது. இந்தப் புரியாமை எனது புரியாமையே.

இறுதி வகைக்கு ‘அதிசயத் தீவும் விசித்திரத் தீர்ப்பும்’, ‘மரத்தின் இசை’, ‘கடலும் ஒரு காட்சியும் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இக்கவிதைகளின் கருத்துக்களோடு முற்றிலும் இசைவு கொள்கிறோன். ஆனால், இதன் வரிகள் எந்தக் கவிதை உணர்வையும் என்னில் எழுப்பவில்லை. ஒரு உதாரணம்: ‘கணவன் காணாமல் போகையில் / அவள் கர்ப்பிணியாய் இருந்தாளாம் / பழிகூறிப் புறந்தள்ளுவோருக்கு / பதில்கூறிப் பத்தினியெனப் பறைசாற்ற அவன் வேண்டுமாம் என்றாள்’. ‘மரத்தின் இசை’ கவிதையில்: ‘அவர்களது சந்திப்பினால் / அவர்களை விடவும் / நான்தான் புளாங்கிதம் அடைந்தேன். / அவர்கள் என் நிழலில் வந்தமரும்போதெல்லாம் / நான் வானத்தையும் மேகத்தையும் பார்த்து / அழுதுகொண்டிருப்பேன்’. ‘கடலும் ஒரு காட்சியும்’ கவிதையில்: மாலையைக் குறிக்கும் மூன்று வரிகளுமே சலிப்பூட்டுகின்றன. அக்கவிதையில் ‘அருகே அவள் துணைவன் / வெள்ளை ரீசேட்டில் / மயிர் அடர்ந்த நீண்ட தடித்த கால்கள் தெரிய அரைக்காற்சட்டையும் / அதன் இரு பாக்கட்டுக்களிலும் கையை விட்டும் / மிக நிதானமாக நடக்கிறான்’.

இவரது நல்ல கவிதைகளிலும் கூட வசனத்திற்குச் சார்பான தேவையற்ற பல சொற்களும் திருகப்பட்ட வாக்கியங்களும் விரவிக்கிடக்கிறது. எந்தச் சொல்லை, சொற்களை நீக்கினால் அர்த்தம் சிதையாமல் அழகும் இறுக்கமுமாக இருக்கிறதோ அவை தேவையற்றவைகளே. படைப்பாளிதான் அவற்றைப் கண்டுகொள்ள வேண்டும். இறுதியாக ஒப்பீட்டளவில் இரண்டாவது தொகுதியில் கவிதைக்கான உணர்வினை அதிகம் கொண்டுள்ளது. இவரது கவிதைகளுக்கு ஊடான பயணம் என்பது கண்ணிவெடி வயல்களைக் கடப்பதைப் போன்றது

ஷான் வீன்சென்ட்டின் 'Made in Jaffna'

❧ டிசே தமிழன்

எனக்கு திரைத்துறை சார்ந்தும், இசை சார்ந்தும் இருக்கும் நண்பர்கள் மிகக் குறைவு. அதைவிட இலக்கியஞ்சார்ந்து இருக்கும் நண்பர்கள் மிகக்குறைவு என்பது வேறுவிடயம். அவ்வளவு பரிட்சயமில்லாத இவ்வாறான துறை சார்ந்திருக்கும் நண்பர்களிடம் அவர்கள் சார்ந்த துறையில் அசல் படைப்புக்களை அது எவ்வாறான தரத்தில் இருந்தாலும் கொண்டு வர முயற்சியுங்களென அடிக்கடி கூறிக்கொண்டேயிருப்பேன்.

ஒன்றையே தொடர்ந்து பிரதி/பாவனை செய்துகொண்டிருந்தால், அவர்கள் தம் விருப்பம் சார்ந்த விடயங்களில் இருந்து மிக விரைவில் விலகிப்போய்விடுவார்கள் என்பதை ஓர் அவதானமாகச் சொல்வேன். மேலும் ஒருவர் ஏற்கனவே பாடப்பட்டுவிட்ட பாடல்களை மட்டும் பாடிக்கொண்டிருப்பதில் என்ன பிரயோசனம் இருக்கப்போகின்றது? எமக்குப் பிடித்த படைப்பாளிகளைப் போல, நாங்களும் படைப்புக்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தால் நமக்கான எழுத்தின் ஆன்மாவை நாம் கண்டுபிடித்துவிடுவோமா என்ன? இதுதான் இன்றையகால 'மோஸ்தர்' என நாம் நம் 'முன்னத்தி ஏர்களை'ப்போல எழுதிக் கொண்டிருந்தால் வாசிப்பவர்க்கு அலுப்பு வந்துவிடாதா என்ன?

அவ்வாறான மோஸ்தருக்குள் சிக்குப்பட்டு போகாமல், தனக்குரிய அசல் பாடல்களை இசைத்ததால்தான் இன்று நவீனி (Navz-47) கவனிக்கப்படும் ஒருவராக இருக்கின்றார். இத்தனைக்கும் கனடாவில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் அவரால் ஆங்கிலத்தில் பாடவோ, ஆங்கிலவரிகளை பாடல்களில் கலக்கவோ முடியுமென்றாலும், முற்றுமுழுதாக தமிழிலேயே பாடல்களை எழுதிப் பாடுகின்றார். அது இன்று ஏ.ஆர்.ரஹ்மானின் 'மாஜா'வில் அவரை ஒரு சுயாதீன இசைக்கலைஞராக அடையாளங் காணவைத்திருக்கின்றது. இதே இடத்தில் தமிழக தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் பாடச் சென்ற பல்வேறு பாடகர்கள் ஏன் காணாமற் போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றார்கள் அல்லது ஒரு சிறுவட்டத்திற்குள் மட்டும் பாடி ஏன் சுருங்கியபடியிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இதேபோல ஷான் வீன்செட் இன்னொரு சுயாதீன பாடகராகப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றார். ஒருவகையில் Tupacம், Eminemம் கலந்த கலவையென நான் அவரின் பாடல்களைக் கேட்டு என்னளவில் அடையாளப்படுத்தியபோது அவருக்கு முன்னோடிகளென அவர் வேறு சில பாடகர்களைச் சொல்கின்றார். அதுவும் ஒருவகையில் சுவாரசியமானதுதான்.

இப்போது அவரும் நவீனியைப் போல ஒரு சுயாதீனப் பாடகராக 'மாஜா'வில் இருக்கின்றார். Made in Jaffna என்கின்ற புதிய இசைத்தொகுப்போடு விரைவில் வரபோகின்றார். அவரின் பிற பல பாடல்களைப் போல Made in Jaffna என்கின்ற தனிப் பாடலிலும் நமக்கு ஒரு கதை சொல்கின்றார். ஒருவகையில் இது அவர் கடந்து வாழ்க்கையைப் பற்றிய 'புதிய ஏற்பாடு' என்கின்றார்.

நான்கு வயதில் யாழிலிருந்து மொன்றியலிலுக்கு வந்து, பின்னர் ரொறொண்டோவில் பள்ளிக்காலம் கழிகையில் இனவாதம், வெறுப்புவாதம் என்பவற்றுக்கால் வாழ்ந்து, வன்முறைக்குள்ளாலும் தப்பி வந்ததைச் சொல்கின்றார். இது என்னைப் போன்று கனடாவிற்கு பதின்மத்தில் வந்த பலர் நுழைந்து, அருந்தப்பில் தப்பி வந்த பாதையுங்கூட. ஆகவே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எனத் தொடங்குகின்ற இந்தப்பாடலில் இருப்பது என்னைப் போன்றவர்களுக்கான கதையேதான்.

அதை மட்டும் ஷான் சொல்லவில்லை. வெள்ளை ஆசிரியர், வெள்ளை ஜீஸஸ், வெள்ளைப் பாடசாலை, வெள்ளை சட்டங்களுக்குள் என எல்லாமே வெள்ளையினத்தவர்களால் சூழப்பட்டு, அதில் சிக்குப்பட்ட ஒரு மண்ணிறக்காரனின் தத்தளிப்புக்களையும் சொல்கின்றார். மேலும் அவர் வெளியிட்ட முதல் இசைத்தொகுப்பு அவ்வளவு கவனிக்கப்படாது போக, வாழ்க்கை அவருக்கு ஒரு மகளையும் கையளிக்க, எதையும் செய்யவியலாத இயலாமையில் அலைந்து திரிந்த வாழ்க்கையின் புள்ளிகளையும் இங்கே கூறுகின்றார். ஆனால் இதையும் தாண்டி அவருக்கு இசை மீதிருந்த காதல், இன்று கவனிக்கத்தொரு இசைக் கலைஞராக அவரை நம்முன்னே நிறுத்தியிருக்கின்றது.

அதேபோன்று 'உயிரே' என்ற பாடல் ஒரு குழந்தை பிறந்தபின் விவாகரத்துப் பெறும் இணையைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. தமிழ்ச்சூழலில் விவாகரத்து என்பது இன்னும் ஓர் எளிதான விடயமாக இருப்பதில்லை. ஆணொருத்தன் தன் தாயாரிடம் இந்த விவாகரத்து விடயத்தைச் சொல்கின்றான். எதிர்முனையில் அமைதி. ஆனால் அதன் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் துயரம் அவன் அறிவான். அதைவிட தனது இணையிடம் இந்தக் காதலை எவ்வளவு முயன்றாலும் தொடர்ந்து கொண்டுசெல்ல முடியவில்லை என்பதைச் சொல்கின்றான்.

தங்களுக்கிடையில் காதல் இல்லாமல் ஒரு குழந்தையை வளர்க்கமுடியாதென்று, குழந்தை மிமியின் தாயாரிடமும் வலியுடன் இந்தப் பாடலில் தன்னை முன்வைக்கின்றான். ஆனால் தன் இணையிடம் உன்னைவிட ஒரு அருமையான தாயார் தன் பிள்ளைக்குக் கிடைக்காதிருக்க மாட்டார் என்கின்ற அவன், எம் பிள்ளையின் நிமித்தம் நமது பிரிவை கடினப்படுத்தாமல் கொண்டுசெல்லலாம் எனவும் வேண்டுகின்றான்.

நான் இப்போது உன்னிடம் என்னை மன்னிக்கச் சொல்லிக் கேட்க வரவில்லை. இந்த வாழ்க்கையின் ஒரு நாள் நீ என்னை உனக்குள் மன்னிப்பாய் என்பதற்காய் பிரார்த்தனை செய்கின்றேன். இந்தக் கோடையில் நான் எடுத்த இந்த முடிவானது என் வாழ்வின் இறுதிவரை தொந்தரவுபடுத்தியபடியே வருமென்பதையும் அறிவேன் என்பதையும் சொல்கின்றான். இதுவே இந்தப் பாடல் பிரிவைப்பற்றிப் பாடினாலும் கூட, அதனூடாக வெறுப்பை உமிழாது, ஒரு காதல் இருந்தது, இப்போதில்லை என்பது கடினமானது, ஆனால் காதலில்லாத வீட்டில் அன்பு வாழாது, அது குழந்தையையும் பாதிக்கும் என்பதால் இந்த உறவிலிருந்து நாம் வெளியேறுவதே சிறந்ததென எவரையும் காயப்படுத்தாது பாடப்படுவதால் இந்தப் பாடல் ஒரு முக்கியபாடலாகின்றது.

ஷான் வின்சென்ட் கடந்து வந்த இந்தப் பாதை நெடியதும், கடியதுங்கூட. அது நம்மாலும் எளிதாக அடையாளங் கண்டுகொள்ளக்கூடிய வாழ்வின் பாதை என்பதாலேயே இந்தப் பாடல்கள் நம்மை இன்னும் நெருக்கம் கொள்ளச் செய்கின்றது போலும்.

நாளை ஷானை நினைவுகொள்ள இந்தப் பாடல்களே நமக்குப் போதுமாகவும் இருக்கவும் கூடும். கலையின் மீது பித்தங்கொண்டு, அசல் படைப்புக்களைத் தருகின்ற எவருமே தோற்றுப்போனவர்கள் அல்ல, அவர்கள் சில்வேளைகளில் சமகாலத்தில் கவனிக்கப்படாத படைப்பாளிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களைப் பற்றிபேச வெளியில் தெரியாத (என்னைப் போன்ற) இரசிகர்கள் இருப்பார்கள். பெருங்காதலுடன் இரகசியமாகப் இவர்களைப் போன்றோரைப் பின் தொடர்ந்தபடியும் இருப்போம். அப்படி அவர்களைச் சமகாலம் கைவிட்டால்கூட, கலையின் மீது பித்தங்கொண்டவர்களை அடுத்த கலைமுறை கவனிக்கவே செய்யும்.

நோர்காணல்: அ.மார்க்ஸ் மார்க்ஸ்லிருந்து மார்க்ஸ்வரை

சந்திப்பு : சாம்ராஜ்

ஆய்வாளர், மனித உரிமைச் செயற்பட்டாளர், பேராசிரியர், கட்டுரையாளர், கட்டுடைப்பாளர், அ. மார்க்ஸுடன் முரண்படுகிறவர்களும் உண்டு; உடன்படுகிறவர்களும் உண்டு. ஆனால், எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒன்று உண்டு. முப்பதாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டின் கருத்தியல் அரங்கில் ஆ.மார்க்ஸ் ஒரு வலுவான தரப்பு. அவரைப் பற்றி இப்படியொரு வரியுண்டு: “பை நிறையப் புத்தகங்களோடு பேருந்தைத் துரத்திக்கொண்டிருக்கிறார்” என. அவருடைய அலைச்சல், எழுத்து, களச் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கச் செல்லமாய்ச் சொல்லப்படும் வரியிது. எழுத்தின் பொருட்டுக் களச் செயல்பாடுகளைப் புறக்கணிக்காத, களச் செயல்பாட்டின் பொருட்டு எழுத்தைப் புறக்கணிக்காத இரட்டைக் குதிரைச் சவாரியை நாற்பதாண்டு காலமாக வெற்றிகரமாக நிகழ்த்திக்கொண்டிருப்பவர். அவ்வகையில் தமிழில் அரிய முன்னோடியவர்.

ஒரு ஞாயிறு முற்பகலில், சென்னை பெசண்ட் நகரிலிருக்கும் அவரது வீட்டில், இடையிடையே அவரது கறுப்புப் பூனை மீனாக்காக, கேள்விகளுக்கு ஊடாக நடந்துபோக, கறுப்புத் தேநீரோடு, நடந்த இரண்டரை மணி நேர உரையாடலின் எழுத்து வடிவம் இது.

உரையாடி முடித்தபோது, இது போன்ற உரையாடல்கள் ஒரு பொழுதும் முடிவதில்லை என்று தோன்றியது. இடைவேளைகள் மாத்திரமே.....

உங்கள் அப்பாவைப் பற்றி நீங்கள் நிறையப் பேசியும் எழுதியும் கேட்டிருக்கிறோம்... உங்கள் தந்தை அந்தோணிசாமிக்கு ஒரு புத்தகத்தை சமர்ப்பணம் செய்திருப்பீர்கள். 'எது கவிதை' நூலுக்கான சமர்ப்பண வரிகள் என்று ஓர்மை. அவரைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லுங்கள்?

ஆமாம். அப்பாவைப் பற்றி அவ்வப்போது எழுதியிருப்பேன். என் நினைவுகளில் எப்போதும் இருப்பவர் அவர். இத்தனைக்கும் அவர் எனக்குப் பெரும் சுமைகளை விட்டுவிட்டு என் இளம் வயதில் இறந்துபோனவர். அப்போதுதான் ஒரு கல்லூரிப் பேராசிரியராக எனக்கு வேலை கிடைத்திருந்தது. அதுவும் நிரந்தரம் ஆகவில்லை. மூன்று தங்கைகள், ஒரு தம்பி. ஒரு தங்கைக்கு மட்டும் திருமணம் ஆகி இருந்தது. ஒரு ஐயாயிரம் ரூபாய் அவர் பெயரில் வங்கியில் இருந்தது. அதை எடுக்கவே எங்களுக்கு இரண்டு வருடங்கள் ஆயின. வேறு சொத்துக்கள் என ஏதும் இல்லை. கடைசித் தங்கைக்குப் பத்து வயது. தம்பிக்குப் பதிமூன்று. தம்பி, தங்கைகள் படிப்பு, திருமணம் இப்படிப் பல சுமைகளை விட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தாலும் நான் இன்றுள்ளவனாய் உருவானதற்கு அவரே காரணம்.

தாத்தா வசதியாக இருந்தவராம். ஏதோ ஒரு வழக்கில் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இழந்துள்ளார். நீதிமன்றத்திலிருந்து நேராக வந்து ராஜாமடம் எனும் ஊரின் பள்ளி விடுதியில் இருந்த என் தந்தையை எதற்கு எனச் சொல்லாமல் அழைத்துவந்து நாகப்பட்டினம் துறைமுகத்தில் சிங்கப்பூர் செல்ல இருந்த எஸ்.எஸ்.ரஜூலா கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பியபோது அவருக்குப் பதினாலு வயது. எங்க பாட்டிக்கும் தெரியாதாம். மலையாவில் தூக்கிலிட்டுக் கொல்லப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் போராளி கணபதியின் தம்பியை நான் பிற்காலத்தில் சந்தித்தபோது, அவரும் அப்படி 'தரும டிக்கட்டில்' மலையா போனவர்தான் என்றார். கடைசி நேரத்தில் அப்படிச் சிலரை இலவசமாக ஏற்றிக்கொள் வர்களாம். பாஸ்போர்ட், விசா எல்லாம் ஏதும் இல்லையாம். இந்த விவரங்களை எல்லாம் சொன்னது கணபதியின் தம்பி. ஒரு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் கணபதிக்கு சென்னையில், தலைவர் நெடுமாறன், கவிஞர் இன்குலாப் முதலானோர் தலைமையில் விழா எடுத்தபோது, நான்தான் அவரை சென்னைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அப்போதுதான் அவர் இந்த தர்ம டிக்கட் விவரங்களை எல்லாம் சொன்னார். கப்பலில் டிக்கட் எல்லாம் ஏற்றிய பிறகு இடம் இருந்தால் இலவசமாகக் கொஞ்சம் பேர்களை ஏற்றிக்கொள்வர்களாம். அதுதான் 'தர்ம டிக்கட்'. அப்போது ஒன்றாக இருந்த மலையா சிங்கப்பூர் ஒரு பிரிட்டிஷ் காலனி. கனிம வளம் நிறைந்த பகுதி. தோட்டங்களிலும், நிலக்கரி முதலான சுரங்கங்களிலும் நிறையத் தமிழ்த் தொழிலாளிகள் கடும் சுரண்டல்களுக்கு மத்தியில் வேலைசெய்தனர்.

கப்பல் புறப்படச் சங்குதியபோது ஊர்க்காரர்கள் அப்பாவிடம் தாத்தாவைச் சுட்டிக் காட்டினார்களாம், துண்டால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அவர் நின்றிருந்துள்ளார். அப்போது கப்பலேறியவர் சரியாக 14 ஆண்டுகளுக்குப் பின் இரண்டாம் உலகப் போரில் உடைந்த ஒரு போர்க்கப்பலில் திரும்பி வந்தபோது அவருக்கு 28 வயது. அப்போது அவர் பிரிட்டிஷ் அரசால் தேடப்பட்ட ஒரு கம்யூனிஸ்ட். அவரது தலைக்குப் பத்தாயிரம் வெள்ளிப் பரிசும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

தப்பி வந்த அவர் சென்னையில் இங்குள்ள பிரிட்டிஷ் அரசால் விசாரிக்கப்பட்டுப் பின் அதிகப் பிரச்சினை இல்லாமல் விடப்பட்டார். அது பிரிட்டிஷ் அரசு கடையை மூடிவிட்டுப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். இருந்தாலும், அப்போதும் அதன் பின் இந்திய அரசு உருவான தொடக்க ஆண்டுகளிலும் அப்பாவுக்கு நிறையக் கண்காணிப்பு இருந்தது.

வெறும் 5ஆம் வகுப்புவரை படித்து சுமார் 15 வயதில் இன்னொரு நாட்டில் ஒரு சுரங்கத் தொழிலாளியாகிப் பின் மிக இளம் வயதில் தொழிற்சங்கத் தலைவரானார். ஆயுதப் புரட்சி குறித்த ஏகப்பட்ட நம்பிக்கைகளுடன் ஆயுதப் போராட்டங்களுக்கே உரித்தான அத்துமீறல்களுடனும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் அட்டகாசமாக இருந்த காலம் அது. அப்பா அடுத்த சில ஆண்டுகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அன்றைய 'ஜனநாயகம்' இதழில் நிர்வாக ஆசிரியப் பொறுப்பில் இருந்தார். மறைந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவரும் பாரட்லா முடித்துவிட்டுக் கட்சிப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டவருமான தோழர் கே.டி.கே தங்கமணி அங்கு சென்று அப்பாவுடன் சுமார் ஒரு மாத காலம் இருந்தவர். அவர் ஊர் திரும்பும்போது ஜனநாயகம் அலுவலகம் முன்பு அவருக்கு விடையளிக்கப்பட்டபோது எடுக்கப்பட்ட ஒரு புகைப்படம் அப்பாவின் நினைவாக இப்போதும் என்னிடம் உள்ளது.

நிறையப் புகைப்படங்கள், அங்கிருந்து வந்த கடிதங்கள், அச்சிட்ட கட்டுரைகள், சின்ன எழுத்துக்களில் கையால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் எல்லாம் எனக்குத் தெரிந்து அப்பாவால் எரியூட்டி அழிக்கப்பட்டன. அப்பா இங்கே வந்து கடும் வறுமை மத்தியில் திருமண வாழ்க்கையைத் தொடங்கியபோது இங்கேயும் கம்யூனிஸ்டுகள் வேட்டையாடப்படும் நிலை இருந்தது. சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட வாட்டாக்குடி இரணியன் கொல்லப்படுமுன் எங்கள் வீட்டில்தான் தலைமறைவாக இருந்துள்ளார். ஆனால், அப்பா இங்கே வந்தபின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளில் இல்லை. எனினும், அப்பாவைப் பற்றி அறிந்த தோழர்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கையில் வீட்டுக்கு வந்து தங்கியுள்ளனர். பின்னாளில்

நான் நக்சல்பாரி இயக்கத்துக்கு ஆதரவாக இருந்த காலத்தில் ஒருமுறை மறைந்த தோழர் கோதண்டராமன் ஏதோ வகுப்பெடுக்க வந்தார். பேராசிரியர் தெய்வசுந்தரம் வீட்டில் நடந்த அந்தச் சந்திப்பின்போது கோதண்டராமன் அதை நினைவுகூர்ந்தார். “அப்ப நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்தா உங்க அம்மா உங்களை என் கிட்ட வரவே விட மாட்டாங்க. நான் உங்களிடம் ஏதாவது பேசுனா உடனே ஜன்னல் வழியா கூப்பிட்டுடுவாங்களு” எனச் சொல்லிச் சிரித்தார்.

அம்மா மிகவும் ஏழ்மையான ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவருடைய அப்பா அம்மா பிறந்த சில ஆண்டுகளில் இறந்துள்ளார். தஞ்சாவூர் சேக்ரட் ஹார்ட் கான்வெண்டில் 9 ஆம் வகுப்புத் தேர்வு எழுதிவிட்டு ஊருக்கு வந்தபோது அப்பாவுக்கும் அவருக்கும் திருமணம் நடந்துள்ளது. அடிக்கடி போலீஸ் வந்து விசாரிக்கும் பின்புலத்தில் அரண்டு போயிருந்த என் அம்மா அப்படி நடந்துகொண்டதை இப்போது என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அப்பாவின் மலையா வாழ்க்கையில் இன்னொன்றையும் சொல்ல வேண்டும். அவரது தொழிற்சங்க அலுவலகத்தில் நிறையச் செய்தித்தாள்கள், புத்தகங்கள் இருக்குமாம். ரேடியோகிராமும் உண்டு. சகோதரர்களான சின்னப் பையன்கள் இருவர் அங்கே வந்து பாட்டுக் கேட்பது, பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் வாசிப்பது என்று இருந்துள்ளனர். சகோதரர்களுக்கு அம்மா கிடையாது. அப்பா ஒரு வயதான தோட்டத் தொழிலாளி. சொந்த ஊர் மணப்பாறை. ஆக அடித்தளச் சமூகத்தினர். இந்தப் பிள்ளைகள் இங்கே பிறந்தவர்கள். பெரிய பையன் சுப்பையா, சின்னவர் முத்துச்சாமி.

ஒருநாள் விடியும்போது இந்த இரண்டு பையன்களையும் அழைத்துவந்து அவர்களுடைய அப்பா கதவைத் தட்டுகிறார். ஏதோ அறுவை சிகிச்சைக்கு மருத்துவமனைக்குப் போவதாகவும், பெரிய பையன் தன்னோடு மருத்துவமனைக்கு வருவதாகவும், தாங்கள் வரும்வரை சின்னப் பையன் அப்பாவுடன் இருக்கட்டும் எனவும் சொல்லிச் செல்கிறார்.

ஒரு பத்து நாள் கழித்து சுப்பையா வந்து கதவைத் தட்டுகிறார். மருத்துவமனையில் இருந்த அப்பா செத்துப் போயுள்ளார். அன்று முதல் அவர்கள் இருவரும் அப்பாவின் பிள்ளைகள் ஆயினர். ஆம். சுமார் 20 வயதில் அப்பாவுக்கு இரண்டு வயது வந்த பிள்ளைகள். அப்பா தப்பி வந்த பின் மூத்தவர் சுப்பையா கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆயுதப் போராட்டப் படையில் சேர்ந்து தலைமறைவாகிறார். அப்பாவுக்கும் அவர்களுக்கும் தொடர்பு அறுகிறது.

தலைமறைவாக இருந்த சுப்பையா ஒரு காட்டுக்குள் ஒரு சீனப் பெண் போராளியுடன் மறைந்திருந்தபோது அதிரடிப் படையால்

தாக்கப்படுகிறார். அந்தப் பெண் படுகாயம் அடைகிறாள். “இந்தியத் தோழனே தப்பித்து ஓடு” என மலாய் மொழியிலோ இல்லை சீன மொழியிலோ கத்திக்கொண்டு வீழ்ந்துவிடுகிறாள். சுப்பையா துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்களைச் சேற்றுக்குள் மறைத்து வைத்துவிட்டு சரண்டர் ஆகிறார்; கைதுசெய்யப்பட்டுக் கடும் சித்திரவதைக்குப் பின் இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தப்படுகிறார். சின்ன வயதில் இந்தக் கதையை அவரைச் சொல்லச் சொல்லி நான் பலமுறை கேட்டுள்ளேன்.

அவருக்கு இந்தியாவும் தெரியாது. இந்தியாவில் யாரையும் தெரியாது. ஆனால், சில நேரங்களில் கதை, கற்பனைகளை எல்லாம் தாண்டிய அற்புதங்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்துவிடுகின்றன.

அப்பாவுக்கு மலையாவில் கோமஸ் என்றொரு மலையாள நண்பர். அவர் பிள்ளை குட்டிகளுடன் ஊருக்குத் திரும்புகிறார். அப்பா அவரை அழைத்துவர சென்னைத் துறைமுகத்துக்கு வந்து காத்திருக்கும்போது, “சார்... சார்” என

சுப்பையாவின் குரல். சிறைப்பட்ட அவர் கைகளில் விலங்குகளுடன் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளார். பிறகென்ன. சுப்பையாவும், அதற்குப்பின் இங்குவந்த அவர் தம்பி முத்துச்சாமியும் அப்பாவின் வறுமை சூழ்ந்த வாழ்வில் ஓர் அங்கமாகின்றனர்.

என் அப்பா ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும் அவருக்குக் கடவுள், மத நம்பிக்கைகள் இருந்ததில்லை. ‘சர்ச்’ க்குப் போகிற வழக்கமும் கிடையாது. அம்மா இந்த நம்பிக்கைகள் உள்ளவர். கான்வெண்டில் படித்தவர். ஆனால், அப்போது நாங்கள் வாழ்ந்த பாப்பாநாட்டில் சர்ச் கிடையாது. பண்டிகை நாட்களில் அம்மா ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அல்லது இரண்டுமுறை கிறிஸ்துமஸ் போன்ற தருணங்களில் அழைத்துப் போவது வழக்கம். நான் பிறந்தபோது மன்னார்குடி சர்ச்சில் மார்க்ஸ் என்கிற பெயரை அங்கிருந்த பாதிரியார் எனக்கு வைக்க மறுத்துள்ளார். பரவாயில்லை எனச்

சொல்லி அப்பா என்னைத் தூக்கி வந்துள்ளார். பின் அம்மாவின் ஊரான ஆதிச்சபுரத்து மக்கள் சென்று பாதிரியாரை வற்புறுத்தி இந்தப் பெயர் இறுதியாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சுப்பையா, முத்துச்சாமி இவர்கள் எல்லாம் என்ன ஆனார்கள்?

இருவரும் இப்போது உயிருடன் இல்லை. அவர்களின் சந்ததிகள் ஓரளவு நல்ல நிலையில் உள்ளனர். சுப்பையா அண்ணனுக்குத் திருமணம் செய்வதில் சிரமங்கள் இருந்தன. சாதி, மதம் முதலான பிரச்சினைகள். அப்போது அப்பாவின் உறவினர் ஒருவர் தாயற்ற ஒரு பெண் குறித்து அப்பாவிடம் சொன்னார். அண்ணனுக்கும் அவரைப் பிடித்துவிட்டது பாப்பாநாட்டில் துரை அரசன் என்றொரு திமுக தலைவர். அவர் தலைமையில் அவசரமாக அவர்களின் திருமணம் நடத்தப்பட்டது. தம்பி முத்துச்சாமி ஒரு பஞ்சாயத்து போர்ட் கிளார்க் ஆக இருந்தார். அவர்தான் எனக்கு இலக்கிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியவர். பஞ்சாயத்து நூலகத்தில் உள்ள கதைப் புத்தகங்களை எல்லாம் நான் எந்தத் தடையும் இல்லாமல் வீட்டில் கொண்டுவந்து படிப்பேன். அப்போது சோவியத் ரஷ்யாவிலிருந்து வரும் ஏராளமான மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள், காண்டேகர், சரத் சந்திர சட்டர்ஜி முதலானோரின் மராட்டி, வங்க நாவல்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் நிறையக் கிடைக்கும்.

எனக்குத் தெரிந்து அப்பா கதராடைகளைத்தான் உடுத்தினார். ஆலய வழிபாடுகளில் அவருக்கு நாட்டமிருந்ததில்லை. செய்திப் பத்திரிகைகள், வார இதழ்கள் வாசிப்பதற்கு அதிக நேரம் செலவிடுவார். உலக அரசியலில் ஆர்வமுடையவராகவும் அவை குறித்துத் தமிழில் நிறைய வாசிப்பவராகவும் இருந்தார்.

அவர்களையும் தமிழில் ஜெயகாந்தனையும் அப்பாவும் அண்ணன்களும் தான் எனக்கு அறிமுகம் செய்தார்கள். ஆனந்தவிகடன்ில் முத்திரைக் கதைகளாகவும் குறுநாவல்களாகவும் வந்த ஜெயகாந்தனையும். ருஷ்ய நாவலாசிரியர்கள், குறிப்பாக டால்ஸ்டாயையும், சிங்கிஸ் எயித்மாதோவ் போன்றோரையும் விக்டர் ஹ்யூகோ போன்ற ஃப்ரெஞ்சு எழுத்தாளர்களையும் அப்பா மூலமாகவே அறிந்துகொண்டேன். எனக்கு மார்க்ஸ் என்ற பெயரை வைத்த அப்பா தம்பிக்கு

தேவதாஸ் என்கிற பெயரை வைத்தார், அது சரத் சந்திரரின் புகழ்பெற்ற நாவல் சினிமாவாகவும் வந்து எல்லோரையும் ஈர்த்த கதை.

ஜெயகாந்தனை அறிமுகம் செய்து என் வாசிப்பில் பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவரும் அவர்தான். ஆனந்தவிகடன், குமுதம், கல்கண்டு இப்படியான பத்திரிகைகளைத்தான் அப்போது வாசிப்பேன். விகடனில் அப்போது முத்திரைக் கதைகள் என்று ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒரு கதை இருக்கும். சிறப்பு மலர்களில் வெளிவரும். ஆனால், நான் அதை எல்லாம் அவ்வளவு ஈடுபாட்டுடன் வாசிப்பதில்லை. நான் துப்பறியும் நாவல்களைப் படிப்பது அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது. ஒரு நாள் அப்படி எதையோ வீட்டில் வாசித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது 'பொத்' என என் மீது விகடன் இதழ் ஒன்றை வீசினார். "கண்டதைப் படிக்கிறீயே. இதுல ஜெயகாந்தன் கதை ஒண்ணு வந்துருக்கு பார்..." எனச் சொல்லிப் போனார். வேண்டா வெறுப்பாக அதைப் புரட்டினேன். "யாருக்காக அழுதான்" குறு நாவல் அது. எனது படிப்பார்வம் திசை திரும்பிய நாள் அது. தொடர்ந்து அவரது நாவல்கள், சிறு கதைகள் எல்லாவற்றையும் படித்தேன். வில்லன்கள் இல்லாத ஒரு கதை உலகை நான் அவரிடம் தரிசித்தேன். ஆம். எல்லா மனிதர்களிடமும் நல்ல குணங்கள் உள்ளன. நல்ல குணங்கள் மட்டுமே உள்ளன எனப் பார்ப்பதற்கு நான் அவரிடம்தான் கற்றுக்கொண்டேன். அவரது எழுத்துக்களில் அவ்வளவு கவனம் பெறாத "அப்புவுக்கு அப்பா சொன்ன கதைகள்" படித்துப் பாருங்கள். மனிதர்கள் அத்தனை பேர்களையும் மகத்தானவர்களாக அவர் நம்முன் நிறுத்தி நம்மை மேன்மைப்படுத்துவதாக நான் உணர்ந்தேன். 'கைவிலங்கு'. 'ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம்' இப்படி எத்தனை படைப்புக்கள்?

ஆனால், எல்லா மனிதர்களிடமும் மேன்மையை மட்டுமே தேடுதல் என்பதன் பொருள் கண்முன் நிகழும் தீமையை எதிர்க்காமை அல்ல. இதை நாம் நுணுக்கமாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்பாதான் எனக்கு பாரதியையும் அறிமுகப்படுத்தினார். நான் தஞ்சை சரபோஜி கல்லூரி 'மெக்சினில்' தான் முதன்முதலில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதினேன். பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தில் ஒரு காட்சி. வில்லி மற்றும் வியாச பாரதத்துடன் பாரதியை ஒப்பிட்டு எழுதிய கட்டுரை இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது. திரௌபதியை அவமானப்படுத்த அவள் பொது வீதியில் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறாள். தான் மாதவிடாயில் இருப்பதாகச் சொன்னபோதும் அவள் இப்படி முரட்டுத் தனமாக வீதியில் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறாள். மக்கள் அதிர்ந்துபோய் வேடிக்கை பார்க்கின்றனர். "ஊரவர்தம் கீழ்மை உரைக்கும் தரமாமோ... வீரமில்லா நாய்கள்! விலங்காம் இளவரசன் தன்னை மிதித்துத் தராதரத்தில் போக்காமல்..." நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதை இத்தனை ஆத்திரமாக நோக்கும் - அறச் சீற்றம் மனிதர்க்குத் தேவை என்பதுடன்

எல்லா மனிதர்களிடமும் வெளிப்படுவதும் ஒளிந்திருப்பதுமான மேன்மைகளைப் பார்ப்பது முரண் ஆன ஒன்றல்ல என்பதையும் நான் புரிந்துகொள்ள இவை உதவின.

அது மட்டுமல்ல; யோசித்துப் பார்த்தால் காந்தியையும் கூட நான் அப்பா மூலமாகத்தான் அறிந்துகொண்டேன். ஆயுதப் போராட்டக் காலத்தில் மலேயா கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்த அவர் பின்னாளில் வன்முறைகளுக்கு எதிரானவராகவும் வன்முறையைக் கையில் எடுத்தவர்கள் அறம்சார்ந்து போராடுவது சாத்தியமல்ல எனும் கருத்துடையவராகவும் இருந்ததையும் நான் காந்தியை வாசிக்கத் தொடங்கியபோதுதான் புரிந்து கொண்டேன்.

எனக்குத் தெரிந்து அப்பா கதராடைகளைத்தான் உடுத்தினார். ஆலய வழிபாடுகளில் அவருக்கு நாட்டமிருந்ததில்லை. செய்திப் பத்திரிகைகள், வார இதழ்கள் வாசிப்பதற்கு அதிக நேரம் செலவிடுவார். உலக அரசியலில் ஆர்வமுடையவராகவும் அவை குறித்துத் தமிழில் நிறைய வாசிப்பவராகவும் இருந்தார். பாப்பாநாடு ஒரு ஜமீன்தாரி கிராமம். எங்கள் வீடு இருந்த நிலம் உட்பட ஜமீன்தாரி நிலங்கள்தான். அப்போது காந்தியவாதிகளான ஜகநாதன், கிருஷ்ணம்மாள் முதலானோர் ஜமீன்தாரி நிலங்கள் மக்களுக்குச் சொந்தமாக்க வேண்டும் என ஒரு மாநாட்டை நடத்தினர். எங்கள் வீட்டோரமாக இருந்த திடலில்தான் சுமார் 55 ஆண்டுகளுக்கு முன் அது நடந்தது. காந்தியின் நூல்கள் அங்கு விற்பனை ஆயின. 'சத்திய சோதனை' உட்பட காந்தியின் நூல்கள் பலவற்றை அப்பா எனக்கு வாங்கித் தந்ததையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அப்போது நான் அவற்றில் ஆர்வம் காட்டவில்லை ஆயினும், இப்போது எனக்குப் புரிகிறது. நான் காந்தியை அப்பாவின் ஊடாகத்தான் வந்தடைந்தேன் என்பது.

நீங்கள் அண்ணன்களைப் பற்றிக் கேட்டீர்கள். நான் வேறெதோ சொல்லிக் கொண்டுள்ளேன். அப்போது ஓரத்தநாடு சார்சில் சில்வேரா என ஒரு பாதிரியார் இருந்தார். தலையில் வட்டத் தொப்பி ஒன்று அணிந்திருப்பார். சைக்கிளில்தான் எங்கும் போவார். பாதிரியார் உடையில்தான் அவர் எங்கும் காணப்படுவார்.

ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்தார். அப்பா அவரை உட்காரச் சொல்லி. காப்பி வரவழைத்துக் கொடுத்தார். பிறகு என்ன விஷயம் எனக் கேட்டார்.

“நீங்க ஒரு கிருஸ்தவப் பெண்ணை வேற மதத்துக்காரருக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சருக்கீங்க. அவங்க ரெண்டு பேரையும் நான் விசாரிக்கணும்”.

“அவங்க ரெண்டு பேரும் இதைப் பற்றிப் பேசித்தான் கல்யாணம் பண்ணிட்டாங்க”

இருக்கட்டும், அவர் கிருஸ்துவரா மாற ஒத்துக்கிறாரானு நான் கேக்கணும்’.

இந்தச் சம்பவத்தின்போது சுப்பையா அண்ணன் எங்கள் வீட்டோடு சேர்ந்து இருந்த எங்க சோடா கம்பெனியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். ஃபாதர் கூப்பிட்டு சுப்பையா அண்ணனை விசாரித்தார்.

அப்பாவுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. அண்ணன் மதம் மாற ஒத்துக்கொண்டார். அம்மா நான், தங்கைகள் முத்துசாமி அண்ணன் குடும்பத்தினர் எல்லோர் முன்னிலையில் இரண்டாம் முறையாக அண்ணனுக்குத் திருமணத்தை நடத்தினார் அப்பா. தவிர நாங்கள் எல்லோரும் சுப்பையா அண்ணனின் இரு குழந்தைகள் உட்பட அந்தத் திருமணத்தின் சாட்சிகளாக நின்றிருந்தோம்.

மொத்தத்தில் அப்பா உங்கள் உருவாக்கத்தில் முக்கியப் பங்கு வகித்துள்ளார். இல்லையா?

உண்மை. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் அவர் விதைத்த விதைகள் என் உருவாக்கத்தில் முக்கியப் பங்கு வகித்துள்ளன. ஒரு நாள் காலை அப்பா அவரது சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தார். கண்களில் நீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது. நெஞ்சில் அன்றைய நாளிதழ் கிடந்தது. எடுத்துப் பார்த்தேன். அன்றைய தலைப்புச் செய்தியில் நேரு இறந்திருந்தார். எனக்கு மார்க்ஸ் எனப் பிடிவாதமாக இருந்து பெயர் வைத்த அவர் காந்தி மீதும் நேரு மீதும் ஆழமான பற்றுக்கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் அது புதிராக இருந்தது. ஆனால், இன்று நான் புரிந்துகொள்கிறேன். ஒருவர் அப்படித்தான் இருக்க முடியும். அப்பா இன்று இருந்திருந்தால் நிச்சயம் இன்றைய அரசியல் சூழல், உலகளவிலும் சரி, இந்திய அளவிலும் சரி உறுதியாக அவரைப் பெரிய அளவில் பாதித்திருக்கும்.

அன்றைய காலகட்டம், உங்கள் பெயர், உங்கள் வீட்டுக்கு வருபவர்கள் இவையெல்லாம் உங்களது உருவாக்கத்தில் என்னமாதிரி பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தின?

அப்பாவைப் பார்க்க மலேயாவில் அவருடன் இருந்த கம்யூனிஸ்டுகள் அவ்வப்போது வருவார்கள். மார்க்சிஸ்ட் கட்சின் தஞ்சை மாவட்டச் செயலாளராக இருந்த பாரதி மோகன் அப்பாவுடன் மலேசியாவில் இருந்தவர். பின்னாளில் நான் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியில் இருந்தபோது அவர்தான் கட்சியில் நான் இருந்த யூனிட்டின் பொறுப்பாளராக இருந்தார். அதே போல திருச்சியைச் சேர்ந்த இன்னொரு பாரதி மோகனும் அப்பாவுடன் அங்கு இருந்தவர்தான். மன்னார்குடியைச் சேர்ந்த அவர் காங்கிரஸ் கட்சியின் 'நவசக்தி' பத்திரிகையில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தார். நான் சென்னையில் எம்.எஸ்.சி. படித்தபோது அவரை அடிக்கடி சந்திப்பேன். அவர் ஒரு கவிஞரும் கூட. அது தவிர திருச்சி மோகன், கீரமங்கலம், பரவாக்கோட்டை, செம்பனார் கோவில் இப்படிப் பல ஊர்களில் இருந்தும்

அப்பாவைப் பார்க்க அந்தக் கால கம்யூனிஸ்டுகள் வருவார்கள். பாப்பாநாட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஆம்லாப்பட்டு, கரம்பயம் முதலான ஊர்களில் அப்போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் வலுவாக இருந்தன. அங்கெல்லாம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கூட்டங்கள் நடந்தபோது எங்கள் வீட்டில் உணவு ஏற்பாடு செய்யக் கேட்டுக் கொள்வார்கள். கிட்டத்தட்ட அப்போதைய எல்லா முக்கியத் தலைவர்களும் வீட்டுக்கு வந்துள்ளனர். மணலி கந்தசாமி, காத்தமுத்து, சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட இரணியன் இப்படி நிறையப் பேரைச் சொல்லலாம். இன்னொரு பக்கம் ஏ.எம். கோதண்டராமன் உள்ளிட்ட நக்சல்பாரி இயக்கத் தோழர்களும் வந்து செல்வர். அப்போது நான் பள்ளி, கல்லூரி மாணவப் பருவத்தில் இருந்தேன். பெரிதாக அவர்களுடன் விவாதித்தது இல்லை. என்றாலும், அப்படியான உறவுகள், தொடர்புகள் என் உருவாக்கத்தில் முக்கியப் பங்கு வகித்துள்ளன.

கம்யூனிஸ்ட்கள் கடுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட அக்காலத்தில் மார்க்ஸ் என்ற பெயரைப் பொதுவாக யாரும் வைப்பதில்லை. தீவிரமான கம்யூனிஸ்ட் குடும்பங்களில் வேண்டுமானால் ஒரு சிலர் வைத்திருக்கலாம். என் பெயர் அந்தக் காலத்தில் யாரையும் ஒரு கணம் அசத்தும். அப்போது மற்றவர்கள் காட்டும் அந்த வியப்பு எனக்குள் ஒரு பெருமிதத்தையும் மார்க்சியத்தின் மீது ஒரு ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தியது. 1965இல் திருச்சி செயிண்ட் ஜோசப் கல்லூரியில் 'மெரிட்டில்' எனக்கு அட்மிஷன் கிடைத்தபோதும் கடைசி நேரத்தில் அப்போது முதல்வராக இருந்த பாதிரியார் என் விண்ணப்பத் தாள், மார்க்சீட் எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்தது முதலான அனுபவங்களும் என்னிடத்தில் அக்காலத்தில் ஒரு பெருமிதத்தைத்தான் ஏற்படுத்தின. இன்று நிலைமைகள் பெரிதும் மாறிவிட்டன. இன்று மார்க்சியத்தைப் பார்த்து யாரும் வியப்பதில்லை. அச்சப்படுவதும் இல்லை.

நான் படிப்பு முடித்தவுடன் கொஞ்ச நாட்கள் வேலை இல்லாமல் இருந்தேன். சுப்பையா அண்ணனின் தம்பி முத்துச்சாமி அப்போது ஒருமுறை என்னைக் கட்டாயமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் எம்.கல்யாணசுந்தரத்திடம் அழைத்துச் சென்றார். அவர் பட்டுக்கோட்டைக்கு ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்தார். அப்போது அவர் நாடாளும் உறுப்பினராகவும் இருந்ததாக ஞாபகம். அண்ணன் என்னை அறிமுகப்படுத்தியபோது திருச்சி ஜோசப் கல்லூரியில் இந்தப் பெயருக்காக என்னைக் கல்லூரி முதல்வர் விரட்டிய கதையைச் சொன்னார். அவரைச் சந்தித்த உடன் அதைச் சொல்லித்தான் என்னை அறிமுகம் செய்தார். கல்யாணசுந்தரம் சொன்னார்: "தோழர்கள் இப்படித்தான். இப்படி எல்லாம் பெயர் வச்சுத்தான் நீங்க கம்யூனிஸ்ட்டுன்னு காட்டிக்கணுமா? அது என்னமாதிரி ஆகுது பாருங்க..." அண்ணன் பாவம்.

ஒருமுறை ஒரு உயர் போலீஸ் அதிகாரி செல்போனில் அழைத்தார். பொதுவாக, மனித உரிமைப் பணிகள், அரசியல் செயல்பாடுகள் தொடர்பாகப் போலீஸ் அதிகாரிகள் அவ்வப்போது பேசுவது உண்டு. ஆனால், பெரிய அதிகாரிகள் அப்படி நேரடியாகப் பேசுவதில்லை. அன்று பேசியவர், "சார் என்ன இது இப்படி ஒரு கட்டுரை எழுதி இருக்கீங்க. நாங்கள் எல்லாம் உங்கள் மீது எவ்வளவு மரியாதை வச்சிருக்கோம். இப்படி மார்க்ஸ்னு பெயர் வச்சிருக்குற உங்களிடம் நாங்க இதை எதிர்பார்க்கல..." என்று ஒரு ஐந்து நிமிடம் பேசிவிட்டு போனை வைத்தார். வேறொன்றும் இல்லை. ஒருபால் புணர்ச்சி குறித்து அப்படியான பாலியல் உணர்வுகளையும் நாம் இழிவாகக் கருத வேண்டியதில்லை, அவையும் சமூகத்தில் இருக்கும் ஒன்றுதான் என்கிற ரீதியில் நான் கொடுத்திருந்த ஒரு நேர்காணல் குறித்துத்தான் அவர் அப்படிக் கோபமாகப் பேசினார்.

தீவிரமாக அரசியலில் எப்ப ஈடுபடத் தொடங்கினீங்க?

வீட்டுக்கு அப்பாவின் நண்பர்கள், கட்சிக்காரர்கள் இப்படி எல்லாம் வருவார்கள். அப்போது தி.மு.க. மேலே வந்துகொண்டிருந்த காலம். அப்பாவுக்குப் பெரியார் மீது ரொம்ப மதிப்பு உண்டு. ஆனால், தி.மு.க. மீது ஈடுபாடு இருந்ததில்லை. கம்யூனிஸ்டுகள் என்றால் இடது, வலது, நக்சல்பாரிகள் எல்லோரும் வருவார்கள். தலைமறைவாக இருப்பவர்களும் வந்து தங்குவார்கள். அப்புறம் வீட்டுக்கு சோவியத் பத்திரிகைகள் எல்லாம் வரும். என்னை அவற்றை எல்லாம் படிக்கச் சொல்வார். தீவிரமான அரசியல் உணர்வு எனக்கு வந்தது இந்திரா காந்தி நெருக்கடி நிலை அறிவித்த போதுதான். அப்போது என் அப்பா, அம்மா இருவரும் ஆறு மாத இடைவெளியில் இறந்து போயிருந்தனர். திருமணமாகாத இரு தங்கைகள், பள்ளியில் படிக்கும் தம்பி ஆகியோர் என் பொறுப்பில் இருந்தனர், சொத்து அல்லது சேமிப்பு என எதுவும் கிடையாது என்கிற நிலையில் நான் முதலில் குடும்பத்தைக் கவனிக்கும் நிலைக்கு ஆளாகி இருந்தேன். தஞ்சைக்கு இடமாற்றல் பெற்றுக்கொண்டு வந்த உடன் அப்போது எம்ர்ஜன்சியை எதிர்த்து நின்ற மார்க்சிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்தேன். அதற்குள் எம்ர்ஜன்சியும் முடிவுக்கு வந்தது. நான் வெளிப்படையாக இயங்கத் தொடங்கினேன். சென்ற மாதம் நான் வேறு எதையோ தேடியபோது எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. மார்க்சிஸ்ட் கட்சியில் இருந்த அந்த மூன்றாண்டுகளில் நான் சுமார் இரு நூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை அவர்களின் 'தீக்கதிர்' இதழில் எழுதியுள்ளேன். இரண்டு சிறு அரசியல் வெளியீடுகளும் கட்சி சார்பாக வெளியிடப்பட்டிருந்தன.

வெண்மணி சம்பவம் நடந்தபோது ...

அப்போது நான் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். 'கணையாழி'

முதலான இலக்கிய இதழ்கள், சிற்றிதழ்கள் முதலியவற்றில் அப்போது நான் ஆர்வமாக இருந்தேன். வெண்மணி அப்போது என் கவனத்தை அரசியலில் ஈர்த்தது. இருந்தாலும், நான் தீவிர அரசியல் வயப்பட்டது நெருக்கடி நிலையின்போதுதான்.

சி.பி.எம்.மிலிருந்து என்ன காரணத்துக்காக வெளியே வந்தீங்க?

சி.பி.எம். கட்சியில் தீவிரமா செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோதுதான் ஒருமுறை அக்கட்சி கூட்டத்துக்கு மூத்த தோழர் மாயாண்டி பாரதி மதுரையிலிருந்து பேச வந்திருந்தார். இரவு அவருக்கு உடல் நலமில்லாமல் போனது. டாக்டர் நரேந்திரனிடம் அழைத்துச் சென்றேன். “தலைவரை ஒரு நாள் இருக்கச் சொல்லுங்க. எல்லா டெஸ்டையும் பண்ணி அனுப்புவோம்” என்றார். அன்று இரவு அவரின் சுதந்திரப் போராட்டம் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து அவர் சிறைப்பட்டது பற்றி எல்லாம் அவருக்கே உரித்தான முறையில் சின்னச் சின்ன வாக்கியங்களில் ஏகப்பட்ட நகைச்சுவையுடன் அவர் சொன்ன அரசியல் அனுபவங்கள் மிகவும் அற்புதமாக இருந்தன. தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்த கதை முதல் சிறை வாழ்க்கை வரை எல்லாவற்றையும் நகைச்சுவை கமழ அவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைப் பதிவுசெய்ய அடுத்த நாளும் அவரைத் தங்கச் சொன்னோம். ஒரு பழைய டேப் ரிகார்டரில் அவற்றைப் பதிவுசெய்தேன். அப்போது தேனியிலிருந்து நண்பர் பொன்விஜயன் நடத்திக்கொண்டிருந்த ‘புதிய நம்பிக்கை’ மாத இதழில் இரண்டு மாதம் அது வெளிவந்தது. தற்போதும் சி.பி.எம். கட்சியில் தீவிரமாக உள்ள தோழரும் சுருக்கெழுத்தாளருமான வீரமணியிடம் கொடுத்து அதை டைப் செய்து தருமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். அவர் அந்த கேஸ்ட்களைக் கட்சித் தலைமையிடம் கொடுத்தார். அதை வெளிடக் கூடாது என கட்சி ஆணையிட்டது. நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். அவர் சொல்லி இருந்ததெல்லாம் எல்லோரும் அறிந்த ஒரு வரலாறு. அவரது பார்வைக் கோணம்தான் அதில் சிறப்பு அம்சம். நான் எழுதும் ஒவ்வொன்றையும் கட்சிக்குக் காட்டிவிட்டுத்தான் செய்ய வேண்டும் என்றால் என்ன இது?

திருவாரூரில் இருந்த கட்சி மாவட்ட அலுவலகத்தில் ஏதோ கட்சியின் முக்கிய ஆலோசனைக் கூட்டம். அது முடிந்தவுடன் என் மீது விசாரணை தொடங்கியது கட்சியின் மாநில அளவிலான தலைவர்கள் இருந்தனர். பாப்பா உமாநாத் சாய்வு நாற்காலியில் ஒரு துண்டை நெஞ்சின் மீது போர்த்தியவாறு அமர்ந்திருந்தார். டேப்பை ஓடவிட்டு முழுதாகக் கேட்டார்கள். எல்லோரும் சிரித்துச் சிரித்துத்தான் கேட்டார்கள். இறுதியில் நான் கட்சி அனுமதி இல்லாமல் அதை வெளியிட்டதற்காகக் கடுமையாக எச்சரிக்கப்பட்டேன். என் கண்முன் அந்த டேப்

அழிக்கப்பட்டது. முழுவதுமாக அந்த கேசட் ஓடி அழியும்வரை வீம்பாக அந்த வெற்று கேசட்டை வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டேன். இது என்னை மிகவும் மன அளவில் பாதித்தது. பின் நான் யூனிட் கூட்டங்களுக்குப் போவதில்லை. பின் ஒரு நாள் தோழர் லட்சுமணன் என்னைக் கட்சியிலிருந்து ‘டிஸ்மிஸ்’ பண்ணிய ஆணையைக் கொண்டுவந்து வீட்டில் கொடுத்தார். நான் அப்போது வீட்டில் இல்லை. மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

அதன் பின் நான் என்னோடு கல்லூரி ஆசிரியர் இயக்கத்தில் இருந்த தோழர்கள் கல்யாணி, கோச்சடை, ஆய்வாளர் கோ. கேசவன் ஆகியோர் இருந்த மா.லெ. இயக்கத்தில் இணைந்தேன்.

டேனியல் மற்றும் சிவத்தம்பி உடனான நட்பு பற்றி?

ஒரே சமயத்தில் டேனியல், சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரிடமும் எனக்கு நட்பு இருந்தது. ஈழத்து சாதிப் பிரச்சினை, வெள்ளாள ஆதிக்கம், கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம், சண்முகதாசனின் மாஓயிஸ்ட் சார்பு

இயக்கம் ஆகியன குறித்தும் பொதுவில் ஈழச் சமூகம் குறித்தும் அதுவரையில் அறிந்திராத கோணத்திலிருந்து நான் பெற்றுக்கொண்டது ஏராளம். சிவத்தம்பியும் அவரும் நல்ல நண்பர்களாகவும் இருந்தனர். ஈழத்து சாதி அமைப்பில் உள்ள வெள்ளாள ஆதிக்கத்தால் ஒரு வகையில் கரையார் சாதியைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும், பஞ்சமர்களில் ஒருவரான டேனியலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தது அந்த நட்புக்கு அடிப்படை. கடும் சர்க்கரை வியாதியால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த டேனியல் கடைசியாகச் சிகிச்சைக்கு நண்பரும் எழுத்தாளருமான இளங்கோவனுடன் தமிழகம் வந்தபோது தஞ்சையில் என்னுடைய வீட்டில்தான் தங்கி இருந்தனர். மருத்துவமனையில் அவர் உயிரிழந்தபோது என்னுடைய வீட்டில்தான் அவர் உடல் வைக்கப்பட்டு செங்கொடி போர்த்தி இடதுசாரித் தோழர்களின் உதவியோடு தஞ்சையில் இறை நம்பிக்கை இல்லாதவர்களுக்கான இடுகாட்டுப் பகுதியில்

அடக்கம் செய்யப்பட்டது. நண்பர் எழுத்தாளர் பொ.வேல்சாமி முன்னின்று எல்லாவற்றையும் செய்தார். டேனியல் மறைந்தபின் 'விளிம்பு ட்ரஸ்ட்' எனும் ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி நான், வேல்சாமி, பொதியவெற்பன் எல்லோரும் டேனியலின் நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட்டோம். கவிஞர் பழமலையின் "சனங்களின் கதை" நூலையும் நாங்கள்தான் வெளியிட்டோம். கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கிடந்த அதை நான்தான் பெற்றுவந்தேன், நண்பர்களின் உதவியோடு அது வெளியிடப்பட்டது.

சிவத்தம்பி அவர்கள் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வருகைப் பேராசிரியராக இங்கு வந்தபோது நானும் வேல்சாமியும் கிட்டதட்ட தினம்தோறும் அவரைச் சந்திப்போம். அவரது வயது, அறிவாற்றல், உலகளவில் அவருக்கு இருந்த அங்கீகாரம் ஆகியவற்றுக்கெல்லாம் அப்பால் சமத்துவ உணர்வுடன் அவர் என்னிடம் அன்பு காட்டியதை மறக்க இயலாது. ஒரு மாணவனாக அந்த ஆறு மாத காலம் அவரிடம் பயின்றேன். முறையாகத் தமிழ் கற்காத அறிவியல் ஆசிரியனான எனக்கு அது பெரும்பேறு. அவரோடு சக ஆசிரியனாக இருந்து "பாரதி மறைவு முதல் மகாகவி வரை" நூல் எழுதியது மகத்தான அனுபவம். அவரது தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக ஆய்வேடு எழுதப்படும்போது சுமார் ஒருவாரம் அவருடன் நான் இருந்து அந்த நூலுக்கான

திரும்பிப் பார்க்கும்போது நிறைவா இருக்கு. எழுத்து இன்னும் எனக்குச் சோர்வை ஏற்படுத்தவில்லை. சின்னதும் பெருசுமாக சுமார் 120 புத்தகங்கள் வந்துவிட்டன. எந்த ஒரு குறிப்பான துறை என்றும் இல்லாமல் நான் பல்துறைகளில் எழுதிவருகிறேன். ஒரு கல்லூரி ஆசிரியன் என்கிற வகையில் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளாகக் கல்விக் கொள்கைகள் குறித்து ஆறேழு நூல்கள் எழுதியுள்ளேன். எல்லாம் பெரிய அளவில் விற்பனை ஆனவை. மறு பதிப்புகள் கண்டவை.

அனைத்துப் பட்டியல்களையும் தயாரித்ததும் ஒரு அனுபவம்தான். அவர் மறைந்த முதலாம் ஆண்டு நிறைவன்று கொழும்பில் மூத்த பத்திரிகை ஆசிரியர் வீரகத்தி தனபாலசிங்கம் முதலானோர் முன்னின்று நடத்திய முதல் நினைவு நாளில் சிறப்புச் சொற்பொழிவு செய்யும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியது. இரண்டு வாரம் முன்பு பேராசிரியரின் நேர்காணல் நூல் ஒன்றில் இரு இடங்களில் ஏதோ சில கருத்துகளை இவற்றை நண்பர்கள் மார்க்ஸ், வேல்சாமி ஆகியோர்தான் சரியாகப் புரிந்துகொள்வார்கள் எனச் சொல்லியுள்ளதை

வேல்சாமி காட்டியபோது கண்களில் நீர் சுரந்தது. இத்தனைக்கும் வழக்கம்போல நான் அவரையும் விமர்சித்துள்ளேன். பெரிய மனிதர்.

அப்பறம் சி.பி.எம்.மில்லிருந்து வெளியே வந்த பின்னர் என்ன பண்ணிங்க தோழர்?

எல்லா நக்சல்பாரிக் குழுக்களும் என்னை அணுகினார்கள். தஞ்சாவூரில் அப்போது எஸ்.ஓ.சி. குழுதான் வலிமையாக இருந்தது, அவர்கள் ஒரு முழுநேரக் கட்சி ஊழியரையே என் வீட்டில் தங்க வைத்திருந்தனர். தோழர் ஏ.எம். கோதண்டராமன் தலைமையில் இருந்த மக்கள் யுத்தக் குழுவில்தான் நான் என்னை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டேன். பெரிய காரணங்கள் எல்லாம் இல்லை. என்னுடன் சக கல்லூரி ஆசிரியர்களாக இருந்து ஆசிரியர் இயக்கச் செயல்பாடுகளில் பங்கேற்றுக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர்களான கல்யாணி (பிரபா கல்விமணி), கோச்சடை, கோ.கேசவன் முதலானோர் அந்த இயக்கத்தில் இருந்தனர். அவர்களும் தஞ்சையில் என் வீட்டுக்கு வந்து அழைப்புக் கொடுத்தனர். எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் சேர்ந்துகொண்டேன். நான் எந்த அமைப்பில் இருந்தாலும் முன்னணியில் இருந்து செயல்படுவது வழக்கம். இங்கும் அப்படித்தான். 'புரட்சிப்பண்பாட்டு இயக்கம்' என ஒரு பண்பாட்டு இயக்கம் கட்சியால் இந்திய அளவில் உருவாக்கப்பட்டது. தமிழகத்தில் அது தொடங்கப்பட்டபோது தொடக்கம் முதல் அதில் பங்கு பெற்றேன். 'செந்தாரகை' எனும் பண்பாட்டு அரசியல் இதழ் தொடங்கப்பட்டபோது அதன் ஆசிரியர் குழுவில் பழமலை, நீண்ட பயணம் சுந்தரம், மறைந்த மூத்த தோழர் ஈஸ்வரன் ஆகியோருடன் இருந்ததோடு ஒவ்வொரு இதழிலும் என் கட்டுரைகளும் வெளிவந்து, பின் அவை தொகுப்பாகவும் வந்தன. தர்மபுரியில் நடந்த அப்பு பாலன் சிலை திறப்பு உட்பட எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் வெளிப்படையாகக் கலந்துகொண்டேன். அரசு அடக்குமுறைக்கு எதிரான பொதுக் கூட்டங்களிலும் பங்கேற்றுப் பேசினேன். கெடுபிடிகளுடன் கூடிய காலகட்டம் அது. பின் இந்திய அளவில் அமித பட்டாச்சார்யா தலைமையில் ஒரு மனித உரிமை அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டபோது மறைந்த பேராசிரியர் எஸ்.ஏ.ஆர். கிலானி, முதலானோருடன் நானும் அவ்வமைப்பின் துணைத் தலைவர்களில் ஒருவராகப் பங்கேற்றேன். காஷ்மீர் அத்து மீறல்கள், சட்டிஸ்கார் சிறைக் கைதிகள் மீதான மனித உரிமை மீறல்கள் முதலானவை குறித்து உண்மை அறியும் குழு அமைத்துச் சென்று அறிக்கை வெளியிட்ட குழுவைத் தற்போது பீமா கொரேகான் வழக்கில் சிறைப்பட்டுள்ள தோழர் ரோனாவில்சன்தான் ஒருங்கிணைத்தார்.

உங்களுக்கு இளமையில் இருந்த கனவு, இலட்சியம் பற்றிச் சொல்லுங்க...

எனது புத்தக வாசிப்பின் ஊடாக எழுத வேண்டும் என்கிற ஆசை சின்ன வயது முதல்

எனக்கு இருந்து வந்தது. நான் நான்காம் வகுப்புவரை பள்ளியில் படிக்கவில்லை. அப்பா நாடுகடத்தப்பட்டு வந்திருந்த சூழலில் சந்தித்திருந்த வறுமை, நான் இருந்த ஊர்களில் அப்போது பள்ளிகள் இல்லாமை முதலானவைதான் அப்படி ஆரம்பக் கல்வி எனக்குக் கிட்டாமல் போனதன் காரணங்கள். பள்ளி செல்லாவிட்டாலும் அப்பா வாங்கி வரும் புத்தகங்களை அம்மா சொல்லித் தந்து 'பிரைவேட் கோசிங்' எனச் சிறப்பு அனுமதி பெற்று எடுத்தவுடன் ஐந்தாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டேன். மற்றபடி அந்த வயதில் எந்தப் பெரிய கற்பனை, இலட்சியம் என்றெல்லாம் இல்லை.

மார்க்ஸ் என்ற பெயர் உங்களுக்கு ஏற்படுத்திய பாதக அம்சங்களைப் பேசினோம், சாதக அம்சங்கள் என்னென்ன தோழர்?

அந்தப் பேரே எனக்கு ஒரு 'இன்ஸ்பிரேஷன்' தான். நான் இன்று இப்படி உருவானதற்கு இந்தப் பெயருக்கு ஒரு முக்கியப் பங்கு உண்டு. என் பெயருக்குத் தகுதியாக நான் நடந்துகொண்டேனோ இல்லையோ அந்தப் பெயர்தான் என்னை இப்படி ஆக்கியது.

1978 பெ.மணியரசனோடு இணைந்து 'பாரதி' குறித்த நூலில் தொடங்குகிறது உங்கள் எழுத்துப்பயணம். 42 வருடங்கள் கழித்துத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது என்ன தோன்றுகிறது?

திரும்பிப் பார்க்கும்போது நிறைவா இருக்கு. எழுத்து இன்னும் எனக்குச் சோர்வை ஏற்படுத்தவில்லை. சின்னதும் பெருசுமாக சுமார் 120 புத்தகங்கள் வந்துவிட்டன. எந்த ஒரு குறிப்பான துறை என்றும் இல்லாமல் நான் பலதுறைகளில் எழுதிவருகிறேன். ஒரு கல்லூரி ஆசிரியன் என்கிற வகையில் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளாகக் கல்விக் கொள்கைகள் குறித்து ஆறேழு நூல்கள் எழுதியுள்ளேன். எல்லாம் பெரிய அளவில் விற்பனை ஆனவை. மறு பதிப்புகள் கண்டவை. மருத்துவத்தின் அரசியல் குறித்த எனது 'மருத்துவ நலப் பிரச்சினைகள்' நூல் சுமார் ஐந்து பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எழுத்துதான் நான் உயிர் வாழ்வதற்கான அடையாளமென்னு கூடச் சொல்லலாம். இப்பக்கூட ஒரு ஆறு புத்தகங்கள் வெளிவர உள்ளன. பின் நவீனத்துவம், நவ தாராளவாதம், கம்யூனிசத்துக்கு நேர்ந்துள்ள பின்னடைவு குறித்த ஆய்வுகள் முதலான துறைகளில் என் பங்களிப்புகள் முக்கியமானவை.

நான் வெறும் எழுத்தாளனாக மட்டும் இல்லை. களச் செயல்பாட்டாளனும் கூட. எனது பங்களிப்பை மதிப்பிடும்போது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று இது.

இன்னும் இரு முக்கியமான துறைகளிலும் என் பங்களிப்புகள் உள்ளன. கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் நான் சுமார் 60க்கும் மேற்பட்ட மனித உரிமை மீறல்களில் உண்மை அறியும் குழுக்கள் அமைத்து அறிக்கைகள் வெளியிட்டுள்ளேன்.

நண்பர்கள் சுகுமாரன், வழக்குரைஞர்கள் ரஜினி, யூசுஃப், இந்திய அளவில் ரெனி அய்லின் முதலான பலருடன் இணைந்து மேற்கொண்ட முயற்சி அது. அப்படி வெளியிடப்பட்ட அறிக்கைகள் இன்னும் முழு நூலாகத் தொகுக்கப்படவில்லை. அது பெரிய வேலை. அதேபோல நம் காலத்தின் மிகப் பெரிய ஆபத்தான இந்துத்துவ பாசிசம் குறித்த என் நூல்களும் பெரிய அளவில் பல பதிப்புகள் கண்டவை. பௌத்தம் குறித்தும் இஸ்லாம் மற்றும் நபிகள் குறித்தும் எழுதிய நூல்களும் பெரிய அளவில் வரவேற்கப்பட்டவை.

எழுத்துப் பணியில் நான் முழு திருப்தி அடைந்துள்ளேன்.

மக்கள் யுத்தக் குழுவிலிருந்து என்ன காரணத்தால் வெளியே வந்தீங்க?

நான் எந்த அமைப்பில் இருந்தாலும் நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும், வெளிப்படையாகவும், கடுமையாகவும் வேலை செய்பவன். என்னுடைய நேர்மையில் யாரும் இதுவரை என்னைக் குற்றம் சொன்னதில்லை. மக்கள் யுத்தக் குழுவில் இருந்தபோதும் அப்படித்தான். என்னைவிட முழுமையாக இயக்கப் பணியில் அதிக நேரம் செலவிட்ட ஆசிரியர் அல்லது அரசு ஊழியர் என அப்போது எங்கள் குழுவில் ஒருவரைச் சொல்ல வேண்டுமானால் அது பேராசிரியர் கல்யாணிதான் (பேரா. பிரபா கல்விமணி). முழு நேரமாக கட்சிக்கு அர்ப்பணித்துக்கொண்ட கட்சி ஊழியர்களை நான் இதில் சேர்க்கவில்லை. மக்கள் யுத்த அமைப்பில் இருந்தபோதும் அப்படித்தான் இருந்தேன். இந்தக் கால கட்டத்தில், அதாவது எண்பதுகளில், உலக அளவில் ஒரு பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. சோவியத் மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் வீழ்ச்சிதான் அது. இன்னொரு பக்கம் சாமுவேல் ஹட்டிங்டன் போன்றோர் வர்க்கப் போராட்டங்களின் காலம் முடிந்துவிட்டது எனவும் இனி கலாச்சாரங்களின் மோதல்கள்தான் ஆரசியலின் மையமாக இருக்கும் எனவும் வாதிட்ட நூல்கள் பெரிய அளவில் பேசப்பட்டன. இதை ஒட்டி உலக அளவில் முஸ்லிம் வெறுப்பு, இன வெறுப்பு, அடிப்படை வாதங்கள் முதலியன மேலோங்கின. கம்யூனிஸ்டு அரசுகளின் அடக்குமுறைகள் பெரிய அளவில் வெளிவந்தன. கம்யூனிஸ்ட்கள் மௌனம் காப்பது தவிர வேறு வழியற்றுப் போயினர். அப்போது நான் பேசியும் எழுதியும் வந்தவை. 'ரஷ்யாவில் நடப்பதென்ன' என ஒரு நூலாக வெளிவந்தபோது அவை பெரிய அளவில் வரவேற்கப்பட்டன. மறைந்த தோழர் கோவை ஞானி அவர்கள் என்னை அழைத்து கோவையில் நடத்திய விவாத அரங்கு முக்கியமானது. அங்கு பேசியதுதான் 'ரஷ்யாவில் நடப்பதென்ன' எனும் நூலாக வந்தது. "மார்க்ஸ் வந்தார். வென்றார்" என்ற தலைப்பில் அது குறித்து ஞானி பதிவுசெய்தார். அதை ஒட்டிப் பல ஊர்களிலும் இப்படிச் கூட்டங்கள் நடந்தன. நானும் சளைக்காமல்

சென்று பேசினேன். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் கம்யூனிசத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கையில் எந்தப் பெரிய மாற்றமும் தேவை இல்லை. கம்யூனிசப் பொருளாதாரத்துக்கு மாற்றாக வைக்கப்படும் நவதாராளவாதம் முதலாளியத்தின் இன்றைய வடிவம். அது ஒரு கொடுமான சுரண்டல்களுக்கும், மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் அரசியல்களுக்குமே இட்டுச் செல்லும். அது கடுமையாக எதிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. சந்தைக்கு முழுச் சுதந்திரம் என்பது அபத்தம். திட்டமிட்ட பொருளாதாரம் தொடரப்பட வேண்டும். அதே நேரத்தில் ஜனநாயகம் என்பது ஆக முக்கியமான ஒன்று. உலக அளவில் கம்யூனிசத்தின் அழிவுக்கும் இழிவுக்கும் காரணமானதே இந்தப் 'பாட்டாளி வர்க்கச் ஜனநாயகம்' என்கிற கருத்தாக்கம்தான். சர்வாதிகாரம் என்பது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பெயரால் மேற்கொள்ளப் பட்டாலும் சரி. முதலாளி வர்க்கத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் சரி. சர்வாதிகாரம் சர்வாதிகாரம்தான்.

இதை விளக்கி நிறைய எழுதவும் பேசவும் செய்தேன். மாஓவின் மீதும் எனக்கு விமர்சனம் இருந்தது. சிற்றிதழ்களில் கட்டுரைகளாகவும், நேர்காணல்களாகவும் வெளிவந்து பின் 'மார்க்சியத்தின் பெயரால்' எனவும் 'சீனமும்' எனும் பெயர்களிலும் நூல்களாகவும் வந்து பெரிய அளவில் என் கருத்துகள் சர்ச்சைக்குள்ளாயின. இது மூன்று வகைகளில் எதிர்கொள்ளப்பட்டன. சிலர் மௌனம் காத்தனர். சிலர் அவதூறுகளைப் பரப்பிக் கொண்டு திரிந்தனர். தோழர் பா.செயப்பிரகாசம் முதலானோர் இருந்த Tamilnadu Organising Committee (TNO) எனும் அமைப்பு சார்பில் முறையான மறுப்புகள் எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன. நானும் அவற்றுக்கு உரிய வகையில் என் பதில்களைச் சொன்னேன். ஆக விமர்சனங்களாகவும், அவதூறுகளாகவும் கருத்துகள் பரப்பப்பட்டன. எனது கருத்துகளுக்குப் பெரிய அளவில் ஆதரவு இருந்ததையும் நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். எனவே, நான் சோர்வடையவில்லை.

இப்படியான சூழலில் சுதந்திரமாகப் பல கருத்துகளை முன்வைக்க வேண்டிய நிலை உள்ளதை நான் உணர்ந்தேன். மக்கள் யுத்த அமைப்பிலிருந்து நானே வெளிவந்தேன்.

ஏற்கெனவே வெளிவந்திருந்த பேரா. கல்யாணி, என் கருத்துகளுடன் அப்போது உடன்பட்டிருந்த ரவிக்குமார் எல்லோரும் இணைந்து micro level movements பற்றி யோசித்தோம். கல்யாணி கல்வித்துறையில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அந்த வகையில் 'மக்கள் கல்வி இயக்கம்' உருவாயிற்று. பாவ்லோ ஃப்ரெய்ரே குறித்த என் நூல் வெளிவந்து பெரிய அளவில் வாசிப்புக்குள்ளானது. அகஸ்டோ போவாலின் மாற்று அரசங்கம், பிறகு மாற்றுப் பெண்ணியம் முதலான சிந்தனை விகசிப்புகளின் களமாகவும் 90கள் அமைந்தன.

இந்தப் பின்னணியில் உருவானதுதான் 'நிறப்பிரிகை'. நான், வேல்சாமி, ரவிசுமார் ஆகிய

மூவரின் பெயரில் அது வெளிவந்தபோதிலும் கோ.சுகுமாரன், கல்யாணி, நாகார்ஜுன், ராஜன் குறை, பிரேம் ரமேஷ் எனப் பலரின் ஒத்துழைப்புகளுடன் அது வந்தது. வழக்கமான சிற்றிதழ்களைப் போல அல்லாமல் காத்திரமான மாற்று அரசியலை அது முன்வைத்த வகையில் இன்றளவும் தனித்துவத்துடன் கூடிய ஒரு அரசியல் நவீனச் சிந்தனை புதிய இலக்கியம் தெரிதா, பூக்கோ முதலானோரின் கட்டுடைப்புச் சிந்தனைகள் எனப் பலவற்றையும் குறித்த அறிமுகங்கள் மற்றும் விவாதங்கள் ஆகியவற்றின் தளமாக இருந்தது 'நிறப்பிரிகை'. நாங்கள் நடத்திய கூட்டு விவாதங்கள் ஒரு மிக முக்கியமான முன்னோடிச் செயல்பாடாக இருந்தது. பலரும் அதில் கலந்துகொள்வதற்கும், கருத்துரைப்பதற்கும், நவீனச் சிந்தனைகளைப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சிகளுக்கும், நிறவெறி, தீண்டாமை, பாலியல் ஒடுக்குமுறை என்பவற்றுக்கெதிரான உலகளாவிய சிந்தனைகளைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்குமான ஒரு களமாக 'நிறப்பிரிகை' இருந்தது.

இந்தப் பின்னணியில்தான் தஞ்சையில் நாங்கள் கூட்டிய தலித் அரசியல் அறிக்கை விவாதமும் பின்னர் தலித் அரசியல் அறிக்கை வெளியீடும் நிகழ்ந்தது.

எனது இப்படியான அக்கால எழுத்துக்களை வெளியிடுவதில் மறைந்த விடியல் சிவா அவர்களின் பங்கும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்று.

இந்தக் காலகட்டத்தில் 'நிறப்பிரிகை'யின் ஊடாகவும் இன்னும் பல நண்பர்களின் ஒத்துழைப்புகளும் குடந்தையில் நடத்திய அடித்தள மக்கள் ஆய்வுக் (Subaltern Studies) கருத்தரங்கு, திரைப்படம் தொடர்பான இரு நாள் கருத்தரங்கு, திருச்சியில் நடத்திய 'எண்பதுகளில் அரசியலும் பொருளாதாரமும்' கருத்தரங்கம், மற்றும் 'புலம் பெயர்ந்த தமிழர் மாநாடு', அதில் எஸ்.வி ராஜதுரையை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்ட புலம் பெயர்ந்த தமிழர் மாநாட்டு மலர் என்பன அக்கால கட்டத்தில் மிக முக்கியமானவை. இவை அனைத்திலும் கருத்தியல் பங்களிப்புகள் மட்டுமின்றிக் களச் செயல்பாடுகளையும் மேற்கொண்டவன் நான்.

கல்லூரி ஆசிரியர் அமைப்பில் உங்களின் பணி மற்றும் பங்களிப்புகள் குறித்து ...

ஆம். அதிலும் என் பங்களிப்புகள் உண்டு. கோ.கேசவன், டாக்டர் சிவசுமார், மு.திருமாவளவன், சங்கரசுப்பிரமணியன், வசந்தி தேவி ஆகியோருடன் இணைந்து பணியாற்றிய வாய்ப்புகளும் நிறைவான ஒன்று. கிளைச் செயலாளர் முதல் மாநிலத் துணைத்தலைவர் வரை கல்லூரி ஆசிரியர் சங்கத்தில் பல பொறுப்புகளில் இருந்துள்ளேன். 'கல்லூரி ஆசிரியர் குரல்' காலாண்டிதழில் நான் ஆசிரியராகவும், மறைந்த கவிஞர் மீரா அவர்கள் வெளியீட்டாளராகவும் இருந்து செயல்பட்டோம். இப்படியான சங்கச்

செயல்பாடுகளுக்காக நான் பத்தாண்டுகளில் குடியாத்தம். அரியலூர், மன்னார்குடி என சுமார் ஐந்து முறைகள் ஒரு நான்கு கல்லூரிகளுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டேன். ஊதிய உயர்வு வெட்டு ஒன்றும் அளிக்கப்பட்டது.

என்னுடைய இன்னொரு முக்கியமான பங்களிப்பு என நான் கருதுவது 1980கள் தொடங்கிக் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக நான் இந்திய அரசின் கல்விக் கொள்கைகளை விமர்சித்து எழுதி வருகிறேன் என்பது. அப்படியான ஐந்து நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டுப் பெருந்தொகுப்பாகவும் வந்துள்ளது. நவதாராளவாதப் பின்னணியில் கல்வி எப்படியெல்லாம் எளிய மக்களுக்கு எட்டாக் கனியாக ஆக்கப்பட்டது என்பதற்கான ஒரு முக்கிய ஆவணமாக அவை இன்றுள்ளன.

மக்கள்யுத்தக் குழுவில் நீங்கள் இருந்தபோது கலந்துகொண்ட கூட்டங்கள், அவைசார்ந்த சிக்கல்கள் என்னென்ன?

நான் எந்த அமைப்பில் இருந்தாலும் வெளிப்படையாக இருந்து செயல்பட்டவன். எதையும் மறைத்ததில்லை. தொடக்கத்தில் நான் சி.பி.எம். கட்சியில் இருந்தபோது எழுதிய கட்டுரைகளில் திடீரென என் கட்டுரை "மா.வளவன்" எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. கேட்டதற்கு, "நீங்கள் அரசுப்பணியில் இருக்கீங்க. எதுவும் பாதிப்பு வந்திடக் கூடாதுன்னு நான்தான் இந்தப் பெயரைப் பயன்படுத்தினேன் என்றார் அப்போது ஆசிரியராக இருந்த முத்தையா. நல்ல நோக்கம்தான். ஆனால், அந்தப் பெயர் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிறகு 'ஜெயா மார்க்ஸ்' என்ற பெயரிலும் என் எழுத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டன. 'எரிதழல்' எனும் பெயரிலும் சில அரசியல் நூல்கள் வந்தன. இந்தத் தலைப்பு நானே தேர்வு செய்ததுதான். எல்லாம் கொஞ்ச காலம்தான். அதன்பின் இன்றுவரை அ.மார்க்ஸ் என்ற பெயரில்தான் என் எழுத்துக்கள் வருகின்றன. நான் ஒரு சிறந்த மேடைப் பேச்சாளனாக இல்லாத போதும் எல்லாக் கால கட்டங்களிலும் மா.லெ கட்சிகளுக்கு ஆதரவாகப் பேசியபோதும், எழுதியபோதும் வெளிப்படையாகவும், சொந்தப் பெயர்களிலும்தான் செயல்பட்டு வருகிறேன். பாதிப்புகள் என்றால் பலமுறை விசாரணைகள் வந்துள்ளன. கொடைக்கானல் வெடி குண்டுத்தாக்குதல் நடவடிக்கை தொடர்பாக மதுரையில் நடந்த கூட்டம் ஒன்றில் பேசியதற்காக என் மீது எஃப்.ஐ.ஆர். போடப்பட்டு, நான் அப்போது பணியாற்றிய மன்னார்குடி கல்லூரிக்கு வந்து போலீஸ் விசாரித்துச் சென்றது. இப்படி வேறு சில வழக்குகளும் உண்டு. ஒருமுறை ஆசிரியர் சங்கச் செயல்பாடு ஒன்றுக்காக தலைமைச் செயலகம் சென்றபோது அங்கிருந்த அதிகாரி ஒருவர் என்னைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று ஒரு ஃபைலைக் காட்டினார். அத்தனையும் என்னைப் பற்றிய புகார்கள். "நான் இருக்கிற வரைக்கும் ஒண்ணும்

நடவடிக்கை எடுக்காமல் பார்த்துக்கலாம். உங்க எழுத்துக்களைப் படிக்கிறவன் நான். ஜாக்கிரதையாக இருந்துக்குங்க..." என்றார் அவர். இப்படிப் பல அனுபவங்கள். கல்லூரி ஆசிரியர் சங்க நடவடிக்கைகளுக்காக நான் இடமாற்றம், ஊதிய உயர்வு வெட்டு அகியவற்றைச் சந்தித்து பற்றி முன்பே சொன்னேன். மொத்தத்தில் சொல்வதானால் இப்படியான பிரச்சினைகள், தண்டனைகள் ஆகியவற்றை எதிர்கொண்ட போதும் இதனினும் பெரிய அளவில் நான் இதுவரை நடவடிக்கைகள் எதையும் சந்திக்கவில்லை.

1.என்பதுகளில் பல ஈழப் போராளிகள் வந்து தங்கி உரையாடிச் சென்ற வீடு உங்களுடையது. ஈழப் போராட்டம் குறித்து உங்களது அன்றைய அரசியல் நிலைப்பாடு எவ்வாறிருந்தது?

ஆமாம். மிக்க நம்பிக்கையோடு தொடக்கத்தில் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளுக்கு ஆதரவளித்தோம்.

கொழும்பு படுகொலைகளின்போது மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நானும் மறைந்த தோழர் டாக்டர் மூர்த்தியும் ஒரு துண்டறிக்கை வெளியிட்டோம். அது இங்கு பெரிய அளவில் அப்போது வரவேற்கப்பட்டது. அதில் நாங்கள் இந்திய அரசு படைகளை அனுப்பித் தமிழ் ஈழத்தை ஈழத் தமிழர்களுக்கு மீட்டுத் தர வேண்டும் எனச் சொல்லி இருந்தோம். அப்போது நான் எழுத்தாளர் தோழர் டேனியலுடன் நெருக்கமாக இருந்ததை அறிவீர்கள். அவருக்கும் இந்தத் துண்டறிக்கையை அனுப்பினேன். அவர் அதை ஏற்கமாட்டார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அடுத்த சில நாட்களில் தோழர் சண் (சண்முகதாசன்) அவர்களிடமிருந்து எனக்குப் பதில் வந்தது. அவரைப் பற்றி அறிவேன். "மாஓவைச் சந்தித்து உரையாடியவர்" என அந்த வயதில் அவர் மீது எனக்கு ஒரு வியப்பு கலந்த மரியாதை உண்டு. நான் அப்போது இன்றைய அளவுக்குக்கூட அதிகம் எல்லோருக்கும்

தெரிந்தவன் அல்ல. இருந்தாலும், என்னை மதித்து அந்தக் கடிதத்தை எழுதி இருந்தார். அந்தக் கடிதத்தில் அவர் இந்திய அரசிடம் படை அனுப்பச் சொல்வது, அந்தப் படை உதவியுடன் ஈழத்தை மீட்பது என்பதெல்லாம் எத்தனை அபத்தம், தவறு என்பதை சின்ன எழுத்துக்களில் அவரே கையால் எழுதி அனுப்பி இருந்தார். அவர் எழுதியது எத்தனை சரியான ஒன்று எனப் பின்னர் இந்திய அரசின் 'அமைதிப் படைகள்' இலங்கைக்கு அனுப்பப் பட்டபோது உறுதியானது.

டானியலுடன் நெருக்கமான தொடர்பில் இருந்ததால் விடுதலைப் புலிகள் மீது எந்தக் காலத்திலும் எனக்கு ஈர்ப்பு இருந்தது இல்லை. ஆனாலும், அப்போது தமிழகத்தில் மேலெழுந்திருந்த ஈழ ஆதரவு எனும் கருத்தில் உடன்பாட்டுடன்தான் இருந்தேன். அப்போது நான் தஞ்சைக் கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்தேன். அருகில் உள்ள ஓரத்தநாட்டில் முகுந்தன் அமைப்பின் முகாம் ஒன்று இருந்தது. தஞ்சாவூரில் அவர்களின் ஒலிபரப்பு மையம் இருந்தது. அந்த முகாம் குறித்து வந்த செய்திகள் பல போகப்போக அவர்கள் மீதும் ஈடுபாடில்லாமல் போனது. இங்குள்ள ஒருவர் அப்போது கொலைசெய்யப்பட்ட சம்பவமும் ஒரு பிரச்சினையானது. எனினும், அவர்களின் ஒலிபரப்பு மையத்தின் தலைவராக இருந்த திவாகரன் மற்றும் தோழர்கள் வீட்டுக்கு

தமிழர்களின் தனி நாட்டுக் கோரிக்கையில் எனக்குக் கருத்து மாறுபாடு கிடையாது. சிங்களப் பேரினவாதம், தமிழர்கள் இரண்டாம் தரக் குடி மக்களாக நடத்தப்படுவது, முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டது, காத்தான்குடி படுகொலைகள் முதலான அத்துமீறல்களை நான் தொடர்ந்து கண்டித்து வந்துள்ளேன்...

வருவார்கள். டேனியல் அவர்களும் அவ்வப்போது கடிதங்கள் வாயிலாகவும், சந்திக்கும்போதும் இராணுவ அத்துமீறல்கள் பற்றி மட்டும் அல்லாமல் போராளிகளின் அத்துமீறல்களையும் சொல்வார். இந்தப் பின்னணியில்தான் 'ஈழப் போராளிகளின் சிந்தனைக்கு' எனும் என் குறு நூல் வெளிவந்தது. அதில் போராட்டத்தை ஆதரித்திருந்தாலும் இத்தகைய அத்துமீறல்களைக் கண்டித்திருப்பேன். அதை ஒட்டி முகுந்தன் முகாமிலிருந்து ஒருவர் மெஷின் கன்னுடன் வீட்டுக்கு வந்து என்னை எச்சரித்து விட்டுச் சென்ற சம்பவமும் உண்டு.

பின்னர் ஈழ அமைப்புகளுக்குள் பிரச்சினைகள், வன்முறைகள் எல்லாம் மிகுந்து அவற்றில் பல அமைப்புகள் கலைக்கப்பட்ட தருணத்தில் பின்தள மாநாடு என ஏதோ நடத்தினார்கள். அப்போது வந்திருந்த சிலர் என் வீட்டில் தங்கி இருந்தனர். விஸ்வானந்த தேவனும் ஒருமுறை வந்து இரண்டு நாள் வீட்டில் இருந்தார். ஈழப் போர் முடிந்து ஒரு இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின் நான் இலங்கை இஸ்லாமிய அமைப்பு ஒன்றில் நபிகள் நாயகம் குறித்து உரையாற்ற அழைக்கப் பட்டிருந்தேன். அப்போது நண்பர் கலாநிதி ரவீந்திரன் அவர்களுடன் விரிவாகக் கொழும்பு முதலான இடங்களுக்குச் சென்று போரழிவுகளைப் பார்க்க முடிந்தது. முள் வேலி முகாம் ஒன்றுக்கும் சென்று வெளியிலிருந்து பார்த்து வரவும் முடிந்தது. புத்தளம் சென்று உள்நாட்டில் அகதிகளாக்கப்பட்ட முஸ்லிம்களையும் சந்திக்க முடிந்தது. சென்னை வந்தபின் நான் இராணுவக் கெடுபிடிகள், தமிழ் மக்களின் அவலமான நிலை முதலியவை குறித்து 'தீராந்தி' இதழில் நான்கு கட்டுரைகள் எழுதினேன். புலிகளை நான் ஒன்றும் எழுதவோ பேசவோ இல்லாவிட்டாலும் கூட என் இரண்டு கூட்டங்களில் புலி ஆதரவு நண்பர்கள் வந்து கூட்டத்தைக் கலைக்க முயன்ற சம்பவங்களும் உண்டு.

தமிழர்களின் தனி நாட்டுக் கோரிக்கையில் எனக்குக் கருத்து மாறுபாடு கிடையாது. சிங்களப் பேரினவாதம், தமிழர்கள் இரண்டாம் தரக் குடி மக்களாக நடத்தப்படுவது, முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டது, காத்தான்குடி படுகொலைகள் முதலான அத்துமீறல்களை நான் தொடர்ந்து கண்டித்து வந்துள்ளேன்... அதேபோல டேனியலுடனான எனது நெருக்கமான உறவின் ஊடாகவும், இந்தியாவில் நிலவும் தீண்டாமை குறித்துத் தொடர்ந்து அவற்றை எதிர்த்து வரும் பின்னணியில் நான் ஈழச் சிறுபான்மை தலித் தமிழர்கள் மத்தியில் உள்ள தீண்டாமையைச் சுட்டிக்காட்டி எழுதியது, டானியலின் நூல்களை வெளியிட்டது என்பனவற்றால் ஒரு கட்டத்தில் இங்குள்ள புலி ஆதரவாளர்கள் என்னைக் கடுமையாக எதிர்க்கும் நிலை இருந்தது. இப்போது அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை.

2. இப்போதும் பல்வேறு நாடுகளில் நடந்துகொண்டிருக்கும் விடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்ட வழிமுறைகள் குறித்து உங்களது பார்வை என்ன?

Cold war எனப்பட்ட 'பனிப்போர்' சோவியத் வீழ்ச்சியோடு (1989) முடிவடைந்தது என்பார்கள். 2011 தொடங்கி துனீசியா எகிப்து முதலான மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளில் நடந்த அமர்வுப் போராட்டங்கள், அவற்றுக்கு முன்னோடியாக நடந்த வால் ஸ்ட்ரீட் போராட்டம் முதலியன இனி இப்படியான அமைதிவழிப் போராட்டங்களுக்குத்தான் உலகில் இடமுண்டு எனச் சில பலவீனமான நம்பிக்கைகளை நமக்கு ஊட்டின. நான் கூட அப்போது இப்படியான

அமைதி வழிப் போராட்டங்கள் குறித்தும், அது குறித்த கோட்பாட்டாளரான ஜென் ஷார்ப் குறித்தும் 'சோறு, சுதந்திரம், சுயமரியாதை' என ஒரு குறுநூல் எழுதினேன். இரத்தம் சிந்தாத இந்தப் போராட்டங்களின் ஊடாக துனிசியாவின் பென் அலி, எகிப்தின் முபாரக் முதலான நீண்ட கால சர்வாதிகாரிகள் தூக்கி எறியப்பட்டனர். இந்தப் போராட்டம் பெரிய அளவில் ஐரோப்பா போன்ற பகுதிகளிலும் தலைகாட்டியது. அரசுகள் சலுகைகளை அறிவித்தன. ஆனால், எல்லாம் கொஞ்ச நாட்கள்தான். பின்பழைய நிலைமைகள் மீண்டன. இப்படியான போராட்டங்களை எப்படி எதிர்கொள்வது என அரசுகள் கற்றுக்கொண்டதுதான் மிச்சம். ஸ்பெயினில் 'போராட்ட எதிர்ப்புச் சட்டம்' என்றே ஒன்று இயற்றப்பட்டது. அமெரிக்காவில் வால்ஸ்ட்ரீட்டுக்குப் பின்புதான் ட்ரம்ப் வெற்றிபெற்று ஆட்சி அமைத்தார்.

மொத்தத்தில் சொல்வதானால் போரற்ற உலகம், அமைதிவழிப் போராட்டங்கள் என்பதெற்கெல்லாம் இன்னும் காலம் வரவில்லை. சோவியத்துக்குப் பிந்தைய உலகம் என்பது பல வகைகளில் ஆபத்தானதாக உருப்பெற்றுள்ளது. தகவல் தொழில்நுட்பத்தில் ஏற்பட்டுள்ள பெரும் புரட்சி (information revolution) அரசுகளின் அதிகாரத்தையும் குடிமக்களைக் கையாளும் அதன் திறத்தையும் பல மடங்கு அதிகரித்துள்ளது. Surveillance கண்காணிப்பு என்பது மிகவும் நுணுக்கமாகிவிட்டது. தொழில்நுட்பம், அரசியல், சமூகம். தந்திரோபாயங்கள் (Strategic Changes) என எல்லாம் மாறியுள்ளன. பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் தனியார்மயம் ஆவது (privatisation of security), ரோபாட்களைப் பல மட்டங்களில் பயன்படுத்தும் நுட்பங்கள், நேனோ டெக்னாலஜி என்பதெல்லாம் பெரிய அளவில் மக்களைக் கண்காணிக்கவும், ஆட்சியாளர்களின் ஆயுதங்களாகவும் ஆகிவிட்டன. இதில் யார் பயனடைபவர்கள், யார் இழப்புக்கு ஆளாகிறவர்கள் என எண்ணிப் பார்த்தால் அச்சமாக உள்ளது.

இரு துருவ உலகம் ஒரு துருவமாக ஆன, அதாவது சோவியத் வீழ்ச்சிக்குப் பிந்தைய சுமார் இருபதாண்டுக் காலம் அதிக மோதல்கள் இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால், அந்த நிலை 2015 18 காலகட்டத்தில் மாறியது. இப்படிப் புதிதாக உருவான மோதல்கள் இப்போது நான் குறிப்பிட்ட தொழில்நுட்ப மாற்றங்களைப் பெரிதாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டன. இப்படி 21ஆம் நூற்றாண்டுப் போர்கள் (armed conflicts) என்பன பெரிய அளவில் முந்தைய மோதல்களில் இருந்து வேறுபட்டுள்ளதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். முன்பு இரு நாடுகளுக்கு இடையேயான மோதல்கள் என்றால் இரண்டு நாட்டுப் படைகளுக்கும் இடையேயான நேரடி மோதல் என்பதுதான். ஆனால், இப்போது எல்லாம் மாறிவிட்டது.

இப்படி வழக்கமான இரு நாட்டு அரசுகளுக்கு இடையேயான போர்கள் ஒரு பக்கம். அடுத்து இரு நாடுகளுக்கு இடையே என்பதாகச் சுருங்கிவிடாமல் வெளியில் இருந்து தலையீடுகள் மேற்கொள்ளப்படுகிற மிகத் தீவிரமான போர்கள் ஈராக், ஆப்கானிஸ்தான், சிரியா, ஏமன், சோமாலியா முதலான நாடுகளில் இன்று நடத்தப்படுகின்றன. இவை மிகப் பெரிய உயிரிழப்புகளுக்குக் காரணமாகின்றன. பயங்கரவாதத் தாக்குதல்களும் இவற்றில் சேர்ந்துகொள்கின்றன.

மூன்றாவது வகை அரசல்லாத சக்திகளுக்கிடையே நடக்கும் போர்கள். தாலிபான், இஸ்லாமிக் ஸ்டேட் முதலான அரசல்லாத சக்திகள் பங்கு பெறும் மோதல்கள் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான், சிரியா போன்ற இடங்களில் நடக்கும் போர்கள் இத்தகையன. இவற்றில் மரணங்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகின்றன.

இதுதான் சோவியத்துக்குப் பிந்தைய உலக நிலை. எந்த நம்பிக்கையும் இல்லாத ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதாகவே நான் உணர்கிறேன்.

நிறப்பிரிகை தமிழ்ச் சூழலில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு என்ன?

எல்லா வகையிலும் அது ஒரு தனித்துவமான பத்திரிகையாக இருந்தது. அது ஒரு கூட்டு முயற்சி. பலரும் பங்களித்தனர். இதுவரை பெரும் பத்திரிகைகள் மட்டுமல்ல; சிறு பத்திரிகைகளும் தொடர்பு பல அம்சங்களை நாங்கள் தொடர்போம். இதில் இருந்த பெரும்பாலோர் ஒரே நேரத்தில் களச் செயல்பாடாளர்களாகவும் இருந்தனர். பொதுவாக இடதுசாரிகளுக்கு நவீனச் சிந்தனைகளின்மீது ஒரு அச்சமுண்டு. அந்த அச்சத்தை உடைத்தது நிறப்பிரிகை. அதுவே அதன் முக்கியப் பங்களிப்பு.

நிறப்பிரிகை எம்.எல். குழுவை எந்த மாதிரி பாதித்தது?

கொஞ்சம் பேர்கள்தான் படித்திருப்பார்கள். பொதுவாகவே இப்போதெல்லாம் இடதுசாரிகளிடம் ஆழமான படிப்பு குறைந்துவிட்டது. கார்ல் மார்க்செல்லாம் எப்படிப் படித்துள்ளார்! அவர் பயன்படுத்திய இலக்கிய மேற்கோள்கள் மட்டுமே தனி நூலாக ப்ராவர் என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. தஞ்சையில் சி.பி.எம். கட்சியில் இருந்தபோது எனக்கொரு அனுபவம். நிலப்பிரபுக்களால் கொல்லப்பட்ட ஒரு தலைவரின் மகன். அவர் என் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து பேசிக்கொண்டு இருப்பார். அவரை அவர் சார்ந்த கட்சியினர் எச்சரித்தார்கள் என அறிந்தேன். "அவங்க எல்லாம் கண்ட புஸ்தகங்கள் படிப்பாங்க" என்பது அவருக்குச் சொல்லப்பட்ட நியாயம். இன்றளவு செய்தித் தொடர்புகள் இல்லாத காலகட்டத்தில் காலனிய இந்தியா குறித்து கார்ல் மார்க்ஸ் எவ்வளவு சொல்லியுள்ளார். இந்தியா பற்றிய அவரது கருத்துகள் மீது முன்னர் வைக்கப்பட்ட விமர்சனங்கள் இப்போது மறு பரிசீலனைக்கு உள்ளாகியுள்ளன.

3. நிறப்பிரிகை தலித் இலக்கிய எழுச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியது. அந்த எழுச்சி இன்றைய காலத்தில் தேங்கியிருக்கிறதா, வேறு பரிமாணத்துடன் பயணிக்கிறதா?

சோவியத்துப் பிந்தைய உலகச் சூழலில், எல்லாப் பெரிய கனவுகளும் தகர்ந்தன. புதிய சூழலில் உருவான கனவுகளில் ஒன்றுதான் இந்த விளிம்பு நிலை அரசியல்கள். இங்கு முக்கியமான பிரச்சினை என அப்போது நாங்கள் கருதியது தலித் மற்றும் பல்வேறு விளிம்பு நிலைக் குழுமங்களுக்கான அரசியல் எப்படி அமையும் என்பதுதான். அடையாள அரசியல் (identity politics) எனப் பொதுவாக அவை அழைக்கப்பட்டன. இதன் பொருள் ஏதோ தலித் அரசியலையே நாங்கள்தான் முன்வைத்தோம் என்பதன்று. அன்று அத்தகைய சூழல் இருந்தது. அதை அடையாளம் கண்டு தலித் அரசியல், தலித் இலக்கியம் ஆகியவற்றுக்குப் பங்களிப்பதை அன்றைய அரசியலாக நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டோம். அது மட்டுமல்ல; அரசியலைப் போலவே பிற செயற்பாடுகளிலும் மாற்றுகள் என்பவற்றுக்கு 'நிறப்பிரிகை' சார்ந்தவர்கள் இயன்ற அளவு பங்களிப்புகளைச் செய்தோம். 'மாற்றுக் கல்வி' என்பதற்கு பாவ்லோ ஃப்ரெய்ரேவை அறிமுகப்படுத்தி ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் மத்தியில் பல உரையாடல்களை முயன்றோம். 'நிறப்பிரிகை'யில் கட்டுரைகள் மற்றும் விவாதங்களாக வெளிப்படுத்தியவை தவிர நூல்களும் வெளியிட்டோம். அதேபோல அகஸ்டோ போவாலின் மாற்று அரசங்கம் மற்றும் திருநங்கையர்கள் நிலை குறித்த உரையாடல் என்றெல்லாம் முயன்றோம்.

இப்படியான எல்லா முயற்சிகளிலுமே இன்று ஒரு தேக்கம் எல்லா மட்டங்களிலும் ஏற்பட்டுள்ளது. நாங்கள் மிகவும் நம்பிய தலித் அரசியலும் தேக்கத்தை எட்டியது. இங்கு மட்டும் அல்ல; எல்லாப் பகுதிகளிலும் அப்படித்தான் உள்ளது. வட இந்தியாவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தியாவின் ஆகப் பெரிய மாநிலமான உத்தரப் பிரதேசத்தில் மாயாதேவி தலைமையில் முதன்முதலில் தலித் தலைமையிலான ஒரு அரசு உருவானது. இன்று அங்கே பா.ஜ.க. ஆட்சி நடக்கிறது. மாயாவதிக்கு இனி வாய்ப்பே இல்லை எனும் நிலைதான் உள்ளது. அதில் மாயாதேவியின் அணுகல்முறை முக்கியக் காரணமாக உள்ளது.

தலித் அரசியலோடுதான் இங்கு தலித் இலக்கிய எழுச்சியும் உருவானது. சோவியத் வீழ்ச்சிக்குப் பின் உலக அளவில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் முதலானவற்றுக்கு இதில் முக்கியப் பங்குண்டு. தலித் அரசியல் அறிக்கையை விரிவான விவாதங்களுக்குப் பின் வெளியிட்ட நாங்கள்தான் தலித் இலக்கிய அமைப்பு ஒன்று உருவாக்கத்துக்காக பலரையும் அழைத்து புதுச்சேரியில் ஒரு விவாதமும் நடத்தினோம். அது இரு அமர்வுகளாக நடந்தன. காலை அமர்வில் நான், ராஜன் குறை என தலித் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கலந்த கூட்டமாக

அது நடந்தது. மதியத்துக்கு மேல் நடந்த இரண்டாவது அமர்வில் தலித் அல்லாதவர்கள் வெளியேறி தலித் தோழர்கள் மட்டும் தலித் இலக்கிய அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். தலித் இலக்கியத்தை தலித்கள்தான் உருவாக்க முடியும் என்கிற நிலைபாடும் அப்போது உருவானது. எங்களது 'நிறப்பிரிகை' இதழ் தலித் இலக்கிய விவாதங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது. தலித் இலக்கியச் சிறப்பிதழ்களையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டது. நாங்கள் வெளியிட்ட தலித் அரசியல் அறிக்கை எனக்குத் தெரிந்து மூன்று, நான்கு தொகுப்புகள் வந்தன. அவற்றில் ஒன்று கோவையில் விடியல் சிவா அவர்களால் நடத்தப்பட்ட கருத்தரங்க விவாதங்களுடன் வெளிப்பட்டது.

தலித் எழுத்தாளர்கள் பெரிய அளவில் தங்களின் எழுத்துத் திறன்களை வெளிப்படுத்தும் காலமாக அது அமைந்தது. பொது இதழ்களும் கூட தலித் இலக்கியம் குறித்துப் பேசவும், தலித் படைப்புகளை வெளியிடவும் வேண்டிய நிலை தானாக உருவானது. முழுக்கவும் தலித் மக்களின் வட்டார மொழியில் எழுதப்பட்ட பாமாவின் 'கருக்கு', 'சங்கதி' எனும் முதல் இரு நாவல்களும் மிகப் பெரிய ஈர்ப்பையும், விவாதங்களையும் தமிழகம் முழுவதும் ஏற்படுத்தின. குடந்தையில் தலித் மக்கள் வசிக்கும் சந்தனாள்புரம் எனும் தெருவில், முன்னதாக அந்த நாவல்களின் சில பிரதிகளை அம்மக்கள் மத்தியில் விநியோகித்துப் பின் அது குறித்து ஒரு விவாதத்தை அங்கு நடத்தினோம். அதில் பாமாவும் அப்பகுதியில் முக்கிய தலித் அரசியல் முன்னோடியாக இருந்த பெரியவர் டி.எம்.மணி அவர்களும் பேசினார்கள். பாமாவின் 'மனுஷி', 'வன்மம்' முதலான நாவல்களும் அடுத்தடுத்து வந்தன.

ராஜ்கவுதமனின் ஆய்வு எழுத்துக்களும் சுய சரிதை சார்ந்த படைப்புகளாக வெளிப்பட்ட 'சிலுவைராஜ் சரித்திரம்', 'காலச் சுமை' முதலான எழுத்துக்களும் முக்கியமானவை. அப்போது வெளிப்பட்ட பிற தலித் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர்கள் அழகிய பெரியவன் ('தகப்பன் கொடி') மற்றும் சிவகாமி ('பழையன கழிதலும்') முதலியனவும் பெரிய அளவில் பேசப்பட்டன. தய். கந்தசாமி உள்ளிட என் தலித் மாணவர்கள் சிவகாமியின் 'பழையன கழிதலும்' நாவலைப் படித்து விட்டுவந்து மன்னை பெரிய கோவில் முன்னதாக உள்ள மேடை ஒன்றில் அமர்ந்து அது குறித்து விவாதித்த காலங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. இன்னொரு முக்கிய தலித் எழுத்தாளர் இமயம். அவரது 'கோவேறு கழுதைகள்' நூலையும் சொல்ல வேண்டும். எனினும், அவர் தலித் எழுத்து என்கிற கருத்தாக்கத்தையே ஏற்பதில்லை.

நினைவுக்கு வந்த சிலவற்றைத்தான் நான் இங்கே சொல்லியுள்ளேன். அதிலும் பெரும்பாலும் நான் பங்குபெற்ற நிகழ்வுகள்தான் இவை. பெரிய அளவில் தலித் அரசியல் மற்றும் தலித் இலக்கியம் என்பன அக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் ஒரு

எழுச்சியை ஏற்படுத்தின. ஈழத்து தலித் இலக்கிய முன்னோடி கே. டானியலின் எழுத்துக்களும் இங்கே பெரிய அளவில் வாசிக்கப்பட்டன. டேனியலின் முக்கியப் படைப்பான 'பஞ்சமர்' நாவலை சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் அவரே இங்கு மிகச் சிரமப்பட்டு வெளியிட்டார். ஆனால், அவர் மறைவுக்குப் பின் உருவான இந்த தலித் எழுச்சியின் பின்னணியில் அவரது எழுத்துக்கள் பெரிய அளவில் வாசிக்கப்பட்டன. தலித் எழுத்துக்களை, குறிப்பாக டானியலின் எழுத்துக்களுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதற்கு என நான், பொ. வேல்சாமி, பொதியவெற்பன் ஆகியோர் உருவாக்கிய 'தோழமை' வெளியீட்டகம் டேனியலின் இதர முக்கிய நாவல்களையும் வெளியிட்டது. முந்தைய அவர் நாவல்களைப் போல அன்றிப் பெரிய அளவில் அவை விற்கவும், வாசிக்கவும் வாய்ப்பான அக்காலகட்டத்தில் அவர் உயிருடன் இல்லாமற் போனதை நான் பலமுறை எண்ணிப் பார்த்ததுண்டு.

'உபாரா', 'உச்சாலியா', 'குலாத்தி' என்கிற மூன்று மராட்டிய தலித் நாவல்கள் ஆங்கில வழியில் இங்கு தமிழாக்கப்பட்டு வந்தபோது அவையும் பெரிய அளவில் வாசிக்கப்பட்டன. அம்மூன்று நாவல்களையும் இணைத்து அவை குறித்து நான் எழுதிய கட்டுரை, நண்பர்கள் சுகனும் ஷோபா சக்தியும் கெட்டி அட்டையுடன் வெளியிட்ட 'கருப்பு எதிர்க் கதையாடல்' தொகுப்பில் இடம்பெற்றது. சுகனும் ஷோபா சக்தியும் 'சனதர்ம போதினி' எனும் தொகுப்பையும் வெளியிட்டனர்.

இப்போதும் கரண் கார்க்கி ('கறுப்பர் நகரம்'), தமிழ் பிரபா ('பேட்டை'), இயக்குநர் கோபி நயினார் ('நத்தைகளைக் கொன்ற பீரங்கி') என்பன போன்ற தலித் எழுத்துக்கள் அவ்வப்போது வந்துகொண்டுள்ளன. மிகத் தரமாகவும், நுணுக்கமாகவும் எழுதப்படுகின்றன. எனினும், தலித் எழுத்தின் தொடக்க காலத்தில் வெளிப்பட்ட எழுச்சியுடன் இவை வரவேற்கவும் பேசப்படவும் இல்லை. தொடக்க கால எழுத்தாளர்களில் அழகிய பெரியவன் ('நீர்ப்பலி படு ஊம்'), 'சின்னக் குடை', சிவகாமி ('குறுக்குவெட்டு') முதலிய தலித் படைப்புகளை இப்போது தந்துள்ளனர். ஆனால், அவை பெரிதாகப் பேசப்படவில்லை. இப்போது வந்த சிவகாமியின் இரு நூல்களும் முற்றிலும் விவாதிக்கப்படவில்லை. மொழிபெயர்ப்பாக வந்த 'ஜூதான்', 'அனாரியா' ஆகியனவும் இங்கு பேசப்படவில்லை.

தலித் அரசியல் என்கிற கருத்தாக்கம் இப்போது பொருளற்றுப் போயுள்ளது. நன்கு ஊன்றிக் கவனித்தால் தொடக்கம் முதலே அப்படித்தான் இருந்துள்ளது. பட்டியல் இனம் என வரையறுக்கப்பட்ட மூன்று பிரிவினரும் இப்போது தனித்தனியே பிரிந்துள்ள நிலை இதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஒன்றாக இணைக்கும் 'தலித்' எனும் கருத்தாக்கம் இங்கு எந்தக் காலத்திலும் பெரிய அளவில்

ஒரு புரட்சிகர எழுச்சிக் கோட்பாடாகவோ அரசியலாகவோ உருப்பெறவும் வெளிப்படவும் இல்லை என்பதும் இப்போது விளங்குகிறது. தலித் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டாலும் எழுத்தாளர்களாலும் அறிவுஜீவிகளாலும் மட்டுமே அது உரிய பொருளுடன் உச்சரிக்கப்பட்டன. ஆழமாக அது வேர்கொள்ளவில்லை.

இன்னொன்றையும் சொல்ல வேண்டும். தலித், எழுத்துக்களுக்கு டானியலின் 'பஞ்சமர்' நாவல்தான் முன்னோடி. ஆனால், அங்கும் இப்போது நிலைமை மாறியுள்ளது. ஈழத்தில் எல்லாம் மாறிப்போனது போல இப்போது இதுவும் ஆகிவிட்டது. இன்று அங்கு பஞ்சமர்களுக்கான இயக்கம் மற்றும் உரையாடல்கள் எல்லாம் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை.

4. சாதி ஒழிப்பு என்ற அகன்ற இலட்சியத்துடன் பயணிக்கத் தொடங்கிய தலித் அரசியல், இப்போது தனித் தனிச் சாதிக் கட்சிகளாகச் சுருங்கிவிட்டதா?

ஆமாம். ஆகப் பெரிய சோகம் இது. பட்டியல் இனம் என இந்திய அரசியல் சட்டத்தில்

வரையறுக்கப்பட்ட மூன்று முக்கிய சாதிகளில் ஒரு பிரிவினரான தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் ஏற்கெனவே தாங்கள் அதிலிருந்து வெளியேறிவிட்டதாக அறிவித்துள்ளனர். தங்கள் மீது தீண்டாமை கிடையாது என்கின்றனர். இன்னொரு பிரிவினரான அருந்ததியரை மற்றவர்கள் தங்களுக்கு இணையாக ஏற்பதில்லை. அவர்களின் ஆகப் பின் தங்கிய நிலையை முன்வைத்து இட ஒதுக்கீட்டில் அவர்களுக்குத் தனி ஒதுக்கீடும் இன்று உள்ளது. ஆக, இப்போது தலித்துகள் என்றால் ஆதி திராவிடர்கள் மட்டுமே என்றாகிறது. நீங்கள் சொல்வதுபோல சாதி ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பு என்கிற இலட்சியங்கள் எல்லாம் இன்று காலாவதியாகிவிட்டன. அருந்ததியரின் ஆகப் பின்தங்கிய நிலையைக் கணக்கில் கொண்டு அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட

சிறப்பு இட ஒதுக்கீட்டைத் தொடக்கத்தில் வி.சி.க. அமைப்பு எதிர்த்தது. தேவேந்திரர்கள் மற்ற இரு பிரிவினருடன் ஒரே பட்டியலில் தாங்கள் இருப்பதையே ஏற்கவில்லை. ரவிக்குமார் 'ஆதி திராவிடர்' அரசியலைப் பேசுகிறார். ஆக, தலித் எனும் கருத்தாக்கம் இன்று முற்றிலும் பொருளற்றதாகி விட்டதே உண்மை.

பெருங் கற்பிதங்களோடு ரொம்பவும் romantic ஆக தலித்தியம் பேசிய நாங்கள் உட்பட எல்லோரும் ஒன்றை மறந்தோம். சமூக வாழ்வு எனும்போது எல்லோருமே மற்றவர்களின் பகுதியாகத்தான் உள்ளோம். மற்றமையுடன் இணையும்போதுதான் முழுமை அடைகிறோம். ஆனால், அடையாள அரசியல் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இந்த அடிப்படை மானுட இயல்பை மறுக்கிறது. இந்தியா போன்ற நாட்டில் எந்த அடையாளமும் சாதியக் கறையோடுதான் உருவாகிறது. ஒரு சமூகத்துக்குள் அப்படி ஒன்றும் யாரும் தனித்து இருந்துவிட முடியாது என்கிற போது யாரோடு இணைவது (associate) எனும் கேள்வி வரும்போதுதான் சிக்கலாகிறது. உடனடியாகவும் நேரடியாகவும் ஒடுக்குபவன் எதிரியாகிறான். ஆக, அடித்தளத்தில் உள்ளோருக்குச் சமூகப் படி நிலையில் உள்ள இடைச் சாதியினர் ஆகப் பெரிய எதிரியாகிவிடுகின்றனர். ஆனால், பிரச்சினை இத்தோடு முடிவதில்லை.

மொத்தத்தில் ஒரு மாற்று அரசியலாக தலித் அரசியல் உருப்பெறவே இல்லை. தனக்கான ஒரு மக்கள் நாயக அரசியலை அது உருவாக்கவே இல்லை. ஏற்கெனவே இருந்த மைய நீரோட்ட அரசியலுக்கு அது தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டது.

தலித் அரசியல் அறிக்கை முதலில் உருவாக்கப்பட்டபோது தலித் அரசியலில் தலித் பிரிவுகளுக்கு இடையேயான ஒற்றுமைக்கு அடுத்து தலித் + இடதுசாரிகள் + சிறுபான்மை மக்கள் ஆகியோரின் ஒற்றுமை என்பதை முன்வைத்தோம். ஆனால், இங்கு அப்படி நடக்கவில்லை. ரவிக்குமார் ஒருமுறை கம்யூனிஸ்டுகளை 'உண்டியல் குலுக்கிகள்' என்றார்.

உத்தரபிரதேசத்தின் சாதி அமைப்பில் கன்ஷிராம் அவர்கள் தலித்களோடு ஆகப் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளையும் தனது பகுஜன் அமைப்புக்குள்

கொண்டுவந்தார். வெற்றி ஈட்டினார். இங்கே அது சாத்தியமில்லாமல் போனது. அதற்குப் பல காரணங்கள். யாரையும் தனித்துக் குற்றம் சொல்லிவிட முடியாது. இங்கே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள்ளும் சாதி இருந்தது. சண்முகதாசன் ஈழத்தில் செய்தது போல தீண்டாமை ஒழிப்புக்காக வெகுஜன இயக்கம் ஒன்றைக் கட்டுவது என்பதற்கு வெகுகாலம் வரை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை. ரொம்பச் சமீபத்தில்தான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் தலித் பிரச்சினைகளுக்கான தனி அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன.

அடையாள அரசியலின் ஆகப் பெரிய பலவீனம் ஒன்றைக் களைய இங்கு தலித் தலைவர்கள் முயலவில்லை. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் தலித் அரசியல் என்பது சாதி தவிர்த்த மற்ற எல்லா அம்சங்களிலும் ஆதிக்க சக்திகளின் அரசியல் வடிவத்தை அப்படியே கண்ணாடிப் பிரதிபலிப்பாக ஏற்றுக் கொண்டது. ஆகப் பெரிய தலைவன், கட்சி அடையாளத்தின் ஊடான கர்வம், தன்னுடைய சாதிக்கு அடையாளமாக ஏதாவது ஒரு மூதாதை, வரலாற்று ஹீரோக்கள், இப்படியான அடையாளங்களுக்குத்தான் முக்கியம் இருந்ததே ஒழிய இங்கே அடையாள அரசியல் எந்த வகையிலும் தன் தனித்துவத்தை நிறுவவில்லை. யோசித்துப் பார்த்தால் அடையாள அரசியலே இப்படித்தான் அமையும் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். அவனுக்கு ஒரு வரலாறு என்றால் எனக்கொரு போட்டி வரலாறு, அவனுக்கு ஒரு வரலாற்று ஹீரோ என்றால் எனக்கு அதேபோல ஒரு ஹீரோ என்பதிலிருந்து கட்டப் பஞ்சாயத்து வரைக்கும் ஆதிக்கச் சக்திகளின் வடிவங்களே இங்கு தலித் இயக்கத்துக்கும் முன்மாதிரியாக இருந்தன. பழமையைப் புகழ்வது, இனவாதம், மொழித்தூய்மை வாதம், fossilisation of belief என எதைத்தான் இங்கு தலித்தியம் விட்டுவைக்கவில்லை. மொத்தத்தில் ஒரு மாற்று அரசியலாக தலித் அரசியல் உருப்பெறவே இல்லை. தனக்கான ஒரு மக்கள் நாயக அரசியலை அது உருவாக்கவே இல்லை. ஏற்கெனவே இருந்த மைய நீரோட்ட அரசியலுக்கு அது தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டது.

மார்க்ஸியம் மிக இறுக்கமாக, சட்டமாக, சூத்திரம்போல இங்கு புரிந்து கொள்ளப்பட்ட சூழலில் உங்களுடைய 'உடைபடும் புனிதங்கள்', 'மார்க்சியத்தின் பெயரால்', 'சீனமும்' போன்ற நூல்கள் பெரும் ஆசுவாசத்தையும், வாசிப்பின்பத்தையும், மார்க்ஸியத்தின்மீதான கவர்ச்சியையும் தூண்டுகிறது. தமிழில் மிகமிக அரிதான போக்கு இது. இந்தப் புரிதல் எப்படிச் சாத்தியமானது?

மாஸ்கோ வெளியீடுகளில் பல புரியாத அளவுக்கு மோசமான மொழிபெயர்ப்பில் அமைந்திருக்கும். மொழிபெயர்க்க மொழிவளமும் வேண்டும். எழுதப்படும் பொருள் தொடர்பான ஐயமற்ற

புரிதலும் தேவை. அதுவும் கார்ல் மார்க்ஸ் போன்றோரின் சிந்தனைகள் குறித்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்னுடைய எழுத்துக்கள் ஓரளவு உங்களுக்கெல்லாம் பிடிக்கிறது என்றால் நான் இளம் வயதில் படித்த, புரிந்துகொண்ட இலக்கியப் பரிச்சயம் இதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. 'கண்டது படிக்கப் பண்டிதன் ஆவான்' எனத் தமிழில் ஒரு சொல்லுண்டு. அதைப் படிக்காதே, இதைப் படிக்காதே எனச் சொல்வது அபத்தம். தமிழ் போன்ற வளம் மிக்க இலக்கியங்களைப் பெற்ற நாம் அவற்றைப் புறந்தள்ளுவது போன்ற அபத்தங்கள் எவையும் இருக்க முடியாது. ஆழமான கருத்துகள் குறித்த என் எழுத்துக்கள்கூட எளிதாகவும், சுவையாகவும் இருக்கிறதென்றால் அதற்கு நான் பயன்படுத்தும் தமிழே காரணம்.

மக்கள் யுத்தம், நிறப்பிரிகை, கல்லூரிப் பேராசிரியர், மனித உரிமைச் செயல்பாட்டாளர், அரசியல் விவாதங்கள், கோட்பாட்டாளர் எனப் பல்வேறு தளங்களில் தொடர்ந்து இயங்குகிறீர்கள். களச் செயல்பாட்டாளராகவும் எழுத்தாளராகவும் நீண்டகாலமாக இரண்டையும் ஒன்றின் பொருட்டு ஒன்றை இழக்காதவண்ணம் தொடர்ந்து இயங்குகிறீர்கள். இதற்கான ஆற்றலை எங்கிருந்து பெறுகிறீர்கள்? நான் இப்படிச் செவிவழி செய்தியா கேள்விப்பட்டிருக்கேன் தோழர், உங்கவீடில் போஸ்டர் ஒட்டிடுவதற்கான பசையும் ஒருபக்கம் தயாராகும், இன்னொரு பக்கம் நீங்க எழுதிட்டும் இருப்பீங்களனு..?

ஆமாம். இதற்கு நான் ஜெயாவுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். எவ்வளவு பேர்கள் வந்தாலும், அவர்கள் எத்தனை நாள் தங்கினாலும் அவர்களை அத்தனை கனிவுடன் கவனித்துக்கொள்வார். நீங்கள் சொன்ன சம்பவங்கள் உண்மையாக நடந்தவைதான். மறைந்த தோழர் து. மூர்த்தியை தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக முதல் துணைவேந்தர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியம் வேலையை விட்டு நீக்கினார். அச்சம் நிறைந்த சூழலில் சக ஆசிரியர்கள், ஊழியர்கள் யாரும் அவருக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. அப்போது நான் கல்லூரி ஆசிரியர் சங்கத்தின் மூலம் பேராசிரியர் சிவக்குமாரை எல்லாம் வரவழைத்து ஆதரவுக் குரல் கொடுத்தேன். ஆசிரியர்கள் அல்லாத உள்ளூர் நண்பர்கள் சிலர் ஒத்துழைத்தனர். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் அப்போது தலித் ஆசிரியர்கள் யாரும் இல்லை. அப்படியானவற்றை எல்லாம் சுட்டிக்காட்டி போஸ்டர் ஒன்று அடித்து ஊரெங்கும் நானும் மூர்த்தியும் கொண்டுசென்று ஒட்டினோம். அப்போது ஜெயா பசை காச்சித் தர நான் அதைத் தூக்கிக்கொண்டு அருடன் செல்லஞ் கண்களில் நீர் மல்க அதை அடிக்கடி சொல்வார் மூர்த்தி. இந்தப் பிரச்சினையில் மூர்த்திக்குக் கடைசிவரை நீதி கிடைக்கவில்லை. ஆனால், நாங்கள் முன்வைத்த குற்றச்சாட்டுகள் பலவற்றுக்கு உடன் பலன் கிடைத்தது. கே.ஏ.குணசேகரனுக்கு அப்போதுதான் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை கொடுக்கப்பட்டது.

ஒருநாள் பேராசிரியர் நண்பரும் சக பேராசிரியருமான ராஜகோபாலன் என்னிடம் சொன்னார்: "மார்க்ஸ்! அன்னிக்கு என் மாமா இரவில் ரயிலில் இறங்கி வீட்டுக்கு வந்தார். நீங்க ஒரு பாத்திரத்தில் பெயிண்ட் வைத்துக் கொண்டு இன்னொருவருடன் அருகில் உள்ள ஒரு சுவரில் ஏதோ சுலோகம் எழுதிக்கொண்டிருந்தீங்களாம். அவர் அதை ரொம்பவும் வியப்பாச் சொன்னார்" ஆனால், அதெல்லாம் அப்போது முடிவதில்லை.

உங்களது மனித உரிமைச் செயல்பாடு குறித்துக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்கிறீர்களா?

சொல்கிறேன். என் செயல்பாட்டில் அதற்கு ஒரு முக்கியப் பங்குண்டு. கடந்த ஒன்றரை ஆண்டாகத்தான் எங்கும் போகல. சாத்தான்குளம் சம்பவத்துக்கும் கூடப் போக இயலாமல் போனதுக்கு கொரோனா தடைகள் ஒரு முக்கியக் காரணமாப் போச்சு. மனித உரிமைப் பணி பற்றித் தனியா விரிவா எழுதணும். இந்திய அளவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் சுமார் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட அத்துமீறல்களில் தோழர்களுடன் நேரில் சென்று விசாரித்து அறிக்கைகள் அளித்துள்ளேன்.

இது மாதிரியான மனித உரிமைச் செயல்பாடுகளில் எனக்கு ஆதர்சமான முன்னோடி என்றால் ஆந்திர மனித உரிமைப் போராளி மறைந்த டாக்டர் பாலகோபால்தான் என்பேன். அவர் இறந்தபோது வாசு என்றொரு பத்திரிகையாளர் 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' இதழில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். ஒரு போலீஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டில் பத்துப்பேர்கள் கொல்லப்பட்டதாக போலீஸ் சொன்னபோது, இல்லை கொல்லப்பட்டவர்கள் பன்னிரண்டு பேர் என பால கோபால் சொன்னால் போலீஸ் அதிகாரிகளே பாலகோபால் சொல்வதைத்தான் நம்புவார்கள் என. அந்த நம்பிக்கை, credibility ஒரு மனித உரிமைப் போராளிக்கு வேணும். நாம் பாதிக்கப்பட்டவங்களுக்காகத்தான் போகிறோம். அவர்கள் அடைந்த பாதிப்புகளே அவற்றைச் சொல்லப் போதுமானவை. கூடுதலாகச் சொல்வது அறமற்ற செயல் மட்டுமல்ல; அது ஆபத்தானதும்கூட. உண்மையை நிறுவ உண்மை ஒன்றுதான் வழி. உண்மை அல்லாததால் உண்மையை நிறுவ முடியாது. பொதுவாகப் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களின் பாதிப்பை மிகைப்படுத்திச் சொல்வது நடக்கும். தீர விசாரித்து உண்மைகளைச் சொல்லும் போதுதான் உண்மை நிற்கும். இதற்கு என்னிடம் நிறைய ஆதாரங்கள் உண்டு. நல்ல நோக்கத்துக்காகக்கூட நாம் மிகைப்படுத்தக் கூடாது. அப்படி மிகைப்படுத்திச் சொன்ன சம்பவங்களில் நம் தோழர்கள் தோற்றுள்ளனர். ஒருமுறை நாங்கள் ஒரு துப்பாக்கிச்சூடு குறித்து அறிக்கை அளித்தபோது தொண்டு நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் வந்து இல்லை அது தவறு என கலாட்டா பண்ணினார். நாங்கள் அவரை வெளியேற்றிவிட்டு அந்த அறிக்கையை அளித்தோம். கடைசியில் அதுதான்

உண்மை என நிறுவப்பட்டது. இன்னொரு நிகழ்ச்சியில் நாங்கள் உண்மை என நம்பிச் சென்ற ஒன்று தவறான செய்தி என நிறுவப்பட்டது. அதை நாங்கள் சொன்னோம். அதற்குக் கடுமையாக எதிர்ப்பு வந்தது. ஆனால், அடுத்த ஒரு மாதத்தில் நாங்கள் சொன்னதுதான் உண்மை என்பது அதை ஒட்டிய இன்னொரு சம்பவத்தால் நிறுவப்பட்டது.

பெரிய அளவில் மத சாதிக் கலவரங்களிலும் அப்படியான தனி நபர் பாதிப்புகளிலும் நாங்கள் சென்று உண்மைகளை வெளிக் கொண்டு ந்துள்ளோம். காவல்துறை வன்முறைகளையும், ஆதிக்கச் சாதியினரின் அத்துமீறல்களையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளோம். பாதிக்கப்பட்ட ஏழை எளிய, அடித்தள மக்களுக்கு நீதியும் இழப்பீடும் கிடைக்க எங்களின் அறிக்கைகள் அடிப்படையாகி உள்ளன. இந்தியா போன்ற சாதி, மத ஆதிக்கம் உள்ள நாடுகளில் மனித உரிமைப் பணிகள் மிக முக்கியமானவை. இந்தியாவில் அப்படியான முதல் மனித உரிமைப் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையின்போது. அந்தப் பணியைச் செய்து அறிக்கை சமர்ப்பித்தவர் அண்ணல் காந்தி.

கோ.கேசவன் தனிப்பட்ட உரையாடலில் உங்களைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, “சட்டையைப் பிடித்து உலுக்கும் அளவுக்கு அ.மார்க்ஸ் ஆணித்தரமாக வாதிடக்கூடியவர்” என்று சொல்வார். நீங்கள் மோதுவதெல்லாம் அரசு, மதம், சாதி, இந்துத்துவா போன்ற பெரு நிறுவனங்களோடுதான். இந்த அஞ்சாமையை எங்கிருந்து பெறுகிறீர்கள்?

அஞ்சாமை என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. பயம் உள்ளே இருக்கத்தான் செய்யும். பெரிய அரசியல் பின்புலம் எல்லாம் நமக்குக் கிடையாது. எடுத்த காரியத்தில் உண்மையாக இருப்பது, எதிலும் சமரசம் பண்ணிக்காமல் உண்மையைச் சொல்வது என்பதுதான் முக்கியம். இவற்றில் நான் கவனமாக உள்ளேன்.

பெரியாரின் காலத்தில் இருந்தது போலவே இப்போதும் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை அவசியம்தானா?

‘அதென்ன தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை’ என்கிறீர்கள். இந்தியா முழுவதுமே பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு என்பது அவசியம்தான். பார்ப்பனியம், நாடும் சமூகமும் பின்னோக்கிச் செல்வதற்கே வழி வகுக்கும். இலங்கையிலும் இப்போது ஆர்.எஸ். எஸ். பாணி இயக்கம் வந்து விட்டதே. தமிழகத்தில் ராஜராஜன் காலம் முதல் இன்றுவரை பிராமணிய ஆதிக்கம் இம்மியும் குறையவில்லை. இலங்கையில் வேண்டுமானால் அவர்களைப் ‘புக்கை தின்னிப் பார்ப்பான்’ என எளிதாகச் சொல்லிக் கூடக்கலாம். இங்கே அப்படி இல்லை. இங்கே வெறும் கோயில் பூசகர்கள் அல்ல அவர்கள். இலங்கையிலும்கூட அங்கு வெள்ளாள ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகத்தான் தலித் அரசியல் செயல்பட்டது. டேனியலின் எழுத்துக்கள் அதைத்தான் சொல்கின்றன.

இப்போது அங்கு அடுத்த கட்ட மாற்றங்கள் நடந்துகொண்டுள்ளதாகவே உணர்கிறேன். வெள்ளாளர்களில் மேற்தட்டினர் அங்கே ஆர்.எஸ்.எஸ். வடிவ அமைப்பை உருவாக்கி வருகின்றனர். பெரியவர் ம்றவன்புலவு சச்சிதானந்தம் இந்தத் தள்ளாத வயதில் காக்கிச் சீருடை அணிந்துகொண்டு ‘பசுவதைத் தடுப்பு’ பிரச்சாரம் நடத்திவருகிறார். இலங்கை மதவாத புத்த பிக்குகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு மாநாடுகளில் பங்குபெறுகிறார் எனக்குத் தெரிந்து அங்கு மாட்டுக் கறி எதிர்ப்பு என்பதெல்லாம் முன்பு இருந்ததில்லை. சென்ற முறை நான் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது, அங்கே மாட்டுக்கறி எதிர்ப்பு போஸ்டர்களை ஆங்காங்கு கண்டேன்.

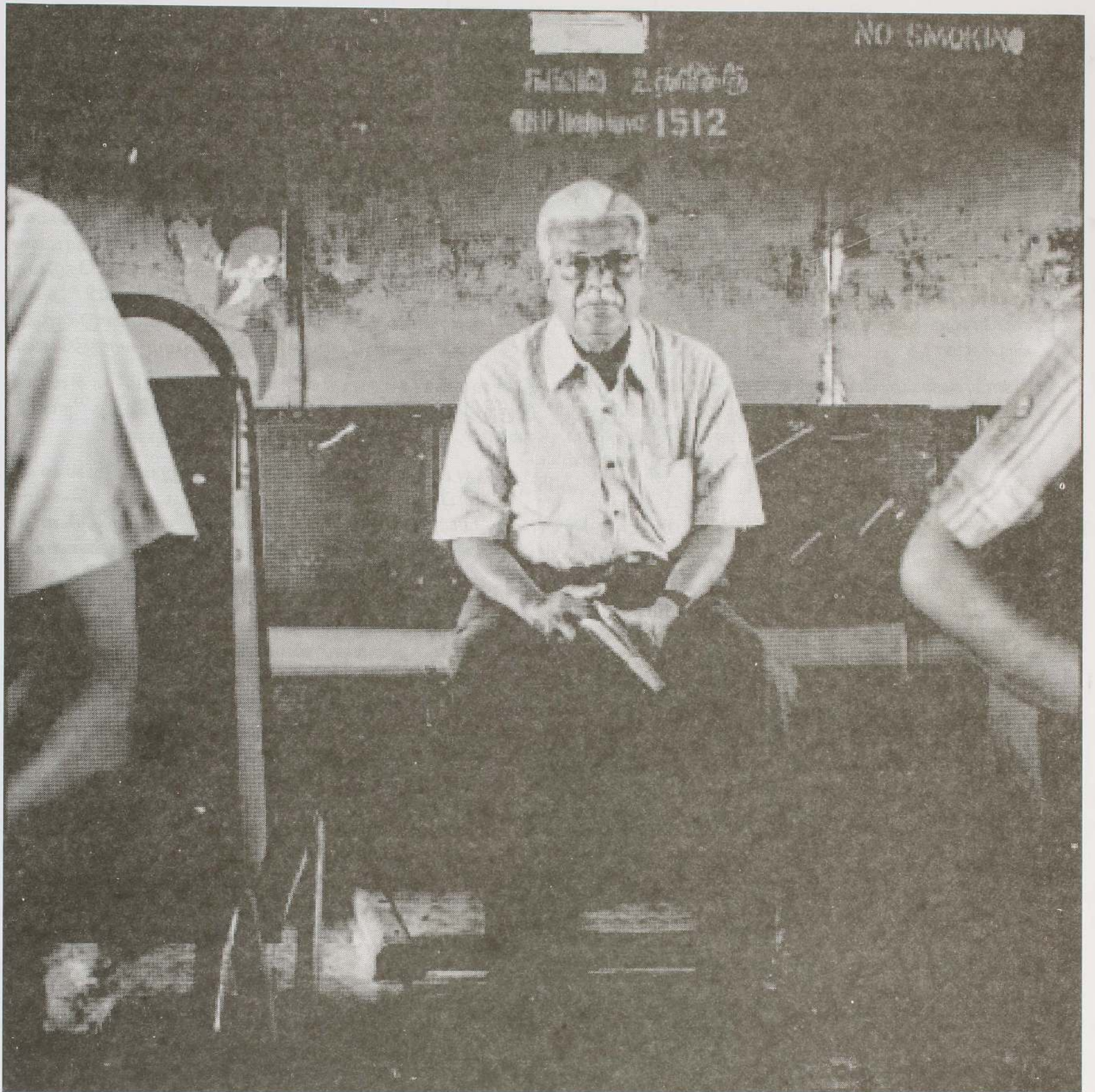
மொத்தத்தில் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு வேறெப்போதையும்விட இப்போது அதிகம் தேவைப்படுகிறது.

தோழர் அ.மார்க்ஸின் ஒருநாள் எப்படி இருக்கும்? வாசிப்பு, எழுத்து, களச் செயல்பாடு, நண்பர்களிடையேயான உரையாடல் எப்படி ஒருநாளை திட்டமிடுகிறீர்கள்?

என்னது நண்பர்களுடனான உரையாடலை எல்லாம் திட்டமிடுவதா! என் வீட்டுக்கு எப்ப வேணும்னாலும் நண்பர்கள் வரலாம் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம். இப்போதான் பெரும்பாலும் ஃபோன்லயே எல்லா உரையாடலும் முடிஞ்சுடுதே. பெருசா திட்டமிட்ட வாழ்க்கை எல்லாம் எப்போதுமே என்னிடம் இருந்ததில்லை. கடந்த ஒரு வருடமாகத்தான் எங்கேயும் போகவும் முடியலியே. அதுவும் இப்போ ஸூம் மீட்டிங் வேற வந்தாச்சு. அழைப்பிதழ், அரங்கு, போலீஸ் பர்மிஷன், ஏன் கேட்பதற்கு ஆளம்கூடத் தேவை இல்லை. ஆனால், நான் கூட்டம், உண்மை அறிதல் என்றெல்லாம் அலைந்துகொண்டே இருந்தவன்தான். ஷோபா சக்தி இதைக் கிண்டல் பண்ணுவதும் உண்டு.

நிறப்பிரிகையில் உங்களுடைய அஞ்சலிக் குறிப்புகள் மிகச் செறிவாகவும் கச்சிதமாகவும் இருக்கும். ஒரு பக்கத்துக்குள் அவர்களது முழு வாழ்வையும் தீட்டிவிடுவீர்கள். தேர்ந்த ஒரு புனைவு எழுத்தாளரால் மாத்திரமே சாத்தியமாகக்கூடிய ஒன்று. உதாரணங்களாக குன்றக்குடி அடிகளார், மன ஓசை சுரேஷ், மக்கள் யுத்தக் குழுவில் என்கவுண்டரில் கொல்லப்பட்ட தோழர் அஜிதாவின் தந்தை பரந்தாமனைப் பற்றிய அஞ்சலிக் குறிப்புகளைச் சொல்லலாம். ‘ஈடுசெய்யவே முடியாத, ஈடுசெய்தே ஆக வேண்டிய’ என்ற தலைப்பில் வரும் அஞ்சலிக் குறிப்புகளைப் பற்றி உரையாடலாம் தோழர்?

ஆமாம். நீங்க சொல்ற எல்லோரும் என்னிடம் அத்தனை நெருக்கமாக இருந்தவர்கள். குன்றக்குடி அடிகளாரோட மட்டும்தான் நான் அப்படி நெருக்கமாக இருந்ததில்லை. நாகர் கோவில் இந்து கிறிஸ்தவக் கலவரத்தின்போது கிறிஸ்தவ மீனவர்களின் மீன்கள் வாங்காமல் புறக்கணிக்கப்பட்டபோது அடிகளார் காரிலிருந்து

இறங்கி நின்று இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பெரிய மீன்களைத் தூக்கி நின்று ஏலமிட்ட காட்சியைப் படித்தபோது நான் கண்ணீர் விட்டுள்ளேன். அத்தனை பலவீனமான மனம் என்னுடையது. இழப்புகளின்போது மட்டும் நான் கண்ணீர் சுரப்பதில்லை. மானுட மேன்மைகளைக் காணும்போதும் அழுகிறேன். சமீப காலங்களில் இது அதிகமாகிறது. மகாத்மா காந்தி தென் ஆப்பிரிக்கச் சிறையில் இருந்தார். சிறையில் இருந்தபோது அவர் யாரையும் பார்க்க அனுமதிப்பதில்லை. ஒருமுறை அவர் சிறையில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். முன்னதாக விடுதலை ஆன கஸ்தூர்பா அவரைக் காண வருகிறார்,

காந்தி அனுமதிக்கிறார். அப்போதைய சிறை விதிகளின்படி கைதிகளைப் பார்க்க வருபவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கொரு சிறை அதிகாரி இருப்பார். அன்று வந்த அதிகாரி காந்தியின் மீது மரியாதை மிக்கவர். அவர்கள் ஏதாவது பேசிக்கொண்டிருக்கட்டும் என வெளியே சென்றுவிட்டு ஒரு மணி நேரம் கழித்துத் திரும்பியுள்ளார். அப்போது அங்கு இருவரும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். சிறை விதிகளை அனுசரிக்கிறார்களாம். சில நாள்கள்முன் இதை எதற்கோ வாசித்தபோதும் கண்கள் கலங்கின. பைத்தியக்காரத்தனம் என இவற்றை என்னால் கடந்து போக இயலவில்லை.

என் இலக்கிய வாசிப்பு இதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. இப்போது சமகாலப் புனைவுகளை வாசிப்பது குறைந்துவிட்டது. இதர பணிகள் காரணம்.

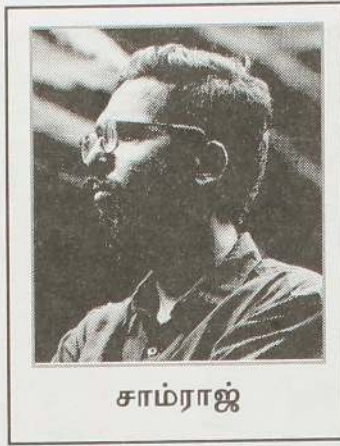
அஞ்சலிக் குறிப்புகளை நான் ஏதோ கடமைக்கு எழுதுவதில்லை.

தோழர் அ.மார்க்ஸ் தன்னைத் தளர்த்திக்கொள்ள, இயல்பாக்கிக் கொள்ள என்ன செய்வார்? எதையேனும் விரும்பிச் செய்வாரா? எவரேனும் நகைச்சுவை நடிகரை பிரத்யேகமாகப் பிடிக்குமா?

நண்பர்களிடம் பேசுவதுதான். இல்லாவிட்டால் புனைவு எழுத்துக்கள் எதையேனும் புரட்டுவது என்பவைதான். பொதுவாக எனக்கு நேரத்தைப் போக்குவதல்ல. நேரம் போதவில்லை என்பதுதான் பிரச்சினை.

இசை கேட்கும் பழக்கம் உண்டா தோழர்?

நிறைய. சினிமா பாடல்கள், கிளாசிக் இசைகள் பிடிக்கும். என்ன ராகம் என்ன இசை என்றெல்லாம் சொல்லத் தெரியாது. ஆங்கில, மேற்கத்திய இசைகளில் பரிச்சயம் இல்லை. உறங்கும் முன் தினசரி சுமார் ஒரு மணிநேரம் இப்படிக் கழிகிறது. சமீபத்தில் நான் ரசித்து அனுபவித்த இசை ராம கிருஷ்ணமூர்த்தி எனும் ஒரு இளம் பாடகர் பாடிய கோபால கிருஷ்ண பாரதியின் 'வழிமறைத்திருக்குதே...' எனும் பாடல். கோபால கிருஷ்ண பாரதியின் நந்தன் சரித்திரத்தில் ஒரு காட்சி. ஊரிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களை எல்லாம் நந்தன் சிதம்பரத்துக்கு அழைத்து வருவார். தங்களுக்குத் தடுக்கப்பட்ட சிவ தரிசனத்தைக் காட்டுவேன் என. அங்கே இவர்கள் உள்ளே போக முடியாது. வெளியிலிருந்து தரிசிக்கலாம் என்றால் நந்தி மறைக்கும். அப்போது நந்தன் பாடுவதான இந்தப் பாடல் யாருடைய நெஞ்சை உருக்கும். தண்டபாணி தேசிகர், கே.பி. சுந்தரரம்பாள் எனப் பலரும் பாடியுள்ளனர். இந்த இளம் பாடகர் தன்னந்தனியாக அமர்ந்து ஒரே ஒரு இசைக் கருவியுடன் குனிந்த தலை நிமிராமல் பாடுவதை சுமார் நூறு தடவையாவது

சாம்ராஜ்

கேட்டிருப்பேன். எல்லோரும் அனுபவிக்கும் ஒன்று தனக்கு மட்டும் தடுக்கப்படுவது கொடுமை. அந்தத் துயரை கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் அற்புதமாக வெளிப்படுத்தி இருப்பார். இந்தப் பாடகர் அதை இசையாய்ப் பிழிந்து தருவதைக் கேட்கும்போது இதயம் கனிகிறது. எனக்கு எப்போதும் பிடித்த இன்னொரு இசைக் கலைஞர் அந்த பாகிஸ்தானிப் பாடகர் நுஸ்ரத் ஃபேடே அலிகான். பாடத் தொடங்கு முன் ஒரு சிங்கம் தன் இரையைத் தேடுவது போல இருபக்கங்களும் திரும்பி அவர் பார்க்கும் பார்வை .... இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் அவர் மறைந்தபோது மிகவும் வருந்தினேன்.

இளமைக் காலத்தில் யாருக்கேனும் ரசிகராக இருந்திருக்கிறீர்களா? உங்களுக்குப் பிடித்த நடிகர், நடிகை?

அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. இப்போதெல்லாம் தியேட்டரில் சினிமா பார்ப்பதில்லை. நண்பர்கள் வற்புறுத்தினால், அனுப்பிவைத்தால் பார்ப்பதுண்டு. சென்னையில் பட்ட மேற்படிப்பு படித்த காலத்தில்தான் நான் நிறைய ஆங்கில இந்தி, மலையாளப் படங்களைப் பார்த்தேன். அப்போது மவுண்ட் ரோட் அண்ணா சிலை கிடையாது. அப்பகுதியில் 'நியூ எல்பின்ஸ்டன்' தியேட்டர் என ஒன்றிருந்தது. வாரம் ஒரு புதிய மலையாளப் படம் போடுவார்கள் மலையாளப் படம் என்றால் 'ஜில்' படங்கள் இல்லை. 'துலாபாரம்' போல அக்கால கிளாசிக் படங்கள். நடிகர் சத்யனை எனக்குப் பிடிக்கும். ஆனால், என் மகனுக்கு நான் அந்தப் பெயரை வைத்தது இந்தப் பின்னணியில் அல்ல. அது நான் காந்தியில் மூழ்கியபோது. மகன் பெயர் சத்யன் அல்ல சத்யம். நடிகர் சத்யனின் கடைசிப் படமான "அனுபவங்கள் பாழிச்சக்கால்" பார்க்க நான் எங்கள் ஊரிலிருந்து அப்போது சென்னை வந்தேன்.

உங்கள் அப்பாவைத் தவிர உங்கள் வாழ்வில் உங்களைப் பாதித்த வேறு ஆளுமைகள்?

உறுதியாக கார்ல் மார்க்சுக்கு அதில் முக்கிய இடமுண்டு. இன்றைய அரசியல் சூழலில் நேரு முக்கிய இடம்பெறுகிறார். கடந்த கால் நூற்றாண்டாக காந்தியிடம் நான் கொண்ட மையலை என் எழுத்துக்களை வாசிப்பவர்கள் அறிவார்கள். வேறொரு மட்டத்தில் புத்தர், ஏசு, நபிகள் ஆகியோரை நான் வியக்கிறேன்.

*

சதுப்பு நிலக் கொக்கின் கால்கள்.

இப்பெருவெளியின் சதுப்புக்கழனிகளில்
தாவிக் கொள்கிறது கொக்கின் கால்கள்

செம்மஞ்சள் நிற சந்தர்ப்பங்களை
எதுவும் புரியாத உணர்வுகள்
அகத்துள் நுழைந்து மேவிக்கொள்கிறது

அறுவடையின் பின்னரான நிழல்
விளைச்சலைப்பெருக்கி
பெரும் மூட்டைகளாய்க்குவிக்கிறது

தழும்புகளைப் பொத்தியபடி
தகர்த்துப் பொடியாக்கும் உணர்வுகள்
துகள்களின் வடிவங்களை
நீலக்குயிலின் (இசைத்து) மீனல்களோடு
இசையால் நீள்கிறது

கண் இமை எங்கும்
வாய்க்காலின் தெளிந்த சாயலை
பெருக்கிக் கொள்கிறது பேராறு

மடித்துக்கொள்ள முடியாமல்
அமர்ந்திருந்த கால்களை
கொக்கின் அலகுகளின் செழுமை
மீன்களை செதில் நீக்கி
ததும்பி வழியச் செய்கிறது.

என் பிஞ்சு முகம்.

உன்னில்
என்னை வரைந்த
கோடுகளைப்பார்த்து
மெல்லச்சிரித்தேன்

உன் மொழியில் உறவாடி
நித்தமும் செவியினில் பதித்து
உன்னழகில் விழித்தேன்

பிஞ்சுக்கையை உயர்த்தி
செல்லக்கொஞ்சும் நிலையாக
செழித்துக்குலுங்கும் மரமாகினேன்

மனம் நிறையப்பூக்கவைத்து
தொட்டிலில் தாலாட்டுப்பாடி
தாய் சேய்பாசத்தைப்பாடினேன்

எட்டி உதைத்து நீ
எண்ணமது நடப்பதும்
எண்ணிலா மகிழ்வைத்தருவதும்
எண்ணங்களைத்தழைக்கச் செய்வதும்
இப்போது என்பதால்
இன்னும் இன்னும் வாழ்கிறேன்

பெரும் நதியில் அமிழ்ந்து மிதக்கும் நகரத்தின் கரையைப் பொங்கும் வெள்ளம் முத்தமிடுகிறது.

அத்துவான வெளியிற் சரியும் சூரியன் சோடி முகங்களை முத்தமிடுகிறது.

செம்மை மஞ்சளை முத்தமிடுகிறது.

செம்மஞ்சள் காதலின் நிறம்.

ஆண்டுகளின் முன்னே இதே நதிக்கரையில் இரத்தம் பெருகப் பெருக, கடந்த படகுகளில் திரும்பி வராத,

போரிடுவோர் இருந்தனர்.

அவர்கள் போரின் நிறத்தில் இருந்தனர்.

துவக்கோடு படகில் ஏறுகையிற்

அன்பே! என் குருதியின் வாசத்தைச் சுமந்துவரும் காற்றை முகராதே என்றவன் அவள் உதடுகளில் முத்தமிட்டான்.

அப்பொழுது ஆற்றின் நிறம் செம்மஞ்சள்.

இக்கரை நெடுகிலும் பீரங்கிகளுக்கு வாய் திறந்த கற்பதுங்குகுழிகள் இன்றும் பேச்சற்று வாழ்கின்றன.

இன்றைக்கு இவந்தியிற் முத்தமிடத் தோன்றாத சோடிகளைக் கண்டேனில்லை.

ஆணும் ஆணும்

பெண்ணும் பெண்ணும்

ஆணும் பெண்ணும்

அவரும் இவரும்

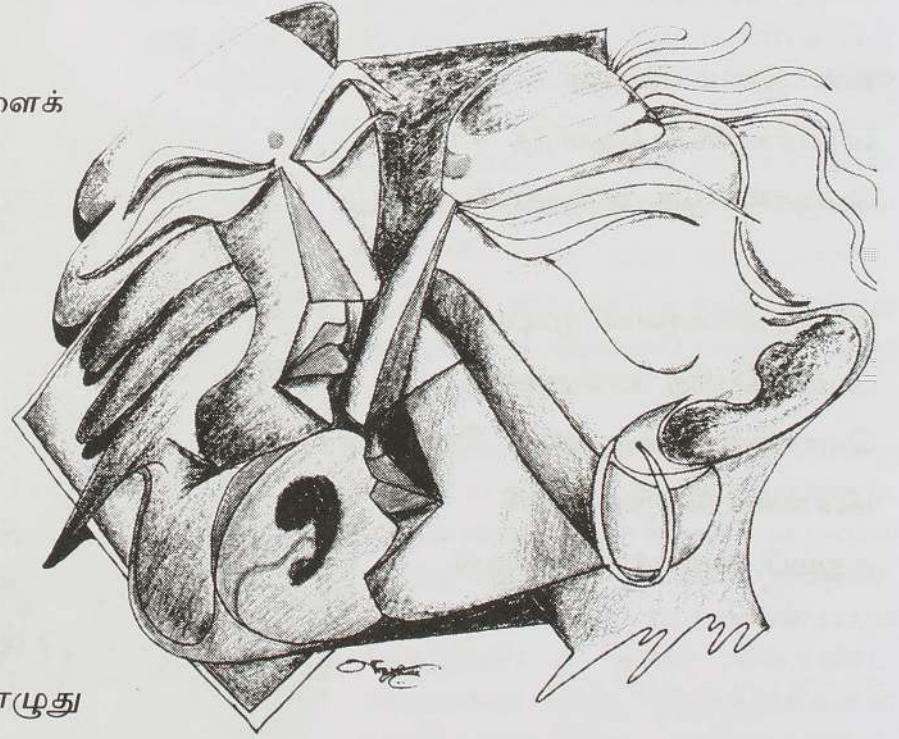
எவரும் எவரும்

நகரும் நதியுமாவார்கள்.

பெரும் நதிகள் எங்கள் கண்களில் இருந்து மறையும் பொழுது அவற்றின் நினைவுகள் எங்களுள் பெருகத் தொடங்குகின்றன.

உதடுகளுக்கிடையிற் பெருகும் நதி

ஒரு காலத்தின் குருதி

உயிர்த்திருப்போர்

சாவீடு அது

குடும்பம் கதறுகிறது

உறவுகள் சொல்லிச் சொல்லி
மாய்கிறார்கள்

எதை எதையோ செய்தவாறு
என்னவோ கதைகளைப் பேசி
நண்பர்கள்
மனதைப் பராக்காட்டுகிறார்கள்

அவ்விடத்தில்
ஆக வேண்டிய காரியங்களெல்லாம்
எப்படியோ
எவராலோ ஆகிவிடுகின்றன

கண்ணீரும், கம்பலையுமாய்
அரை உயிரும், குறை உயிருமாய்
எல்லோரும் ஒரே கயிற்றைப் பிடித்து
அழுது
தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்

மறுமுனையில்
தனியனாய் இழுபட்ட
யமனுக்கு
மூச்சு முட்டியது

நாக்குத்
தள்ளிவிடுமோ?

எருமைக்கு
என்ன செய்வதென்றே
தெரியவில்லை
கிங்கரர்கள் வராத
ஒவ்வொருமுறையும்
இப்படியாகி விடுகிறது

வாசல்ப் பக்கம்
உயிர்ப்பறையொலியின் லயம் கிளர
கால் மாறிக் கால் வைத்து
நிலம் அதிர ஆடும்
பரவசக் கூத்தரைப்
புடைசூழ்ந்து கொள்கிறது
பொன்வண்டுச் சிறாரின்
கண்குழாம்

எருமையின்
நினைப்பில் பென்னம் பெரிதாய்
இதழ் விரிக்கிறது
தாமரைக்குளம்.

கருணாகரன் கவிதைகள்

நேற்று என்னிடமிருந்து நீங்கள் சென்ற பின்
அல்லது
வழியில்
உங்கள் இதயத்தைக் கண்டெடுத்தேன்
அதில்
நெருப்பின் சூடும் தண்ணீரின் குளுமையும்
ஒன்றாயிருந்தது.

முதலில் அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தேன்

ரகசியத்தை அறியும் தினவின் முன்னே
எல்லா நாண்களும்விசையிழந்தன.

ஒரு திருடனின் கள்ளத்தனத்தோடு
அதை மெல்லத் திறந்தபோது
உங்கள் அன்னையின் கதகதப்பை உணர்ந்தேன்.
அருகே
தந்தையின் ஆதூரச் சொற்களும்
ரகசியக் கண்ணீருமிருந்தது.

இரண்டாவது மடிப்பைக் குலைத்தபோது
அப்படியே மென்சூட்டோடிருந்தது
அந்தரங்கமாகப் பகிர்ந்த
முத்தத்தின் தித்திப்பு.
எச்சிலின் மணம்
கொஞ்சம் கூடக் குறையவில்லை.

மூன்றாவது அடுக்கில்
எதையும் திறக்கக் கூடிய சாவியின்
கனவுச் சித்திரங்களிருந்தன.
நான்காவது அணியில்
வெல்லக் கடினமானவர்களைக் குறித்த
நித்திரையில்லாக் காலத்தின்
துயரக் காவியமிருந்தது.

ஐந்தாவது மடிப்பில்
கைவிடப்பட்ட தோழர்களின் கண்ணீரும்
வழி தவறிய போராட்டம் குழியில் வீழ்ந்தழிந்ததைப் பற்றிய
குறிப்பேடுமிருந்தன.
ஆறாவது அடுக்கில்
இயலாமைகளின் முத்திரை பளிச்செனச் சிரித்தது.

சின்னஞ்சிறியதொரு மூலையில்
வெள்ளாட்டுக் குட்டியொன்றுடன் கலந்திருந்த
உங்கள் இளமைப் பருவத்தின் மணப்பெட்டியில்
குண்டுமணிகளும்
தோட்டுப் பூக்களும் நிறைந்திருந்தன.

மன்றாட்டு விண்ணப்பங்களின் பகுதியில்
ஏராளம் பிரார்த்தனைப் பாடல்களும்
முறையீட்டுக் கடிதங்களும்
மன்றாட்ட விண்ணப்பங்களும் நிறைந்த
ஒரு பெரிய பாரக் கட்டு.

ஒவ்வொன்றையும் விரித்துப் படித்துப் படித்துக்
களைத்து விட்டேன்
கடவுளும் களைத்தேயிருப்பார்
கடவுள் மன்னித்தாரோ இல்லையோ
நான் இரங்கினேன்.

சத்தியத்தின் சொற்கள்
ரகசிய மன்றாட்டத்தில்தான்
ஆவசமாக முளைக்கின்றன போலும்.

ஒரு இதயத்தின் பாரத்தை
இன்னொரு இதயத்தினால் தாங்கவே முடியாதென்று
திறக்கப்பட்ட இதயத்தை மூடமுடியாமல்
இரவெல்லாம் தவித்தேன்.

ஒரு இதயத்தைக் கண்டெடுப்பது என்பது
 உண்மைகளின் முன்னே
 நிம்மதிக் குலைவில் நம்மைக் கிழித்து
 நிர்வாணப் படுத்துவதாகும்.
 நம்முடைய ஆன்மாவில் சிலுவையை இறுக்குவதன்றி
 வேறென்ன?

****

கிளிகளின் ஒலி பெருகிக் குதூகலிக்கும்
 அதிகாலையில்
 பூக்களையும் வில்வம் இலைகளையும்
 கொய்து கொண்டு போகிறாள்
 மேகலை

இன்னும் சில நொடிகளில்
 அவளும் பூக்களும் வில்வம் இலையும்
 கடவுளுக்கு அர்ப்பணமாகி விடும்

அதற்கிடையில்
 தெய்வமாகி நிற்கிறாள்.

***

ஒரு திருப்பம்தான்
 உங்களின் ஆயுள் ரேகையை நீட்டியது
 இல்லையென்றால்
 எதுவெல்லாமோ நடந்திருக்கும்.

20 செக்கனில்தான்

21 நாள் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருக்கும் விதியும்
 ஆயுள் முழுதுக்கும் அசையவே முடியாதென்ற கையும்
 வரமாய் வாய்க்கப் பெற்றேன்.

20 செக்கன் என்பது

எல்லாவற்றையும் மாற்றிய பெரும்திருப்பம்.

நம்புங்கள்

எதுவெல்லாம் நடந்ததற்கும் நடக்காதிருந்ததற்கும்
 ஒரு திருப்பம்தான் காரணம் என்பதை.

***

ஓவியனுக்கும் புடவை வியாபாரிக்கும்
இடையிலான ஒற்றுமைகளைப் பற்றி
இருவர் நீண்ட நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது
“நமக்கு விதிக்கப்பட்டது
நிறங்களும் அலங்காரமும்
புதிதின் வாசனையுமே” என்றான் புடவை வியாபாரி.

“அது விதிக்கப்பட்டதல்ல
வரமாக அளிக்கப்பட்டது” என்றான் ஓவியன்.

இருவருக்குமிடையில் பூத்தன
வெவ்வேறு நிறங்கள்.

***

வழுவழுப்பான இந்தக் காலையில்
கண்ணாடியின் முன் நின்று
உங்களைச் சரிபார்த்து
மெருகேற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
மிக அருகில்
ஒரு குழந்தையின் அழுகரல்
உங்களை ஊடறுத்துச் செல்கிறது.

பதறி
வெளியே வர
நெருப்பை ஏந்திய அவசரத்தில் விரையும்
அம்புலன்ஸ்.

யாரோ
ஏதோ என்ற எண்ணங்கள்
பதற்றத்தின் முட்களைப் பரப்பிக் குத்த
எதிரே நிற்கிறது தெருநாய் சாவகாசமாய்.

உற்றுப் பார்த்தால் கடவுளின் ரூபம்
மேலும் கவனித்தால் உங்களின் சாயல்
மேலும் ஊன்றிப் பார்த்தால் அது யாரோ

குழந்தையின் அழுகரலுக்கு என்னாயிற்று
அதை அள்ளிச் சென்றதா அம்புலன்ஸ்?

***

அலங்கரிக்கப்பட்ட மழை
பகல் முழுவதும் பெய்கிறது
காலையில் செம்மஞ்சளும் ஊதாவும்
மதியத்துக்குச் சற்றுமுன்
சாம்பல் வண்ணத்தில்
மதியம் வெண்மையாக
மாலையில் பொன்னிறம்
இரவு அடர்கருமையில்...

மழை நிறங்களில் குளித்த மரங்கள் சிலிர்க்கும்
முன்னிரவின் கருமைக்குள்
அவனைப் பிளந்தெறிய
இரத்தச் சிவப்பாகினான்.

மழையும் சிவப்பாகியது

மழைக்கும் கொலைக்கும்
எப்போதும் ஒரு ரகசிய உறவுண்டு போலும்

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பும்
இப்படித்தான்
இசையோடு ஆடிக்கொண்டிருந்த
மழையிரவின் ஆழத்தைப் பிளந்தெடுத்து
நிவாலை அவர்கள் கொன்றனர்.

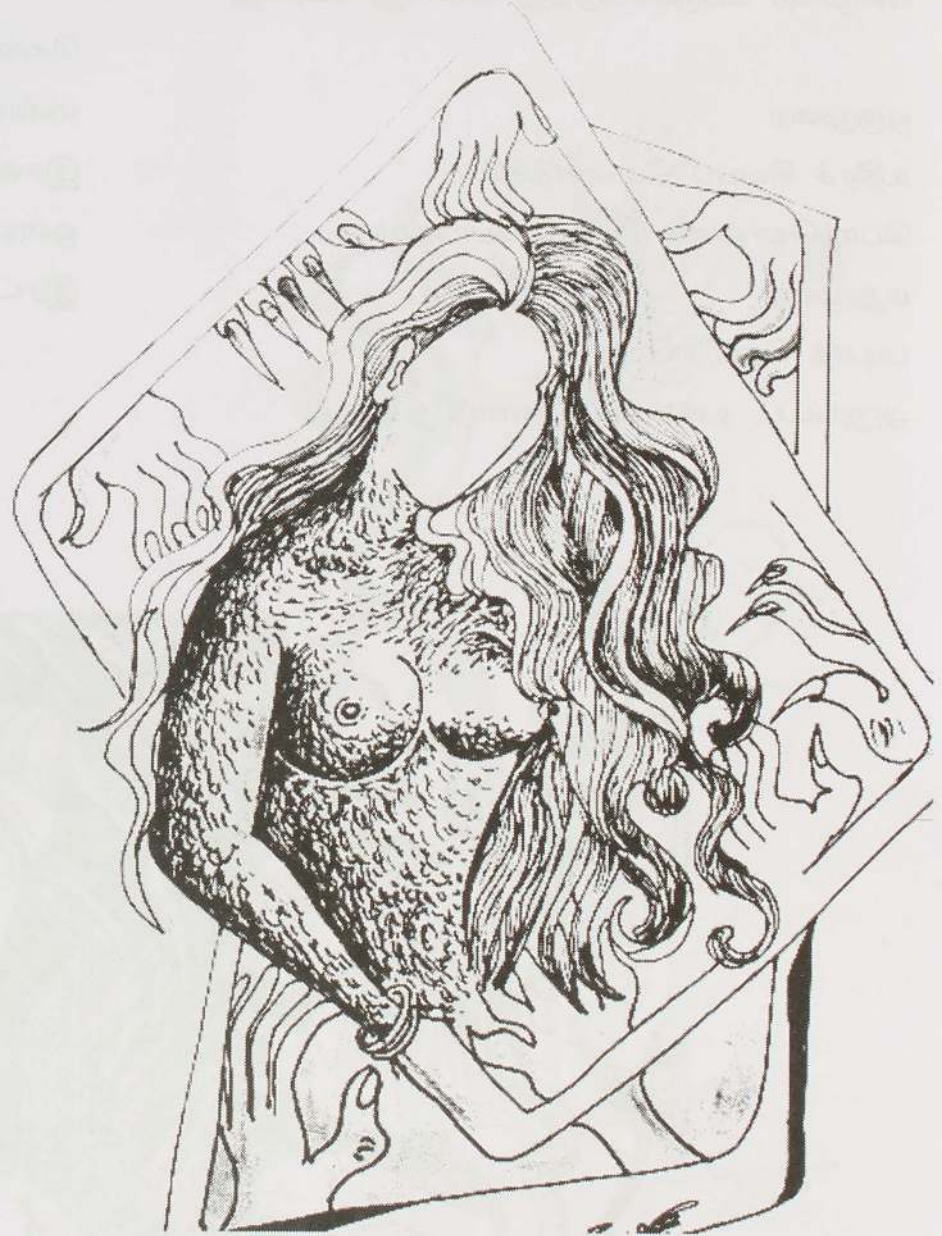
பீறிட்டுப் பாய்ந்த இரத்தத்தை
மழை உறிஞ்சிக் குடித்தது.
தடயங்களை அழித்து மறைத்தது.

மழை பெய்யத் தொடங்கும்போது
ஏனோ
யாரோ
யாருடையதோ
கொலைகளைப்பற்றிச்
சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள்

மழை என்னையும்
கொலையைப் பற்றியே யோசிக்கச் செய்கிறது

அது தற்கொலையா
கொலையா என்றுதான் தெரியவில்லை.

மழை நிறங்களாய் பெய்து கொண்டிருக்க
அடிவயிற்றில்
சலம் நிரம்புகிறது
அது சலமா
கொலைப் பயமா என்று புரியாமல்
கனக்கும் உடலை
காப்பாற்ற முடியாமல் தவிக்கத் தவிக்கத் தவிக்க
பெய்து கொண்டேயிருக்கிறது மழை
மாமழை.

1. நீர்ப்படுஉம்

சற்று முன்புவரை
எப்படி மனிதர்களை நேசிப்பது என்று
கற்றுக் கொண்டிருந்தேன்

இன்றுமுதல்
எப்படி அவர்களை வெறுக்காமலிருப்பது என்று
பயிலத் தொடங்கியிருக்கிறேன்

இதற்கிடையில்
இரு கரைகளுக்கும் நடுவே
பலமுறை பெருக்கெடுத்து விட்டது பேராறு

ஒருமுறை
உதிரச் சிவப்பு வெள்ளத்தில்
பொற்கொன்றை மிதந்து போனது
மறுமுறை
படிகத் தெளிநீரில்
அறுபட்ட தலைகள் உருண்டு ஓடின.

2. Querdio senior Neruda

கெரிதோ சென்யோர் நெருதா,
மனிதனாக இருப்பதில்
களைத்துப் போகிறேன் நானும்
எனினும்

வேறு எப்படி இருக்க?
அநேக துரதிர்ஷ்டங்களின்
வாரிசாகத் தொடர
விருப்பமில்லை எனக்கும்
எனினும்
வேறு எப்படித் தொடர?

சென்யோர் நெருதா
மண்புழுவாக மாறிப் பார்த்தேன்
இரண்டாக முறிக்கப்பட்டாலும்
ஒன்றையொன்று பகைக்கும்
இரட்டை ஜீவிதமே வாய்த்தது.

உங்களுக்கு அருமையான
சூரமீனாக உருவெடுத்தேன்
கடலில் அலைதிரளாத புள்ளியில்
அடையாளம் வைத்துத் துள்ளி
மரணத்துடன் விளையாடினேன்.

கடல் ஆமையாக
நெடுந்தாரம் நடந்து
காலத்தையும் பூமியையும்
பார்த்துப் பார்த்து அலுத்து
தனிமையில் உறைந்த பாறைகளுக்கு இடையில்
நீண்ட நாள் உறங்கினேன்.

சிறகளவு ஆகாயத்துடன்
காதங்கள் கடந்தும்
விரியவில்லையே என்று வருந்தி
பூமிமேல் நழுவவிட்டேன்.

செனோர் நெருதா
மண்ணுக்குள் தலைகீழாக
ஊன்றப்பட்ட விதைபோல
மூச்சு முட்டுகிறது எனக்கு.
நானும் மனிதனாக இருப்பதில்
களைத்துப் போயிருக்கிறேன்.

நான் வெறுக்கும் வீட்டுக் கதவுகளுக்கு முன்னால்
காலிக் கோப்பையில் மறந்துபோட்ட
சொற்களுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து
தேம்பியழுகிறோம் - நீங்களும் நானும்.

ஒரு நொடி பொறுங்கள் நெருதா,
இந்த நிரந்தரக் கணத்தில்
'துரதிர்ஷ்டக்கார மனிதனே' என்று அழைத்தது
என்னை நீங்களா
உங்களை நானா?

3. நீங்காத எண்கள்

கைப்பேசியில்

இன்னும் இருக்கின்றன
நீக்காமல் விட்ட சில எண்கள்

அசோகமித்திரன்

ஆ.மாதவன்

ஆற்றூர் ரவிவர்மா

மங்களேஷ் டப்ரால்

ராக்கவெல் ஜோதோரோவ்ஸ்கி

ஹெர்மா சாண்டர்ஸ் ப்ராம்ஸ்

இன்னும் சிலர்

இறந்தும் உயிர் கெடாமலிருக்கிறார்கள்

ஆனால்

அவர்களுடைய எண்கள்

எப்போதும்

தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பாலேயே இருக்கின்றன

விரல் பிசகி

அவற்றில் ஒன்றை அழுத்தினேன்

எண் ஒளிர்ந்து ஒலித்ததும்

ஒரு நொடி தயங்கிக் காது கொடுத்தேன்

'நீங்கள் தொடர்புகொள்ள முயலும் நபர்

வேறு ஒருவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்

நீங்கள் காத்திருக்கலாம்

அல்லது

பின்னர் அழைக்கலாம்'

இல்லாதவர்கள் எப்படி

இருப்பவருடன் பேசுவார்கள்?

என்னதான் சொல்வார்கள்?

எந்த மொழியில் உரையாடுவார்கள்?

கேள்விகள் தவிர்த்துக்

கைப்பேசியைத் தாழ்த்தியபோது

தவறவிட்ட அழைப்பைக்

குறுந்திரை காட்டியது.

பெயரில்லாமல் துலங்கிய எண்ணை

விரல் நீட்டித் தொட்டேன்.

முடிவற்ற வெளியிலிருந்த குரலிடம் கேட்டேன்.

'யார் பேசுகிறீர்கள்?'

'ஒரே நாக்கால் நான் பலமொழிகளைப் பேசுகிறேன்

உறைப்பும் இனிப்பும் புளிப்பும்

மாற்றிமாற்றிப் பரிமாறும்

ஒரு ஓட்டல் தட்டுப்போல' என்ற

பதிலைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுச் சொன்னேன்

'ரவிவர்மா...'

ஆற்றூர் ரவிவர்மா

திக்கிச் சிரித்த மறுமுனை

இன்னொரு அழைப்புக் குறுக்கிட மௌனமானது

நடுக்கம் மாறாமல் திரையைப் பார்த்தேன்.

தெரிந்த எண்தான்.

தெரிந்த பெயர்தான்

அது

என்னுடைய எண் தான்.

ஆக

இறத்தல் என்றால் இல்லாமல் போவதல்ல

எண்ணாக மாறுவது.

அடுத்த அழைப்பு

எந்த எண்ணிலிருந்து வரக் கூடும்?

மங்களேஷ் டப்ராலா, ஜோதோராவ்ஸ்கியா?

4. எஞ்சிய கணம்

அரையிருள் பின்னணி

முன்னால் நிற்கிறாய் நீ

கோர்த்திருக்கும் இரு கைகள்மீது

அலைகிறது சாளரம் தாண்டிவந்த

நிலவின் முத்துச் சுடர்.

இரண்டு உள்ளங் கைகளாலும் நீ

கனிவுடன் ஏந்தியதுபோலச் சுடர்கிறது

எத்தனை பழையமையான காட்சி

நாட்களின் இருட்டைக் கடந்து

நான் வந்து சேர்வதற்குள்

காட்சி புராதனமாகி விட்டதுபோல

நமக்கிடையில் அடர்ந்திருந்த

இருட்டை வகிர்ந்து ஒதுக்கி

ஒருவரையொருவர் நெருங்கினோம்

உன்னை நானும் என்னை நீயும்

இழந்திருந்த தருணங்களை துக்கித்து உறைந்தோம்

அப்போது

முனகிக் கொண்டிருந்தது இருள்

இடுங்கிச் சிறுத்தது இடம்

அலைந்து தவித்தது காற்று

உறைநிலை கலைந்து நீண்ட நொடியில்

உன்னில் நானும் என்னில் நீயும்

தன்னிச்சையாகக் கரைந்தோம்

அப்போது

முத்துச்சுடர் விம்மி விம்மிப் பெருகி

ஜொலிஜொலித்தது இடம்

அசையாமல் நகர்ந்தது காலம்

நம்மை மறந்து நாமல்லாமல் ஆகும்

ஒரு பரவசக் கணம் நமக்குள்

உயிர்ப்புடன் தான் இருக்கிறது எப்போதும்.

சிங்களமொழி பேசும் புலமையாளருக்கு
ஒரு சிறுபான்மைத் தமிழ் நண்பனின் கடிதம்

மதிப்பிற்குரிய புலமையாள நண்பரே

இனிவருங்காலத்தில் என் சொற்கள் காவும் நினைவுகள்
யுத்தப் பரப்புக்களைத் தாண்டி வரக்கோரினீர்கள்
நன்றி;

நெருப்பையும் குருதியையும்

தாண்டிப் பறக்கும் பேரவாவை கொண்டுள்ளேன் நானும்
பூமியின் திசைகளைப் விடாது திறக்கும் சொற்களை
பொன் நிறத்தில்

வெள்ளிச் சருகைகளோடு புனைய விரும்பினேன் நானும்

ஆனாலும் மதிப்பிற்குரிய புலமையாளரே

யுத்தம் முடிதல் என்பது என்ன

ஆயுதங்கள் ஒலியிழந்து இறத்தலா?

வென்றவர்களும் தோற்றவர்களும் தோன்றும்

பாகப் பிரிவினைக் காட்சியா

அவைதானெனின் என் நண்பரே

ஆணியில் தறையப்பட்டு குருதி கொட்டும்

இதயத்தின் சொற்களை

எவ்விதம் பிடுங்கி எடுத்து நாம் அமைதியுறுதல் கூடும்?

ஒரு பொழுதில் என் கவிதைகளில்

வானவில்லும் வசந்தோற்சவமும் உட்காரக்கூடும் நண்பரே

ஆனால் > அப்போது

கால்கள் அறுந்த என் சகோதரன்

கால்கள் மறுபடி முளைத்திருத்தல் வேண்டும்

என் சகோதரி மூளைக்குட் செலுத்தப்பட்ட பேராண் குறிகள் முறிந்து

அமைதியுறும் மனக்கடலை அவளடைந்திருத்தல் வேண்டும்

முதுமையின் அந்திமத்தில் புத்திர புத்திரிகளைத்;

காணக்கேட்கும் பெற்றோர் மடிக்கு

அவர்கள் திரும்பி இருத்தல் வேண்டும்

அப்போது என் கவிதை நட்சத்திரங்களின்

நெடுவீதியில் நடம் புரியக் கூடும்

ஆனால்

என் மதிப்பிற்குரிய புலமைச் சான்றோரே
அவர்கள் மீதொரு ஒப்பாரியை தானும் சாற்ற
அவர்களது நினைவுகள் மீதொரு பூங்கொத்தை
விளக்குச் சிறுகடரை ஏற்றி வைக்க நீவிர் மனம் உவந்திருந்தால்
என் இறக்கைகள் மெல்லத் திசைமாறி இருத்தல் கூடும்
எங்கள் கடலை
பிடி மணலை பின்பும் கொள்ளை கொள்ளாதிருந்திருந்தால்
தீவின் கடந்தகாலத்திலிருந்து எம்மை வெளியேற்றவும்
விளிம்பிருத்தவும் முற்படாதிருந்திருந்தால்
சக சீவனுக்கான
ஒரு கைப்பிடியளவு சிற்றிடத்தை கொடுக்க முனைந்திருத்தாற் கூட
என் இதயத்தின் மூலையில் கடுகளவேனும்
யுத்த நினைவு தாண்டும் சிறு வெளிச்சம் கொண்டிருப்பேனே நண்பரே

ஒருநாள் இந்தக் காயங்களை தாண்டும் பாடலை
ஒருவரையொருவர்
ஐயமற அரவணைத்து மனமழியும் கணப்பொழுதுகளை
இத் தீவில் நான் எழுதுதல் கூடுமா
அவ்விதம் ஒரு நாளை
காலங்களை அழிக்கும் காலங்களை
தோற்றுவித்தல் கூடுமா
சொல்லுங்கள் என் பெரு மதிப்பாய்ந்த நண்பரே

நிலமெனும் நினைவடுக்கு

நிலம் மண்ணெனின்
அது செந்நிறமுடைத்து
நிலம் திரவமெனின்
அது இரத்தம்
நிலம் காற்றெனின்
அது சாம்பற்புயல்
நிலம் நெருப்பெனின்
அது எரியும் சிதை
நிலம் விசும்பெனின்
அது வலியின் கொடு மழை

நண்பா
அங்கேதான் இருந்தோம்
பெற்றோரும்
பெற்றோருக்குப் பெற்றோரும்
அவருக்கு மூதாதையரும் வசித்தடங்கிய
அதேநிலத்தில்
மாலையில் காலையில் பசியில்
வெடிப்பொருட்கள் அனைத்தின் கீழும் சிதறி
பாலை திரண்டெழும்பு பாழடைந்த படுக்கையில்

கண்டலைச் சிதலை துண்டுற்ற அவயவத்தை
காயமாறாப் புண்ணை
இற்றவனை இழந்தவற்றை காணாப்போனவரை
பாடியாற முனைந்தேனாதலால்
'பிற்போக்கன்' என்பீராயின்
'பிற்போக்கனே ஆகுக' என்பேன்

வண்ணக்குழம்பால்
ஒரு புனை நிலம் படைக்க
காரிருளைப் போர்த்தியொரு தங்கச் சரிகை
தொங்கல் கட்ட அறிந்தோமில்ன் ஆதலால்
'சிறியோன்' என்பீராயின்
'சிறியனே ஆகுக' என்பேன்

தீவின் வடபுலத்தான்
ஆடவன்
போரோலக் கவிவடித்து அடங்கான்
'ஆதலால் ஈனரிலும் கடையன்'
என்பீராயின்
'அவ்வாறே
அவ்வாறே
ஆகட்டும்' என்பேன் நண்பனே

பப்பாளியும் பாசிசமும்

நெருக்கடி முற்றும்போது
வேறு வழியில்லை

ராணுவத்தை இறக்கியாயிற்று

துணை ராணுவமாய்
சிலபல பீர் பாட்டில்கள்

போதுமான தளவாடங்களுடன்
யுத்தக் களம் தயார்

குவளைகள் உரசும் சங்கொலியில்
ஜலச்சமர் மூள்கிறது

பாசிசம் என்றால் என்ன
அவன்தான் மெள்ளத் துவங்குகிறான்

எழுதுபவனுக்கு
எல்லாம் தெரியுமென்ற
அந்த இளம் நம்பிக்கையை
நாம் கொல்லலாகுமோ

மூன்றாவது சுற்றில் அது
முடியவும் முடியாது

யுத்த தளவாடமாக
வீட்டு மரத்திலிருந்து
யாரோ கொண்டு வந்த
நாட்டுப்பப்பாளி
நடுநாயகமாய் மேசையில்

கத்தியை எடுத்து
சீவத் துவங்குகிறேன்

பாசிசம் என்றால் என்ன
விடுவதாயில்லை அவன்

ஒரே இழுப்புதான்
பப்பாளி பிளந்தது
உள்ளே அவ்வளவு விதைகள்

பாசிசம் பாசிசம்
பார்த்தாயா பார்த்தாயா
உச்சஸ்தாயில் நான்

அவன் கண்களில் மிரட்சி

மொத்த உலகையும்
பப்பாளியிலையால்
மூடத் துடிக்கும்
பேராசை
அல்லது
ஏகாதிபத்தியமே
பப்பாளி விதைகள்

தலையை ஒரு மாதிரி ஆட்டுகிறான்

ராணுவமோ வெகு ஆழத்தில்
போய்க் கொண்டிருக்கிறது

துணை ராணுவத்தில்
சிலர் இணைந்திருக்க
தளவாடப் பற்றாக்குறை

எல்லோரும் அவனைப் பார்க்க
எழுந்து வெளியே போகிறான்

கனத்த பப்பாளியொன்றை
ஏந்தியபடி திரும்பியவன்
என் கைகளில் தருகிறான்

பாசிசம் என்றால் ...
அவனும் முடிப்பதாயில்லை

வலது கையில் ஏந்தி
இடது கையால் ஒரே போடு
ரத்தச் சிவப்பாய்த்
திறந்து கொண்டது பப்பாளி

உள்ளே ஒரு விதையில்லை

பாசிசம் வீழ்ந்தது
பாசிசம் வீழ்ந்தது
உற்சாகத்தில் பாடுகிறேன்

நம்ம ராணுவமும் ஊத்திக்கிச்சு
என்று எசப்பாட்டு பாடுகிறது
ஏதோ ஒரு குடிகார நாய்.

PAT WILL BEAT any DEAL* All Your Real estate Needs..!

The Dependable Realtor
you've been Looking for!

COMMITMENT | RELIABILITY | PROFESSIONALISM

FREE Listing Benefits And
Buying Benefits, ...Save \$\$\$

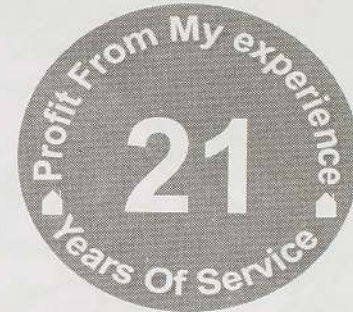

REAL ESTATE HALL OF FAMES
PAT PUSHPAKANTHAN
FULL TIME Real Estate Broker

Dir: 416 894-1187

1286 Kennedy Road, Suite 03 Toronto.ON. M1P 2L5
Bus: 416-270-1111 WWW.PATPUSH.COM

BUY & SELL HOMES, BUSINESSES, LAND, COTTAGES & MORE!

Each office individually owned & operated *conditions apply, Not intended to solicit those home buyers or home sellers that are under a current agency agreement.

PLATINUM
Access

Pre-Construction Condos In Scarborough,
Etobicoke & at HWY7/Jane ..Subway

PLATINUM
Access

Pre-Construction
Condo By Tridel
Fixed Deposit Structure

**BLOOR &
ISSLINGTON**
FROM \$500^sK

Invest Now, Occupancy
Early 2025

Pre-Construction
Condo in Vaughan
Metropolitan Centre
HWY 7/Jane SUBWAY

From \$500^sK, Occupancy
Early 2025

FOURME Pre
Construction
CONDO IN
Scarborough

Master plan Community
Occupancy Early 2025

1,2,3 Bedroom
Starts From
\$500^sK

முத்யோர் கீராமம்

ஔ தமிழ்நதி

பெரும்பாலான வீடுகளில், முதியவர்கள் மட்டுமே வாழும் இந்த ஊருக்கு என்னை இழுத்துவந்தது ஆச்சியின் ஞாபகமே. ஆச்சி செத்துக்கொண்டிருந்தபோது என்னால் வந்து பார்க்க இயலவில்லை. ஆச்சியை இனிக் காண முடியாதென்று கனடாவிலிருந்த என்னிடம் அம்மா அலைபேசியில் கூறியபோது, பிறந்து ஒன்பதே நாட்களான எனது மகனை அணைத்துக்கொண்டு விம்மினேன். பெருங்குற்றம் இழைத்துவிட்டதாக உடல் பதறியது. ஆச்சி என்னை வளர்த்த வீட்டையும், என் பால்யத்தைக் கழித்த ஊரையும் ஒருதலை பார்க்க விரும்பினேன் என்பதன்றி, இருபத்தேழு ஆண்டுகள் கழித்து இந்த ஊருக்கு வருவதற்கு எனக்கு வேறெந்தக் காரணங்களும் இருக்கவில்லை. குற்றவுணர்வினால் செலுத்தப்பட்டு இங்கு வந்தேன் என்றாலுஞ் சரியே.

இரவு ஒன்பது மணிதான். ஓர் ஒளிப் பொட்டுத்தானுமில்லாது ஊரே அணைந்து கிடக்கிறது. நாயொன்றின் தீனமான ஊளை. கிண்ணென்று பூச்சிகள் இரையும் ஓசை. தொலைவில் அலைகளின் ஓயாத அரற்றல். மற்றபடி அமைதி. குரல்களுக்காக செவிகள் ஏங்குகின்றன. முன்னரென்றால், இந்நேரமும் வானொலிகள் அணைக்கப்பட்டிருக்கா. செய்திகள் முடிந்து, பாடல்களின் சுகானுபவத்தில் ஊரே கண்கிறங்கிக் கிடக்கும். மனிதர்கள் நிறைந்திருந்த ஊரில் ஒரு பாதுகாப்புணர்வு இருந்தது. அது இன்றில்லை. உறங்க முடியாத அளவிற்குத் தனிமை. பயம்.

போர்டிகோவில் நாங்கள் வந்த வாகனம் நிற்கிறது. நாங்களென்றால், நானும் என்னுடைய பத்து வயது மகள் ஓவியாவும். விறாந்தையில், வாகனச் சாரதி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில். தீபன் என்று பெயர். நல்ல தன்மையான பெடியன். ஏ9 வீதியில் வாகனங்கள் பந்தயக் குதிரையொத்த பாய்ச்சலில் செல்லுமென சிலர் பயமுறுத்தியதற்கு மாறாக நிதானமான ஓட்டம். ஓவியாவும் பயணக்களைப்பில் உறங்கிவிட்டாள். வந்திறங்கியபிறகே இங்கு சாப்பாட்டுக் கடைகள் ஏதுமில்லை என்று தெரிந்தது. எங்களை வீட்டில் இறக்கிவிட்டு சண்டிலிப்பாய்வரை சென்று தீபன்தான் உணவு வாங்கிவந்தார். ஓவியாவின் முகத்திலிருந்த எதிர்பார்ப்புக் கலந்த மலர்ச்சி ஊரின் நுழைவாயிலிலேயே மங்கிவிட்டது.

அவளுக்கு என்னால் சொல்லப்பட்ட கதைகளின் பசுமையை அவளது கண்கள் தேடின. புகையிலைக் கன்றுகளின் காய்ந்த அடிக்கட்டைகளும், வெயில் தீய்த்த புல்வெளிபோன்ற வயற்பகுதியுமே கண்ணிற் பட்டன. சற்று தொலைவில் பனங்கூடலின் இருள்.

“இப்ப வெயில் காலம். அதுதான் இப்பிடிக்க காய்ஞ்சு கிடக்கு” என்றேன். திண்ணையிலமர்ந்து, முகவாயை கையால் தாங்கியபடி யாருடையவோ வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் முதிய மனுசியின் சாயலை ஊர் கொண்டிருந்ததில் எனக்கும் ஏமாற்றமே. இதுநாள்வரை நான் கொண்டலைந்த இனிய ஞாபகங்களினிடத்தில் வெறுமை சூழ்வதை உணர்ந்தேன்.

அரைவாசிக்கும் மேலான வீடுகளில் ஆட்களில்லை. சில வீடுகளின் சுவர்கள் சிதிலமடைந்திருக்க, கதவுகளில் பூட்டுக்கள் பயனற்றுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. கறையான்களாலும் காற்றாலும் சல்லடையாக்கப்பட்டு பரிதாபமாகக் காட்சியளித்தன கிடுகுவேலிகள். ஒருகாலத்தில் கம்பீரமாக நின்ற மதில்களில் காலத்தின் கருமையேறிவிட, இப்போது அவற்றில் பாசி உயிர்வாழ்கிறது. கல்லினுள் மென் வழிகளைக் கண்டுபிடித்து வேருன்றியும் தலைநுழைத்தும் அடரும் செடிகள் என ஊரின் முகமே மாறியிருந்தது.

சோபையிழந்த குறுகலான தெருக்கள், எலும்புகள் துருத்தித் தெரிய சோம்பிக் கிடந்த நாய்கள், புழுதியேறிய செடிகொடிகளைக் கடந்து மாமாவின் வீட்டை வந்தடைந்தோம். முகப்பிலேயே நூலாம்படை படர்ந்து பாழடைந்து கிடந்த வீட்டினுள் நுழையவே அச்சமாக இருந்தது. வளவெங்கும் சருகுக் குப்பை. முட்செடிகளில் சிக்கியிருந்த பொலித்தீன் பைகள், விடுபடலை வேண்டிச் சரசரத்துக்கொண்டிருந்தன.

“கொழும்புக்கு எப்ப போறம்?” வந்திறங்கிய உடனேயே கேட்கத் தொடங்கிவிட்டாள் ஓவியா. கொழும்புக்குப் போனவுடன் என்ன கேட்பாளென்பதை நானறிவேன்.

“கனடாவுக்கு எப்ப போறம்?”

அவளுடைய உலகம் வேறு. அதில் வெண்புழுதி படர்ந்ததும், குறுகியதும், வாகன ஓசைகளற்றதுமான தெருக்கள் இல்லை. இரவும் பகலென ஒளியுமிழ் உலகது. குளிர்காலத்தில் மட்டும் மங்கலாகிவிடும் பொழுது. ஆனாலும், அதிலுமொரு செயற்கையான சோபிதம் இருக்கும்.

வீட்டைச் சுத்தப்படுத்தி, தங்குவதற்கு ஏதுவாக மாற்றுவதற்கிடையில் நானும் தீபனும் களைத்துத்தான் போனோம். சுவர்ப் பூச்சு உதிர்ந்து ஆங்காங்கே கொட்டிக் கிடந்தது. கூரையிலிருந்து வெண்தூசி படலமாக இறங்கியபடியிருந்தது. தூசு தட்டியபோது, பல சிலந்தி மண்டலங்களைக் கலைக்கவேண்டியிருந்தது. கழுவிப் போடுவதற்காகப் பாய்க் கட்டைத் தூக்கியபோது, அதனுள்ளிருந்து பூரானொன்று விழுந்து நெளிந்தோடியது. மகள் அலறியபடி வெளியே ஓடினாள். இரவு, கணவர் கனடாவிலிருந்து அலைபேசியில் அழைத்தபோது, பூரானைப் பற்றிய நீண்ட விவரணையை அவள் சொல்லக் கேட்டேன். கண்களை அகல விரித்தபடி, தானொரு குட்டிப் பாம்பைக் கண்டதாகச் சொன்னாள்.

தீபன் ஏதோ கனவுகண்டிருப்பார் போலும்.. வாய் புசத்துகிறார்.

“உன்னாணைச் சத்தியமா நான் அங்கை போகேல்லை”

“எங்கை?” எழுப்பிக் கேட்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

இப்போது கடல் இரையும் ஓசையை நன்றாகக் கேட்க முடிகிறது. இலைகளினுள் காற்றலையும் ஒலி. இருந்தாற்போல திருநீற்றுமணம் எழுந்து அடங்கியது. ஆச்சிதானோ? எனக்குப் பயமாக இல்லை. பதிலாக, ஆர்வக் குறுகுறுப்பின் கிளர்ச்சியை உணர்ந்தேன்.

“செத்த ஆத்துமாக்கள் தெய்வங்கள்” அம்மா அடிக்கடி சொல்வார்.

ஆச்சி சாகக் கிடந்தபோது, அம்மாவால் மட்டுமே கனடாவிலிருந்து வர முடிந்தது. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த நாட்களில் ஆச்சியை நன்றாகவே பராமரித்தார் சின்ன மாமா. மாமியும் முகந்தூக்குகிற ஆளில்லை. ஆனாலும், ஆச்சிக்குத் தன் மகள்வயிற்றுப் பேத்தி என்னில்தான் பட்சம்.

“கண்மணி ஏன் வரேல்லை?”

“உங்களுக்கு பூட்டப்பிள்ளை பிறந்து ஒரு கிழமைதான். எப்பிடி வாறது?” என்றார் அம்மா.

அந்தக் கேள்விதான் ஆச்சியின் கடைசி வார்த்தைகளாக இருந்ததாம். அம்மா அதை என்னிடம் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. அம்மா என்னை மட்டும் ஆச்சியிடம் வளரவிட்டதில் எனக்கு இயல்பிலேயே அம்மாவோடு ஒட்டுதல் இல்லாதிருந்தது.

சுருக்கங்கள் நிறைந்த கறுப்பு முகத்தில் உள்ளடங்கியிருந்த விழிகளில் ஒளி அணைந்தபோது நான் அருகிலிருந்திருக்க வேண்டும்.

ஏனிப்படி உறவுகளை விட்டு உலகமெல்லாம் சிதறியலைகிறோம்? யாரிட்ட சாபமிது?

விடிந்ததும், தீபனின் உதவியோடு, அடர்ந்து கிடந்த புதர்களை வெட்டி விலக்கி வழிசெய்துகொண்டு ஆச்சி வாழ்ந்த மண்வீட்டை அடைந்தேன். அது மட்கிப் பொறிந்திருந்தது. அங்குதான் இரண்டு மாமாக்களும் அம்மாவும் பிறந்தார்கள். இற்றுப்போய் சிறாம்பிகள் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் செம்மண் குவியலைத் துப்பரவாக்கக்கூட ஊரில் யாருமில்லை. இன்னும் இரண்டு மழைக்காலங்களின் பின் அதற்கான தேவையிருக்காது. ஆச்சி செத்தபிறகு சின்ன மாமாவும் மாமியும் ஜேர்மனிக்குப் போய்விட்டார்கள். பெரிய மாமாவும் நாங்களும் கனடாவில். அந்த மண் குவியலுக்குள் எனது பால்யம் புதைந்து கிடந்தது.

வளவு மூலையிலிருக்கும் மாமரத்துக்குப் போகும் வழி முழுதும் நெருஞ்சி முட்காடு. ஒன்பது வயதுச் சிறுமியாக நான் இங்கிருந்து வெளிக்கிட்டபோது இளமரம். இப்போது, கிளைகள் ஒவ்வொன்றும் அந்நாளைய மரமளவு பருத்து, கரப்புத் தட்டி, தலையை விரித்துப் போட்டுக்கொண்டு நிற்கிறது. செறிந்தடர்ந்த இலைகளுக்கிடையிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்கிறது.

“கண்மணீ! இறங்கி வாம்மா.. வந்து சோத்தைச் சாப்பிட்டிட்டுப் போ பிள்ளை” ஆச்சிதான் கூப்பிடுகிறார்.

“என்ன கறி?”

“கீரையும் கத்தரிக்காய்க் குழம்பும்.. சாப்பாடு ஆறப்போகுது. வா பிள்ளை”

“எப்பவும் கீரைதான். எனக்கு வேண்டாம்..”

“ஏ குரங்கே! நீ இறங்கேன்” பாடசாலை விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வரும் அண்ணா கூப்பிடுகிறான். அவனும் தங்கச்சியும் அப்பா, அம்மாவோடு திருகோணமலையில். தங்கச்சிக்கும் எனக்கும் ஒன்றரை ஆண்டுகளே வித்தியாசம்.

“அம்மா! கண்மணி உங்களோடை கொஞ்ச நாள் நிக்கட்டுமணை. மூண்டையும் ஓராளாய் என்னாலை சமாளிக்கமுடியேல்லை”

அம்மாவின் அந்த வார்த்தைகள் எனது சிறிய தலைக்குள் நுழைய நேரமெடுத்தது.

“ஓம். அதுக்கென்ன.. என்னோடை இருக்கட்டுமன். இஞ்சை வாணையம்மா”

ஆச்சி நல்ல கறுப்பு நிறம். மெலிந்த உடல். காதருகிலும் முன்னந்தலையிலும் நரையேறத் தொடங்கியிருந்தது. நெற்றியில் பளிச்சென்று துலங்கித் தெரியும் திருநீற்றுப் பட்டைகள். ஆச்சி என்னை இழுத்து அணைத்தபோது அவரில் திருநீறு மணத்தது.

ஆச்சியின் அணைப்பை உதறி நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு அழுதேன்.

“என்னை விட்டிட்டுப் போகாதையுங்கோ.. நான் இஞ்சை இருக்க மாட்டன்.” அம்மா இல்லையென்பதாய் தலையசைத்தார். காலையில் எழும்பிப் பார்த்தபோது அம்மாவைக் காணவில்லை. இருள்கவிந்த தலைவாசலுள் தனியே போயிருந்து அழுதேன்.

“ஆடு குட்டி போட்டிருக்கு. போய்ப் பாப்பமா?” வினவிய ஆச்சியின் மென்சேலையுள் முகம் புதைத்தேன். அதுபோன்றதொரு மென்மையான துகிலை நான் இதுவரையில் தொடத்தில்லை. துவைத்துத் துவைத்து வந்து சேர்ந்த தந்த மென்மை. பிறகு, ஆச்சியோடு அணைந்துகொண்டு, தாழ்வாரத்தினோரம் இறக்கியிருந்த ஆட்டுப் பட்டிக்குப் போனேன். பட்டியின் இறப்பில் செருகியிருந்த குழையை எடுத்து என்னிடம் தந்து ஆட்டுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார் ஆச்சி. நெற்றியிலும் கால் நுனிகளிலும் மட்டும் வெண்மை படர்ந்த கறுப்பாடு, புதிய வரவாகிய என்னை தன் ஈரக்கண்களால் பார்த்தபடி தாடையை அசைத்துக் குழையை மென்றது. குட்டியோ மிகச் சிறியது. எந்நேரமும் தாயின் வயிற்றுக்குள் முட்டிக்கொண்டு நின்றது.

எனது கழுத்தளவு உயரமான மரப்பெட்டகத் தினுட்தான் ஆச்சியின் அனைத்து உடமைகளுமிருந்தன. எத்தனையோ தடவைகள் முயற்சி செய்தும் அந்தத் ‘தைலா’ப் பெட்டியை தனியாளாய்த் திறந்துவிட என்னால் முடிந்ததில்லை. பெட்டகத்தை ஆச்சி திறக்கும்நேரம் கழுத்து வலிக்க எட்டிப் பார்ப்பேன். நீலமும் பச்சையுமாய் ஐந்தாறு சேலைகள், காணியுறுதிகள், பிறப்புச் சான்றிதழ்கள், புகைப்படங்கள் எல்லாம் அதற்குள்ள்தான். பிற்பாடு, எனக்காக வாங்கப்படும் புதிய பென்சில்களும் கொப்பிகளும் அதற்குள் சேர்ந்தன. கோயில் திருவிழாக்களுக்கும் விசேசங்களுக்கும் உடுத்திச் செல்லவென்றே ஆச்சிடம் இரண்டு வொயில் சேலைகளிருந்தன. ஒரேயொரு வித்தியாசம், அவற்றின் கரையில் மெல்லிய பொன்னிழைகள் ஓடும். அந்தச் சேலைகளில் ஆச்சி வடிவு கூடியும் இளமையானவராகவும் தோன்றுவார். பாட்டுப் பாடும் மினிபஸ்ஸிலேறி நாங்கள் நல்லூர்க் கோயில் திருவிழாவுக்குப் போவோம்.

“என்றை கையை விட்டிடக் கூடாது. பத்திரம்.. பத்திரம்” ஆச்சியுடன் சனக்கூட்டத்துள் இழுப்படுவேன். ஆச்சியின் கைக்கும் எனது கைக்குமான பந்தம் இறுகியது. விடுபடாதது. மாலையானதும், ஐஸ்கிரீமும் தும்பு முட்டாசும் சாப்பிட்ட தித்திப்பு வாய்க்குள் எஞ்சி யிருக்க யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்தை வந்தடைவோம். அலைந்த களைப்பில் கால்கள் தியங்கும்.

“மாதகல்.. பண்டத்தரிப்பு.. சில்லாலை ஏறு” மினி பஸ்காரன் கத்திக் கத்திக் கூட்டம் சேர்ப்பான். அடுத்த பக்கம் “தின்னவேலி.. கோண்டாவில்..” என பலாலி ரோட் இரையும்.

“ஏன் சில்லாலை ஏறோணும்? வாசல் இல்லையோ?” யாரோ கேட்பார்கள். கேட்டுக் கேட்டுத் தேய்ந்துபோன பகிடிதான். ஆனாலும், கேட்குந்தோறும் அப்போதுதான் கேட்பதுபோல வாயைக் கைகளால் பொத்திக்கொண்டு சிரிப்பேன். ஆச்சியின் கண்களிலும் சிரிப்பு தெறிக்கும்.

“அதன்னை வாசல் நிப்பேர். கழட்டி வீட்டை வைச்சிட்டு வந்திட்டம்” கிளினர்களும் சளைத்தவர்களில்லை.

“கண்மணீ.. கண்மணீ” ஆச்சியைத் தவிர வேறெவரும் என்னை அவ்வளவு வாஞ்சையோடு கூப்பிடுவதில்லை.

“என்றை தங்கப்பவுண்...” அம்மாகூட என்னை அப்படிக் கொஞ்சியதில்லை.

வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே ‘நேர்சறி’ இருந்தது வினையாகப் போயிற்று. தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பேன். மங்கை ரீச்சர், நீல விளிம்பிட்ட வெள்ளை மங்கு நிறையப் பாலும், தோடம்பழ இனிப்புத் தருவா. பாலைக் குடித்த சில நிமிடங்களில் அங்கிருந்து நழுவிவிடுவேன். வாய்க்குள் தோடம்பழ இனிப்புப் பாணி.

“என்றை குஞ்செல்லோ... அச்சாப் பிள்ளையெல்லோ..” ஆச்சி என் தாயைப் பிடித்துக் கொஞ்சி, மறுபடியும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் வகுப்பில் விட்டுவிட்டு வருவார். முதலாம் வகுப்பு மயில் பள்ளிக்கூடத்தில் என்றபடியால், அங்கிருந்து வீட்டுக்கு ஓடிவர முடிந்ததில்லை.

பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் நான் விஜயா ரீச்சராக மாறிவிடுவேன். விஜயா ரீச்சர் அடிப்பதில்லை. ஆனால், “நேற்று ஏன் பள்ளிக்கூடம் வரேல்லை?” என்று கேட்டுக் கேட்டு சுவர்களை விளாசுவேன். மாமா வீட்டு காவி வர்ணச் சுவர்களில் என்னுடைய பூவரசங் கம்பு பதிந்த தடங்கள் இன்னமும் இருக்கின்றன.

ஆனா.. ஆவன்னா.. ஈனா... ஈயன்னா.. கீச்சக் குரல்கள் எழுந்தடங்கின.

நேர்சறிக் கட்டிடத்தோடு இணைந்த வாசகசாலை இன்று பூட்டியே கிடக்கிறது. வீரகேசரி, மித்திரன், சிரித்திரன் என வரும் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதற்கென்றே வருபவர்கள் அநேகர். ஜீவா மாமா என்னைக் கண்டதும் செல்லமாகக் கடிந்துகொள்வார்.

“ஆச்சியை ஏய்ச்சுப்போட்டு நீ ஊரெல்லாம் சுத்திக்கொண்டு திரி”

தாயின் குளிர் நிழலின் கீழ் வளராத பிள்ளைகளின்மீது இயல்பிலேயே கவிந்துவிடும் ஊராரின் வாஞ்சையை நான் நன்றாகவே அனுபவித்தேன்.

பூட்டிக் கிடந்த வீட்டில் ஆள் நடமாட்டத்தைக் கண்டு, ராதாக்கா வந்து சேர்ந்தார். எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னுள்ளது அவர்களுடைய வீடு. அவவுக்கு ஐம்பது வயதுதானிருக்கும். ஆனால், ஆச்சியை நான் கடைசித் தடவையாகக் கண்டதைவிடவும் முதியவராகத் தோன்றினார். தளிர்வெற்றிலை போல இருந்த ராதாக்காவின் தோல் முற்றிய புகையிலை போல மாறிவிட்டது. ஒரு காலத்தில், எத்தனையோ இளைஞர்களது சைக்கிள்கள் அவரின் வீட்டுக்கு முன்புறமாய் காரணங்களேயற்றுப் போய்வந்துகொண்டிருந்தது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவர்களிலொருவரை ராதாக்கா விரும்பினார். அசோகன் அண்ணாவின் சைக்கிள் மணிச் சத்தத்தைத் தனியாகப் பிரித்தறிய ராதாக்காவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அந்நேரம் மட்டும் வெளியில் வந்து கதவு நிலையில் சாய்ந்து நிற்பா. முழுப்பாவாடை சட்டை போட்டு, நீளமான ஒற்றைப் பின்னல் நுனியை பிரித்துப் பிரித்துப் பின்னியபடி நிற்கும் ராதாக்கா. அசோகன் அண்ணாவின் சைக்கிள் சில சுற்றுகள் சுற்றிவந்து ராதாக்காவருகில் தரிக்கும். அசோகன் அண்ணாவுக்கென்றே பிரத்தியேகமானதுமாக மலர்ந்த பூஞ்சிரிப்பு. அசோகன் அண்ணா நல்ல வடிவு. சிரிக்கும்போது அவரது வடிவு மேலும் கூடிவிடும்.

பொதுநிறம். நெளிநெளியான தலைமயிரில் ஒன்றுகூட கலைந்திருக்காது. இரண்டு பொக்கெற்றுக்கள் வைத்த ‘செக்’ சேர்ட்டுகளையே எப்போதும் அணிவார். அவரது சைக்கிள் உருண்டோடி வாசகசாலை வீதியில் ஏறும்வரை ராதாக்கா பார்த்தபடியே நிற்பா. அன்றைய தரிசனம் அத்துடன் முடியும்.

“எப்பிடியிருந்த ஊர்!” ராதாக்கா பெருமூச்செறிந்தா.

“நீங்கள் ஏன் கலியாணம் செய்யேல்லை?” கேட்டேன்.

“தொண்ணூற்றஞ்சாம் ஆண்டு இடப்பெயர்வோடை நாங்கள் வன்னிக்குப் போயிட்டம். அவரும் அங்கை வருவாரெண்டு எதிர்பார்த்தன். வரேல்லை. கொழும்புக்குப் போய் வெளிநாட்டுக்குப் போயிட்டதா சிலர் சொல்லிச்சினம். ஆமி பிடிச்சுக்கொண்டு போனதாயும் கதை. பிறகு கலியாணம் பேசி சில சம்பந்தங்கள் வந்தது. எனக்குப் பிடிக்கேல்லை.”

“ஏன் பிடிக்கேல்லை?” என்று நான் கேட்கவில்லை.

ஒரு சிரிப்பின் ஞாபகத்துடன் இறுதிவரை வாழ்ந்து தீர்த்துவிட முடியுமா? எனக்கு அந்தக் காதல் புரியவில்லை. ஆனால், ராதாக்காவை நினைக்கக் கவலையாக இருந்தது.

ராதாக்காவின் தாயும் தகப்பனும் ஒருவர் பின் ஒருவராய்ப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்கள். தம்பியொருவன் சங்கானையில் திருமணம் முடித்து இருக்கிறான். அவ்வப்போது வந்து பார்த்துப் போவானென்று சொன்னார். ராதாக்கா ஏறத்தாழ அநாதைதான். அவ நோய்வாய்ப்பட்டாலோ, இறந்தே கிடந்தாலுமோ ஊரவர்களால் அதைக் கண்டுபிடிக்க நாட்கள் எடுக்கும். இந்த நினைப்பு வந்த பிறகு அவரின் முகத்தைப் பார்க்கவே சங்கடமாக இருக்கிறது.

“தனியா இருக்கப் பயமாயில்லையா அக்கா?”

“முதலெல்லாம் பொழுதுபட்டவுடனை லட்சுமி அக்கா வீட்டை போயிடுவன். விடிஞ்சதான் வீட்டை வருவன். இப்ப போறேல்லை. அவைக்கேன் கரைச்சலைக் குடுப்பான்..”

மாமா வீட்டுக்கு முன்னாலிருக்கும் பிள்ளையார் கோயிலை இப்போது ராதாக்காதான் சுத்தப்படுத்துகிறார். விளக்கேற்றுகிறார். நிராதரவாக அலைவுறும் தீபத்தின் முன் நிராதரவான ராதாக்கா கைகூப்பி கண்மூடி நின்றார். இத்தனைக்கும் பிறகு என்னதான் வேண்டுதலோ? அசோகன் அண்ணா திரும்பி வரவேண்டுமென்றா? கும்பிட்டு முடிந்ததும் ராதாக்கா இரும்புக் கிறாதிக்கதவை இழுத்து பெரிய ஆமைப்பூட்டால் பூட்டினார்.

“கடவுளுக்கும் பாதுகாப்பில்லை” கசந்த சிரிப்பு.

வெயில் தணிந்து கொண்டிருக்கிற மாலை. இப்போது முழங்காலளவு புல்வளர்ந்து மூடப்பட்டுவிட்ட மைதானத்தில், நாங்களெல்லோரும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற நேரமிது. சிலசமயம் ஒளித்துப் பிடித்து விளையாடுவோம். யாரும் யாரையும் இலகுவில் கண்டுபிடித்துவிட முடியாதளவு நிறைய இடங்கள். ராதாக்கா வீட்டின் முன்புறமிருக்கிற சுண்ணக்கற் கட்டிடமும் அவற்றிலொன்று. அது அப்போதே பாழடைந்துபோயிருந்தது. இப்போது, எஞ்சியிருப்பது அத்திவாரம் மட்டுமே. மற்றது, பெரிய

மாமாவின் வளவிற்குள் சடைத்து நிற்கிற இலுப்பை மரம். வேலியோர பாவட்டஞ் செடிகளுள் ஒளிந்திருந்தவர்கள் வெளிவரும்போது அவர்களில் தழை மணம் வீசும்.

கோயிலுக்கு சற்றுத் தள்ளிப் பொதுக்கிணறு. சுற்று வட்டார வீடுகளில் அவரவர்க்கென்று கிணறு வெட்டிக் கட்டும்வரை எல்லோரும் குளிப்பதற்கு இதைத்தான் பாவித்தார்கள். உவர் நீராகையால் குடிக்க முடியாது. அதற்கு நல்ல தண்ணீர்க் கிணறு தனியாக உண்டு. எட்டிப் பார்த்தேன். நீரில்லை. பொலித்தீன் பைகளும் போத்தல்களும் காகிதங்களுமாக கிணறு குப்பைக் கிடங்காக மாற்றப்பட்டிருந்தது. நான் ஆச்சியோடிருந்த காலத்தில் ஒவ்வொரு நாள் பின்னேரமும் ஆச்சிதான் என்னையும் சின்ன மாமாவின் மகன் கபிலனையும் குளிக்கவார்ப்பார். “சோஞ்.. சோம்.. ஓடு” வாக்கியத்தின் முடிவில் முற்றுப்புள்ளி வைப்பதென முதுகில் ஒரு தட்டு. கபிலன் சிலவேளைகளில் குளிக்கவார்த்து முடிப்பதற்கிடையில் உடலெங்கும் சவர்க்கார நுரையோடு ஓடிவிடுவான். ஆச்சியை அலைக்கழிப்பான். போக்குக் காட்டுகிறவனோடு போராடி அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து ஆச்சியிடம் ஒப்படைப்பது என் வேலை.

“ஓழுங்காக் குளிக்க மாட்டியாடா ஊத்தையா” ஏசுவேன்.

“நீ உன்ரை வேலையைப் பார் ஒல்லிப்பிச்சான்.”

கபிலன் என்னைவிட இரண்டு வயதுகள் இளையவன். இப்போது சவிட்சர்லாந்தில் இருக்கிறான். அந்த நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்ணைத் திருமணம் முடித்திருக்கிறான். தாயின் நிறத்தையும் தந்தையின் தலைமயிர்க் கறுப்பையும் கொண்ட ஆச்சியின் பூட்டப்பிள்ளைக்கு நான் சிறுவயதில் தோளில் போட்டுத் திரிந்த பொம்மையின் சாயல்.

கடற்கரைக்குச் செல்வதை ராதாக்கா ஏனோ விரும்பவில்லை. நான் வற்புறுத்திக் கூப்பிட்டதும் உடன்வந்தார்.

அங்கு கடற்படை முகாமிட்டிருக்கிறது.

சரிந்துகொண்டிருந்த சூரியனின் உபயத்தில் பொன்னெனத் தளதளத்துக்கொண்டிருந்தது கடல். பார்க்கப் பார்க்கத் தீராத நீருலகு. பாதங்களை அலைகள் தொட்டணைத்து தொட்டணைத்துத் திரும்பின. அஃதொரு வேண்டுகோள்போலவும் மன்றாட்டம் போலவுமிருந்தது.

நானும் எனையொத்த சிறுவர் சிறுமிகளும் மணல்வீடு கட்டி, சிப்பி பொறுக்கி, ஓடிவிளையாடிய அதே கடற்கரைதான். அப்போது கடற்கரை மட்டுமே இருந்தது. முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவின்பின் விகாரைகளும் யாத்ரீகர்கள் தங்கும் விடுதிகளும் எழுந்தன. மஞ்சளாடை புத்த பிக்குகள் விசிறிகளுடன் உலவத் தொடங்கினர். கற்பலகைகளில் புதிய கதைகள் எழுதப்பட்டன. வென்றவர்களால் எழுதப்படும் கதைகள்! கடல் வழக்கம்போல நெஞ்சிலடித்துக் குமுறியது. மௌனசாட்சியத்திற்கு மதிப்பில்லை. திரிபுபடுத்தப்பட்ட வரலாற்றின் கரையில் மனம் வேக, நோக நின்றேன்.

“சிறு வயதில் நாங்கள் இங்கே மணல் வீடு கட்டி விளையாடுவோம்” ஓவியாவிடம் சொன்னேன்.

“போவோம் அம்மா” சலித்த குரலில் சொன்னாள். வெயில் அவளது கன்னங்களை நிறங்குன்றச் செய்திருந்தது. முகத்தில் வாட்டம்.

அவளுடைய வீடு கடல்களுக்கும் மலைகளுக்கும் அப்பாலிருந்தது. அதனை அடைவதற்கு, பதினான்காயிரம் கிலோமீற்றர்களை விமானமேறிக் கடக்கவேண்டும்.

“கொம்மாவைப் போல தலைமயிர் நல்ல அடர்த்தி” ராதாக்கா ஓவியாவின் தலைமயிரினுள் கைவிட்டு அளைந்தார். அவரது விரல்களில் பட்டுநூல்களென வழக்கிக்கொண்டு போயிற்று முடி. மாட்டேன் மாட்டேனென்றவளை இழுத்துப் பிடித்து அமர்த்தி இரட்டைப் பின்னல் பின்னிவிட்டார். சற்றே நேரத்தில் பழையபடி அவிழ்ந்து தொங்கியது கூந்தல். ஓவியா என்னைப்போல. தனக்காய் பிடித்தால்தான் எதையும் செய்வாள்.

ராதாக்காவைக் கூட்டிக்கொண்டு தெருக்களெங்குணும் அலைந்து திரிந்தேன். முதலாம் வகுப்பில் என்னோடு ஒன்றாகப் படித்த கிருபாளினியின் வீடு உட்பொறிந்து கிடந்தது. உயர்ந்தோங்கிய மரங்கள் வீட்டிற்குள்ளேயே வளர்ந்திருந்தன. நீலநிறத்தில் இரண்டாகப் பிரிந்தலையும் நீள வாலும் தவிட்டு நிற உடலுங்கொண்ட பறவையொன்று கண்களை உருட்டி விழித்து ‘யார் நீங்கள்?’ என்பதாய் எங்களைப் பார்த்தது. மகள் அலைபேசியில் அதைப் புகைப்படமெடுத்தபோதும் அசையவில்லை.

கடைத்தெருவில் சனங்களை அரிதாகவே காணமுடிந்தது. எப்போதாவது வரும் ஓரிரு வாடிக்கையாளர்களைக் கவனித்த நேரம்போக, மற்றெல்லா நேரமும் கடைக்காரர்கள் சோம்பல் அப்பிய கண்களுடன் அலைபேசியைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். புதிய முகங்கள்தாம். ஆனால், அவர்களில் பழையவர்களின் சாயலிருந்தது.

“ஓடிப்போய் ஒரு தேங்காய் வாங்கியாம்மா.”

‘ப்றும்.. ப்றும்.. ப்றும்..’ எனது கார் வாயிலிருந்து ‘ஸ்ராட்’ ஆகும். கைகள் இரண்டையும் வளைத்து வளைத்து ஓடுவேன். சங்கக்கடையருகில் காரின் வேகம் தணியும். உருட்டிக்கொண்டுபோவேன். கடைப் படியில் ஒரு கடுவன் நாய் எப்போதும் படுத்திருக்கும். அதற்கு சின்னப் பிள்ளைகளென்றால் அப்படியொரு இளக்காரம். ஓடினால் துரத்தும். நடந்தே போனாலும் முறைக்கும்.

இடையில் யாராவது வழிமறித்துச் சொல்வார்கள்

“எடி பிள்ளை! கோச்சியை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போகச் சொல்லு”

“ப்றும்..”

“சொன்னது காதிலை விழுந்ததோ?”

“ப்றும்.. ப்றும்..”

தேங்காயோடு தோடம்பழ இனிப்போ ஸ்டார் ரொஃபியோ வாங்கிக்கொள்வேன். ஸ்டார் ரொஃபி வந்த புதிது.

“சரியான லஞ்சக் கொமிசன்” அண்ணா சொல்வான். அவனுக்கென்ன.. அவன் கேட்பதையெல்லாம் அப்பா வாங்கிக்கொடுப்பார். நான் ஆச்சியிடம் வளரும் ‘பாவப்பட்ட’ பிள்ளை.

சின்னாம்பி கடையைக் காணவில்லை. அதனிடத்தில் வீடொன்று எழுந்து நிற்கிறது. கட்டியே தசாப்தங்கள் ஆகியிருக்கலாமெனும்படி பழையதாகிவிட்ட வீடு.

அப்பாவின் சிநேகிதர் ஐங்கரன் மாமாவின் கேற்றிலும் பூட்டு தொங்குகிறது. முற்றமெங்கும் சருகுகள். அவரது வீட்டுக்கு முன்னாலிருக்கும் வெறும் வளவில், மரத்தடியில் அமர்ந்து ‘ஐயோ.. ஐயோ’வெனக் கத்திக்கொண்டிருக்கும் புத்தி பேதலித்த மனிதர் இறந்துபோயிருக்கவேண்டும். சிறுமியாக அங்கு திரிந்த நாட்களில் நாவற்பழம் பொறுக்கப்போகும் பாலாம்பாள் வீட்டில் யாரோ புதியவர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். உயரமான மதில் கட்டிய சின்னத்தம்பி வீட்டில் யாருமில்லை. கணவனும் மனைவியும் இறந்துபோனார்கள் என்று ராதாக்கா சொன்னார். அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை.

மேலும் நடந்தோம்.

வெளிவாசல் தூண்களின் இருபுறமும் கல் நந்திகள் அமர்ந்திருக்கும் அன்னம்மாச்சி வீட்டின் முன் ஒரு அசுமாத்தமும் இல்லை. முன்பெனில் கார், மோட்டார் சைக்கிள், சைக்கிள், மாட்டு வண்டி என வாசற்புறம் ஒரே களேபரமாயிருக்கும். அந்தக் குடும்பம் பெரிது. வயல், தோட்டம், கடை, சீட்டு என அந்நாட்களிலேயே வருமானமும் அதிகம். அன்னம்மாச்சி எங்களது ஆச்சியின் தோழி. பொழுதுபட்டு விளக்கேற்றியதும் ஆச்சி என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு அன்னம்மாச்சி வீட்டுக்குப் போயிருந்து கதையளப்பா. இருவரும் “மெய்யே.. மெய்யே..” என கதைகளைப் பரிமாறுவதைக் கேட்டபடி ஆச்சியின் மடியில் படுத்திருப்பேன். நிலவு மிதந்து மிதந்து என் கண்களுள் இறங்கும். ஆச்சியின் மடியிலேயே உறங்கிப்போவேன். காலையில் கண்விழிக்கும்போது வீட்டில் படுத்திருப்பேன்.

“அன்னம்மாச்சியின்ரை பிள்ளைகள் எல்லாம் வெளிநாட்டிலை. தாயும் தகப்பனும் மட்டும் இஞ்சை.. தகப்பன்காரர் இண்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு படுத்த படுக்கையாய் கிடக்கிறார்.”

“போய்ப் பாப்பமா?”

விறாந்தையில் அன்னம்மாச்சி என்னுடைய ஆச்சியாகி அமர்ந்திருக்கிறார். அதே பச்சை நிற வெளியில் சீலை. பக்கத்தில் தோல் வழன்ற நாயொன்று. ஒருகணம் திக்கென்றது.

“ஆரது..?”

“நான் ராதா. கண்மணியைத் தெரியேல்லையே.. எங்கடை முத்தாச்சியின்ரை பேத்தி.”

சுருங்கி இறந்தகாலத்தினுட் சென்ற கண்கள் சில கணங்களில் நிகழ்வு மலர்கின்றன.

“கண்மணியா? அடையாளந் தெரியேல்லையம்மா. இதிலை இருங்கோ.”

விறாந்தை விளிம்பில் அமர்ந்தோம். வீட்டினுள்ளிருந்து மருந்தும் மூத்திரமும் கலந்த மணம் மிதந்து வந்தது.

மதில் சுவரையொட்டி பாதிச் சக்கரத்தை கறையான்களுக்கு இரையாகக் கொடுத்துவிட்ட மாட்டு வண்டிலொன்று நின்றது. படுத்திருந்த நாய் எழுந்து நீட்டி முறித்து உடலை உதறிவிட்டு வளம் மாற்றிப் படுத்தபோது அதன் உடலிலிருந்து நாற்றம் கிளம்பி அடங்கியது.

அன்னம்மாச்சி பகலெல்லாம் என்ன செய்வார்? பிள்ளைகளின் தொலைபேசி அழைப்புக்குக் காத்திருப்பாரோ?

அவ்வளவு பெரிய வீட்டின் அறையொன்றினுள் அன்னம்மாச்சியின் கணவர் கட்டிலோடு ஓட்டிக் கிடந்தார். இடுப்பிலிருந்த மஞ்சள்நிற வேட்டி மட்டும் இல்லையெனில் அப்படியொரு உருவம் அங்கிருப்பதே புலப்பட்டிராது.

“இவருக்காண்டித்தான் இஞ்சை இருக்க வேண்டியிருக்கு.”

அது முறைப்பாடா? காத்திருப்பினால் உண்டான சலிப்பா? தனிமையின் தாளாமையா?

“எப்ப திரும்பிப் போறாய் பிள்ளை?”

“நாளைக்கு.”

வைரவர் கோயிலடிக்கு வந்தபோது, பனங்கூடல்களுக்குள் மெல்லிருள் கவிந்துவிட்டதைக்

ஒரு சிரிப்பின் ரூபகத்துடன் இறுதிவரை வாழ்ந்து தீர்த்துவிடமுடியுமா? எனக்கு அந்தக் காதல் புரியவில்லை. ஆனால்ஐஐ ராதாக்காவை நினைக்க கவலையாக இருந்தது.

கவனித்தோம். நாங்கள் நின்ற இடம் வயல் வெளியாதலால் வெளிச்சம் மீதமிருந்தது.

கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டதாகையால், நல்ல காலத்திலேயே அந்தக் கோயிலுள் இருள் மண்டியிருக்கும். வெளவால்களின் வாழ்விடம் அது. இப்போது, உற்றுப் பார்த்தாலொழிய வைரவர் சிலை துலங்காதளவு இருளின் அடர்த்தி. பறவைகளது எச்ச நாற்றம் வேறு. கேணியுள் பிளாஸ்டிக் போத்தல்கள் மிதந்தன. பியர் போத்தல்களும் பீடித்துண்டுகளும் கரையோரங் கிடந்தன. இப்போது அவ்விடம் குடிகாரர்களின் புகலிடமாகிவிட்டதாக ராதாக்கா சொன்னார். மேலும் ஏதோ சொல்லவந்து நிறுத்திக்கொண்டார்.

கேணியின் கருநிற நீர்ப்படிகத்தில் தெரிந்த என் முகம், தேரைப் பாய்ச்சலில் கலங்குவதாய் ஒருகணம் சலனமுற ஒரு சிறுமியின் முகம் தோன்றி மறைந்தது.

நான் கோயில் வாசலில் பராக்குப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறேன். வயல்களினின்று மிதந்தெழும் கொக்குகள். கதிர்வெள்ளம் வரும் பறவைக் கூட்டம். பனங்கூடலினுள்ளிருந்து வீசும் பனம்பழ மணம். நெற்கதிர்களின் வாசனை. தலையில் புல்லுக்கடகத்தோடு வரப்புகளில் இலாவகமாக கைவீசி நடந்துபோகிற பெண்கள்.

“ஆரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத்து உரைப்பேன்..

ஆண்டநீ அருளிலை யானால்..”

ஆச்சி தளர்ந்து கனிந்த குரலில் பாடுகிறார்.

குரல் தேய்ந்து தேய்ந்து பனங்கூடல்களுக்குள் சென்று மறைகிறது.

இப்போது எனக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால், யாராவது தேவாரம் பாடக் கேட்டால் என் மனம் உருகிவிடுகிறது. ஏதாவொன்றின் காலடியில் தன்னை ஒப்படைக்கும் அந்தச் சரணாகதி என் அகம்பாவத்தைக் கரைக்கிறது.

“உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன்..”

“இன்பமே சூழ்க.”

நான் வாய் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

“சொல்லன் பிள்ளை” ஆச்சி குரலை உயர்த்துகிறார்.

“எல்லோரும் வாழ்க”

எல்லோரும் வாழ்ந்தோமில்லை!

போர் அநேகரை வாரிக்கொண்டு போயிற்று. எஞ்சியோர் அச்சத்தோடு நாட்டை விட்டு வெளியேறினார்கள். தத்தம் உறவுகளைக் கூப்பிட்டார்கள். வெளிநாடுகளில் உறவுகள் இல்லாதவர்கள், விற்க காணி பூமியற்றவர்களின் பிள்ளைகள் ஊரிலேயே தங்கினார்கள். வேறு சிலர் வெளியேறவே விரும்பவில்லை. பிறந்த மண்ணிலேயே புதைந்தும் புகைந்தும் போயிற்று அவர்களது உடல்.

குற்றமிழைத்துவிட்டாற்போல நெஞ்சு குறுகுறுக்கிறது. வெறிச்சோடிக் கிடக்கிற ஒவ்வொரு வீட்டையும், தனிமையில் இருக்கிற ஒவ்வொரு மனிதரையும், தெருக்களையும், நாயுண்ணி, பாவட்டஞ் செடிகளையும்கூட அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறது.

உறக்கம் வராது புரள்கிறேன்.

ஒரு நெருப்புக் குச்சியைப் பற்றவைத்து யாரோ கிணற்றுக்குள் எறிகிறார்கள். மயிரடர்ந்த கை மட்டும் தெரிகிறது. கைக்குரிய ஆளைக் காணவில்லை. தீ குப்பைகளைப் பற்றிப் பிடித்துப் பற்றிப் பிடித்து மேலேறுகிறது. கிணறே ஒரு நெருப்புக் கிடங்காகிவிட்டது. திடீரென நெருப்பு ஒரு பந்தாகத் திரண்டு வெளியே பாய்கிறது. ஆச்சி அதைப் பிடித்து ஒரு வாழையிலையில் பொதிந்து என்னிடம் தருகிறார். கை பொள்ளிப்போகும் சூடு.

“ஐயோ..!” கையை உதறியபடி கண் விழித்தேன்.

அலைபேசியை எடுத்து நேரத்தைப் பார்த்தேன். ஏழு இருபது. விடிந்து வெளிச்சம் விறாந்தையில் ஏறியிருந்தது.

“இன்னும் ரெண்டு நாள் தங்கீட்டுப் போகேலாதா?” என ராதாக்கா வினவியபோது, ஓவியா மறுப்பேதும் சொல்லாமல் என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தாள். அவள் அந்நேரம், வளர்ந்த மனுசியொருத்தியின் கண்களைக் கொண்டிருந்தாள். வாகனத்தின் உட்புறத்தைச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு நின்ற தீபன் கேள்வியோடு என்னைப் பார்த்தார்.

“இல்லை அக்கா.. அங்கை அவரும் மகனும் எதிர்பாத்துக்கொண்டிருப்பினம்.”

“அப்ப நானும் யாழ்ப்பாணம் வரைக்கும் உங்களோடே வாறன். எனக்கு அங்கை ஒரு வேலையிருக்கு”

நான் ராதாக்காவின் விழிகளை உற்றுப் பார்த்தேன். அவர் கலங்கிய கண்களை மறைக்க மாமரத்தை வெறித்தார்.

என்னுடைய இந்த வருகையால் யாருக்கும் பயனில்லை; எனக்குங்கூட. ஒருவேளை, ராதாக்காவுக்கு நான் கொடுத்த காசு உதவியாக இருக்கக்கூடும். ராதாக்காவை வற்புறுத்தி பணத்தை வாங்கச் செய்தபோது, அவர் கண்கள் கலங்க என் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டார். உண்மையில் அது அவருக்குத் தேவையாக இருந்தது. அவரளவில் பெரிய தொகையுங்கூட. சிக்கனமாகச் செலவழித்தால் ஓராண்டு உணவுக்குக் கூடப் போதுமானதென்று அவர் சொன்னார். அந்த ஊருக்குள் சாப்பாட்டைத் தவிர வேறெதற்கும் யாரும் செலவுசெய்வதாகத் தெரியவில்லை. நல்ல ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு கோயில் திருவிழாக்களுக்குச் செல்வதற்கும் காத்திருக்கவேண்டும்.

நகரும் வாகனத்தின் யன்னல் வழியாக பின்னகரும் ஊரைப் பார்த்தேன். வேதக்கோயில், பள்ளிக்கூடம், அம்மன்கோயில், வயல்வெளி, ஆஸ்பத்திரி யாவற்றையும் பின்னிற்றுத்தி வாகனம் முன்னோடுகிறது. பெட்டியை மூடுவதற்கு முன்னதாக, உயிரிழந்த உறவின் முகத்தை அள்ளியள்ளி ரூபகத்தில் பொதிந்துகொள்வதுபோலிருக்கிறது என் செய்கை. இனிமேல் இங்கு வரப்போவதேயில்லை என்று தோன்றியது.

பெரிய மாமாதான் எங்களை ‘ஸ்பொன்சர்’இல் கனடாவுக்குக் கூப்பிட்டார். அங்கு போவதற்கு, கொழும்புக்கு என்னை அழைத்துச் செல்வதற்காக அம்மா ஊருக்கு வந்த நாளும், ஆச்சியை விட்டுவிட்டு நான் எங்கேயும் வரப்போவதில்லை என்று ஆச்சியைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு அழுததும் நினைவில் வந்தது. ஆச்சி தன் நைந்துபோன பச்சை நிற வொயில் சேலை நுனி முடிச்சை அவிழ்த்து எனக்கு பத்து ரூபாய் தந்தார். அவ்வளவு காசை எனக்கே எனக்காக நான் பெற்றது அதுவே முதற்றடவை. அந்நாட்களில் அதற்கு எத்தனையோ தோடம்பழ இனிப்புகளை வாங்கியிருக்க முடியும். ஆனால், நான் அதைச் செலவழிக்கவேயில்லை. அந்த ரூபாய் நோட்டில் ஆச்சியின் வாசனையிருந்தது. கனடாவில் வீடு மாறும்போது, அந்த ரூபாய் நோட்டு எங்கோ தொலைந்துபோயிற்று.

“இனி எப்ப பாக்கப் போறமோ?” பின்னிருக்கையில் அமர்ந்திருந்த ராதாக்கா கேட்டார். அவருக்குப் பக்கத்தில் ஓவியா இரட்டைப் பின்னல்களோடு அமர்ந்திருந்தாள். நான் தலையைத் திருப்பி பின்னே பார்த்தபோது, காலம் பின்னகர்ந்துவிட்டது போலொரு காட்சியைக் கண்டேன்.

“அடுத்த வகேசனுக்கு அப்பாவையும் அண்ணாவையும் கூட்டிக்கொண்டு உங்களைப் பாக்க நாங்கள் கட்டாயம் வருவம் அன்றி.”

முதற்றடவையாக, ஓவியா என்னைப் போலில்லை என்றெனக்குத் தோன்றியது.

புறாக்கூடு

✪ ஏஜே.டானியல்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை . நாளை பாடசாலை விடுமுறை நாள், வழமையான பள்ளி விடுமுறை நாட்களை எதிர்நோக்கிய உற்சாகம் அவனிடம் சுத்தமாக இல்லை. இனம் புரியாத சோகத்தின் ரேடை அவனது முகத்தில் படர்ந்திருந்தது. பாட நேரங்களில் பெரும் பகுதி நேரத்தை பறவைகள் வரைவதிலும் ஓட்டு வேலைகளிலும் பொழுதைக்கழித்தான். இடை வேளையில் கூட்டமாக தன்னை நிந்தனை செய்யும் சக மாணவர்களின் கண்களில்படாமல் பள்ளி வளாகத்தில் உள்ள கத்தாப்பு மரத்தின் மீது தொங்கியும் கீழ் வீழ்ந்து காய்ந்து போன கொட்டைகளை கூரிய கற்களால் உடைத்து உள்ளிருக்கும் மஞ்சள்பருப்புக்களை சுவைத்துக்கொண்டிருந்தான். பள்ளி இறுதி மணி அடித்தவுடன் தன்னிடம் இருந்த

பல வண்ண வானில் பேப்பர்கள் வேறு சில வெண் காகிதங்களையும் இயந்திரமாக சுருட்டி தன் கட்டியான கணித புத்தகத்தினுள் பக்குவமாக வைத்தான். செபம் ஆரம்பித்தது.

இறுதிச்செபத்தை பயபக்தியின்றி வடவட வென்று தன்போக்கில் சொல்லி முடித்தான். வெடுக்கென்று தனக்கெதிரே வரிசையாக கிடந்த சில கதிரைகளை குதித்துத் தாண்டி வகுப்பறையை விட்டு வேகமாக வெளியே ஓடினான். பிரதான வாயிலை நெருங்கியவன் இரவு இரண்டாம் குறுக்கு தெருவில் மணியத்தார் போட்ட எம்ஜியார் சினிமா படப் பாடல் ஒன்றை தன் வாயில் வந்த போக்கில் சுருதி பிழையின்றி முணுமுணுத்த படியே பாடசாலையின் பிரதான வாயிலால் வெளியேறினான். வீதியின் இரு மருங்கிலும் பச்சை மாங்காயும், உப்புடன் தூள் கலந்த தூள் மாங்காய் வியாபாரத்தில் ரஷீத் காக்கா படு உற்சாகமாக இருந்தார். துவிச்சக்கர வண்டியில் பாதசாரிகள் என வீதி படு பிசியாக இருந்தது. காக்காவை சுற்றி இலையான் போல மக்கள் கூட்டம் உப்பு தூள் மாங்காயைப் பார்த்தவுடன் சிறுவனின் நாவில் எச்சில் ஊற ஆரம்பித்த போது வீட்டு நினைப்பு அவனோடு மெல்ல ஒட்டிக்கொண்டது.

வீதி கொதித்துக்கொண்டு இருந்தது. வெற்றுக்கால்களோடு துரிதமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். அவனது உடல் வியர்த்து அக்குளை மூடி இருக்கும் சேட்பகுதி கரி நிறத்தில் பாணியாக இருந்தது. அவன் பிரதான வீதியை கடந்து பெரு மணல் வீதியில் கால்களை எட்டி தொடைகள் விரிய வேகமாக நடந்தான். வெளுத்த நீல நிற காற்சட்டையில் பொத்தானுக்கு பதிலீடாக பொருத்தப்பட்டு இருந்த அலுப்பினாத்தி இடுப்பு இறுக்கத்தினால் நெளிந்து பிதுங்கி தெறித்துப்பறந்து போனது. அவனது களுசானின் நீக்கலினால் ஒரு குஞ்செலி எட்டிப்பார்த்தது. அவன் அதை கவனிக்காதது போல் ஒவ்வொரு வீட்டு கூரைகளிலும், தன் தலைக்கு மேலாகவும் பறந்து திரியும் வர்ண புறாக்களை கூர்மையான கண்களினால் நோட்டமிட்டபடியே பிரதான வீதியை கடந்தான். மணல் மேடைகளை தாண்டி அவன் தனது வீடு சென்றடைய இன்னும் பத்து வீடுகளும் ஒரு வாசிக சாலையும் ஒரு மாதா கெபியையும் கடக்க வேண்டி இருக்கின்றது. வறண்ட மணல் அடிப்பாதங்களை சுட்டெரிக்க மணல் மீது பரவிக்கிடந்த ஊரிகள் கிழிக்க இடுப்பில் இருந்து காற்சட்டை வழக்கி செல்லாமல் ஒரு கையால் அழுத்தமாக பிடித்துக்கொண்டான். மறுகையினால் புத்தக கட்டை அணைத்துக்கொண்டான்.

வெயில் பிஞ்சுப்பாதங்களை சுட இன்னும் வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தான். கடற்கரையோரம் உரப்பை விரித்து பரவிவைத்து இருக்கும் கருவாட்டு நாற்றமும் கண்டல் பட்டையில் அவித்த வலைகளின் நாற்றமும் காற்றோடு கலந்து கிராமத்தின் அத்தனை தெருக்களையும் ஊடறுத்துச்சென்றது. ஊரை நெருங்கி விட்டோம் என்ற உற்சாகத்தை அவனுக்குள் தெளித்துவிட்டது. அவன் வெண்சிப்பிகள் உலர்ந்த நத்தைகள் குறுணிக்கற்கள் புதைந்து கிடந்த மணல் மேடைகள் மீது தவிப்பாய்ந்து செல்கின்றான். கையில் புத்தக கட்டு தளர்ந்து போகவில்லை ஓடுகின்றான். கடற்கரையில் அமைக்கப்பட்ட வாடிகளில் இருந்து கடல்

தொழிலாளிகள் வருவதும் போவதுமாக உற்சாகமாக அவனை கடந்து செல்கின்றனர். தினந்தோறும் காண்கின்ற காட்சிகள் அத்தனையும் அன்று புதிதாக நடப்பது போல அவனுக்குள் ஒரு வித உணர்வு

பொன்ராசாருக்கும் 36 வயது ஆகியும் மனிசிக்கும் குழந்தைகள் இல்லை நீண்ட நாட்களாக நேத்தி வைக்காத கோயில்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை ஒரு முறை பொன்ராசர் புத்தளத்துக்கு உதைபந்தாட்டம் ஆடப்போகின்றேன் என்ற சாட்டில் சில வருடங்கள் புத்தளத்தில் தங்கி இருந்து குழந்தை வைத்தியங்கள் செய்து பார்த்தார் எதுவும் சரிவரவில்லை. ஒரு ரயில் விபத்தில் பெற்றோரை இழந்து உயிர் தப்பிய ஒரு குழந்தையை சட்ட முறைப்படி சில வருடங்களின் பின்பு பின்பு பொன்ராயர் ஒரு ஆண் குழந்தையை தத்தெடுத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். பார்த்தால் கிட்ட தட்ட தாயின் சாயல் அதே உருண்டை விழிகள் சுருள் முடி குழந்தையை பார்த்தால் பொன்ராசாருக்கு பிறந்தது என்று எல்லாரும் மாதா மீது சாட்சியாக அடித்து கூறுவர். சிறுவன் முஸ்லீம் பெற்றோருக்கு பிறந்தவன் என்ற தகவலோ அல்லது பொன்ராசாருக்கு குழந்தை குட்டிகள் இல்லை என்ற செய்தியோ இதுவரை வெளியில் வந்தது இல்லை சிறுவன் நல்ல புத்தி சாலி அவன் மீது பெற்றோர் மிகுந்த அன்பு வைத்து இருந்தனர். சிறுவன் படிப்பில் கவனம் செலுத்துவதில்லை பள்ளியில் இருந்து முறைப்பாடுகள் அடுக்கடுக்காக வீட்டு வாசலுக்கு வந்தன சில நேரங்களில் காரணம் இல்லாமல் சிறுவன் மீது பொன் ராயர் எரிந்து விழ ஆரம்பித்தார். ஆனால் தாய் தன் பாசத்தை குறைக்கவில்லை சிறுவனுக்கு ஓர் இரு வருடங்களில் மீசையில் முடி அரும்பும் பருவம் வந்துவிட்டது. சிறுவனுக்கு இருக்கும் ஒரே ஆறுதல் அவனது தாய்தான்.

சிறுவன் கண்ணேந்தி மாதா சுருபத்தை வந்து அடைந்தபோது சூரியன் உச்சிக்கு வந்துவிட்டான். சொருபத்தின் எதிரே இருந்த மதிலில் ஒரு காகம் ஊன் வடியும் நண்டுக்கோது ஒன்றை வைத்து தன்கால்களால் உருட்டி பரிசோதனை செய்து கொண்டு இருந்தது. சிறுவன் அதை கூர்ந்து பார்க்கின்றான். அது வழமையாக தன் சோற்று பீங்கானில் இருக்கும் மீன் குஞ்சுகளை தட்டிப்பறிக்கும் அதே காகம்

உஸ்ஸ்ஸ்...

அது பறந்து சிறுவனின் எதிர் வீட்டுப் படலையில் நின்று கரைகின்றது. எதோ நினைப்பு வந்தது போல திடீரென்று பறந்து மீண்டும் அதே சொருபத்து மதிலில் நின்று கரைகின்றது. கொட்டிலில் குசினி கூரை வழியாக புகை மேலெழுந்து தென்னை ஓலையை தடவிச்செல்கிறது. சிறுவன் தோளினால் இரும்புக்கதவை தள்ளி திறந்தான் கீரிச் என்ற சத்தத்தோடு கார் கதவு திறந்தது மீண்டும் அதை தூக்கி அதே இடத்தில் வைக்க பொன்ராசர் வரவேண்டும் பொறுமை இல்லை

இறுக்கமான பிடியில் இருந்த புத்தக கட்டுக்களை பக்குவமாக கொட்டில் வரை கொண்டுவந்து சேர்த்தான். சூரிய ஒளியில் நடந்து வந்தவன் சடுதியில் கொட்டிலுள் புகும்போது கண்கள் இருண்டு போனது. சமைத்துக்கொண்டு நின்ற தாயுடன் எதுவித பேச்சும் இல்லை வேகமாக அறையை அடைந்தவன். வேர்த்து

பிசுபிசுத்த சேட்டை இயந்திரமாக கழற்றி தூக்கி எறிந்தான். அது எங்கோ உடுப்பு கும்பலில் போய் விழுந்தது. கருக்கு மட்டை தட்டியில் தொங்கிக்கொண்டு இருந்த ஓலைப்பாயை வலிமையாக இழுத்தான். சிறிய பாய் ஒன்று இறுதியாய் வந்து தொப்பென்று காலடியில் விழுந்தது. மாட்டுச்சாணமும் களி மண்ணும் சேர்த்து மெழுகிய தரையின் வாடை அறைமுழுதும் வீசிக்கொண்டு இருந்தது. தரை மீது பாயை சத்தமில்லாமல் உருட்டிவிட்டான். செத்தையில் கொழுவி இருந்த வெண்ணிற வெற்று காகிதம் ஒன்றை இழுத்து எடுத்து மடிப்பு விழாமல் பாயின் மீது பக்குவமாக விரித்தான். பின்னர் மெல்லிய பென்சில் கோடுகளால் தூரத்தில் பரலோக மாதா கோவில் முகப்பை வரைந்தான். கோவில்முகப்பில் கோழிமுட்டை எழுத்துக்களால் “கடவுளால் ஆகாதது எதுவுமில்லை” என்ற வாசகத்தை நேர் கோட்டில் எழுதிப்பார்த்தான்.

பின்னர் நீண்டு வளர்ந்து பிணைந்து போன இரு தென்னம் பிள்ளைகளுக்கு சற்று தாழ்வான உயரத்தில் செட்டை அடித்து பறக்கும் அழகான சில வர்ண புறாக்களை தன் கொட்டிலில் இருந்து எழும்பவது போல வரைந்தான். ஆரெஞ்சு நிற பருப்புகளை எடுத்து அவற்றில் மஞ்சள் கண்களை சோற்றுப் பருக்கைகளால் ஓட்டி அழகுபடுத்தினான். அவனது ஓவியத்தில் சில புறாக்கள் கரணமடிப்பது போலவும் அவை தரையை நோக்கி வேகமாக வருவது போலவும் வரைந்து இருந்தான்.

பின்னர் வேகமாக எழுந்து பின் கோடிப்பக்கம் ஓடிச்சென்றவன் உடைந்து போன ரெஜிபோம் பெட்டி ஒன்றை படக்கென திறந்து அதன் மேல் இருந்த பழுதடைந்த தங்கூசி வலையை அப்புறப்படுத்திவிட்டு கட்டுக்கட்டாக சுற்றி ரப்பர் நாடாக்கள் இட்ட பல வர்ண புறா செட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டு கண்களை உருட்டி அங்குமிங்கும் நோட்டமிட்டான். யாரும் பார்க்கவில்லை குசினியை கடந்து அறையை தேடி ஓடிவந்தான். அதை பக்குவமாக தான் வரைந்த புறாக்கள் மீது திட்டமிட்டு தேவையான புறாவின் உடற்பாகங்களுக்கு பொருத்தமான வர்ண இறகுகளை ஓட்டினான். சோற்றுப்பசையை காகிதத்தின் மீது பற்றிப்பிடிக்கும் படி புறாக்கள் மீது தன் உலர்ந்து போன உள்ளங்கையால் மெல்ல அழுத்தினான்.

கிரீச் கிரீச் என்று வாயில் தகர கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. பயந்து போன சிறுவன் தான் செய்த ஓட்டு வேலைகளையும் வர்ண கடதாசிகள் புறா செட்டைகள் அனைத்தையும் வேக வேகமாக வளித்து அள்ளி அவற்றை மறைத்து வைக்க ஓடினான். கைகளில் புறா செட்டைகளோடு கருக்கு மட்டை துளையூடாக படலையை பார்த்தான். அது பரீட்சையமான முகம்தான் அயல் வீட்டு ஓணாஸ் வருவதைக்கண்டு ஆசுவாசம் அடைந்தான். மூச்சு வாங்க ஓடிவந்த ஓணாஸ் சிறுவனின் கண்கள் விரிய காதுக்குள் எதையோ குசுகுசுத்தான். அவனது உருண்டை விழிகள் பிதுங்கின ஓணாஸ் கூறிய செய்தி அவனை பரவசமுட்டின சிறுவனின் கால்கள் தரையில் இல்லை தரையில் கிடந்த பாயை இயந்திரமாய் சுருட்டினான். கையில் அகப்பட்ட சட்டை ஒன்றை எடுத்து படக்கென்று மாட்டிக்கொண்டான். சுற்றும் முற்றும் தேடிப்பார்த்தான் அரிசி சாக்கு அங்கு இல்லை

சிறிய ஏமாற்றம் காற்றை கிழித்துக்கொண்டு சிட்டாய் பறந்தான். அவன் கொட்டில் வாசலை அடைவதுக்குள் தாய்

“அடேய் சோறு சாப்பிட்டுட்டு போடா... இப்பதான் சனியன் பள்ளிகூடத்தால வந்தவன் அதுக்குள்ள ஓடுறான் பாரு எங்கயோ புறா புடிக்க. அப்பன் வந்தா தெரியும்..”

தாயின் நச்சரிப்பின் ஆரம்ப வார்த்தைகள் மட்டும் சிறுவனின் காதுக்குள் வீழ்ந்தது. எதையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை குசினிக்குள் மிருகமாக புகுந்தவன் அரிசிப்பையை தேடினான். கொஞ்சம் அரிசி எங்கோ பையில் அகப்பட்டது. வெடுக்கென்று காச்சட்டை பைக்குள் வலு பக்குவமாய் போட்டான். சில எண்ணிக்கையிலான அரிசிகள் கைகளில் இருந்து வழக்கி தரையில் தெறித்தன அவற்றை கால்களால் தட்டி செத்தை பக்கம் மறைத்து விட்டான்.

“டேய் கெதியா வாடா அவங்க இறங்க போறாங்கடா” என்று ஓனஸ் சைலண்டாக எச்சரித்தான். திரும்பவும் “டேய் சாப்பிட்டு போடா...” தாயின் குரல்

“எனக்கு பசிக்கேல என்று ஒற்றை வரியில் பதில் கூறிவிட்டு கோடிப்புறம் ஓடினான். பறிக்கூடுகள் மீது சாத்தி வைக்கப்பட்டு இருந்த பெரிய அத்தாங்கு வலையை தோளில் போட்டு கால்களை தரையில் உதைத்த படி கோயிலைத் தேடி ஓடினான். பின்னால் ஓனாஸ் அவன் சுவடுகளை பிடித்து பாய்ந்து சென்றான். பனை வடலிகளையும் பற்றைகளையும் கடந்து தெருவை இருவரும் அடைந்தார்கள். ஆவணி மாதம் மரியன்னை ஆலய திருவிழா கொண்டாடப்படுகின்றது. பல நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் கூடி கொண்டாடி மகிழ்வார்கள். திருவிழா சோடனை ஏற்பாடுகள் ஏற்கனவே ஆரம்பமாகிவிட்டன. திருப்பலி நிறைவேற்றும் பகுதியில் விசேட அலங்காரங்கார சோடனைகள் மின்னின நிலம் வெள்ளை தங்க நிறங்களில் ஜொலித்தது. எங்கும் மனிதர்களின் நடமாட்டம் சிரிப்புக்கும் ஆரவரத்துக்கும் பஞ்சமில்லை. கோயிலை சுற்றிய நீண்ட தார் வீதியில் இரு மருங்கிலும் வெள்ளை மற்றும் நீல நிறங்களில் கொடிகள் காற்றுக்கு பட படத்துக்கொண்டு இருந்தன. கோயில் வளாகத்துக்குள் சிறுவர் பெரியவர் என பால் வேறுபாடின்றி தமக்கு கொடுத்த சிறிய பெரிய வேலைகளை மகிழ்ச்சியோடு செய்து கொண்டு இருந்தனர். வண்ண மயமான மின்குமிழ்கள் கோயிலை சுற்றி அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தன சிலர் கோவில் முகப்பை இரு பிரத்தியேக வர்ணங்களால் பூசி அழகுபடுத்திக்கொண்டு இருந்தனர்.

இளம் ஆண்கள் மரங்களை தறித்துக்கொண்டு இருந்தனர். மரத்தில் இருந்து விழும் காகத்தின் முட்டைகளை பிடி எடுத்து பரிசாசத்துடன் காகத்தை நோக்கி எறிந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். காகங்கள் மனிதர்களை கடும் கோபத்தோடு தூரத்தி தலைகளின் மீது வட்டமிட்டு குட்டிக்கொண்டு திரிந்தன. இச்செயலை சில வயதானவர்கள் கண்டித்துக்கொண்டு நின்றனர். இவற்றையெல்லாம் தன் கண்களால் நோட்டமிட்டபடியே சிறுவன் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். அவர்கள் கைக்கோயில் பக்கம் திரும்பிய வேகத்தில் சிறுவர்களின் ஆர்ப்பாட்டம் ஒவ்வொரு சிறுவர்க்கும் கைகளில் புறாக்குஞ்சுகளையோ

அல்லது பெரிய புறாக்களையோ கைகளில் பிடித்து வைத்திருந்தனர்.

எதுவும் கிடைக்காத சிறுவர்கள் சோர்வோடு கோவில் முகட்டில் இருந்து புறாக்களை அப்புறப்படுத்தும் அந்த மனிதர்களை பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். புறாக்குஞ்சுகள் கைகளுக்கு வந்தவுடன் சிறுவர்கள் அடையும் களிப்புக்கு அளவே இல்லை சிலர் அதை வேகமாக வீடு எடுத்துச்செல்கின்றனர். ஒவ்வொரு முறையும் புறாக்குஞ்சுகள் தரையை தொடும்போதும் ஓணாகும் சிறுவனும் அவளோடு அந்த மனிதர்களைப்பார்த்து உறவு கொண்டாடி கைகளை நீட்டி புறாக்குஞ்சுகளை கேட்டுக்கொண்டு நின்றனர்

இறுதி வரை சிறுவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது தன்னுடைய நெருங்கிய தகப்பன் வழி உறவுக்காரன் அங்கே புறா பிடிப்பதில் பிரதான பங்கை வகிக்கின்றான். அவன் நிச்சயம் தனக்கு ஒரு புறா அல்லது ஒரு புறாக்குஞ்சையாவது தருவான் என்று நேரம் சென்றுகொண்டு இருக்கின்றது. புறாக்குஞ்சு கிடைத்தவர்கள் மீண்டும் வந்து கைகளை நீட்டிக்கொண்டு நிற்கும் சக சிறுவர்களை பார்த்து ஏளனம் செய்து கொண்டு நின்றனர். இதை ஓணாசாலும் சிறுவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை அவர்கள் முகத்தில் கடும் சீற்றம் வெளிப்பட்டது. கண்கள் பனித்தன அவமானம் மெல்ல வேர்விட தொடங்கின.

அவர்கள் பொறுமையை இழக்க விரும்பவில்லை இறுதியாக ஒரு உரப்பை நிறைந்த புறாக்குஞ்சுகள் தரையை நோக்கி கயிற்றில் வந்து இறங்கின அங்கு குழுமி நின்ற அனைவரும் கூச்சலிட்டு ஆர்ப்பரித்தார்கள். எல்லாருடைய முகத்திலும் சந்தோசம் இந்த முறை தமக்கும் கிடைத்துவிடும் என்று நூறு வீதம் நம்பிக்கையோடு கால் கடுக்க காத்திருந்தனர். சிறுவர்கள் அனைவரும் முண்டியடித்து தத்தமது உறவுக்காரரை முறை கூறி அழைத்து புறாக்குஞ்சுகளை கேட்டார்கள். சிலருக்கு உடனடியாக கிடைத்தன சிறுவன் தனது உறவுக்காரன் ஒன்னு விட்ட சிறிய தகப்பனை அழைத்த போது அவர் சிறுவனது அழைப்பை செவி சாய்த்ததாக தெரியவில்லை அந்த சிறிய தகப்பன் தன் புறா பிடி காரனுக்கு மெதுவாக கூறிய வார்த்தை சிறுவன் நெஞ்சை சுக்கு நூறாக கிழித்துப்போட்டது. கண்கலங்கிப்போனான் அவன் ஒரு புறா குஞ்சையேனும் பெறவில்லை என சிலர் பரிகாசம் செய்தனர்.

சிறுவனின் பின்னால் நின்று யாரோ தோளை பற்றி குழிக்குள் தள்ளிவிட்டு ஏளனமாக சிரித்தது போல உணர்ந்தான். பின்னால் திரும்பிப்பார்த்தான். அவனது வகுப்பு மாணவன் 'அடே உனக்கு உனக்கு புறா கிடைக்காது புறா செட்டை மட்டும் தான் போடா டேய்' என்றான் இதைக்கேட்டதும் சிறுவன் மூர்க்கமாக அவன் மீது பாய்ந்து அவனை தரையில் விழுத்தி காட்டுத்தனமாக தாக்க ஆரம்பித்தான். இதை எங்கிருந்தோ கவனித்த பங்குப்பாதர் ஸ்தலத்துக்கு வந்து சிறுவர்கள் இருவரையும் பிரித்து விட்டு அவர்களது விபரங்களை அருகில் நின்ற ஒரு நீண்ட காதுடைய வாலிபனிடம்கேட்டு அறிந்துகொண்டார். சோர்ந்து அவமானப்பட்டு போன சிறுவனும் ஓணாகும் அந்த இடத்தை விட்டு ஓட ஆரம்பித்தனர். கற்கள் முட்களை மிதித்து கடும் கோபத்தோடு இருண்ட கண்களை இருக்க முடி தனக்கு பரிச்சயமான குறுக்கு வீதிகளை கடந்து

இருவரும் தத்தமது வீட்டுக்கு சென்றடைந்தனர். சிறுவன் கண்ணீர் தெறிக்க வானத்தை பார்த்தான். வானம் அவன் கண்களுக்கு இருண்டு கிடந்தது.

வீட்டை அடைந்த சிறுவன் வீட்டுப்படலை திறந்து கிடந்ததை பார்த்த போதுதான் நேரம் ஆறுமணியை கடந்துவிட்டதை நினைத்துக்கொண்டான். பொன்ராசர் கொட்டிலுக்குள் நெருப்பெடுத்துக்கொண்டு நின்றார். மாலை ஐந்து மணிக்கு பின்னர் பொன்ராசர் நிற வெறியில் வீட்டுக்கு வருவார் அந்த பொழுதை எதிர்நோக்குவது சிறுவனுக்கு பெருந்துயர்.

சிறுவன் - தகப்பன் கையால் இன்று பூசை உண்டு என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டான். மெல்ல அடியெடுத்து வைத்தான். வேலிச்சருகுகள் சப்தம் எழுப்பாமல் கையில் இருந்தபுறாப்பிடிக்கும் அத்தாங்கை வேலி அருகோடு சாத்தி வைத்தான். கோடிப்பக்கம் ஒளிந்துகொண்டு செத்தை வழியே கொட்டிலுக்குள் நடப்பதை கூர்ந்துகவனித்தான். பொன்ராசர் மனைவியோடு நெருப்பெடுத்துக்கொண்டு இருந்தார். ஊரில் போடுகின்ற சண்டையில் முக்கால் வாசி புறா வளர்ப்பவர்களினால்தான் தினம் ஒரு வெட்டுக்குத்து கேசு இவனும் அதுக்குத்தான் ரெடியாகிறான் போல கிடக்கு சலித்துக்கொண்டே கூறினார்.

வீட்டை அடைந்த சிறுவன் வீட்டுப்படலை திறந்து கிடந்ததை பார்த்த போதுதான் நேரம் ஆறுமணியை கடந்துவிட்டதை நினைத்துக்கொண்டான். பொன்ராசர் கொட்டிலுக்குள் நெருப்பெடுத்துக்கொண்டு நின்றார். மாலை ஐந்து மணிக்கு பின்னர் பொன்ராசர் நிற வெறியில் வீட்டுக்கு வருவார் அந்த பொழுதை எதிர்நோக்குவது சிறுவனுக்கு பெருந்துயர்

தொழில் முடிஞ்சு கரக்கடையால் வரும்போது யாரோ கோயிலடியில் நடந்த புறாப்பிரச்சனையை பொன்ராசாவின் காதுக்குள் போட்டு இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் வழமைக்கு மாறாக பொன்ராசார் கொஞ்சம் அதிகமாக குடித்து விட்டு வந்திருக்க வேணும் நிலைமையை புரிந்துகொண்ட சிறுவன் உள்ளே உடனேபோவது என்ற எண்ணத்தை முற்றாக நிறுத்திக்கொண்டான். 'ஒரு ரெண்டு புறா சோடிய அவனுக்கு வாங்கிகுடுத்தால் புள்ள எங்கபோகப்போறான். என்று சொல்லிமுடிப்பதுக்குள் பறத்தோரை என்ற சொல் மட்டும் சிறுவனின் காதுக்குள் பட்டது மிச்சம் தாயின் கன்னத்தில் இருந்து சடார் படார் என்ற பொன்ராசாரின் உள்ளங்கையடிச்சத்தம் ஏங்கிப்போன சிறுவன் குளிரில் நடுங்கும் புறாக்குஞ்சு போல நடுங்க ஆரம்பித்தான். வெளியில் புறப்பட கொட்டிலின் முன் வாசலில் நடுவே இறால் பைவரை மரக்கால் கொழுவிக்கொண்டு படலையை திறந்து விறு விறு என்று சம்மாட்டியார் ஜோணாரின் மீன் வாடிக்கு புறப்பட்டார்.

இவற்றையெல்லாம் பிதுங்கிய விழிகளால் பார்த்துக்கொண்டு இருந்த சிறுவன் பூனை போல நசிந்து பதுங்கிப்பதுங்கி கொட்டிலுக்குள் புகுந்தான். தாயை கண்டவன் தாமதிக்காமல் மடியில் வீழ்ந்து விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினான். தம்பி ராசா என்னடா

கோயில் வளவுக்குள்ள நடந்தது? என்று கேட்க பதில் கூற முடியாமல் கண்களை உருட்டி உருட்டி சத்தமாக அழத்தொடங்கினான். 'புறா வேணாமடா ராசா அப்பாவுக்கு புடிக்காது நீ முதல் நல்லா படி அது வீட்டுக்கு தரித்திரமடா இருக்கிற கஸ்ரத்துக்கு புறாவுக்கு கூடு சாப்பாடு வேணாமடா முதல் படி அப்பாவை சந்தோசப்படுத்த பாரு பள்ளிக்கூட களுசான் கூட கழட்ட இல்லை பாரு அப்பா கண்டால் சரி என்று கூறி தலையால் வழியும் வியர்வையை சேலை தலைப்பால் துடைத்து எடுத்தான்.

போ எழும்பு அப்போத போட்டு வைச்ச சோறு ஆறிப்போய் மூடி வைச்ச இருக்கிறன் சாப்பிடு ராசா உனக்கு நல்ல சோடிப் புறா நான் வாங்கித்தாறன். சிறுவன் திரும்பி தாயை மடியில் கிடந்த படி பார்த்தான். தாயின் கண்களில் இருந்து ஓரிரு நீர்த்துளிகள் தப்பித்து கன்னங்கள் வழியே வழிந்து வருவதை சிறுவன் கண்டான். அவனால் பார்க்க சகிக்க முடியவில்லை டபக் என்று எழுந்து அறையை நோக்கி வேகமாக ஓடினான். தாய் எழுந்து குசினிக்குள் குனிந்து போக

அம்மா நான் கடக்கரைக்கு போச்சு வாறன் வயித்துக்க குத்துது என்று கூறிவிட்டு படலையை திறந்து எதிர்க்காற்றை கிழித்துக்கொண்டு சிட்டாய் பறந்தான். கடற்காற்று குளிரோடு வீசிக்கொண்டு இருந்தது. கடற்கரையோரம் கிடந்த சிற்பிகளை தோண்டி எடுத்து காற்றின் எதிர் திசையை நோக்கி எறிந்தான்.

அது விண் விண் என்ற சத்தத்தோடு கடலுக்குள் வீழ்ந்து நொளுக் என்ற சத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. சிறுவன் மெல்ல கடலுக்குள் நடக்க ஆரம்பித்தான். பின் கரையில் இருந்து சற்று தொலைவில் கட்டிவைக்கப்பட்டு இருந்த ஒரு வள்ளத்தில் பாய்ந்து ஏறினான்.

சிறுவன் பாரத்தில் மிதந்து கொண்டு இருந்த வள்ளம் சற்று இரு பக்கமும் மெல்ல அசைந்து திரும்பி நிலையாய் நின்றது வெடுக்கென்று காற் சட்டையை கீழ் நோக்கி உருவி தன் வசதிக்கு ஏற்ற மாதிரி வள்ளத்தின் நுனியில் இருந்து மலம் கழித்தான். பளக் புளக் என்ற சத்தத்தோடு வீழ்ந்த மலத்தின் சத்தத்தை கேட்ட வள்ளத்தின் அடியில் கிடந்த கெளுத்தி மீன் கூட்டம் பளக் பளக் என்ற சத்தத்தோடு மேலெழுந்து நீர் மட்டத்தை எட்டிப்பார்த்து கழிவுகளை தின்ன ஆரம்பித்தது. வள்ளத்தில் இருந்தபடியே வானத்தை பார்த்தான் புறாக்கள் தன் தலைக்கு மேல் வட்டமடித்து மேலெழுந்து கரணம் அடித்துக்கொண்டு மீண்டும் கீழ்நோக்கி வந்துகொண்டு இருந்தன. அதன் திறனை சுழலும் எண்ணிக்கையை எண்ணினான் . அதன் அழகை ரசித்துக்கொண்டு வள்ளத்திலே மூழ்கி இருந்தான். தன்னிடம் ஒரு சோடி புறா இருப்பதை கற்பனை செய்து பார்த்தான். அது அவனுக்கு இன்பமாக இருந்தது. எப்படி புறா வாங்குவது என்று சிந்திக்க தொடங்கினான்.

தனது பெற்றோர் இதற்கு அனுமதி கொடுக்க மாட்டார்கள் பொன்ராசார் அடிச்சே கொண்டு போட்டு விடுவார் எரிச்சலோடு வள்ளத்தை விட்டு இறங்கினான் . வீடு செல்ல மனமில்லாமல் கடற்கரையில் கொட்டி கிடந்த சிமெந்து கற்கள் மீது நின்று கொண்டு சிறிய கற்களைபொறுக்கினான். கீக் கீக் என்ற வினோத ஒலியை எழுப்பி வானில் தாழ்வான உயரத்தில் இருந்து பறந்து

வந்து கடல் நீரில் மூழ்கி மீன்களை கொத்தி உண்ணும் சாம்பல் நிற கொக்குகளை வெறித்துப்பார்த்தான். சில கற்களைக்கொண்டு கொக்குகளை அடித்தான். அவை விவேகமானவை சுழித்துக்கொண்டு பறந்து சென்றது . எறிந்த கற்கள் நேராக கடலுக்குள் விழுந்து நொலுக் என்ற சத்தத்தை உண்டாக்கியது. கெழுத்துக்குஞ்சுகள் சில நீரின் மேலே மிதந்தன.

மீண்டும் எறியத்தொடங்கினான். அந்தரத்தில் சில கொக்குகள் அவன் அடித்த மீன்களை லபக் எண்டு வாயில்போட்டுக்கொண்டு மேலே பறந்துசென்றன. அவன் வானத்தைப்பாக்கின்றான். மாலை மங்கிக்கொண்டுபோனது. கோயில்மணியும் அடிக்க ஆரம்பித்தது. ராட்சச மணியின் அதிர்வில் மணிக்கூட்டுக்கோபுரத்தில் நின்ற புறாக்கூட்டம் வெருண்டடித்துக்கொண்டு அலங்க மலங்க பறக்க ஆரம்பித்தன. சற்று தொலைவில் நின்று பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சிறுவன் புதிதாக கோவிலில் சில வர்ண புறாக்கள் கலந்திருப்பதை நோட்டமிட்டான். கால்களில் முழங்கால் வரை ஒட்டி இருந்த கடற்பாசிகளை கரை ஏறிக்கொண்டே வழித்துப்போட்டான்.

சிறுவன் கொட்டிலுக்குள் ஏறினான். பொன்ராசாவர் மறுபடி கள்ளுக்குடித்துவிட்டு அறை தட்டியோரம் படுத்து வீணி வடித்துக்கொண்டு கிடந்தார் .குசினிக்குள் போனவன் பானையில் கிடந்த சோற்றையும் புளி மிளகாயையும் வடிய வடிய ஊற்றி தின்ன தொடங்கினான். தாய் பள்ளர் தோட்டத்தில் இருந்து குடி தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வருவதை தூரத்திலே கண்டுவிட்டான். கொட்டிலை அண்மித்த போது தாய் எதுவும் அவனுடன் பேசவில்லை கால்கள் மண்ணுக்குள் புதைத்து எழும்பு பாதங்களை விடுக் விடுக் தூக்கியபடி கொட்டிலுக்குள் சென்றாள். அவளது கண்கள் சிவந்து கொவ்வம்பழம் போல சிவந்து இருந்தன.

சில மாதங்கள் உருண்டோடின அடுத்த வருடம் எட்டாம் வகுப்பில் எட்ட முடியாமல் சிறுவன் தோல்வியுற்றான். சித்திரம்,கைவேலை ஆகியபாடங்களில் மட்டும் சிறப்புச் சித்தி எய்தி இருந்தான். அன்று இரவு பொன்ராசார் வெறியைப்போட்டு விட்டு மனிசியையும் சிறுவனையும் சரமாரியாக அடித்து நொறுக்கி விட்டார். படிச்ச கிழிச்சது போதும் அவனை என்னோடு பறக்கூடு பின்ன என்னோடு அனுப்பிவிடு என்கிறார் மனிசி இல்லை என்று அடம்பிடிக்கவே இந்த சம்பவம் நடந்து முடிந்து இருக்கின்றது . சிறுவனுக்கு புறாக்களின் மீது இருந்த ஆர்வம் அவனை மெல்ல கூடிக்கொண்டு போனது. ஒருநாள் வீட்டு கோடியில் இருந்த இரை குற்றும் பெரிய அலுமினிய பானை ஒன்றை எடுத்து அதை கற்களைக்கொண்டு அடித்து நெளித்து ஒரு உரப்பையில் போட்டு ஓணாகடன் நடையிலே அஞ்ச சந்தியில் இருக்கும் இரும்புக்கடைக்கு கொண்டு சென்று விற்று காசாக்கி இருக்கிறான். கிடைத்த பத்து ரூபாயையும் பக்குவமாக வீட்டுசெத்தையோரம் புதைத்துவைத்தான். அடுத்தடுத்த நாட்கள் அவன் பாடசாலை போகிறேன் என்றபெயரில் ஊரில் உள்ள குப்பைமேடுகளை தேட ஆரம்பித்தான். எங்கும் உலோகங்கள் கிடைக்கவில்லை ஏமாற்றத்தோடு விடுவந்தவன் ஒருநாள் பக்கத்து வீட்டு குசினியில் தேய்த்து தொங்கிக்கொண்டு இருந்த அலுமினிய சட்டி ஒன்றை திருடி விட்டான்.

கடற்கரையோரம் வளர்ந்து இருந்த கண்ணா பற்றைக்குள் குழி தோண்டி அதைப்புதைத்துவைத்துவிட்டு வந்தான். சிலநாட்களாக ஊரில் உள்ள சமையல்பாத்திரங்கள் மாயமாக மறைந்து போயின இதை பள்ளர் தோட்டத்தில் குடிதண்ணீர்பிடிக்கப்போன பெண்கள் தமக்குக்குள்ளே பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். சிலர் ஊரில் உள்ள குடி காரர் மீதும் சிலர் தங்கள் புருஷன்மார்கள் கள்ளுகுடிக்க பாத்திரங்களை திருடி விற்றுவிட்டனர். என்று தமக்குள்ளே எண்ணிக்கொண்டனர். சிறுவனது திருட்டு நாளாந்தம்கூடிக்கொண்டு போனது பலதும் கற்றுக்கொண்டான். நிறை அதிகரிப்பதற்காக பாணை சட்டி களுக்குள் கற்களை இட்டு அடித்து நெளித்து விட்டு ஏமாற்றி விற்று காசு சேர்க்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

சில வருடங்கள் கழிந்தன சிறுவன் பாடசாலையை முற்றாக மறந்துவிட்டான். வீட்டுக்கு வருவதை மெல்ல குறைத்துக்கொண்டான் கேட்டால் யாராவது சம்மாட்டி பெயரை கூறி அவரின் வாடியில் நிற்பதாக பொய்சொல்வான். ஒரு கோயில் திருவிழாவின் இறுதி நாளன்றுதான் அந்த சம்பவம் இடம்பெற்றது போலீசார் எங்கும் தேடுதல் வேட்டையை முடுக்கி விட்டனர். கிட்டத்தட்ட ஐம்பது சோடி புறாக்கள் இரவோடு இரவாக திருட்டு போய்விட்டன. அதன் உரிமையாளர்கள் கண்முடித்தனமாக சந்தேகம் கொண்டு அயல் கிராமத்தவர்களோடு வாட்கள் கத்திகளை கொண்டு சண்டை பிடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இரு ஊர்களுக்கு இடையில் மிகப்பெரிய சண்டை இரு பக்கத்திலும் தலா முப்பதுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் கைது செய்து யாழ்ப்பாண சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு இருந்தனர்.

திருப்பலிப்பூசைகளில் பங்குத்தந்தை மிகவும் கடுமையாக ஊர் மக்களை திட்டி தீர்க்க தொடங்கினார் இது வெட்கக்கேடான செயல் பந்தடியில் தான் மைதானத்தில் அடிபட்டீர்கள் இப்போது புறாவுக்காக வெட்டுக்கொத்துப்படுகின்றீர்கள் இது குழந்தை யேசுவுக்கும் மரியன்னைக்கும் ஏற்ற செயலில்லை என்று பீடத்தில் அடித்து பிரசங்கம் செய்தார் . ஊருக்குள் துணிவாக இறங்கி இந்த வேலை செய்தவன் பிடிபட்டால் அவனுக்கு சாவுதான் மவனே... கண்கள் சிவக்க வெற்றிலை வாயை சீறிக்கொண்டு சொன்னான் பெரிய புறாப்புள்ளி சேகர் உடனடியாகவே பாதிக்கப்பட்ட புறா வளர்ப்பாளர்கள் சிலர் போலீஸ் முறைப்பாடு செய்தனர்.

சில வாரங்கள் கடந்தன ஒரு மத்தியான நேரம் போலீஸ் ஜீப்புகள் சில உறுமிக்கொண்டு கடற்கரையோரம் மணல்மேடைகளை புரட்டிக்கொண்டு ஊர் மனைக்குள் புகுந்தது. ஜீப்பில் வந்த போலீஸ் அதிகாரி சமரக்கோன் தொழிலுக்குபோன சில பெரியவர்களிடம் பொன்ராசாருடைய விடு இருக்கும் முகவரியை விசாரித்தார். சில நிமிடங்களில் பச்சை நிற ஜீப் வண்டி புகையை கக்கிக்கொண்டு பொன்ராசாருடைய வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து கோர்ன் அடித்தது. கோடிப்பக்கம் மறைவில் குறுக்கு கட்டோடு குளித்துக்கொண்டு நின்ற பொன்ராசாருடைய மனிசி துடித்துப்பாதைத்துக்கொண்டு கிடுகு ஓட்டையால் எட்டிப்பார்த்தார் போலீசார் கொட்டிலை சுற்றி வளைத்து நிற்பதை கண்டதும் மழையில் நனைந்த

கோழிபோல நடுங்கினார். சம்பவத்தை அறிந்த பொன்ராசர் கோயில் போட்டிக்கோவில் இருந்து வேகமாக வந்தவர். போலீஸ் மாத்தையாவை கண்டவுடன் இடுப்பில் தொய்ந்து கிடந்த சாரத்தை மெல்ல அவிழ்த்துவிட்டு மெல்ல பம்ம ஆரம்பித்தார்

சொல்லுங்க மாத்தையா....

ஏய் உன்ர மகன் எங்கே இருக்கு? கேள்வியோடு போலீஸ் சமரக்கோன் விசாரணை செய்ய ஆரம்பித்தார். என்ன சேர் உன்ர மகனுக்கு அவன் சின்ன பொடியன் சேர்.. டேய் பொய்சொல்லுது நீ அவன் புறா களவெடுத்து இருக்கு அவன் எங்க போயிருக்கு நாளைக்கு அவன் ஸ்டேசனுக்கு வர வேணும் சரியா? போலீசின் அதட்டலில் குடல் கலங்கி செய்வதறியாது விறுக்கு விறுக்கு என்று கொட்டிலுக்குள் புகுந்து குளித்துவிட்டு பளபளப்பாக நின்ற மனைவியை ஈரக்கொண்டையில் பிடித்து உன்ர ஓ.. மகன் எங்கடி தேவடியாள் என்று குருமண்ணில் வீழ்த்தி இரண்டு கால்களாலும் மாறி மாறி பந்தாடினார். விலக்கு பிடிக்க யாரும் போவதில்லை மீறி போனால் கெட்ட வார்த்தைகள் பிரங்கிபோல வாயிலிருந்து புறப்பட்டு வரும் உதை வாங்கிய மனிசி முத்தத்தில் கிடந்த பனங்குத்தியோடு சாய்ந்துகொண்டு பிரடியை குத்தியில் அடித்து அழ ஆரம்பித்தார். பொன்ராசார் கொட்டிலுக்குள் புகுந்தவர் சேட் ஒன்றை அணிந்துகொண்டு கள்ளுக்கொட்டில் பக்கம் விறு விறு என்று நடக்க ஆரம்பித்தார். அன்று இரவு சிறுவன் கொட்டிலுக்கு வரவில்லை பல வாரங்கள் கழிந்தன அவன் ஊர் பக்கமே இல்லை எங்கு சென்றான் என்ற தகவல் யாருக்கும் தெரியாது பொன்ராசர் மனிசி அழுது கண்கள் குழிவிழுந்து தினம் தினம் மாதாவுடைய கால்களில் தஞ்சம் புகுந்து செபிக்க ஆரம்பித்தார் .

பொன்ராசார் முன்பைவிட அதிகம் குடிக்க ஆரம்பித்தார். சம்பவம் நடந்து ஒரு சில வருடங்களின் பின்னர் முல்லைத்தீவுக்கு பெறா மகளின் கலியாணத்துக்கு போய்விட்டு வந்த பவளத்தார் சிறுவனை கண்டதாகவும் பச்சை ஜீன்சும் அவன் கையில் கேசியோ மணிக்கூடும் போலீஸ் குரோப் வெட்டும் வெட்டி இருந்தான். என்று ஊருக்குள்ள கதையைக் கட்டிவிட்டார். வேறு சிலர் கொழும்புக்கு போற வழியில் புத்தள பஸ்ஸில் யாரோடு சிங்களத்தில் பேசிக்கொண்டு போனதாகவும் பொன்ராசாருக்கு தகவல் சொன்னார்கள். கொட்டில் இருண்டு கிடந்தது.

நிற வெறியில் மங்கலான இருட்டில் பீடி குடித்துக் கொண்டு இருந்த பொன்ராசார் தெற்குப்பக்கமாக திரும்பி அவனை வாயில் வந்த சிங்களத்திலும் தமிழிலும் தூஷண வார்த்தைகளால் சபிக்க ஆரம்பித்தார் கண்ணுக்கு எட்டும் தூரத்தில் மனிசி வருவதை கண்ட பொன்ராயர் எழும்பி இடுப்பில் வழுகிய சாரத்தை இடுப்பில் சுற்றி கட்ட எத்தனித்தார். அதற்குள் மனிசி மாதாவுடைய எண்ணையை நெத்தியில் தேய்த்து நெற்றியில் குருசு அடையாளம் வரைந்து விட்டு கொட்டிலுக்குள் சென்று விளக்கை ஏற்றத் தொடங்கினார். தெய்வீக வாசனை அறை முழுதும் நிரம்பி வழிந்தது பொன்ராசார் பீடியை எறிந்துவிட்டு மனிசியின் வாடையை பிடித்து பின்னால் செல்ல ஆரம்பித்தார்.

போராளிப் படலம்: கொதி கொலை

✪ பா. அ. ஜயகரன்

“பசி வந்தால் பூதம் கிளம்பும்” என்பது எனக்குப் பொருந்திப் போகிறது. வயிற்றுக் கொதியில் எதைச் செய்கிறோம் என்று அறியாமல் கைகளுக்கு கிடைப்பதையெல்லாம் விட்டெறிகிறேன்.

“அப்பனிட்ட கொதி இவனுக்குத்தான் வந்து கிடக்கு” என்று அம்மாவும்

“அப்பய்யாவின் வயித்துக்கொதியோடு வந்திருக்கிறான்” என்று பாட்டியும் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.

மூன்று வேளையும் குறித்த நேரத்திற்கு பசி மேலெழுகிறது. வயிற்றுக்குள் எதையாவது செலுத்திவிட்டால் அது அடங்கி விடுகிறது. நேரம் தவறினால் நான் செயற்படும் விதம் ஆச்சரியமாகவும் சற்று வெட்கமாவும் தான் இருக்கிறது. இவையெல்லாம் எனது மூளைக்கு எட்டிச் சிந்தித்துச் செயற்படுவதாகத் தெரியவில்லை. இரண்டாவது மூளையான வயிற்றின் பிரக்ஞைபூர்வமற்ற நடவடிக்கைபற்றி மற்றோர் சொல்லித்தான் அறிந்து கொள்கிறேன். இந்தப்

பசி அவா அல்ல. குறிப்பிட்ட சாப்பாடுதான் வேண்டும் என்ற அடம்பிடிப்பும் இல்லை. பசிக்கு தனிச் சோற்றை சாப்பிட்டாலே கொதி அடங்கிவிடும். பல தடவைகள் அப்படித்தான். சோறும் அடுப்பில் அவிந்துகொண்டிருக்கும் கறியின் ஆணத்துடனோ அல்லது தயிருடனோ எனது பசி அடங்கிப் போய்விடுகிறது. சிறுவயதில் அடங்காத அழுகையுடன் ஆரம்பித்து

“வீட்டில் சும்மா இருக்கிற உங்களுக்கு சமைக்க இவ்வளவு நேரமோ?”

என ஆச்சியையும் அம்மாவையும் அதட்டும் அளவுக்கு வளர்ந்து பின்னர் தங்கைகளை தட்டும் அளவுக்கு தொடர்ந்தது. குணம் அறிந்து அவர்களும் எனது பசி நேரத்தை கவனத்தில் எடுத்தார்கள்.

“இவனால் வீட்டில் ஒரு விரதமும் பிடிக்கேலாது” என்று ஆச்சியும் அம்மாவும் சொல்லியபடியே இருப்பார்கள்.

விரதம் பிடிப்பவர்கள்மேல் எனக்கு பெரும் மரியாதையிருந்தது. எப்படித்தான் இவர்களால் சாப்பாட்டை தள்ளி வைக்க முடிகிறது?. ஆச்சி கந்தசட்டி விரதத்திற்கு ஒரு நேர பழமும் பாலுடன் இருப்பார்.

“அடேய் முந்தியெல்லாம் ஒரு நேர மிளகுத் தண்ணியோட கிடப்பம்” என்று தன் பெருமையை சொல்லிக்கொள்வார்.

இந்தப் பெருமை பேசலின்போது என் வயிற்றுக்கொதி அடங்கியிருக்கவேண்டும். இல்லையெனில் அவர்களின் சாப்பாட்டை நாய் தின்று தொலைக்கும். ஆறாம் வகுப்புக்கு யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் இருக்கும் பெரிய பாடசாலைக்கு செல்லவேண்டியிருந்தது. மதியச் சாப்பாட்டை அம்மா கட்டித்தருவார். அனேகமாக ரொட்டியும், பிட்டுமாகத்தான் இருக்கும். இவை இரண்டு கொஞ்சம் பழுதாகாமல் கிடக்கும். “பழுதாகினாலும்” என்று சாப்பாட்டுக்கு காசும் தந்து விடுவார். எங்கள் வகுப்பில் பத்துத் தடவை “பெயில்” ஆகினவன் போன்ற தோற்றத்தோடு ஒருவன் படித்தான். அவனோடு எல்லோரும் பயத்துடனேயே பழகுவோம். அவனும் அதை தனக்கு சாதகமாக்கி தனிப்பெரும் சண்டியனாய்த் திகழ்ந்தான். அந்தச் சண்டியனுக்கு உணவைத் திருடித் சாப்பிடும் பழக்கமிருந்தது. அவனுக்கு ரொட்டிமேல் அளப்பரிய பிரியம். அவன் எனது ரொட்டியைத் தின்றபோதுதான் நிலைகுலைந்து நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தான். என்ன நடந்திருக்கும் என்று எனக்கும் தெரியவில்லை.

“என்ன நடந்தது?” என்று வாத்தியார் கேட்டார்

“என்ட ரொட்டியை எடுத்து திண்டுட்டான்” என்றேன்

“டேய்! உன்ட ரொட்டியைத் திண்டே அவனுக்கு முகம் வீங்கியிருக்கு?”

“என்ட ரொட்டியைத் திண்டுட்டான்” என்று அவரின் அனைத்துக் கேள்விக்கும் பதிலளித்தேன்.

அன்றிலிருந்து வாத்தியாலும் சக மாணவர்களாலும் “ரொட்டி” என்றே அழைக்கப்பட்டேன். அவ்வாறே எனது நண்பர்கள் இந்தச் சண்டியனின் வயிற்றுக்கொதியை அறிந்திருந்தார்கள். நண்பர்களின் சேர்க்கையால் பசியோடு உருசியையும் தேடிச் சாப்பிடும் தன்மை எனக்குள் வளர்ந்திருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் இருந்த மூலை முடுக்கு சாப்பாட்டுக் கடைக்கெல்லாம் சென்று சுவைத்திருக்கிறோம். எந்த உணவையும் புறம்தள்ளியது கிடையாது. பல சாப்பாட்டுக் கடைக்காரர் எமக்கு நெருக்கமாய் இருந்தார்கள்.

எங்கள் வீட்டு அடுப்பு எப்போதும் எரிந்தபடிதான் இருக்கும். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கு தீவிலிருந்தோ வன்னியிலிருந்தோ வரும் உறவினர்களுக்கு எங்கள் வீடுதான் அடைக்கலம். அவர்கள் வரும்போது கொண்டுவரும் இறைச்சி, மரக்கறி வத்தல்கள், கறுவாடுகள், மீன் தீயல் என்பன என்னை வசீகரிக்கத் தொடங்கியிருந்தன. இப்போதெல்லாம் பசியோடு சுவையை இரசிக்கப் பழகியிருந்ததைப் பார்த்து அம்மாவுக்கும் ஆச்சிக்கும் புதினமாய்த்தான் இருந்தது. பாட்டியின் சுண்டங்காய் வத்தல் குழம்புக்காக அவளை அணைத்து முத்தமிட்டேன். அம்மாவின் மீன் தீயல் கறிக்காகவே அவளே அடுத்தடுத்த பிறப்புக்கும் தாயாக வரவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டேன்.

“அப்ப அடுத்த பிறப்பிலும் எங்களுக்கு அடுப்படியில் இருந்து விடுதலை இல்லை”

அம்மா அதைச் சொல்லும்போது எனது மனதுக்கு கடினமாயிருந்தது.

யூலை 23, 1983 திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்

இரவு பதினொரு மணி வரை கதைத்து சிரித்தபடியிருந்தோம். உறங்கி சிறிது நேரத்துக்குள் பாரிய வெடிச்சத்தம் கேட்டது. எங்கள் வீடு அதிர்ந்தது. அதிர்வு என்னைக் கட்டிலிலிருந்து தூக்கி மீளக் கிடத்திற்று. மீண்டும் ஒரு வெடிச்சத்தம் தொடர்ந்தது. வீடு அதிர்ந்தது. வீட்டின் கூரை மீது மண்ணும் கற்களும் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தொடர்ந்து துப்பாக்கி வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின. இடைவிடாத வெடிச்சத்தம் பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்தது. சற்றுநேர சிறு நிசப்தம். மீண்டும் துப்பாக்கி வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின. அதுவும் பதினைந்து நிமிடங்களைத் தாண்டியிருக்கும். மீண்டும் நீண்ட நிசப்தம். மெல்லென நான் கட்டிலால் எழுந்து வெளியில் வந்தேன்.

“ஆமிக்காரங்கள் ஏதோ செய்யிறாங்கள் போல” என அம்மாவும் தங்கச்சிமாரும் நடுங்கிக்கொண்டு நின்றார்.

“அம்மா கொஞ்சம் சும்மா இருங்கோ.. இது ஆமியாய் இருக்காது” என்றேன்.

தமிழில் உரையாடுவது எங்கள் காதுகளுக்குள் எட்டியது. அப்போது எனது ஊகம் சரியெனப்பட்டது. இருநூறு அடி நீளமான செப்பு வயர் சுருள் ஒன்று எங்கள் வீட்டில் இருந்தது. உடுப்பு காயப்போடும் கொடி கட்டுவதற்காக வைத்திருந்தோம். எனக்கு

அதை உடனடியாக எங்கையாவது ஒழிக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. அதிகாலை ஒரு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. செப்புக்கம்பி வயர் சுருளை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு கிணற்றடியில் நின்ற தென்னையில் ஏறி ஓலைகளுக்கிடையில் வட்டுக்குள் ஒழித்துவிட்டு இறங்கினேன். எல்லோரும் மௌனத்தோடு விழித்திருந்தோம். வீட்டைவிட்டு வீதிக்கு வர பயமாகவிருந்தது. மெல்லென விடியத் தொடங்கியது. வெளியில் செல்வதற்கும் அச்சமாகவிருந்தது. வீதிகளில் இராணுவத்தினர் நிற்கக்கூடும். இராணுவ வாகனங்களின் இரைச்சல்கள் கேட்கத் தொடங்கின. பலாலி வீதியிலிருந்து தாழையடி ஒழுங்கைக்குள்ளும் இராணுவ வாகனங்கள் வந்து போகும் சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது. இராணுவத்தினர் ஒரு சுற்றி வளைப்புபோல் வந்திறங்கியிருந்தார்கள். காலை பத்து மணியளவில் வீடுகளுக்குள் புகுந்து விசாரணைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அருகருகு வீடுகளிலிருந்து இராணுவத்தின் பிரசன்னம் பற்றிய தகவல்கள் வேலிகளுக்குள்ளால் பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. நாமும் எமது முறைக்காய் தயார் நிலையிலிருந்தோம். எமது அடையாள அட்டைகளை எடுத்து வைத்திருந்தோம். அம்மாவுக்கு சிங்களம் சரளமாக பேசத் தெரியும். இராணுவம் கேட்கும் மனோநிலையிலிருந்தால் அம்மா சிங்களத்தில் பேசி எங்களைக் காப்பாற்ற முடியும் என்றொரு அசட்டு நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருந்தது. அப்பாச்சி நேற்று பெரியப்பா வீட்டுக்கு போயிருந்தார். அப்பாச்சியிருந்தால் கைத்தடியால் இராணுவத்தை சாய்க்கக்கூடிய தைரியசாலி.

“நெடுந்தீவில் கட்டாக்காலியாய் திரியும் மாடுகளை பிடித்துக்கட்டும் வீரம் கொண்டவள் அப்பாச்சியென்று” அப்பா சொல்லுவார்.

அவள் எம்முடன் இல்லாதது நன்றாகவேபட்டது. அவளது தள்ளாத வயதில் இழுத்துக்கொண்டு எங்கு ஓடுவது. எமது ஒழுங்கைக்குள் இராணுவம் வராத மீண்டும் பலாலி வீதிக்கு திரும்பியது. அவர்களது சோதனை முடிந்தது என்று நினைத்திருந்தோம். திடீரென வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின.

“ஆமிக்காரர்கள் சுடுகிறாங்கள்” எங்கள் அயலவர்கள் ஓலமிடத் தொடங்கினார்கள்.

இராணுவ வாகனங்களின் வேகத்தின் இரைச்சலுடன் வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. இராணுவ வாகனங்களின் இரைச்சல் சற்று குறைந்தபோது மரண ஓலங்கள் கேட்கத் தொடங்கின.

“சரவணமுத்து வாத்தியாரை சுட்டிட்டாங்கள்” என்ற தகவல் வந்தது.

அவர்களது வீடு இயக்கம் தாக்குதல் நடத்திய இடத்திலிருந்து 100 யார் தொலைவில் பலாலி வீதியில் இருந்தது. பக்கத்து பனை வளவுக்குள்ளால் போய் அவர்களின் மதிலால் பாய்ந்து வாத்தியாரின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். வாத்தியாரும் அவரது மருமகன் கலாபரமேஸ்வரனும் சுடப்பட்டு இறந்து

அவர்களது வரவேற்பரையின் கொங்கிரீட் தளத்தில் இரத்தம் உறையாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இரத்தத்தின் வாடை என் நாசிக்குள் ஏறியபோது உடலுக்குள் இரத்தம் உறைவதுபோல் இருந்தது. எனக்கு தலை சுற்றத் தொடங்கியது. ஓங்காளம் வருவதுபோலிருந்தது. கீழே தொப்பென்று குந்தியிருந்தேன். கலாவின் மனைவி, குழந்தைகள் கதறிக்கொண்டு நின்றார்கள். எதுவும் செய்வதறியாத பேதகழிப்பில் எல்லோரும் இருந்தோம். முதல் தடவையாக குரூரமான மரணங்களைப் பார்த்தேன்.

“வெளிக்கிடுங்கோ அவங்கள் திரும்பவும் வருவாங்கள் பொம்பிளைப் பிள்ளையளை வைச்சுக்கொண்டு இஞ்ச இருக்கேலாது” வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு அம்மா விடாப்பிடையாய் இருந்தார்.

நாங்கள் நான்கு பேரும் பக்கத்து பனை வளவுக்குள்ளால் போய் தாழையடி ஒழுங்கைக்கு வந்து தலங்காவல் பிள்ளையார் கோயிலடி நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினோம். திடீரென வாகனச் சத்தம் ஒன்று கேட்கத்தொடங்கியது. சைக்கிளில் வந்த ஒருவர்

“ஆமிக்காரன் வாரான் ஓடுங்கோ” எனக் கத்தியபடி சாமியார் வீட்டுக்கு முன்னால் சைக்கிளை போட்டுவிட்டு பனங்காட்டுக்குள் புகுந்தான்.

“பனைக்குள்ள ஒளியுங்கோ” என்று

சாமியார் அங்கு நின்று சைகை காண்பித்தார். நாமும் திரும்பவும் பனை வளவுக்குள் புகுந்து நாயுண்ணிப் பற்றைகளுக்குள் பதுங்கினோம். ஒழுங்கையால் இராணுவ வாகனம் போவதைப் பார்த்தோம். வெடிச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின. தாழையடி ஒழுங்கையிலிருந்து பிரியும் சிற்றொழுங்கைகள் எல்லாம் இராணுவ வாகனங்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. காண்போர்களையெல்லாம் சுடத் தொடங்கினர். இராணுவ வாகனம் மீண்டும் பலாலி வீதிப் பக்கம் போனது. நாம் நீண்ட நேரம் பனை வளவுக்குள் படுத்திருந்தோம். மீண்டும் மரண ஓலங்கள் கேட்கத் தொடங்கின. வீட்டுக்கு முன்னால் விழுந்து கிடந்த சைக்கிளை தூக்க வந்த சாமியார் இராணுவத்தின் சூட்டுக்கு பலியாகி வாசலில் கிடந்தார். நாம் ஓடத்தொடங்கினோம். அச்சமும், மரண ஓலமும் எம்மை துரத்தியபடியே இருந்தன.

அவலமும், ஆத்திரமும், இயலாமையுமென என் மனம் ஓய்வின்றி உழன்றது. வீட்டு பொறுப்பு எனக்கு இரண்டாம்பட்சமாய் போய்க்கொண்டிருந்தது. இயக்கத்தில் இணைவதென முடிவெடுத்தேன். ஓரிரு நாட்களில் வெளியேறுவதே ஏற்பாடு. அம்மாவையும், தங்கைகளையும் பார்க்கும்போது மனது அடித்துக்கொண்டது. இனி இவர்களை எப்போது பார்க்கப் போகிறோம்...? அவர்களது அன்பு வலையத்துக்குள்ளால் வெளியேற வேண்டும். அது கடினமானது. “இவ்வளவு நாளும் என் அருகில் இருந்தவர்கள்தானே” ஆயினும் அவர்களை இனி சந்திக்க முடியாமலும் போகக்கூடும்.

மனத்திடை நிறைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு செய்கையின்போதும் “இனி எப்போது இதைச் செய்யப் போகிறோம்” என்ற கேள்வி தொடர்ந்த வண்ணமேயிருந்தது. வீட்டில் நாளை பிரிவின் துயர் சூழ்ந்துகொள்ளும். நிதானித்தேன். மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டேன்.

பின்னேரம் பெரியப்பா மீனோடு வந்திறங்கியிருந்தார். அன்றிரவு நான் இந்தியாவுக்கு போவதற்கான ஏற்பாடுகளுடன் இருந்தேன்.

“என்ன பரீட்சையை பிற்போட்டிட்டாங்களாம்” என்று என்னிடம் கதைகேட்டார்.

தமிழர்களுக்கெதிரான இன அழிப்பு கலவரங்கள் என்னை நிலைகுலைத்திருந்த காலமது. பரீட்சைபற்றி எனக்கு எந்தக் கவலையுமிருக்கவில்லை. இன்று என்னுடன் இந்தியா வரும் ஐவரில் இருவர் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள். மற்றையோர் உயர்தர மாணவர்கள்.

“ஓம் பெரியப்பா. நாங்கள் பொடியள் சேர்ந்து படிக்கிறோம்”

எனது இயக்கத் தொடர்புகளை அப்பிடித்தான் வீட்டில் சொல்லி வைத்திருந்தேன். இயக்கச் சந்திப்புகளுக்குச் செல்லும்போது வகுப்பு நண்பர்களுடன் சேர்ந்து படிக்கப்போகிறோம் என்றுவிட்டே போய் வருகிறேன். பெரியப்பா வெளிக்கிடத் தயாராய் எனக்கருகில் வந்தார்.

“தம்பி பொடியள் எல்லாம் இயக்கத்துக்கு வெளிக்கிடுறாங்கள். உனக்கு இரண்டு தங்கச்சிமார். பார்த்து நட.”

என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தார். என்னிடத்தில் ஏதாவது மாற்றங்களைக் கண்டாரா..? அல்லது வழமையான அறிவுரையா..?

குசினிக்குளிருந்து தீயல், குழல்பிட்டு, தேங்காய்ப்பால் சொதியின் வாசனை அறை வரை வந்து என்னை அழைத்தது. சாப்பாட்டின் மீதான நாட்டம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. இன்று இரவு வீட்டைவிட்டு வெளியேறி பயிற்சிக்காக இந்தியா போகப் போகிறேன். மனதில் அது அருட்டலாகவிருந்தது. வழமையாக கறியின் வாசனையால் குசினிக்குள் போகும் நான் அறைக்குள் குந்தியிருந்து அம்மாவுக்கு எழுதப்போகும் பிரிவுக் கடிதம் பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“ராசா சாப்பாடாம் அம்மா கூப்பிடுறா” என்றவாறு ஆச்சி அறைக்குள் வந்தார்.

“ஓம் ஆச்சி சாப்பிடுறன். படிச்சுக்கொண்டிருக்கிறன்” என்றவாறு அருகிலிருந்த புத்தகத்தை தட்டினேன்.

ஆச்சி கட்டிலில் அமர்ந்து என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அதுவொன்றும் புதிதில்லை. நானும் படிப்பதுபோல் பாவனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவள் என்னருகில் வந்து தலையைத் தடவினாள். மனம் சோரும் போதெல்லாம் ஆச்சியின் அருகில் படுத்திருந்தால் தலையைத் தடவி மனதை ஆற்றிவிடுவாள். சில இரவுகளில் அவளருகிலேயே தூங்கியும் விடுவேன்.

“குஞ்சரம் குஞ்சரம்” என்று அவளது வருடல் என்னைத் தூங்க வைத்தவிடும். அவள் என் முகத்தில் ஏதாவது மாற்றங்களைக் கண்டாளா..? அல்லது வழமையான அன்பின் பரிமாறலா..? எழுந்து குசினிக்கு வந்தேன். தங்கைகளும் இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆச்சியும் வந்து என்னருகில் குந்தினாள். சாப்பிடும்போது ஏதாவது கலகலப்பாய்க் கதைத்து சாப்பிடுவதுதான் வழமை. நானும் எதையோ எல்லாம் கதைக்க முற்படுகிறேன். எதுவும் இயல்பாய் இல்லை என்பதை நான் உணர்கிறேன்.

“காணும் உன்ட கதை. சாப்பிடு. மீன் முள். இப்ப நீயெங்கையோ வெளியால அடையிறாப்போல” என்றாள் அம்மா.

பிரியமான உணவு என் முன்னே படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் தொண்டைக்குள்ளால் இறங்குவதற்கு கடினப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இரண்டு குழல் பிட்டு, இரண்டு மீன் தீயல் துண்டு, சொதிக்குள் கிடக்கும் தலைகள் என தின்று தீர்க்கும் எனக்கு எதுவும் இறங்கவில்லை. இந்த உணவுதான் நான் வீட்டில் சாப்பிடப்போகும் இறுதி உணவென மனம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் என்னையே பார்த்தபடியிருந்தாள். சொதியை பிட்டின் மீது ஊற்றினேன். மூன்று பிட்டு துண்டுகளையும் பிணைந்தேன். மீன் தீயல் துண்டை பிய்த்து ஒவ்வொரு கவளத்திலும் சேர்த்து உண்ண ஆரம்பித்தேன். தெண்டி தொண்டைக்குள்ளால் உற்செழுத்தவேண்டியிருந்தது. அம்மா பார்த்தபடியே இருந்தாள். அவளுக்கு ஏதாவது மாற்றங்கள் தெரிகிறதா..? நானே காட்டிக்கொடுக்கப் போகிறேனா..? “சாப்பாட்டோடு ஒன்றிப் போவென” மனம் அறிவுறுத்திற்று. ஒருவாறாக இயல்புக்கு வந்தேன். மீன் தலை ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து உறிஞ்சி தலைக்குள் கிடக்கும் சதையையும் சொதியையும் விழுங்கினேன்.

“சட்டிக்குள்ள கிடக்கிற மிச்ச தலையையும் சாப்பிடு”

என்றபடி தலைகளை ஒவ்வொன்றாக தட்டில் வைத்தார் அம்மா. உறிஞ்சி உமிழ்ந்து உண்பதை பார்த்தபடியே இருந்தாள். மாற்றங்களை அவள் நிச்சயமாக அவதானிக்கக்கூடும்.

“காணுமே..? ஏன் எழும்பியிட்டாய்..? இன்னொரு சில்லுச் சாப்பிடு. என்ன நடக்குது உனக்கு..? வெளியில எங்கேயும் சாப்பிட்டுத் திரியிறியே”

வேண்டாம் என்று தலையை அசைத்துவிட்டு எழுந்தேன். இனி அம்மாவின் பிரத்தியேக கவனிப்பு கிடையாது. குறித்த நேரத்திற்கு தோன்றும் வயிற்றுக்கொதி இப்போது விலகிப் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறது. அதை அம்மா அறிவாள். அது அவளுக்கு உள்ளூர் அச்சத்தை தந்திருக்கும். வெளியில் சாப்பிட்டதாகவே பல நேரங்களில் பொய் சொல்லி கடக்கிறேன். கைகளைக் கழுவி விட்டு தங்கைகளின் அறைக்குள் வந்தேன். இனி இவர்களை எப்போது பார்க்கப் போகிறமோ என்ற ஏக்கம் நெஞ்சத்தை அடைத்தது.

விடிந்துகொண்டிருந்தது. வள்ளம் தணுஸ்கோடியை வந்தடைந்திருந்தது. அம்மாவின் கைகளில் கடிதம் கிடைத்திருக்கும். அவர்களால் ஓலமிட்டு அழமுடியாமல் தங்களுக்குள் வெந்து தணிவார்கள். அம்மாவினதும் ஆச்சியினதும் கவலையான முகத்தை நான் அறிவேன். அப்பா இறந்தபோது அவர்கள் முகங்களில் சிரிப்பின் ரேகைகள் விரிவதற்கு நீண்ட நாட்கள் சென்றன. என்னையே சுற்றித் திரியும் தங்கைகள் “ஏன் அண்ணா இப்பிடிச் செய்தனீ” எனப் புலம்புவார்கள். அவர்கள் என்னைத் திட்டப்போவதில்லை. பிள்ளைக்குத் துணையாய் ஊர் தெய்வங்களை அனுப்பி வைப்பார்கள்.

1984

தமிழகத்தில் ஈழப் போராளிகளுக்கு கிடைத்த அன்பிலும் பராமரிப்பிலும் திளைத்திருந்தோம். முகாமுக்குள் முடங்கிக் கிடக்காமல் காலை ஓட்டப்பயிற்சியை கிராம வீதிகளில் ஓடுவதென முடிவெடுத்திருந்தோம். காலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து ஓட்டத்தை ஆரம்பிப்போம். அந்தப் பொழுதிலேயே கிராமத்துப் பெண்கள் எழுந்து வாசலில் கோலம் போட்டபடியிருப்பார்கள். எனக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. எங்கள் ஊரிலும் சிலர் கோலம் போடுவார்கள். அவை வேலிகளுக்குள்ளும், மதில்களுக்குள்ளும் நடந்து முடிந்துவிடும். இந்த காலை ஓட்டத்தின்போது ஒரு பாட்டியினதும் அவள் பேத்தியினதும் அன்பு எனக்கு கிட்டியது.

“ராசா காப்பி சாப்பிடுறியா..?”

பாட்டி கேட்டதும் அவள் கொல்லைப் பக்கம்போய் வாங்கி குடித்துவிட்டு மீண்டும் வீதிக்கு ஏறி ஓட வெளிக்கிட்டேன். காலை ஓட்டத்தின் பின்னர் மூன்று மணிநேரப் பயிற்சி. காலை உணவு பத்து மணிக்கு கிடைக்கும். அவிச்ச கடலையும் தேனீரும் காலை உணவு. பாட்டியின் காப்பி வேறு வடிவங்களுக்கு மாறியது. கேப்பங்கழி, சோத்துக்கஞ்சி, பச்சை முட்டை, ரொட்டி... எதைக் கொடுத்தாலும் நின்ற நிலையில் ஐந்து நிமிடத்துக்குள் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் ஓட ஆரம்பித்துவிடுவேன். பயிற்சி முகாமில் போடும் உணவு எனது வயிற்றுக்கொதியை அமர்த்தி வைத்தாலும் சுவை மீதான நாட்டம் மீண்டும் முளைவிட ஆரம்பித்திருந்தது. நான் வீதியைவிட்டு தினமும் இறங்கி ஏறுவதை பார்த்த எங்கள் உளவுத்துறை என்னை கண்காணிக்கத் தொடங்கியது. பாட்டி தரும் உணவுக்கு தடை விழுந்தது.

அப்போது பேத்தி எனக்கு கை கொடுத்தாள். ஓடிக்கொண்டே தின்னக்கூடிய பலகாரங்களை எனக்காக வைத்திருந்தாள். அவள் கோலம் போட முடியாத நாட்களிலும் எனக்காக காத்திருந்து தின்பண்டங்களை என் கைகளுக்குள் திணித்தாள். அவளுக்காகவே தினமும் எழுந்து ஓடுகிறேனோ..?. அவள் மீதான ஈர்ப்பை உணரத் தொடங்கியிருந்தேன். அவளும் அவ்வாறுதான். அவளின் விரல்கள் என் கைகளை வருடும் கணங்கள் இதமாகவிருந்தன. நாம் ஓடும் பாதையில் மறைவான இடங்களில் மாறிமாறி அவள் காட்சி தந்தாள். அவள் அந்தக் கிராமக்காரியல்லவா. உளவுத்துறைக்கே வித்தைகாட்டத் தெரிந்தவள். ஒவ்வொரு நாள் சந்திப்பு

இடங்களை அவளே தீர்மானித்தாள். எவ்வளவு வேகமாக ஓடுவதென்பதை நான் தீர்மானித்தேன். எங்கள் சந்திப்பின் காலம் எப்படியிருந்தாலும் குறித்த நேரத்துக்குள் முகாமுக்கு சென்றுவிடவேண்டும். அவள் இனியவள். அவள் தீனியோடு அவள் வார்த்தைகள் இன்னமும் இனித்தது. அவளைக் காணாத பொழுதுகளில் மனம் சோர்வதை உணர்ந்திருந்தேன். வீட்டின் பிரிவு மனதை குடைவதைப்போல் அவளும் குடைய ஆரம்பித்தாள். அவளின் அழகும் மெருகேறி வருகிறது. அல்லது அவள் என்னை நெருங்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். கரு மையிட்ட அவளின் குண்டுக் கண்களின் மொழி எனக்கு நன்கு புரிந்திருந்தது.

அன்று அவள் எள்ளுப்பாகோடு காத்திருந்தாள். வழமைபோல் கைகளுக்குள் திணிக்கவில்லை. என்னை அருகில் அழைத்து எள்ளுப்பாகை ஊட்டிவிட்டாள். அதன் சுவையின் இதத்தில் அவள் முத்ததை என் கன்னத்தில் பதித்தாள். அவளை இறுக அணைத்தேன். அவள் என் மார்புக்குள் கிடந்தாள். நாங்கள் முத்தங்களை பறிமாறிக் கொண்டோம். அவள் இதழ் தித்திப்பாய் இருந்தது. ஏதோவொன்று எங்களை மீட்டது. இருவரும் பதைப்பில் மீண்டோம். வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தேன். வழமையாக பிந்தி ஓடுபவர்கள் ஒருவரையும் தெருவில் காணவில்லை. மனம் பதைக்க ஆரம்பித்தது. காலைப் பயிற்சியின் வியர்வைக் களைப்பின் பின்பும் அவள் தந்த முத்தத்தின் சுவடுகள் கன்னங்களில் இருந்தன.

“டேய் உன்னை பொறுப்பாளர் வரட்டாம்” என்று உளவுத்துறை வந்து சொன்னான்.

பொறுப்பாளரின் கொதிப்பு முகத்தில் தெரிந்தது.

“டேய் நாயே! தின்த வீட்டில பேள வேண்டாம் என்று அந்தக் கிழவி சொல்லுது. எங்க தின்தாய்..? எங்க பேன்டாய்..?” என்று பொறுப்பாளர் கேட்டார்.

“இந்தச் சனங்கள் எங்களில் மதிப்பு வைச்சிருக்கு அதைக் கெடுத்திடாதையுங்கோ”

மதியம் வரையும் திடலைச் சுற்றி ஓடச்சொன்னார். உடனடியாக என்னை வேறு முகாமுக்கு மாற்றினார்கள். அந்த முகாம் பொறுப்பாளருக்காக காத்திருந்தேன்.

“இஞ்ச வந்தால் பயிற்சி எடுக்கிறதைவிட்டு இயக்கத்தை பிரிக்கிறம், கிழிக்கிறம் என்று நிற்கிறியள்” என்று என் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

அந்த முகாமின் பொறுப்பாளர் விசித்திரமான பேர்வழி. அங்கு வருபவர்கள் எதற்கு வருகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி அவனுக்கு அக்கறையில்லை. அனைவருக்கும் அடிக்கும் நிலையில் இருந்தான்.

இதுதான் நான் கன்னத்தில் வாங்கிய முதல் அறை. காதலின் முதல் முத்தமும் முதல் அறையும் ஒரே நாளில் கிடைக்கிறது. அவனது அறை என்னை அவமானப்படுத்திற்று. ஆத்திரம் மேலோங்கியிருந்தது. பயிற்சியில் முறுகியிருந்த உடல் பொறுமையிழந்திருந்தது. இயக்கத்திலிருந்து ஓடுவெளிக்கிட்டோர், இயக்கத்தை விமர்சித்தோர் எனப் பலரும் அந்த முகாமுக்கு கொண்டு வந்து விடப்பட்டிருந்தார்கள்.

“அண்ணை இது வேற பிரச்சினை” என்று என்னை அங்கு அழைத்து வந்த உளவுத்துறை சொன்னான்.

“புடுக்கு சும்மா கிடக்குதில்லை” என்று மீண்டும் அறைவதற்கு கை ஓங்கியவன் எனது கண்களைப் பார்த்துவிட்டு கையை இறக்கினான்.

“உன்ர பெயர் என்ன.? கொமோன்டோ ரெயினிங் நடக்க இருக்கு நீ அங்க போ” என்றான் பொறுப்பாளர்.

“ரொட்டி” என்ற எனது பட்டப்பெயரை “ரெட்டி” என்ற இயக்கப் பெயராய் மாற்றி வைத்திருந்தேன்.

முகாம் மாற்றமும், அவளின் பிரிவும் சற்றுச் சோர்வைத் தந்தது. நாளை என்னை அவள் தேடக்கூடும். என்னால் எந்தத் தகவலையும் அவளிடம் சேர்க்க முடியாது.

என் கொடுப்பு பல்லின் இடுக்குக்குள் ஏதோ அகப்பட்டிருப்பதுபோல் இருந்தது. நாக்கால் மெல்லத் தட்டி எடுத்தேன். எள்ளுப் பருக்கையாய் இருக்கும் என்பதாய் என் உணர்வு சொல்லிற்று. அதை நாக்கால் மெல்ல நகர்த்தி முன் பற்களுக்கு இடையே நிறுத்தி மெல்லெனக் கடித்தேன். எள்ளின் சுவை நாக்கில் பரவத்தொடங்கிற்று. அவளின் சுவை.

ஒரு வருடம் கடுமையான கொமோன்டோ பயிற்சியோடு பதினைந்து மாதங்கள் பயிற்சியில் என் காலத்தை கழித்திருந்தேன். மனம் வீட்டை நோக்கியே இருந்தது. ஈழம் போக முன்னர் அவளை ஒரு தடவையாவது பார்த்திடவேண்டுமென்ற அவா இருந்துகொண்டேயிருந்தது. எள்ளின் சுவை அவள்.

1985

வள்ளத்தில் வெடிபொருட்களும், ஆயுதங்களும் இருந்தன. வள்ளத்தில் உள்ள பொருட்கள் இந்திய உளவுத்துறைக்கு தெரியாமல் வாங்கிச் சேர்த்தவை. “றோ”வுக்குத் தெரிந்தால் பொருட்கள் பறிபோகும். நாங்கள் அனைவரும் மிகுந்த அவதானத்துடன் இருந்ததாகவே நினைத்திருந்தோம். வண்டிக்குள் பொருள்கள் ஏற்றி முடிந்ததும் தமிழக பொலிசார் சரியான தருணத்தில் தோன்றி வண்டியை தடுத்தாட்கொண்டார்கள். நாங்கள் கைது செய்யப்பட்டு அவர்களின் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டோம். முதலமைச்சரின் தலையீட்டால் பொலிசாரின் மன்னிப்பும், கொத்துப் பரோட்டா பாசலும் வந்தபோது இரவு பதினொரு மணி. தணுஸ்கோடி கடற்கரையிலிருந்து நாங்கள் வெளிக்கிடும்போது இரவு இரண்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. வள்ளத்துக்குள் முக்கிய பொருட்கள் இருந்தபடியால் காவலுக்கு என மூன்று வள்ளங்களும் தயாராய் இருந்தன. இலுப்பைக்கடவைக் கரைதான் எங்கள் இலக்கு. வன்னிக்கு போகவேண்டிய பொருட்கள் நிறைய இருந்தன. இலங்கை படையோடு மோதல் வந்தால் வங்காலை அல்லது மாதகல் கரையென முடிவெடுத்தோம். இரண்டு இயந்திரமும் இயங்கினால் ஒரு மணிநேரத்துக்குள் இலுப்பங்கடவையை அடைந்துவிட முடியும். முன்னுக்குப் போகும் மூன்று வள்ளங்களும் இலங்கைப் படையை சமாளிக்கும் வல்லமை இருந்தன. எங்கள் வண்டிக்குள் வெடிபொருட்கள் இருந்ததால்

அதிக கவனத்துடன் நகரவேண்டியிருந்தது. மன்னாருக்கு அண்மையாக கடற்படை வள்ளத்தின் நடமாட்டம் தென்பட்டது. முதல் அடி எங்களுடையதாக இருந்தது. பதினைந்து நிமிடங்கள் தாக்குதல் தொடர்ந்தது. நாங்கள் ஆயுத வண்டியை வங்காலை பக்கமாக நகர்த்தவேண்டியிருந்தது. எங்கள் தாக்குதலால் கடற்படை பின்வாங்கியிருந்த தகவல் எங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தது. இலுப்பைக்கடவைக்கு வள்ளத்தை திருப்பினோம். காலை ஐந்து மணியாகியிருந்தது. பதினைந்து மாதங்களின் பின்னர் நான் இலங்கைக்கு திரும்பியிருந்தேன். கடந்த பதினைந்து மாதங்களும் ஒரு யுகம். காலமென்பது வெறும் கணங்களாய் கடந்துபோவதில்லைத்தான். அது உணர்வுகளின் நினைவுகளின் சமை.

கரைப் பொறுப்பாளரை நான் அறிவேன். அங்கிருந்த வாடிக்கு அழைத்துப் போனான். காலைச் சாப்பாட்டுக்கான தயாரிப்புகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அது வங்காலை பீற்றர் அண்ணையின் வாடி. அவர் எங்கள் இயக்க ஓட்டிகளில் ஒருவர். நான் இந்தியாவுக்கு பயிற்சிக்காக சென்றபோது அவர்தான் எங்கள் வள்ளத்தின் ஓட்டி. “றோஸ்” பாணுடன் தோழர் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். பீற்றர் அண்ணை தேங்காய் துருவிக் கொண்டிருந்தார். அங்கு தண்ணீருக்குள் ஊறப்போட்டிருந்த சின்ன வெங்காயத்தை உரித்து வைத்தேன். அடுப்புக்குள் இருந்த தணலை வெளியே இழுத்து பரவி அதற்குள் செத்தல் மிளகாய்களை சுட்டு எடுத்தார். அதன் பின்னர் சூடை மீன் கருவாடுகளை தணலுக்குள் இட்டு சுட்டு எடுத்தார். வாசனை வாடியை நிறைக்கத் தொடங்கியது. சுட்ட மிளகாய், வெங்காயம், சொட்டு உப்பையும் இட்டு இடித்துப் பட்டுப்போல் வந்ததும் தேங்காய் துருவலை உரலுக்குள் இறக்கி இடித்து எடுத்தார். சுட்ட கருவாட்டின் செதிலையும், முள்ளையும் நீக்கி சதையை உலுத்தி எடுத்து சம்பலுக்குள் இட்டு பிசைந்தார். பின்னர் ஒரு தேசிக்காயை பிழிந்து விட்டு மீண்டும் பிசைந்தார். தேங்காய் சம்பலின் வாசனை நாசியை அரித்துப் பசியை கிளப்பிற்று. மீளவும் சுவையின் கணுக்கள் திறந்தன. பெரும் பாரத்தை இறக்கி மனம் சற்று இழுகியதுபோல் இருந்தது. நாவில் எச்சில் கட்டில்லாமல் ஊறத் தொடங்கியது. நீண்ட நாட்களின் பின்னர் அந்த வாசனை வயிற்றுக்கொதியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. “றோஸ்” பாணும் சுட்ட கருவாட்டுச் சம்பலும் கட்டிக்கிடந்தவை எல்லாவற்றையும் களைத்தெறிந்ததுபோன்ற உணர்வைத் தந்தது. றோஸ் பாணுடன் சம்பலும் சேர்த்து வாயில் இட்டபோது கண்கள் தானே இறுக மூடிக்கொண்டன. சுவை.

“அண்ணை ஊருக்கு வந்திட்டன். எவ்வளவு நாள் இப்படிச் சாப்பிட்டு” பீற்றர் அண்ணரைப் பார்த்தேன்.

“சரி சாப்பிடு.. எனக்குத் தெரியுமடா காஞ்ச வாய்க்கு என்ன வேணுமெண்டு” என்றார் பீற்றர் அண்ணை.

யாழ் குடாவுக்கு கொண்டு போகவேண்டிய சாமான்களுடன் நீல நிற “இல்வ்” லொறி தயாராய் இருந்தது. எங்களுடன் காவலுக்காக மூன்று மோட்டார் சைக்கிள்களில் ஆறு போராளிகள் வந்தார்கள். இராணுவ முகாம்களுக்குள் இடையே எங்கள் பாதைகள்

இருந்தன. காட்டுப் பாதைகளோடு பெரும் சுற்றுப் பாதைகளாயும் இருந்தன. கடல் ஆபத்துக்களைவிட தரை ஆபத்துக்கள் நிறையவே இருந்தன. காடுகளுக்குள் இராணுவம் ஒளிந்திருந்து தாக்குதல் நடத்தக்கூடும். இராணுவத்தின் நடமாட்டத்தை அவதானிக்க குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை செல்லும் வழிகளில் அறிந்துகொண்டேன். முக்கியமான கடவைக்குள்ளால் செல்லும்போதெல்லாம் குழுக்களின் சமிக்சைக்காக காத்திருக்கவேண்டியிருந்தது. மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த போராளிகளின் பணியில் பெரும் பங்கு அதுவாகவிருந்தது. மதியத்தை அண்மித்திருந்தது. பசி எடுக்கத்தொடங்கிற்று. வயிற்றுக்கொதி மீண்டும் தோன்றுமாப்போல் இருந்தது. வாகனத்தை ஓட்டிவந்த போராளியிடம் மெல்லக் கதையைக் கொடுத்தேன்.

“அக்கரையான்குளத்தில் நிப்பாட்டிச் சாப்பிடலாம்” என அவன் சொன்னான்.

“எவ்வளவு நேரம்” என மீளவும் கேட்டேன்

“முக்கால் மணித்தியாளத்தில போகலாம்” என்றான்.

தாக்குப் பிடிக்கலாம். நான் வெளிப்படையாக எதையும் சொல்ல முடியாமல் இருந்தேன். ஒரு போராளியால் பசி கிடக்க முடியாதா..? கொமோன்டோ பயிற்சியின்போது வயிற்றைக் கட்டி பயிற்சியெல்லாம் எடுத்தோமே..? “நாங்கள் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு சாமான்களை கொண்டு போறம்.. இவர் சாப்பாட்டுக்கு நிற்கிறார்” என்று அவர்கள் எண்ணக்கூடும். அக்கரையான்குளத்தை அடையும்போது ஒரு மணித்தியாளத்திற்கு மேல் போயிருந்தது. பசி தனது உக்கிரத்தை வெளிக்காட்டத் தொடங்கியிருந்தது. முன்னே மோட்டார் சைக்கிளில் சென்ற போராளியொருவர் திரும்பி வந்து எங்கள் வாகனத்தை நிறுத்தினார்.

“கடையடியில் மாத்தையா கோஸ்டி நிக்குது. அங்க நிப்பாட்டேலாது” என்றார் அந்தப் போராளி.

“ஏன்” என்றேன்.

“வீண் சிக்கல்” என்றான் அவன்.

வயிற்றுக்கொதி.

“அப்ப எங்க நிப்பாட்டுறது” என்றேன்

“முறிகண்டிப் பக்கமாய் போய்த்தான் கண்டி ரோட்டைக் கடக்கவேணும். முரசுமோட்டையில் இல்லாட்டி இடையில் எங்கையாவது பார்த்து நிப்பாட்டுவம்” என்றான் அவன்.

அவர்களும் என்னோடு காலை உணவருந்தியவர்கள் தான். அவர்களுக்கு தோன்றாத பசி என்னையேன் வதைக்கிறது. முரசுமோட்டைக்கு வந்து சேரும்போது முன்று மணியைத் தாண்டியிருந்தது.

“இன்னம் கொஞ்சத் தூரம்தான் கடை” என்றார் வண்டி ஓட்டும் போராளி.

தலை கனக்கத் தொடங்கியிருந்தது. எனது வயிற்றுக்கொதியை யாரிடமும் கூறமுடியாது.

எதையாவது பிடித்துத் தின்னும் அளவுக்கு கொதி விரிந்திருந்தது. முன்னே போன போராளி பெரும் பதற்றத்துடன் வந்து எங்கள் வாகனத்தை மறித்தான்.

“அண்ணை வாகனத்தை திருப்ப வேணும் வேற வழியாலதான் போக வேணும்” என்றான்

“என்னடா என்ன பிரச்சனை” என்றேன்.

“ஏதோவொரு பிரச்சினையில் எங்கட பொடியள் யாரையோ பிடிச்ச அடிச்ச விசாரிச்சவையாம். அந்தாள் அவமானத்தில வீட்டை போய் மருந்தை குடிச்ச செத்துப்போச்சுது. சனங்கள் குழம்பி நிற்குதுகள். எங்களுக்கு “சப்போட்டான்” ஆட்கள் தான் ரோட்டை மறிச்ச வைச்சிருக்குதுகள்”

வாகனத்தைவிட்டு இறங்கி நடந்தேன். எதையாவது பிடுங்கித் தின்னக் கிடைத்தால் நல்லது. அருகிலொரு பெட்டிக்கடையிருந்தது. அங்கு தொங்கியபடியிருந்த “ரஸ்க்” பொதியை பிடுங்கி எடுத்து பிரித்து சாப்பிட வெளிக்கிட்டேன். மற்றய போராளிகள் என்னைப் பார்த்தபடியிருந்தார்கள்.

“நாங்கள் பிரச்சனைக்குள் நிற்கிறம். நீ “ரஸ்க்” சாப்பிடுறாய்” என்ற வகையிலேயே அவர்கள் பார்வை.

“தோழர் பசிக்குதுபோல” என்று எனது நிலையறிந்து ஒருவன் கேட்டான்.

“இல்லை ஊர் ரஸ்க் திண்டு கனநாள்” என்றவாறு

பக்கட்டை முடித்தேன். வயிற்றுக்கொதியோடு என்னால் கதைக்க முடிகிறதே. இந்தக்கொதியை எதுவும் அடக்கிவிட முடியாது. பசியை ஏமாற்ற முடியாது. மதியம் கடந்து நான்கு மணித்தியாளம் ஆகிவிட்டது.

“தோழர் சுண்டிக்குளத்தில் அண்ணாவியாரின்ட கடையிருக்கு. மணிச் சாப்பாடு. அங்க சாப்பிடலாம்” என்றான் ஓட்டுனர்.

என்னுடைய கொதிக்கு மணிச் சாப்பாடில்லை. சும்மா சாப்பாடு போதும்.

ஊரியானை வந்தடைந்திருந்தோம். இரவுபட முன்பு நாங்கள் சுண்டிக்குளத்தைத் தாண்ட வேண்டும். “இல்வ்” வண்டியில் இருக்கும் பொருட்களை “ரக்டர்” வண்டிக்கு மாற்றவேண்டும். சதுப்பு நிலத்துக்குள்ளால் போவதற்கு வசதியாய் சேற்று உழவுக்கு போடும் சில்லுடன் கலப்பை பூட்டிய “ரக்டர்” நின்றது. கலப்பையில் பொருட்களை அடுக்கினோம். தாவரக் குழைகளை வெட்டி “ரக்டர்”ரை மறைத்தோம். ஆணையிறவு முகாமுக்கு கிழக்குப் புறமாகவே எங்கள் பயணம். “ஹெலி”த் தாக்குதல்கள் அடிக்கடி இடம்பெறும். சதுப்பு நிலத்தை ஓட்டியிருந்த குறண்டல் பாலைகளும் சதுப்பு நிலத் தாவரங்களும் நாங்கள் மறைவதற்கு ஏதுவாய் இருந்தன. சுண்டிக்குளத்துக் கரையை வந்தடைந்திருந்தோம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்த இன்னுமொரு “எல்வ்” வாகனம் எமக்காய் காத்திருந்தது. “ரக்டர்” இலிருந்த பொருட்களை “எல்வ்” வாகனத்திற்கு மாற்றினோம். என்னுடன்

இலுப்பைக்கடவையிலிருந்து வந்த போராளிகள் மீண்டும் வன்னிக்குத் திரும்பினார்கள். இப்போது எல்லோருமே புதுப்போராளிகள். எனது வயிற்றுக்கொதியை யாரிடத்தில் சொல்வது. அவர்களுக்கு பசியெடுத்தால் அண்ணாவியாரின் கடையில் நிப்பாட்டுவார்கள். 40 நிமிடங்களுக்குமேல் வாகனம் ஓடியிருக்கும்.

“என்னடா கடை பூட்டியிருக்கு” என்டான் ஒருவன்.

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு கொட்டில் கடை. அருகில் கிணறு. ஒரு சிறு விளக்கு எரிந்த வண்ணமிருந்தது.

“என்னெண்டு பார்த்திட்டு வா” என்றார் ஓட்டுனர்.

அவன் இறங்கி கடை வாங்கில் கிடந்தவருடன் கதைத்துவிட்டு வந்தான்.

“அண்ணாவியாரின்ட மருமோனை “நேவி” கூட்டுட்டான்களாம். செத்தவீட்டுக்கு வெற்றிலைக் கேணிக்கு போயிட்டாராம்”

பசியின் கோரத்தில் தலையடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. கடல் காற்று பசியைக் கூட்டியிருந்தது.

“தோழர் தண்ணி இருக்கே” என்று ஓட்டுனரைக் கேட்டேன்.

“நல்ல தண்ணிக் கிணறுதான் இறங்கிக் குடியுங்கோ” என்றான்

நல்ல தண்ணிதான். நீரின் சுவை. மண்டிக் கொண்டேயிருந்தேன். இந்த உப்புத் தரையில் இப்படி சுவையான தண்ணியா..? வயிற்றுக்கொதியை கொல்வதற்கு இந்தத் தண்ணியைத்தவிர வேறு வழியில்லை. இனி இந்த இரவுக்கு எந்த சாப்பாடும் கிடைக்கப் போவதில்லை. எந்த எதிர்பார்ப்பையும் என்னால் தாங்க முடியாது.

“என்ன தோழர் பசியோ..? கொடிகாமத்தில இல்லாட்டி சாவகச்சேரியில கடையல் திறந்திருக்கும் சாப்பிடலாம்.” என்றார் ஓட்டுனர்.

பசி மூளையை கசிக்கிக்கொண்டு வந்தது. வயிறு நீரால் நிறைந்திருந்தது. மெல்லிய மயக்கம்போல் இருந்தது. நித்திரையா..? மயக்கமா..?

நான் கண் விழித்தபோது எவரும் வாகனத்துள் இருக்கவில்லை. முதலில் அச்சமாகவிருந்தது. வாகனத்திலிருந்து கீழ் இறங்கினேன்.

“எஞ்சின் ஏதோ பிரச்சினை” என்றான் ஓட்டுனர்.

“எவடத்தில நிற்கிறம்”

“அரியாலை கொழும்புதுறை றோட். யோகர் சுவாமி மடத்தடி”

“என்ன நேரம் தோழர்”

“மூண்டாகுது”

கொடிகாமம், சாவகச்சேரி எல்லாம் தாண்டி யாழ்ப்பாணத்தில் நிற்கிறோம். பெரியப்பாவின் வீடு அண்மைதான்.

“தோழர் என்ட பெரியப்பா சந்தனமாதா கோயிலடிதான். நான் நடந்து போறன். நாளைக்கு முகாமில சந்திக்கிறன்”

என்றுவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தேன். நாய்களும் உறங்கிக்கிடந்தன. இந்த வேளையில் போய் எப்படி அவர்களை எழுப்பப் போகிறேனோ..? பெரியப்பா வீட்டு கேற் பூட்டிக் கிடந்தது. கேற்றின் மேல் கொழுக்கியால் ஒரு தட்டுப் போட்டேன். நாய் விளித்துக்கொண்டது. அதன் குரை ஒரு அன்னியனை காட்டிக் கொடுத்தபடியிருந்து. எப்போதும் அரைக் கண்ணில் நித்திரை கொள்ளும் பெரியப்பா முன் வாசல் வெளிச்சத்தைப் போட்டுவிட்டு ஒரு கையில் தடியுடனும் மறுகையில் “டோச்”சுடனும் வந்தார்.

“பெரியப்பா நான் ராசன் வந்திருக்கிறன்” என்றேன் எனது குரலை அடையாளம் கண்டுகொண்டு

“ஓ ராசனே..? பொறு திறப்பை எடுத்து வாறன்.”

பெரியப்பா கதவைத் திறந்து உள்ளே விட்டபடி,

“சாப்பிட்டியா?” என்றார்.

பெரியப்பா குசினி எந்தப் பக்கம் என்று அறியாத ஆள். நான் சாப்பிடவில்லையென்றால் பெரியம்மாவை எழுப்புவார். கூடவே அக்காவையும் எழுப்புவார். பெரியம்மா நெஞ்சு வருத்தத்தோடு அவதிப்படுவார். இந்த வேளையில் அவர்களை சிரமப்படுத்த மனம் விரும்பவில்லை. இன்னமும் இரண்டு மணித்தியாளங்கள் தாக்குப் பிடித்தால் கச்சேரியடி சாப்பாட்டுக் கடை திறந்துவிடும் அங்குபோய் ஏதாவது சாப்பிடலாம்.

“ஓம் நான் சாப்பிட்டன்” என்றேன்.

பசியின் கோர முகம் மணிக்கூட்டை பார்த்தபடியே யிருந்தது. மணிக்கூட்டின் முட்கள் அண்டத்தை காவுவதுபோல் மெல்ல அசைந்துகொண்டிருந்தன. வினாடிச் சத்தத்தின் இடைவெளி பேரண்ட அளவிற்கு நீண்டுகொண்டிருந்தது. பசி பேரண்டத்தை விழுங்குவதற்கு தயாராய் இருந்தது. ஐந்து மணி. எழுந்து முகத்தை அலம்பினேன். விடியல்.

“வெளிக்கிடப் போறியே” என்றார் பெரியப்பா

“எங்கட வாகனம் யோகசுவாமி மடத்தடியில பழுதாகி நிற்குது. போய் பார்த்திட்டு வாரன்”

என்று அவரின் சைக்கிளை இரவல் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டேன். பசிச் சன்னதம். கச்சேரியடி வெகு தொலைவில் இல்லை. பத்து நிமிடத் தொலைவு. எதற்கும் பிரதான வீதிகளை தவிர்த்து காட்டுக் கந்தோர் ஒழுங்கைக்குள்ளால் சைக்கிளை விட்டேன். அது கண்டி வீதியில் ஏறும். அதிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் கடை. காட்டுக்கந்தோர் வீதி முடிவடைந்து கண்டி வீதிக்கு ஏறும் இடத்தில் நடமாட்டங்களை அவதானித்துவிட்டு தொடர்வதற்காக சைக்கிளை விட்டு இறங்கி உருட்டினேன். கண்டி வீதியை அடைந்ததும் இரண்டு பக்கமும் பார்த்தேன். திடீரென இரத்த வாடை எனது மூக்கை அரித்தது. இடது பக்கமாயிருந்த மின் கம்பத்தில் யாரையோ கட்டியிருப்பது தெரிந்தது.

மின் கம்பம் அருகே வந்தேன். தலையில் குடு. கண்ணொன்று வெளியே தொங்கியபடியிருந்தது. மற்றய கண் திறந்தபடியிருந்தது. இரத்தம் உறையாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இப்போதுதான் சுட்டு இருக்கிறார்கள். இரத்தத்தின் வாடை என்னை நிலைகுலைய வைத்தது. அவன் கழுத்தில் தொங்கிய அட்டையில் ஏதோ எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை வாசிக்க முற்பட்டேன். அடியில் கிடந்த கொட்டை எழுத்து மட்டும் கண்களுக்கு எட்டியது. தமிழீழ எனத் தொடங்கியது. கண்கள் இருளத் தொடங்கின. சைக்கிள் என் கைப்படியிலிருந்து விலகி விழுந்தது. சரவணமுத்து வாத்தியாரின்ட, கலாவினட, சாமியாரின்ட இரத்தத்தின் வாடை. உடல் நடுங்கி ஓங்காழிக்கத் தொடங்கினேன்.

“என்ன தம்பி சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு வாராய்..? சில்லு காத்துப் போயிட்டுதோ..?” என்று பெரியப்பா கேட்டார்.

நினைவு திரும்பியது. சைக்கிள் என் கையில் இருப்பது தெரிந்தது. நான் சைக்கிளை ஓடி வரவில்லை. தள்ளிக்கொண்டே வந்திருக்கிறேன். நான்தான் காற்றுப் போயிருந்தேன்.

“இல்லை நாய்கள்” என்றேன்.

பெரியம்மா, அக்கா, தம்பி எல்லோரும் என்னுடன் கதைப்பது தெரிகிறது. அவர்களுக்கு பதிலளிக்கும் பலம் என்னிடம் இருக்கவில்லை.

“தம்பி சாப்பிட்டிட்டு போவன்” என்று பெரியம்மா கேட்டபடி நின்றார்.

“நான் வீட்டை போகப்போறன். களைப்பு. வீட்டை போனால் ஆறுதலாய் படுக்கலாம்” என்றேன்.

தம்பி அயல்வீட்டாரின் மோட்டார் சைக்கிளுடன் வந்தான். எங்கள் வீட்டை அடைந்தபோது அந்த விடியலில் என்னை எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மகிழ்ச்சியில் எல்லோரும் ஓலமிட்டு அழுதார்கள். ஏதோ நடந்துவிட்டது என அயல் வீட்டுக்காரர்களும் ஓடி வந்தார்கள்.

“ராசன் அண்ணர் வந்திட்டார்” என்று வாசலில் நின்று அயல் வீட்டாரை திருப்பி அனுப்பிக்கொண்டு நின்றான் தம்பி.

அரவணைப்புகள், முத்தங்கள், உச்சி முகர்வுகள், ஆனந்தக் கண்ணீரின் நனையல். எல்லாவற்றையும் கடந்து மின் கம்பத்தில் கட்டிக் கிடக்கும் அந்த மனிதன். அவனின் வெளித்தொங்கிய கண். உறையாது ஓடிக்கொண்டிருந்த இரத்தம். அதன் வாடை. எல்லாம் மீண்டுகொண்டிருந்தது.

“பிள்ளை தொடடியை நிறைச்சுவிடு அண்ணா குளிக்கட்டும்” என்றார் அம்மா

குளித்துக்கொண்டே நின்றேன். மனம் நிலைகொள்ள வில்லை. நாசிக்குள் ஏறிய வாடை அங்கேயே தரித்து நின்றது. ஆச்சி உடுப்புத் தோய்க்கிற கல்லில் இருந்து என்னைப் பார்த்தபடியேயிருந்தார். தங்கைகள் கிணற்றுக்

கட்டிலிருந்து என்னுடன் ஏதேதோ கதைத்த வண்ணம் இருந்தார்கள். என் உடல் மாற்றம் அனைவருக்கும் தெரியும்படியாகவே இருக்கிறது. மனம்?. இவன் ஏதோ பித்துப்பிடித்தவன்போல் இருக்கிறான் என்பதை ஆச்சி உணர்ந்திருப்பான். கொடியில் கிடந்த துவாயையும் சாரத்தையும் என்னிடம் நீட்டினார். உடையை மாற்றிவிட்டுத் திண்ணைக்கு வந்தேன்.

“விபூதியைப் பூசன். நெற்றி பாளாய்க் கிடக்கு” என்றார் ஆச்சி.

எல்லாமே கேட்கிறது. மனது விறைத்திருக்கிறது.

ஆச்சி திண்ணையில் தொங்கும் குடுவையிலிருந்து விபூதியை அள்ளி என் நெற்றியில் இட்டாள். விபூதியை அள்ளி கையில் வைத்து கண்களை இறுக மூடி ஏதோ முணுமுணுத்த பின்னர் தூவென்று விபூதியை என் முகத்தே ஊதிவிட்டார். இது வழமையான ஆச்சி வைத்தியம். மகன் திரும்பிவிட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியில் குசினியிலிருந்து எனக்கு பிடித்தமான உணவுகளின் சமையல் வாசனை வெளிக்கிளம்பியிருக்கும். ஆயினும் எந்த வாசனையும் என் நாசிக்கு எட்டவில்லை.

“தம்பி சாப்பிடு” என்று சாப்பாட்டுத் தட்டத்தை நீட்டியபடி நின்றார் அம்மா.

“எனக்கு பசிக்கேல. களைப்பாய் இருக்கு.. நான் படுக்கப் போறன் அம்மா” என்றேன்

“வெறும் வயிற்றோடு படுக்காதே. சாப்பிடு” என்று அம்மா நின்றார்.

இவன் பசி கிடவான் என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். பல மாதக் கதைகளோடு எல்லோருமே காத்துக் கிடக்கிறோம். எனது கலகலப்பான பேச்சு அடங்கியிருந்தது. மனம் களைத்திருப்பதை முகம் காட்டியபடியே இருந்தது. ஆச்சியின் கட்டிலில் போய் சாய்ந்தேன். ஆச்சி என் தலைமாட்டில் இருந்து “குஞ்சரம் குஞ்சரம்” என்று தலையைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“பசிக்கேக்க சாப்பிடு ராசா” என்றவாறு அகன்றாள் அம்மா.

நாசிக்குள் ஏறிய இரத்த வாடை அங்கேயே தரித்திருந்தது. கண்களை இறுக மூடி நித்திரையை வரவழைக்க முயன்றேன். மின்கம்ப தெருவிளக்கின் ஒளி சூரியர்களாய் பரிணமித்தது. பேரொளி கண்களுக்குள் தரித்தது. பேரொளியில் அந்த மனிதன் தன் ஒற்றைக் கண்ணால் என்னைப் பார்த்து

“கழுத்தில் தொங்கும் அட்டையிலிருப்பதை வாசி” என்கிறான்.

“கொலை என்றே அதில் எழுதியிருக்கும்” என்று அவனிடம் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

“எனக்கு உறக்கத்தைத் தா... நான் மீள்வதற்கு ஒரு சிறு உறக்கம் வேண்டும். நான் உன்னிடம் வேண்டுவதெல்லாம் என் கண்களுக்குள் இருள்” என அவனிடம் இரந்துகொண்டிருந்தேன்.

அந்த விடியல் மெல்லென இருளத் தொடங்கிற்று.

மகள்

௨ தெய்வீகன்

01

சோமபால ஓலைகளால் வேய்ந்த ராமராயம தபோவனத்துக்கு தனது பதினான்கு வயது மகளான சசிகாவை அழைத்துச் சென்றார். நீர் தேக்கத்தின் நடுவில் நான்கு கந்தூண்களில் நின்றுகொண்டிருந்த தபோவனத்தின் ஒரு பக்க வாசலை அலங்கார கற்களால் வடிவமைத்த பாலமொன்று தொடுத்திருந்தது. சசிகாவிற்கு தபோவனத்தை விடவும் அந்தப் பாலத்தை பிடித்திருந்தது. எங்கும் தூய்மை படர்ந்த சூழலும் அமைதியும் அவளை மீறி மனதுக்குள் குளிர்மையை பரப்பியது. பாலத்தில் தானும் தகப்பனும் நடந்து செல்கின்ற காலடிச் சப்தங்கள் அவள் மனக்குளத்தில் மகிழ்வின் சலனமாய்த் தோன்றின.

அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகளுடன் காவியுடை தரித்து அமைதியாய் பயணிக்கும் பிக்குகளின் மீது சசிகாவுக்கு எப்போதும் ஒரு ஈர்ப்பு. தனது தகப்பனின் கண்களில் காணாத வசீகரத்தினை பிக்குகளிடம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறாள். வகுப்பிலுள்ள அத்தனை பேரும் யானையை பார்ப்பதற்காக வீதியில் வந்து வரிசையாகக் நிற்கும் போதெல்லாம் பிக்குகளின் மீதுதான் சசிகாவின் கவனம் திரும்பும். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் எவரின் கண்களிலும் காணாத பரிவையும் காருண்யத்தையும் பிக்குகளின் உடல்மொழியில் கண்டாள். ராமராயம விகாரையின்

கூடு பவனி போகும்போதெல்லாம், சசிகா பிக்குகளைப் பார்ப்பதற்காக ஓடிவருவாள். அவர்களின் காவி வண்ணம் வீதியின் மூலையில் மறையும் வரைக்கும் பார்த்தபடியே நிற்பாள்.

உள்ளே தலைமைச் சுவாமிகள் அலங்காரக் கதிரையொன்றில் வீற்றிருந்தார். தபோவனத்தில் காலடி பட்டதும் திரண்ட வாசம் சசிகாவின் அத்தனை நரம்புகளிலும் பரவியோடியது. புத்தபெருமானின் தியானம் செய்யும் திருவுருவம் தபோவனத்தில் மஞ்சள் ஒளியை மலர்த்தியிருந்தது. அசையும் கூடர்களை தாங்கிய கல்விளக்குகள் ஒழுங்கு பிசகாமல் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அனைத்திலும் குடியிருந்த தனித்துவம் அவளுக்குள் வித்தியாசமான ஆச்சரியத்தை விதைத்தது. அவற்றிற்கெல்லாம் அதிபதிபோல வீற்றிருந்த தலைமைச் சுவாமிகள் தம்ம விபூசன தேரர் புத்தரின் இன்னொரு சிலைவடிவாகவே சசிகாவுக்குத் தெரிந்தார்.

தகப்பன் முழந்தாளில் இருந்து மடங்கி தரையைத் தொட்டு வணங்கினார். கைகளிலிருந்த தடித்த புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு விபூசன தேரர் எழுந்து வந்தார். சசிகாவும் தகப்பனைப்போல குனிந்து வணங்கி எழுந்து நின்றனாண்டாள். தங்கள் இருவரையும் நோக்கி நடந்துவருகின்ற விபூசன தேரரை மிக அருகில் கண்டபோது, தனது கைகளில் பூக்கள் இல்லையே என்கிற கவலை சசிகாவை சூழத்தொடங்கியது. இருவரையும் பார்த்து தேரர் புன்னகைத்தார். உள்ளொளியில் திரண்டிருந்த ஞானத்தின் மிகு வடிவாய் தெரிந்த தேரரின் பார்வையும் உடல்மொழியும் அவளின் ஆழ் மனதில் அமைதியின் வெளிச்சத்தை நிரப்பியது.

தகப்பனோடு பேசியபடி வெளியே வந்த தேரர் தேமா மரத்திற்கு கீழிருந்த அலங்காரக் கதிரையில் அமர்ந்தார்.. தூரத்திலேயே நின்றனாண்ட சசிகா சுத்தமாக கூட்டப்பட்டிருந்த விகாரை வளவின் இன்னொரு மூலையில் நின்றனாண்டிருந்த தேமா மரத்திற்கு சென்றாள். கீழே விழுந்திருந்த பூக்களை கால்மடித்திருந்து தனித்தனியாய் பொறுக்கி கைகளில் சேர்த்தாள். ஒவ்வொரு பூக்களிலும் தெரிந்த வெண்மையும் தூய்மையும் அவளுக்குள் வழக்கத்தைவிட மிகுந்த பரவசத்தைத் தந்தது. தேரரோடு பேசி முடித்த சோமபால மகளைக் கையசைத்து அழைத்தார்.

“புத்த பகவானுக்கு பணிவிடை செய்வது என்பது ஞான சீலர்களின் பல வருட விரதங்களால் மெய்கூடுவது. அளப்பெரிய அர்ப்பணிப்புக்கள் நிறைந்தது. தியாகமும் தியானமும் இரு கண்களாய் வாழும் தவ வாழ்க்கை இது. உன்னுடைய குடும்பநிலை கருதி, உன்னுடைய தந்தையார் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க இந்தச் சிறுவயதில் இங்கு சேர்த்துக்கொள்கிறேன்”

தேரரின் வார்த்தைகளில் கழன்ற வெண்கல ஓசை சசிகாவின் உயிரில் சென்று விழுந்தது போலிருந்தது. தேரரின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கி அவரது திருப்பாதங்களில் தேமா பூக்களை சாற்றினாள். தேரர் சசிகாவை கருணையோடு பார்த்து புன்னகைத்தார். மகளை ஆரத்தமுவிய சோமபால நெற்றியிலே முத்தமிட்டு அங்கிருந்து விடைபெற்றார். தன்னருகில் நின்றனாண்டிருந்த தேரர் பச்சை விருட்சமாய்

திடீரென்று ஓங்கி வளர்ந்து, தன் தலைமேல் கிளைபரப்பி நிற்பதுபோல சசிகா உணரத்தொடங்கினாள்.

02

இரவு பெய்த சிறுமழையால் பாதி நனைந்திருந்தது நிலம். ஆறு மணிக்கெல்லாம் சசிகா எழுந்துகொண்டாள். விபூசன தேரர் முதல்நாள் கூறியதுபோல விகாரையின் மேற்கு மூலையில் வீற்றிருந்த சிவப்பு நிறத்திலான நீண்ட பிரிவேனா கட்டடத்திற்குப் போனாள். அங்கு தலைமுடி மழித்து, குளித்து, வெண்பருத்தியில் கால் வரைக்கும் நீண்ட ஆடையை அணிந்துகொண்டாள். ஆலமரத்திற்கு கீழ் விசேடமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த மரச்சட்டங்களிலான மஞ்சள் நிற தபோவனத்துக்கு போனாள். வாசலில் ஏற்கனவே தயாராய் நின்றனாண்டிருந்த இரண்டு பிக்குணிகள், சசிகாவை ஒரு சிவப்பு நிற சித்திர வட்டக்கல்லில் ஏற்றினார்கள். அவளது சுத்தமான கால்களில் நீரூற்றிச் சுத்தம் செய்தார்கள். அப்போது விபூசன தேரர் தன்னை சிருஸ்டித்துக்கொண்டதாக அவளுக்குள் எழுந்த மகிழ்வின் பேரலையில் சசிகா ஏகாந்த பொழுதைப் போலுணர்ந்தாள். நேற்றுவரை தன்னுள் நிறைந்திருந்த எதையும் உள்ளுணர்வினால்கூட ஞாபகம் கொள்ளமுடியாதளவுக்கு தான் ஞானபேறு அடைந்துவிட்டவளாகவும் எண்ணிக்கொண்டாள்.

மிகுந்த பிரகாசத்தோடு விபூசன தேரர் கதிரையிலிருந்தார். பரிசுத்த பாதங்களினால் மெதுவாக அடியெடுத்து தேரருக்கு அருகே சென்ற சசிகா முழந்தாளிலிருந்து குனிந்துகொண்டாள். கைகளிலிருந்த காவி உடையை அவரிடம் இரு கைகளினாலும் ஏந்திக்கொடுத்தாள். பாளி மொழியில் தேரர் சொல்லத்தொடங்கிய மந்திரம் சீரான ஓசையில் அங்கு பெருக்கெடுத்து உடலெங்கும் வியாபித்தது. அவளில் எஞ்சியிருந்த வெறுப்புக்களும் ஆசைகளும் கண்ணீராக கரைந்தது. அருப வெளியில் அவள் எடையற்று போயிருந்தாள். தேரரின் ஆசீர்வாதமும் அருகாமையும் சசிகாவை உயர்சீலம் கொண்ட ஞானக் கிழத்தியாய் அறிவித்தது.

தனது அறைக்கு திரும்பியவள் வெண்ணிற ஆடையை களைந்துவிட்டு காவி உடையைத் தரித்தாள். அறைக்கு வந்த இரண்டு பிக்குணிகள், காவி தரிக்கும் முறையை நேர்த்தியாக உடுத்துக் காண்பித்தார்கள். பாளி மொழியிலான நூல் கொத்தினையும் சசிகாவிடம் கொடுத்தார்கள். இப்போது தன்னிடமும் சாதாரண மனிதர்களில் காணமுடியாத விநோத அமைதி நிலையை அவள் உணரத் தொடங்கினாள்.

அன்றிரவு தபோவனத்தில் இரவுப் பிரசங்கத்திற்காக அனைவரையும் அழைத்திருந்தபோது, சசிகாவை விபூசன தேரர் ஏனைய பிக்குணிகளுக்கும் அறிமுகம் செய்துவைத்தார். அதன்பிறகு “புண்ணியம் மிக்கவர்களே” எனத் தொடங்கி பேசத் தொடங்கினார்.

அன்பும் அடர்த்தியும் சம விகிதத்தில் கரையப்பெற்ற ஓசையில் விபூசன தேரர் பிரசங்கம் செய்த அந்த இரவிலிருந்து நான்காவது நாள் சசிகா தனது அறையில் பாளி மொழி மந்திரங்களை வானொலியில் ஒலிக்கவிட்டபடி தன்னை மறந்த நிலையில் தனியாக தியானத்திலிருந்து திடுக்கிட்டு மீண்டாள். அப்போது

தேரர் சசிகாவின் மேலங்கியை முற்றாகக் களைந்து அவளைத் தனது மடியில் கிடத்தி வைத்திருந்தார்.

தபோவனத்திற்குள் முதன் முதலாக வந்தபோது பரந்திருந்த தேமா பூக்களின் வாசனை தன்னில் செடிபோல படர்ந்திருப்பதாய் உணர்ந்தாள். விபூசன தேரரின் கண்கள் இரண்டும் கிளை வைத்த நிலவுகளாக அவள் மீது ஒளி சிந்திக்கொண்டிருந்தன. அவளது மார்புக் காம்புகளை மிருதுவாக வருடிக்கொடுத்த தேரர், மிக அருகில் குனிந்து, பிரசாதம் போலிருந்த அவளது உதடுகளில் தனது உதடுகளை பதித்தார்.

“புண்ணியம் மிக்கவர்களே” என்று தொடங்கிய தேரரின் வெண்கலக்குரல் சசிகாவின் அங்கமெல்லாம் நெசவாடிக்கொண்டிருந்தது. அவளது கண்கள் மருண்டன. புத்தர் சிலையின் மூச்சுக்காற்று அவள் முகமெங்கும் படர்ந்து கன்னங்கள் சிவந்தன. கண்கள் மூடியவள் ஞானத்தின் உச்சத்திற்கு தன்னை அர்ப்பணித்தபடி அவர் மடியில் துயின்றாள்.

அடுத்தநாள் முழு நிலா இரவு. விகாரைப் பிரசங்கம் நிறைவடைந்து எல்லோரும் போனபிறகு, வளாகம் மெல்லொளியில் மிதந்தபடியிருந்தது. வண்ணக்கொடிகளில் தர்மச்சக்கரம் மின்னியபடியிருந்தது. புத்தரிடம் முதன் முதலாக தீட்சை பெற்ற மகாபிராஜபதி கௌதமியின் உயரமான சித்திரமொன்று பிரிவேனாவிலுள்ள தபோவன வாசலில் அழகான வண்ணங்களால் வரைந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனை முதன் முதலாகக் கண்டாள் சசிகா. அப்போது முதல் நாளிலிருந்த பரிபூரண உணர்வில் ஏதோவொரு தடுமாற்றம் நுழைந்ததைப் போல அவளுக்குத் தோன்றியது.

நேற்றைக்கு அறையிலிருந்து விபூசன தேரர் போனபிறகு அவளது மனம் களைத்துப்போனது. சீக்கிரமே தூங்கிப்போன அவள், சிறிது நேரத்தில் விகாரை வளாகத்தில் பிணம் எரிவதைப்போல கனவு கண்டாள். பிக்குணிகள் எல்லோரும் ஓடிச்சென்று பார்த்தபோது, முகத்தில் கண்கள், வாய், மூக்கு, காது எதுவுமில்லாத மொட்டைப்பிணமொன்று அப்போதுதான் எரியத்தொடங்கியிருந்தது. அதனை விபூசன தேரர் என்று அடையாளம் கண்ட சசிகா, வீறிட்டபடி தீயில் பாய்ந்தபோது, படுக்கையிலிருந்து துள்ளியெழுந்தாள். வெளியே வெள்ளொளி பொழியும் நிலவு, விகாரை தூபியின் நிழலை நடு வளாகத்தில் வீழ்த்தியிருந்தது. தேமா மரக்கிளைகள் அனைத்தும் பகல் போலன்றி அசையாது பேரச்சத்தை தந்தன.

தேரர் பிரசங்கத்தில் சொன்னதுபோல, தீய சக்திகள் தனது மனதுக்குள் நுழையப்பார்க்கும் தருணங்கள் இதுவாக இருக்குமோ என்று அஞ்சினாள். அப்போது அவர் மடியில் அவள் நிர்வாணமாகக் கிடந்த காட்சிகள் அவளுக்குள் கருமேகங்களாகத் திரண்டன. அவரது கைகள் ஊர்ந்த இடங்கள் அனைத்தையும் இப்போது எண்ணும்போது, அவை கொப்பளங்களாக வீங்கி சுருங்குவதாய் உணர்ந்தாள். அவளது உதடுகள் எதையோ சொல்லித் துடித்தன. கைகளை மார்புக்குக் குறுக்காக கட்டிக்கொண்டாள். வியர்த்து மூச்சு வாங்கியது. கூர் கூராக உடைந்த தர்மச்சக்கரமொன்று அடிவயிற்றிலிருந்து இரண்டு தொடைகளின் வழியால் வெளித்தள்ள எத்தனிப்பதுபோல கொடிய வலியெழுந்து

நரம்புகளை அறுத்தது. அறையெங்கும் கருகிய வாசம் பரவியது.

எழுந்தோடிச்சென்று அப்பாவின் கைகளை பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது. கடைசியாக, விகாரை படலையால் மறைந்த அவரது உருவம் கண்களினுள்ளே பிரவேசித்தது. பெரிய புத்தர் சிலையின் முன்னால் போயிருந்து சிறிதுநேரம் அழுதுவிட்டு வர எண்ணினாள். குளிர்ந்த நிலத்தில் பாதங்கள் பதிந்தபோது, தனது உடல் திடீரென்று பாரம் கூடியதைப்போல உணர்ந்தாள்.

அப்போது, வளாகத்திற்குள் நுழையும் நீர்த்தேக்கத்தை நோக்கிய மேற்குப் பாதையின் வழியாக சிறிது தூரத்தில், நான்கைந்து பேர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் சத்தம் அவளுக்குக்கேட்டது. அந்தக்குரல்களில் ஒன்று விபூசன தேரருடையது என்பதை சசிகா நிச்சயம் செய்தாள். குரல்கள் ஒலித்த திசை நோக்கி நடந்தாள். வெள்ளொளியில் வீழ்ந்திருந்த விகாரையின் நிழல்களையும் குளிர்ந்த தேமா பூக்களையும் வெறும் பாதங்களால் நசித்தபடி ஆற்றங்கரையோரமாக நகர்ந்தாள். முதல்நாள் பறுவத்திருவிழாவுக்காக விகாரையெங்கும் கட்டப்பட்ட தென்னங்குருத்திலான அலங்காரத் தோரணங்கள் முட்களைப்போல தரையில் நிழல் விழுத்தியிருந்தன. பேச்சொலி அண்மித்துக் கேட்கும் ஒரு இடத்தில் போய் பதுங்கி நின்றுகொண்டாள்.

விகாரையின் பின்னாலிருந்த பள்ளக்காணியில் பனையோலைகளினால் அலங்காரமாக அமைக்கப் பட்டிருந்த ஓலைக்குடிசையை அவள் முதன்முதலாக பார்க்கிறாள். மின்னொளியில் அது பிரகாசமாகத் தெரிந்தது. வட்ட மேசையின் விளிம்பில் ஆறு பேர் சுற்றி இருக்கிறார்கள். மேசைக்கு மேலிருந்து ஒளி கொட்டும் பெரிய மின்குமிழ், ஆறுபேருக்குமான கண்ணாடிக்குவளைகளில் நிரம்பியிருந்த கரிய பானத்தில் மிதக்கும் குளிர் கட்டிகளைக் கூட துல்லியமாய் காட்டியது. மேலும் கீழும் வெண்ணிற ஆடையிலிருந்த தடித்த மனிதரின் அரைவாசி நிழலில் விபூசன தேரர் சிரித்தபடி ஏதோ சொல்ல, மேசையை சூழ்விருந்த அனைவரும் சிரித்தார்கள். அந்த வெண்ணிற ஆடைக்குள்ளிருந்தவரை பாடசாலை நிகழ்வொன்றில் பிரதம விருந்தினராக மேடையில் கண்டிருக்கிறாள்.

“இந்தத் தேர்தலில் நீங்கள் நிச்சயம் களம் இறங்குகிறீர்கள். இனி இதில் எந்த மாற்றமும் வேண்டாம். அவ்வளவுதான்.”

மேசையின் அடுத்த பக்கமிருந்த ஒருவர் அதைச் சொல்லி முடிக்க, ஐந்து பேரது குவளைகளையும் சிரித்தபடி அந்தரத்தில் முட்டிக்கொண்டார் விபூசன தேரர். வாயெடுக்காமல் பருகி முடித்த குவளையை மேசையில் ஓசையோடு அடித்து வைத்தார். தனது உதடுகளை காவியின் ஒரு நுனியை எடுத்துத் துடைத்துக்கொண்டார்.

இருள் மீண்டும் மீண்டும் கரிய சுருள்களாக சசிகாவின் முன்னால் வீழ்த்தொடங்கியது.

03

இரவு நேரக்குளிப்பை முடித்துக்கொண்டு அறையிலேயே இருந்தாள். தணல் துண்டுகளை அறைவாசலில்

போட்டு, அதில் வாசனைத்திரவியங்களை தூவிவிட்டாள். ஏனைய பிக்குணிகள் தபோவனத்திற்கு சென்று வழிபாடு செய்தார்கள். அன்றிரவு சசிகா போகவில்லை.

வெளியில் சென்றிருந்த விபூசன தேரர் விகாரைக்கு வந்த பிறகு யாருமற்ற தபோவனத்திற்கு போனாள். காதுகளை வாசலில் கழற்றி வைத்துவிட்டு, கண்களை மூடியபடி உள்ளே தியானத்திலிருந்தாள். ஒவ்வொரு நொடியும் தரையின் வெப்பம் அதிகரிப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். எதிர்பார்த்தது போல விபூசன தேரரின் காலடி ஓசை கேட்டது. எழுந்து நின்று திரும்பி அவர் கண்களைப் பார்த்தாள். சில நாட்களாகவே பார்க்கவேண்டும் என்று ஆவலோடு தேடித்திரிந்த அந்தக் கரிய மாசடைந்த கண்கள். காவிக்குள்ளிருக்கும் கொடிய தேகத்தினை அல்லும் பகலும் வழிகாட்டும் துருவேறிய கண்கள். மனம் வாக்கு - காயம் அனைத்திலும் விடமேறிய அந்த உருவம்

“சசிகா....” என்றது.

“ஹாமதுருவனே.....இன்று மனம் நிறைந்து போயிருக்கிறேன். பகவானின் நித்திய அனுக்கிரகங்கள் என்னை சூழ்ந்துகொண்டிருப்பதைப்போல உணர்கிறேன். சந்தனக் குவளை மலர்களின் வாசத்தால் எனது மனம் நிறைந்து, உங்களது கீர்த்தியால் தீண்டப்பெற்றவளாக உணர்கிறேன். அறையில் சென்று தியானம் செய்யப்போகிறேன். எனக்கு அங்குதான் மனம் ஒருநிலைப்படும் போலுள்ளது”

சொல்லிமுடித்துவிட்டு பதிவை எதிர்பார்த்திருப்பவளைப்போல தேரரின் கண்களையே பார்த்தாள்.

அந்த வார்த்தைகள், அவள் தனது பிடிக்குள்ள்தான் நிற்கிறாள் என்ற நம்பிக்கையை விபூசன தேரருக்கு வழங்கியது. வழக்கம்போல திவ்யமான வார்த்தைகளை பரிவோடு சொல்வதற்கும் அப்போது அவருக்கு எந்தச் சிரமும் இருக்கவில்லை. கல் விளக்குகளில் எரிகின்ற தீபங்கள் அனைத்திலும் ஒளியின் பாதைகள் வழிந்தோடிய படியிருந்தன. தேரர் கூறிய பாளி மந்திரங்களை பணிவோடு கேட்டுமுடித்த சசிகா அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

உச்சத்தில் நிலவு இருக்கவில்லை. இருள் கவிழ்ந்திருந்தது. அறைக்குள் சென்று காவியை முற்றிலுமாக அவிழ்த்தாள். இரண்டு மார்பிலும் தேமா பூக்களின் வாசனைகொண்ட திரவியத்தை அப்பிக்கொண்டாள். காவியை மீண்டும் மேலுடுத்தியபடி தியானத்தில் ஆழ்ந்தாள். அவள் முகத்தில் ஜீவ ஒளி ததும்பியபடியிருந்தது.

04

தபோவனத்திலிருந்து தப்பி ஒரே இரவில் கொழும்புக்கு பஸ் ஏறிய சசிகா, ஐந்து வருடங்களாக வெள்ளவத்தை மகாலிங்கம் வீட்டில் பணிப்பெண்ணாக வேலை செய்தாள். அது அவளுக்கு வாய்த்த இரண்டாவது வாழ்க்கை. ஆறாவது மாடியிலிருந்த மகாலிங்கம் வீட்டிலிருந்து கீழே இறங்கவேண்டிய எந்தத் தேவையும் அவளுக்கு இருக்கவில்லை. திருமதி மகாலிங்கம் வயோதிபத்தின் பாதங்களால் நடந்து சென்று பொருட்களை வாங்கிவருவதை விரும்பினாள்.

விபூசன தேரர் இறந்த சம்பவம் தொடர்பில் சோமபாலவை கைது செய்த பொலீஸார் கொலைகாரியான மகளை ஒளித்துவைத்திருப்பதாக குற்றஞ்சாட்டி, வழக்கு பதிவு செய்தனர். பல முக்கிய அரசியல்வாதிகளே அதிர்ந்துபோன தேரரின் கொலை, கொழும்பின் அரசியல்வரை எதிரொலித்தது. இந்தப்படுகொலையை “தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளே செய்வித்தனர்” என மங்கள சமரவீர ஊடகங்களிடம் தெரிவித்தார். வெள்ளவத்தை மகாலிங்கத்தின் வீட்டிற்கு தேரரின் கொலையும் தெரியாது. சோமபாலவின் மர்ம மரணமும் தெரியாமல் போயிற்று.

ஒவ்வொரு இரவையும் கடக்கின்றபோது சசிகாவின் நினைவுகள் தகப்பனால் நிறைந்து, கண்ணீரில் கரையும். விகாரை ஞாபகங்கள் மனதில் புரண்டெழும். நித்திரையற்ற நாட்களில் நட்சத்திரங்களிடம் சத்தியம் செய்வாள். நிலவின் வெண்மையை ரசிப்பாள். பரிபூரண இருளின் அசாத்திய அழகில் தனக்கான ஒரு உலகினை எண்ணித்திளைப்பாள். நிர்வாண மோட்சம் வேண்டி வானத்தை நோக்கி பிரார்த்திப்பாள். அப்போதெல்லாம் அவளை மூடியிருக்கும் இருளில் புத்தனின் காருண்யம் பரவியிருப்பதாக நினைத்துக் கொள்வாள்.

ஒருநாள், திருமதி மகாலிங்கம் தபாலகம் செல்லவேண்டுமென ஆயத்தமானாள். அவளுக்குத் துணையாக சசிகாவை முதன்முறையாக அழைத்தாள். எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் “சுறுக்கா” வருகிறேன் என ஆடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, அம்மா போகலாமென்றாள். சசிகா எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழித்து வெளியுலகை தனது கண்களால் பார்த்தாள். திருமதி மகாலிங்கம் தபாலகத்தில் சில விண்ணப்பங்களை நிரப்பிக்கொண்டிருந்த வேளையில், சசிகா அமர்ந்திருந்த கதிரைக்கு பக்கத்திலேயே இருந்தவர் மூலம் மலேசியாவுக்கு ஆட்களை கள்ளமாக ஏற்றுகிறார்கள் என்ற தகவலை அறிந்துகொண்டாள். அதுவே அவளுக்கொரு விடுதலையாக இத்தீவிலிருந்து தப்புவதற்கான முதல் பிரசங்கச் செய்தியாக இருந்தது.

5

படகு இந்தோனேசிய கடல் எல்லையிலிருந்து மெல்ல மெல்ல வெளியேறிக்கொண்டிருந்தது. சர்வதேசக் கடல் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் தெரிந்துவிடும் போல் தெரிந்தது.

“கடல் காத்து ஒத்துவரேல்லையா? இந்தாங்கோ ஒரு பிளேன் ரீ அடிச்சால் வயித்தக் கட்டும். எல்லாம் சரியாகிடும்” அந்தத் தேனீரும் உரையாடலும்தான் நகுலனுக்கும் சசிகாவுக்குமான முதல் அறிமுகம்.

படகுப்பயணம் எல்லோருக்கும் அச்சமானதுதான். ஆனால், அவள் தனது பயணம், உடல்நிலை, தனிமை, எல்லாவற்றையும் தாண்டி உள்ளே கொந்தளித்தபடியிருந்தாள். அது நகுலனுக்கு தெரிந்தது. கூட்டம் கூட்டமாக பேசியபடியிருக்கும் பெண்களுக்குள் அவள் ஒட்டவில்லை. சிரிக்கும் மனிதர்களின் இயல்பு அவளுக்கு பிடிக்கவில்லை. ஒட்டியின் அறைக்கு அருகில் ஒரு மரப்பெட்டியில் அமர்ந்திருந்தபடி கடலை பார்த்தாள். கடலையும் அவளையும் சேர்த்து நகுலன்

பார்த்தான். தூரத்தில் தெரிகின்ற இந்தோனேசிய மீனவர்களையும் ஆங்காங்கே துள்ளி விழுகின்ற பெரிய மீன்களையும் சசிகா அவதானித்தபடியிருந்தாள்.

“இது ரம்ழான் மாதம், தெரியும்தானே. கணக்குப் பண்ணித்தான் படகை விட்டிருக்கிறார்கள். இந்தோனேசிய நேவிக்காரன், ரம்ழான் காலத்தில் கடல்ல வந்து யாரையும் பிடிச்சு, தனக்கு பாவத்தை தேடிக்கொள்ளமாட்டான். பயப்பிடாதேங்கோ, மூண்டு நாளில் கிறிஸ்மஸ் தீவில் போய் இறக்கிவிடுறன்”

முதன் முதலாக சசிகா சிரித்தாள். நகுலன் இதுவரை பார்த்த அலைகளிலேயே மிக அழகான சிறிய அலை ஒன்று அவள் முகத்தில் சிந்தி மறைந்தது. படகிலுள்ள அத்தனை பேருக்கும் கரையை காண்பிக்கப்போறவன் என்பதற்கு அப்பால், நகுலனில் தெரிந்த ஏதோ ஒரு வசீகரம் சசிகாவை ஈர்த்தது.

அவள் எதிர்பார்த்ததைவிட தன்னைப் பற்றி முழுதாகக் கூறினான் நகுலன். சண்டையில் தோளில் ஆரம்பித்து முதுகுவரை கிழித்துச்சென்ற காயத்தை காட்டுவதற்காக நகுலன் தன் சேர்ட்டை கழற்றிவிட்டு, திரும்பவும் போடும்போது கடற்காற்றில் படபடத்து, அது கைகளில் நுழைய மறுத்தது. சேர்ட்டின் ஒரு கையை அவள் பிடித்துக் கொடுத்தாள். அப்போது இருவரும் ஆளுக்காள் தெரியாமல் புன்னகைத்தனர்.

தனது தகப்பன் மாத்திரம் காணாமல் போயிருக்கா விட்டால், தன்னோடு தாய்கூட இன்று ஆஸ்திரேலியா வந்திருப்பாள் என்று நகுலன் சொன்ன செய்தி, அவனை மேலும் அறியவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை சசிகாவுக்குள் ஏற்படுத்தியது. நகுலனின் அந்த உரையாடலில் அணையாத துயரம் இப்போதும் வெகுண்டு கிடந்தது. முகத்தில் இறுக்கம் மேலிட்டது. பேசத்தொடங்கியதிலிருந்த குழைவு வார்த்தைகளில் குறைந்தது.

“ஐஸ்கிரீம்கடை சந்திக்கு அருகிலிருந்த முகாமோடு சேர்த்து ஆமிக்காரன் முதன் முதலாக விகாரையொன்றை கட்டத் தொடங்கியபோது, எங்கள் ஊரே சேர்ந்து எதிர்த்தது. தானும் போய் தலையைக் காட்டினால், அப்பாவின் விடுதலை தாமதமாகிவிடுமோ அம்மா முதலில் தயங்கினாள். ஆனால், அன்று மதியம் நடந்த போராட்டத்தில் அம்மாவும் கலந்துகொண்டாள். எல்லோருடனும் சேர்ந்து நின்று ‘எங்கள் காணி எமக்கு வேண்டும்’ என்று உச்சக்குரலில் அம்மா கத்தினாள்.

“வரவேண்டாம் என்று சொன்னபோதும் நான் அம்மாவுடன் போயிருந்தேன். அப்போது நான் மிகத்தெளிவாகக் கண்டேன். பச்சையும் மஞ்சளும் கலந்த வரி வரியான பவள் வாகனத்தில் நின்று, முகாம் கொமாண்டர் சந்திமல் எல்லோரையும் நோட்டமிட்டபடியிருந்தான். அம்மாவை குறிப்பாக பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்”

சசிகாவின் கை நரம்புகளில் இரத்தம் இறுகிவிட்டது போல் ஒரு உணர்வில் உடல் விறைத்தது. மார்புக் காம்பு களில் சம்பந்தமே இல்லாத வலியொன்று இடறியது.

“அடுத்த நாள் நான் பாடசாலை விட்டு வரும்போது அம்மா வீட்டிலிருக்கவில்லை. சீட்டுப்பிடிக்கும் ராஜன் மாமா வீட்டுக்கு போய் கேட்டபோது, ‘தெரியாதே நகுலன்’ என்றார். புழுதி தெறிக்க கேசரி அக்கா வீட்டுக்கு ஓடினேன். கொப்பறா தேங்காய் காயப்போட்டுக்கொண்டிருந்த அவரது மகள், ‘இஞ்ச அம்மா வரவில்லையே’ என்றாள்.

“அடுத்தநாள் வயல்கரை பிள்ளையார் கோவிலடி கேணியில் பிணமொன்று மிதக்குது எண்டு, காலையிலேயே ஊரில் செய்தி பரவியது. முதல்நாள் முழுவதும் அம்மா வரவில்லை என்று, சேனாதி மாமா வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். என்னை சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு கோயிலடிக்கு வேகமாக ஓடினார். கேணிக்கரை முழுவதும் ஆர்மிக்காரங்கள் நின்றாங்கள்”

நகுலனின் முகம் புடைத்து, நரம்புகள் வெடித்து வழிவதைப்போல கண்ணீர் பரவியோடியது. சேர்ட்டின் கொலர் முனையை இழுத்து கண்களைத் துடைத்தான். அலைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு தொடர்ந்து படகினை ஓட்டியபடியிருந்தான். இந்தக்கடல் முழுவதையும் விழுங்கிவிடும் அகோரம் அவனது வழிகளில் தெரிந்தது.

படகின் மேல் தளத்தில் கூத்தும் கும்மாளமும் ஓயவில்லை. இன்றோ நாளையே கொக்கோஸ் தீவுக்கரை தெரியலாம். அல்லது ஆஸ்திரேலிய கடற் படையினர் சுற்றிவளைத்து படகினை ஆஸ்திரேலியக் கரைக்கு இழுத்துச்செல்லலாம். புறப்படுவதற்கு முதல் சொல்லிக்கொடுத்த கணக்குப்படி நகுலன் திசைகாட்டியை சரிபார்த்துக்கொண்டான். பக்கத்து பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர் போத்தலை எடுத்து வாயைக் கொப்பளித்தான். உடல் முழுதும் புரையேறியிருந்த நினைவுகளை குளிர்நீர் வெட்டிக்கொண்டு சென்றது.

சசிகா அதே இடத்தில் பக்கத்து மரப்பலகையில் தலைசாய்த்து நகுலனையே பார்த்தபடியிருந்தாள்.

“அதுக்குப்பிறகு இயக்கம், சண்டை, சாவு, ஓட்டம் என்று வாழ்க்கை கலைத்துக்கொண்டுவந்து, இந்தப் படகில் ஏத்தி விட்டுட்டுது. எல்லாம் காலம், எல்லாம் காலம்....”

“நான் பழசுகள கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன். புது நாட்டுக்குப் போகப்போறம். இனி பழசுகளை மனசில போட்டுக்குழப்பக்கூடாது. பழசுகள் உள்ளுக்க கிடக்கும் வரைக்கும் நினைவிலும் சரி உடம்பிலும் சரி, சிக்கல்தான். சரி உங்களப்பற்றி ஒண்டும் சொல்லயில்லையே....”

இருளத்தொடங்கியது.

சசிகா தலையைச் சற்றுச் சரித்து நகுலனைப் பார்த்தாள். இருட்டில் அவன் தன்னைப்பார்ப்பது தெரிந்தது. முகம் தெரியாவிட்டாலும், அவனது கண்களுக்கு பின்னால் அலைமோதிக்கொண்டிருக்கும் ஆயிரம் துயர் களின் வெக்கையை அவள் அறிந்திருந்தாள். அவன் கூறிமுடித்த கதைகள் அவளை அசையவிடாமல் தசை களெங்கும் பரந்துநின்றது. மாசடைந்த மஞ்சள்

ஒளி மீண்டும் உள்ளே திரண்டெழுந்து இருண்ட கண்களுக்குள் கொப்பளித்தது. கருகிய வாசம் அவளது குடலைப் புரட்டி சத்தியை உந்தித்தள்ளியது. கடல் ஒரு போதியைப் போல அவளுக்கு நிறையவற்றைச் சொல்லித் தந்தது.

06

படகில் இன்னுமோர் காலை புலர்ந்தது. கடல் மிகவும் அமைதியாயிற்று. விடியலின் பொழிவில் வானம் தன்னை தூய நீலத்தில் பிரசவித்தது. சில நாட்களாகிவிட்ட நிலையில் படகில் எல்லோருக்குள்ளும் ஒரு ஒழுங்கு பிறந்திருந்தது.. காலைக் கடன்களை நிறைவேற்றும் நிதானமான வரிசை படகின் பின்பக்கத்தில் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. தேத்தண்ணி வாசத்துக்குப் பொறுப்பான மேகலா அக்கா பரபரப்பாக இயங்கியபடியிருந்தாள். கடலுக்குள் வாளியை எறிந்து நீர் அள்ளி சிலர் குளித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சசிகா அப்படியே உறைந்து போயிருந்தாள். தபோவனத்தின் கொடூர நினைவுகள் அவளை ஆக்ரோஷமாய் தாக்கின. தேரரின் கைத்துப்பாக்கியால் அவரைச் சுட்டுக்கொன்றதும் அவளுக்குள் தோன்றிய

புன்னகையில் புத்தபெருமானின் மஞ்சள் ஒளி பரவியதை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

எத்தனையோ பலிகளை எடுத்தெடுத்து பழகிய கடல், படகின் வேகத்துக்கு சீராக விலகி வழிகொடுத்தபடியிருந்தது. அப்போது, தூரத்தில் ஆஸ்திரேலியகொடியோடு கடற்படைக் கப்பல் வேகமாக வருவது தெரிந்தது. சசிகா பதறி எழுந்தாள். நினைவில் இறுகிய தேகத்திலிருந்து அவளை அறியாது விடுபட்டாள். கண்வெடித்த பசுக்கன்றுபோல, நகுலனை நோக்கி ஓடினாள். படகிலிருந்த அத்தனை அகதிகளும் பார்க்க, அவள் நகுலனை அணைத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டாள்.

ராமராயம தபோவனத்தில் தேமா மொட்டுக்கள் வாசம் பெருகி இதழ் விரித்தன. இக்கடல் முதன்முறையாக விடுதலையான முத்தமொன்றை கண்ணூற்று அலைகளில் தேன் சுரந்து எழுந்தது. நகுலனின் போர்க்காயங்களை தனது விரல்களால் வருடிய சசிகா அவனுக்குள் வேரோடி மரமெனக் கிளைத்தாள்.

களைத்துப் போன கடல் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

CGA

NIMAL VINAYAGAMOORTHY

CERTIFIED GENERAL ACCOUNTANT

THE NAME YOU NEED FOR YOUR BUSINESS

Nimal Vinayagamoorthy, CGA

Tel: 416-494-4777

Cell: 416-888-1128

Fax: 416-613-2739

Email: nimal@nlraccounting.com

2525 Pharmacy Ave, Toronto, ON M1W 2K2

வாழ்க்கை என்னும் வெயில்

❧ மாஜி

அந்நாள்களில் வாழ்க்கை அமைதியாய்தான் போய் கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஒருநாள் அதிகாலை ஒரு பெரும் சத்தம் அது தமிழர்களின் வாழ்வை மாற்றிய பெரும் ஒலி என் சுற்ற வட்டாரத்தில ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்த அனைவரும் விழித்துக்கொண்டார்கள். சுவர்கள் இடிந்து விழுவதுபோல் பேரிடி.. அயலவர்கள் அனைவரும் றோட்டுக்கு வந்துவிட்டார்கள். ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியவில்லை என் கணவர் மட்டும் இது எங்கேயோ குண்டு வெடித்திருக்கிறது என்றார். தொடர்ந்து வெடிச் சத்தங்கள் கேட்ட வண்ணம் இருந்தன. சில வாலிபர்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி ஓடினார்கள். என் கணவரும் முற்றத்தில் நின்ற காரை எடுக்கப் போகும்போதே நானும் வருகின்றேன் தனியாகப் போக வேண்டாம் என்பதற்குள் என் தம்பியும் காரில் ஏறிவிட்டார். குழந்தைகள் அழுகிறார்கள், நீர் அவர்களைப் பாடும், நாங்கள் போய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறோம் எனப் புறப்பட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில் போனவர்கள் அனைவரும் திரும்பி ஓடி வந்து விபரம் சொன்னார்கள்.

அதுதான் இலங்கை வரலாற்றை மாற்றி அமைத்த 1983ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் தின்னவேலிச் சந்தியில் ஆமிக்காரர்களுக்கு முதன்முதலாக பெடியளால் வைக்கப்பட்ட கண்ணிவெடிபுச் சம்பவம். அதில் பதின்மூன்று ஆமிக்காரர்கள் இறந்ததாக அறிந்தோம்.

எல்லோரும் வீடுகளிலேயே முடங்கி விட்டோம். பதிலுக்கு ஆமிக்காரர்களும் தமது வெறியாட்டத்தைத் தொடங்கிவிட்டார்கள். சம்பவம் நடந்த பகுதியை சுற்றி வளைத்து அப்பாவி மக்கள் பலரை கொன்றார்கள். அங்குதான் எமது உரிமைப்

போராட்டமும் கூலிப் படையினருக்கு எதிரான போராட்டமும் ஆரம்பித்தது. அனைவரது அன்றாட வாழ்க்கையும் நிலைகுலைய ஆரம்பித்தது. குழந்தைகள் பாடசாலை சென்று வீட்டுக்கு திரும்ப வரும்வரை ஏக்கம்தான். எமது உறவுகள் பலரை இழந்தோம். அடுத்த நாள்களில்கொழும்பில் இருந்து யாழ் வரும் புகையிரதம் முழுவதும் கூலிப்படையினரை ஏற்றி வந்தார்கள்..

புகையிரதப் பாதையில் இருந்த வீடுகளுக்கு புகையிரதத்தில் வந்த அதனை ஆமிக்காறரும் துப்பாக்கியால் சுட்டவண்ணம் வந்தனர் பல உயிர்கள் பலியாயின அந்தப் பகுதி முழுவதும் வீடுகளின்கதவுகள், யன்னல்கள் எல்லாம் சேதமாயின.

இக் கொடுமையின் போது என் சகோதரியின் கணவரும் சுடப்பட்டார்.

அதிக இரத்தப்போக்கு காரணமாகவும் வைத்திய சாலைக்கு செல்ல முடியாத நிலையில் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனான அவர் தன் உயிரை இழக்கவேண்டியதாயிற்று. இந்த அநியாயத்தால் பலர்விதவைகளாகவும், அநாதைகளாகவும் ஆன மிக மோசமான சூழ்நிலை உருவாகிற்று.

1983ம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் என் கணவர் கப்பலுக்கு சென்று நாடு திரும்பியிருந்தார். திரும்பவும் 1983 ஆவணியில் கப்பலுக்குச் சென்றுவிட்டார். வீட்டில் நானும், என் குழந்தைகளும், சகோதரியும் இருந்தோம். அந்த நாள்களில் போராடும் இளைஞர்களுக்கு படுக்க இடம், சாப்பாடு போன்ற உதவிகள் பல வீடுகளிலும் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. அப்படி அவர்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்ததில் நானும் ஒருத்தி. எனது வீடு கொஞ்சம் பெரிதாக இருந்ததால், தங்க இடம் கேட்பார்கள். சில சமயம் தங்குவார்கள்.

அப்போது எனது மாமனாரும் (எனது கணவரின் தகப்பன்) எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருப்பார். ஒருநாள் போராளிகள் வந்து இடம்கேட்டு, ஆறுபேர் நடுக்கடத்தில் படுத்திருந்ததைப் பார்த்து, என் மாமனார் துவிச்சக்கர வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டார். அத்தோடு அவர் என் வீட்டுப்பக்கம் வரவே இல்லை. போனவர் நேராக என் அம்மா வீட்டுக்குப் போய், உங்கள் மகள் என் பிள்ளையின் உழைப்பு முழுவதையும் போராளிகளுக்கு அவித்துக் கொட்டியே முடித்துப் போடுவாள் போல் தெரிகிறது என முறைப்பாடு செய்தார்.

அடுத்த நாள் எனது அம்மாவும் மூத்த சகோதரியும் வந்து, இனிமேல் இங்கிருப்பது ஆபத்து, நீயும் பிள்ளைகளும் இந்தியாவுக்குப் போய் பாதுகாப்பாக இருங்கள். அங்கு சென்று உன் கணவரோடு தொடர்பு கொண்டு ஏதாவது பாதுகாப்பான, வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல முதலில், இந்தியாவுக்கு போ என வற்புறுத்தினார்கள்.

இதற்கிடையில் எனது கணவரும் நீரும், பிள்ளைகளும் இங்கு இருப்பது பாதுகாப்பல்ல. நான் ஆயத்தங்களைச் செய்கிறேன். இந்தியாவுக்கு வரும்படி எழுதியிருந்தார்.

இச்சம்பவம் நடந்த கொஞ்ச நாள்களில் என்மகன் படிக்கும் பாடசாலையின் அதிபர் ஆனந்தராசா (பரி. யோவான் கல்லூரி) போராளிகளால் (விடுதலைப் புலிகளால்) சுடப்பட்டார்.

அப்போது நானும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். இங்கு இனிமேல் இருக்க முடியாது என்று. நான் வெளிகிடுவோம் என தீர்மானித்த போது

கொழும்பு சென்ற ஒரு பஸ், பயணிகளோடு தீவைத்து கொழுத்தப்பட்டது புகைவண்டியில் செல்பவர்கள் தமிழ் என்றால் சுடப்பட்டார்கள்.

ஒரு மாதத்துக்குப் பின் நிலைமை கொஞ்சம் சீராகியது. எனது கணவர் கப்பலில் வேலை செய்ததால் காசுக்குப் பஞ்சம் இருக்கவில்லை. வங்கியில் இருந்த பணம், நகைகள், எனது காரையும் விற்ற பணம் (volks-wagen) கொஞ்ச உடுப்புக்களுடனும், எனது வீட்டை சகோதரியிடம் பொறுப்புக் கொடுத்துவிட்டு, எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரி (சிறு வயதில் பெற்றோரை இழந்தவர்) அவரையும் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு வெளிக்கிட்டேன்.

நான் வெளிக்கிடும் நேரம் வழியில் நிறைய பிரச்சினைகள் என என் பெற்றோர் மாமா, மாமி, உறவினர்கள் அனைவரும் அழுதார்கள். எனது அப்பா என்னை மிகவும் தைரியமான பெண்ணாகவும், வளர்த்திருந்தார் எனது கணவர் எனக்கு அனைத்து சுதந்திரங்களையும் தைரியமும் தந்து ஒரு நண்பியைப்போல் நடத்துபவர். நான் துணிவுள்ளவாளாயிருந்தேன்

நான் புறப்படும் நேரம் எனது அப்பாவை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அப்பா எனும் ஆலமர நிழலில் நான் இருந்தபோது வாழ்க்கை என்னும்வெயில் என்னை சுட்டதே இல்லை. எனது அப்பா அழுததை அன்றுதான் நான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். அழுத கண்களோடு அனைவரிடம் இருந்து விடைபெற்றேன்.

பேருந்தில் ஏறும் வேளை விடுதலைப் புலிகள் வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள். சென்று வாருங்கள் அக்கா, நீங்கள் நாட்டுக்கு திரும்பிவரும்போது தமிழ் ஈழம் உங்களை வரவேற்கும் என்று விடைகொடுத்தார்கள். இதுதான் அவர்கள் கடைசியாக சொன்ன வார்த்தைகள்..

பேருந்து நகரத் தொடங்கியது. பேருந்தில் நானும், எனது பிள்ளைகளும், எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரியும், இன்னும் கொஞ்சம் பயணிகளுமாக இருபது இருபத்தைந்து பயணிகள் இருந்தோம்

அரை மணி நேரத்துக்கு ஒருமுறை கூலிப் படையினரின் சோதனைச் சாவடிகளில் பாதுகாப்பு சோதனை என்று நின்று, நின்று சென்றது. நான் குழந்தைகளுடன் இருந்ததால், குழந்தைகளின் வயது (8,7,6,4,3) என்னை இறக்கவில்லை. இறங்கிப் போகும் சிலர், தங்கள் பயணப் பொதிகளை எனக்கு அருகாமையில் வைத்து எனதே என்று சொல்லச் சொன்னார்கள்.

ஒருமாதிரியாக கொழும்பு வந்து சேர்ந்தோம். வந்தவர்கள், உங்கட பிள்ளைகளின் புண்ணியத்தில் வந்து சேர்ந்தோம் என்று மகிழ்ச்சியாகக் கூறினார்கள்.

பின்பு ஒரு வாரத்தில் கட்டுநாயக்கா ஊடாக விமானத்தில் சென்னை புறப்பட்டோம். எனது கடைசி மகன் எனது மடியில் உறங்கிவிட்டான். எனது சகோதரியின் மடியில் ஒரு குழந்தையும், மற்ற மூவருமாக பயணம் செய்தோம். விமானம் இறங்க ஆயத்தமாக என் சிறியமகனை எழுப்பினேன். அவர் எழும்பவில்லை.

பலமுறை தட்டி எழுப்பியும் அவன் அசையவில்லை நான் பயந்து நடுங்கி, பெரும் குரலெடுத்துகுளறினேன் விமான சிப்பந்திகள் எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள் சில பேர் என்னைத்தேற்ற இன்னும் சில சிப்பந்திகள் விமானத்தில் யாரும் வைத்தியர்கள் இருக்கிறார்களா எனதேடினார்கள்.

ஒருவர் வந்த ஓட்சிசன் கொடுத்தார், ஒன்றும் நடக்கவில்லை. என் தைரியம் எல்லாம் எங்கு போனதோ தெரியவில்லை. நான் சரியத்தொடங்கி விட்டேன். விமானம் தரையிறங்கியதும் ஒருவரையும் இறங்க விடவில்லை. சென்னை விமான நிலையத்தில் இருந்து அவசரகால மருத்துவ குழு விரைந்து வந்தது என் பிள்ளையை ஓர் வாகனத்திலும் என்னையும் மற்ற பிள்ளைகளையும் இன்னொரு வாகனத்திலும் ஏற்றி சென்றார்கள் தெய்வம் போல் வந்த இந்த மருத்துவ குழு என்பிள்ளையை மீட்டெடுத்தார்கள் அவனைத்தான் இன்று உலகப் புகழ்பெற்ற றாப்பர் ஷான் வின்சென் என்று கூறுகிறார்கள்.

நான் நம்பிய கடவுள் என்னைக் கைவிடவில்லை. குழந்தை கண் விழித்துவிட்டான். என் குழந்தையை கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு, கண்ணீரால் நனைந்து போனான். என் மற்றக் குழந்தைகளும் தம்பியைக் கட்டி அணைத்து ஒரே மகிழ்ச்சி. இதற்கிடையில் எங்களை அழைத்துப் போக என் கணவரது நண்பர் வெகு நேரமாகியும் எங்களைக் காணாமல் அதே விமானத்தில் வந்தவர்களிடம் செய்தியை அறிந்துகொண்டு உள்ளே வந்து விட்டார். அவரைக் கண்டதும் எனக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. பின்பு ஒரு கிழமை அவரது வீட்டில் தங்கியிருந்தோம். மிகவும் நன்றாக எங்களைக் கவனித்துக் கொண்டார்கள். வெளிநாடு போகும்வரை அங்கேயே இருக்கச் சொன்னார்கள்.

ஆனால் வெளிநாடு செல்லும்வரை வாடகைக்கு வீடு பார்க்கும்படி கூறினேன். அதன்படி அவர் வாடகைக்கு வீடும் பார்த்தாகிவிட்டது. வாடகை வீட்டில் குடியேறிவிட்டோம். மனதுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. அங்கு வெளிநாடுகளுக்கு ஆட்களை அனுப்பும் பல தரகர்கள் இருந்தார்கள். ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், சுவீஸ், டென்மார்க், என பல நாடுகளுக்கு அனுப்பினார்கள். என் எண்ணமோ ஆங்கிலம் பேசும் நாட்டிற்கு போகவேண்டும் என்பதே. நானும் கணவரும், தொலைபேசியில் அடிக்கடி பேசிக்கொள்வோம். இக்காலத்தில் எனது கணவரும் கப்பலால் இறங்கிபிரான்சுக்கு வந்த விட்டார். என் எண்ணத்தை அவரிடம் தெரியப்படுத்தும் போது, போக முடியுமானால் போகலாம். ஆனால், கனடா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, லண்டன் போன்ற நாடுகள் சிரமம். எல்லாரும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குத்தான் வருகிறார்கள், முயற்சி பண்ணிப் பார்ப்போம் என்றார்.

ஐந்து மாதங்கள் நகர்ந்துவிட்டன. எம்மோடு நின்றவர்கள் எல்லாம் சென்று விட்டார்கள், நானோ எனது முடிவை மாற்றுவதாக இல்லை. என் கணவன் தன்மாமு இந்தியாவில் இருப்பவும் அவரது முகவரியை என்னிடம் தந்தார். தொடர்பு கொண்டு பேசினேன், மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது. மாமியும் பிள்ளைகளும் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்த போனார்கள். மாமி ஒரு

நாள் ஒரு நபரின் தொலைபேசி இலக்கத்தைத் தந்து, இவர் கனடாவுக்கு ஆட்களை அனுப்புவாராம் என்றார். நானும் தொடர்பு கொண்டு பேசியபோது, நான் ஐரோப்பாவுக்கு ஆட்களை அனுப்புறநான், கனடாவுக்கு சிரமம், நான் உங்களை வந்து பார்த்துவிட்டு முடிவு சொல்கின்றேன் என்றார். பின்பு நேரடியாக வந்து பார்த்துவிட்டு, தனது நண்பனுடன் பேசிவிட்டு, கனடாவுக்கு செல்வதென்றால் காசு கொஞ்சம் கூட வரும் என்று சொல்லிவிட்டு போனவர் அடுத்த நாளே வந்து எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்வதாக எனது கடவுச்சீட்டு, நிழற்படம் (Photo) சில விபரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார். எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு கடவுச் சீட்டுத்தான். மாமிக்கு தெரிந்த நபர் என்றபடியால் காசும் ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. அரைவாசிப் பணம், கனடாவில் தருவதாக ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. இரு வாரங்களுக்குள் கடவுச் சீட்டு, வீசா, டிக்கற் போன்ற ஆவணங்கள் எல்லாம் கைக்கு வந்தது, பாஸ் போட்டை டிக்கற்றை தவிர மற்றது எல்லாம் சுத்து மாற்று தரும்போது பயப்படாதேயும் நீங்கள் போய் சேருவீர்கள் என தனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாகவும் சொன்னார். அந்த வார்த்தை எனக்கு நம்பிக்கை அளிப்பதாக இருந்தது.

அடுத்த இரு வாரங்களில் நாங்கள் வெளிக்கிட வேண்டும், கொழும்பில் இருந்து வரும் போது மயங்கியஎனது மகனை நினைத்து எனக்குக் கவலையாக இருந்தது. வைத்தியர்களிடம் காட்டினேன், ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை என்று கூறினார்கள். விமானம் புறப்படும் நேரம் காதுக்குள் பஞ்சை வைத்து விடும்படி கூறினார்கள். வெளிக்கிடும் நாள் வந்தது. டெல்லிக்குப் போய் விமானம் எடுக்கும்படி கூறினார். டெல்லிக்கு புகையிரதத்தில் போக வேண்டும். புறப்படும் நாள் வந்தபோது, அவர் வந்து எனக்கு இன்னொருவரை அறிமுகப்படுத்தினார் (ஏஜண்ட் காரர்) இவர் உங்களோடு டெல்லிக்கு வந்து வழி அனுப்புவார் என்பதற்கு சரி என்றேன். அவர் எங்களுடன் வந்து டெல்லியில் எங்களுக்கு தங்குவதற்கு இடம் எடுத்ததுத் தந்தார். அங்கிருந்துதான் விமான நிலையத்துக்கு போக வேண்டும். கனடா நாடு குளிர்நாடு என்ற படியால், என்னுடன் வந்தவருடன் பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு, ஆட்டோக் காரனுடன் சென்று குளிர் உடுப்பு வாங்கித் திரும்பிய நேரம், பிள்ளைகள் விடுதிக்கு வெளியே தனியாக நிற்பதைக் கண்டு மிகவும் ஆத்திரம் வந்தது. பிள்ளைகளிடம் ஏன் வெளியில் நிற்கிறீர்கள் என்றதற்கு, அவர் எங்களைப் பேசுகிறார், டேய் என்கிறார், வெளியே கலைக்கிறார் என்றார்கள்.

உள்ளே சென்று பார்த்தபோது அவர் குடித்திருந்தார், போதையில் நிலை தடுமாறி நின்றார். மாமி அறிமுகப் படுத்தியதால் அவரைப் முதல்பிழையாக எண்ண வில்லை. வந்த ஆத்திரத்தில் வெளியே போ என்று கத்தி விட்டேன். நான் உங்களை விமான நிலையத்தில் விட்டுவிட்டுப் போகிறேன் என்றார். நான்தானே போகிறேன் நீர் ஒன்றும் தேவையில்லை என்றேன். கனடா ஏஜண்டிடம் காசுஏதும் வாங்கியிருப்பார் போலும். அத்தோடு போனவர் திரும்பி வரவில்லை. அவரை இன்றுவரை எங்கேயும் காணவில்லை.

மாலை வேளை ரக்சி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு விமான நிலையம்போய்விட்டேன். விமான நிலையத்தை பார்க்க பயமாக இருந்துது சென்னையில் இருந்து டெல்லி வெளிக்கிடும் போது எனக்கு தெரிந்த ஒருயாழ்ப்பாணத்துப் பிள்ளையிடம் பயணம் சொல்லச் சென்றபோது, டெல்லி விமான நிலையத்தில் கனடாவுக்கு செல்ல இருந்த ஒருவர் அங்கு பிடிப்பட்டு மறியல் போட்டுதிருப்பி அனுப்பப்பட்டதும், அவர் பட்ட கஸ்ரங்களையும் சொல்லி. நீங்கள் போக வேண்டாம். இவர்கள் சந்திர மண்டலத்துக்கு நாயை அனுப்பிப் பார்ப்பது போல உங்களையும் அனுப்புகிறார்கள் என்றார். கடவுளிடம் பழியைப் போட்டு விட்டு தைரியமாக வெளிக்கிட்டேன். இந்த நினைவு இப்ப வந்ததுஅங்கு என்னைபயம் என்னை ஆட்கொண்டது. பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியாக தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். என்னிடமும் ஏதோ கேட்கிறார்கள், எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு போய் போடிங் எல்லாம் எடுத்துவிட்டேன். கடைசியாக இமிகிறேசன் வந்து எனது கடவுச் சீட்டையும், நான் வைத்திருந்து ஆவணங்களையும் வாங்கிக் கொண்டுபோய், அரைமணி நேரம் கழித்து ஒரு உயர்ந்த வாட்ட சாட்டமான ஒருவர் வந்தார். அவர்தான் எல்லோருக்கும் பெரியவர், என்னையும் பிள்ளைகளையும் மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தார். இன்னொரு பணியாளரும் வந்துவிட்டார்.

எனது ஆவணங்களை அரை மணிநேரமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள், நான் அரை மணிநேரமாக நின்றுகொண்டிருந்தேன், அகற்கிடையில் ஒருவர் ஓடிவந்து விமானம் புறப்படப் போகிறது என்றார். அதிகாரி என்னைப் பார்த்தபடி நின்றார். கடைசியாக அவர் இமிகிறேசன் அதிகாரியைப் பார்த்து ஒரு தலையாட்டல், உடனடியாக எனது ஆவணங்களை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு போகும்படி சொன்னார்கள் கிவீக்ஷீ யீக்ஷீஸீநீம் காரன் எனது ஒரு பிள்ளையையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினான், நானும் பிள்ளைகளும் ஓடினோம். பின்னால் ஒரு இமிகிறேசன் அதிகாரி என்னைக் கலைத்து கொண்டு வந்தான் இதென்ன சோதனை என நான் தடுமாற, இந்தா உனது கைப்பை என்று தந்தான், விமானத்தில் நாங்கள் ஏறியதும் விமானத்தின் கதவு மூடப்பட்டது. நிம்மதியாக அமர்ந்து மூச்சு விட்டேன்.

அடுத்த நிறுத்தம் பாரிஸ். எனது கணவர் அங்கு விமான நிலையத்துக்கு வருவதாகக் கூறினார். ஆனாலும் உள்ளே வந்து உங்களைப் பார்க்க முடியுமோ தெரியாது, என்னைத் தேட வேண்டாம் உங்கட பாட்டில நீங்கள் போங்கோ என்று ஏற்கனவே எனக்கு அறிவித்திருந்தார். விமான நிலையத்தில்பிள்ளைகள் மிக்க மகிழ்ச்சியாக ஓடி ஆடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் புதுமையாக இருந்தது ஐந்து குழந்தைகள் என்றால் எப்படியிருக்கும் ஒருவனை பிடித்துக் கொண்டு வர மற்றவன் ஓடுவான் மற்றவனை பிடிக்க ஓட மற்றவங்கள் கடையளுக்கை புகுவாங்கள் இதுகளையும் சாமளிச்சு இந்த இமிகிகிறேசனையும் எப்படிதாண்ட போறேன் என பெரும் கவலை ஒருமாதிரி அடுத்து போடிங் ஆரம்பமானது. நானும் எனது வரிசையில் போய் நின்றேன். எனது நேரம் வந்துதான் இந்த மண்ணுக்கும் கோடானுகோடி நன்றிகள்.

சீட்டுக்கும் ரிக்கற்றுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது என ஒரு அதிகாரியிடம் கொண்டுபோய்க் காட்டினார்கள். ஒரு சாந்தமான வெள்ளைக்காரப் பெண், பெயர் கடவுச் சீட்டில் ஒருமாதிரியாகவும், ரிக்கெற்றில் ஒருமாதிரியாகவும் உள்ளதுஎன்றார் நான் தடுமாறிக் கொண்டு நிற்க்க சிரித்து கொண்டு அடுத்தமுறை வரும்பொழுது சரியாகப் போட்டுக் கொண்டு வரும்படி கூறி போடிங் பாசைத் தந்தார். பெரிய காண்டம் கடந்துவிட்டது.

கனடா செல்லும் விமானத்தில் ஏறியதும், கனடா வருவதற்கு ஒரு மணித்தியாலம் இருக்கும்போது எல்லா ஆவணங்களையும் கிழித்து கழிவறையில் போடச் சொன்னார்கள் ஏஜன்ட் காரர்கள். அதன்படியே செய்துவிட்டு ஒரு அந்தரமான மனநிலையில் என் குழந்தைகளை அணைத்து கொண்டு என் இருக்கையில் இருக்க ஒரு விமானப் பணிப்பெண் ஒரு பத்திரத்தை தந்து இதை நிரப்பி போகேக்கைகனடா இமிகிறேசனில் கொடுக்க வேணும் என்றா. நான் அதை வாங்கி வைத்துவிட்டு குழந்தைகளை அணைத்தபடியிருந்தேன், போன அந்தப் பணிப்பெண் திரும்வந்து குழந்தைகளுடன் இதை நிரப்புவது உனக்கு கஸ்ரம் என்று அதை நிரப்ப எனக்கு உதவி செய்ப் போவதாகக் கூறி பாஸ்போட்டை தாங்கோ, நான் நிரப்பிதாறேன் என அந்த பத்திரத்தை எடுத்தா நான் நடுங்கிப்போனேன். இப்பதானே கிழிச்செறிஞ்சுது ரொயிலெற்றுக்கை போட்டு விளாஸ் பண்ணிய கைகூட இன்னும் காயவில்லை நிதானமாக என்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு நான் முத்தியும் நிரப்பியருக்கின்றேன். நான் நிரப்புகிறேன் என உறுதியாக்கக் கூறினேன். அவள் என்னை ஒருமாதிரியாய் பார்த்துவிட்டு அப்பால் போய்விட்டாள். ஆனால் எனக்கு தெரியும் அதை என்னால் நிரப்ப முடியாது. அது எனக்கு தேவையில்லாத பத்திரம்என்று. ஒரு இளம் தமிழ் குடும்பம் அருகில் இருந்தது. அவர்களைப் பார்க்க எனக்கு பொறாமையாக இருந்தது. அவர்கள் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள், நான் மட்டும் இவ்வளவு கலங்குகின்றேனே என்று

விமானம் இறங்கிவிட்டது, எல்லோரும் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள் நான் மட்டும் அந்த வராண்டாவில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். இனி என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை

ஒரு வெள்ளைக்காரன் வந்து வழியை மறிக்காமல் விலகு ஏன் இதில் நிற்கிராய் என்றான். நான் அகதி என்றேன். என்னைப் பின்தொடரும்படி கூறினான். பின் ஒரு அறையில் விட்டான். அந்த அறையில் விமானத்தில் வந்த தமிழ் குடும்பங்களும் இருந்தன. அப்போதுதான் இவர்களும் களவாகத்தான் வந்திருக்கிறார்கள் எனப் புரிந்தது.

பின்பு சிறிது நேரத்தில் சாப்பாடு, பழங்கள், கண்டோஸ் வழங்கப்பட்டது. அதன்பின்பு அகதிகளுக்கான அலுவலக வேலைகள் முடிந்தவுடன், கனடாவில் காலடு எடுத்து வைத்தோம். அந்த நாள்நாள் எனது வாழ்வின் திருப்திக்குரிய நாளாக அமைந்தது. நான் நினைத்ததை எல்லாம் நிறைவேற்ற காரணமாக இருந்த கடவுளுக்கு மண்ணுக்கும் கோடானுகோடி நன்றிகள்.

வெல்ல முடியாத மலிவு விலையில்!

இடம் மாறலாம்...

அவை மாறாது...

அதன் மூலமே மாறாது... !

26 ஆண்டுகள்

எங்களோடு

பயணக்கும் அனைவருக்கும்

சீரம்

தாழ்த்திய நன்றிகள்

Quality
Bread Bakery

அனைவருக்கும் இத்தால் அறியத்தருவது

Quality Bread Bakery

உங்கள் ஒன்று கூடல்களுக்கு தேவையான தோசை, நூடுல்ஸ், புட்டு, புரியாணி.
இன்னும் பல சுவையான உணவு வகைகளைமலிவாக ஒட்டுக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

New Location

1970 Ellesmere Road, Unit# 12 & 13,
Scarborough, ON. (Markham & Bellamy)
Tel: 416-431-9829

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

MEGA

பாதுகாப்பு வலையே இல்லாமல்

கயிற்றின் மேல் நடக்கிறீர்களா?

கவலை அற்ற நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்திட...

சிறந்த ஆலோசனைகளுக்கு எங்கள் முகவர்களில் ஒருவரை அழையுங்கள்

- Critical Illness Insurance
- Disability Insurance
- Dental & Drug Insurance
- Travel Insurance
- Non-Medical Insurance
- Mortgage Insurance
- Life Insurance Products
- RRSP'S & Investments
- RESP – Education Saving Plan
- Final Expense Products
(Through Funeral Homes)

MEGA Mega Financial
Group

416 293 5559 • 416 666 1120
PH28-4168 Finch Ave. E. Scarborough, ON

INDUSTRIAL ALLIANCE
INSURANCE AND FINANCIAL SERVICES

UL
Mutual

Assumption Life

Equitable Life
of Canada

Desjardins
Canada Life

RBC
Insurance

Unity Life
of Canada

TRANSAMERICA
LIFE CANADA
Manulife Financial

Empire Life

Sun
Life Financial

KM LIMITED BUSINESS SOLUTIONS

ACCOUNTING & TAX SERVICES

PERSONAL INCOME TAX

CORPORATE TAX

TRUCKING & UBER TAX

BOOKKEEPING

PAYROLL

BUSINESS REGISTRATION

HST

CERTIFICATES & LICENCES

FOOD HANDLERS CERTIFICATE

SMART SERVE LICENSES

MORTGAGES

FIRST MORTGAGE

SECOND MORTGAGE

PRIVATE MORTGAGE

416-420-8675 - 647-522-1775

info@kmlimited.ca

KMLIMITED.CA